

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เล่มที่ 1

ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู
ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

โดย

ดร. เปรมินทร์ การะวี

มิถุนายน 2544

คำนำ

การศึกษาเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้ เกิดจากการที่ผู้วิจัยตระหนักถึงบทบาท และหน้าที่ของผู้วิจัยเอง ในฐานะนักภาษาศาสตร์ที่จะปฏิบัติการวิจัย ค้นคว้าทางด้านภาษาศาสตร์ในส่วนภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อมอบองค์ความรู้ใหม่ให้กับแวดวงการศึกษารายภาษาในประเทศไทย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ อันเป็นความก้าวหน้าทางวิชาการของประเทศในภาพรวม และเพื่อสนองคุณมาตุภูมิอีกด้านหนึ่งด้วย

ภาษาที่ถือว่ามียุทธศาสตร์สูงในบริเวณภาคใต้ของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ ได้แก่ภาษาไทยและภาษามลายู ภาษาทั้ง 2 ภาษานี้ เป็นภาษาต่างตระกูลกัน กล่าวคือ นักภาษาศาสตร์จัดภาษาไทยให้อยู่ในภาษาตระกูลไท (Tai language family) และจัดภาษามลายูให้อยู่ในตระกูลภาษา ออสโตรเนเซียน (Austronesian language family) ปัจจุบันภาษาไทยและภาษามลายู เป็นภาษาที่มีบริเวณพูดใกล้เคียงติดกันในแหลมมลายู บริเวณดินแดนภาคใต้ของประเทศไทย การกระจายกันอยู่ของผู้พูดทั้ง 2 ภาษานี้ ยังมีผู้ศึกษาไว้น้อยมาก การวิจัยนี้จึงสามารถเติมเต็มส่วนที่ยังบกพร่องนี้ได้

วิชาภูมิศาสตร์ภาษาดินเป็นวิชาที่มุ่งศึกษาความแตกต่างของภาษาดินตามลักษณะพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ต่าง ๆ ในบริเวณใดบริเวณหนึ่ง โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการศึกษาลักษณะย่อยของภาษาเดียวกัน แต่สำหรับงานวิจัยนี้ได้ใช้หลักวิธีของวิชาภูมิศาสตร์ภาษาดิน มาศึกษาภาษาไทยและภาษามลายู ซึ่งเป็นภาษาต่างตระกูลกัน

การศึกษารายภาษาโดยอาศัยหลักวิธีของวิชาภูมิศาสตร์ภาษาดิน ในเบื้องต้นเป็นการพยายามให้ได้มาซึ่งข้อมูลภาษา ณ พื้นที่ที่ทำการศึกษา โดยผู้วิจัยกระตุ้นให้เจ้าของภาษาหรือผู้พูดภาษานั้น ๆ เป็นผู้แสดงข้อมูลภาษาออกมาเอง ซึ่งข้อมูลทางภาษาศาสตร์จากเจ้าของภาษาโดยตรงนี้เองที่นอกจากจะอธิบายลักษณะของภาษา ณ เวลาที่ทำการวิจัยแล้ว ยังอาจแสดงให้เห็นร่องรอยและสภาพของภาษาในอดีตได้อีกด้วย การศึกษารายภาษาตามแนวนี้นี้จึงทำให้ผู้วิจัยสัมผัสกับข้อมูลภาษาที่หลากหลาย รายงานการวิจัยนี้จึงนับเป็นที่รวบรวมข้อมูลเบื้องต้น สำหรับการศึกษาค้นคว้าที่จะมีขึ้นในอนาคตบนพื้นที่ศึกษานี้ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษารูปแบบใดและอาศัยทฤษฎีการศึกษาใด

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยที่ได้กรุณาเห็นชอบและสนับสนุนโครงการวิจัยนี้ ขอขอบคุณ รศ. ดร. วีระพันธ์ เหลืองทองคำ แห่งภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ ที่รับเป็นนักวิจัยที่ปรึกษาให้กับโครงการ และให้คำแนะนำสำหรับการดำเนินการวิจัยนี้ ผู้วิจัยหวังว่ารายงานการวิจัยชุดนี้จะเป็นประโยชน์กับผู้ที่สนใจตามสมควร

ดร. เปรมินทร์ การะวี

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 90112

โทร. (074) 222000 ต่อ 2781, (074) 4:16494

Fax. (074)446679, E-mail: kpremin@ratree.psu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้ มีจุดประสงค์อยู่ 2 ประการ คือ เพื่อทำแผนที่ภาษาศาสตร์และแสดงการกระจายคำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในเขตพื้นที่วิจัยนี้

การเก็บข้อมูลในการวิจัยนี้ กระทำโดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยหน่วยย่อยจำนวน 75 หน่วยย่อยโดยออกแบบเป็นคำถาม 75 คำถาม แต่ละคำถามมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก คือ ตัวเลือกภาษาไทย ภาษามลายู และ ภาษาเขมร ผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ผู้นำหมู่บ้านจำนวน 2,680 คน

ผลการศึกษาพบว่า มีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยอยู่ในพื้นที่ศึกษานี้จำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล มีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูอยู่ในพื้นที่ศึกษานี้จำนวน 1,395 หมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 52.05 ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส สำหรับความหลากหลายของศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยแต่ละหน่วยย่อยนั้น สามารถแสดงให้เห็นได้โดยการจัดกลุ่มหน่วยย่อยโดยอาศัยจำนวนศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยมาเป็นเกณฑ์จำแนก ซึ่งสามารถแบ่งหน่วยย่อยออกเป็น 12 กลุ่ม คือ หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 2 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 3 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 4 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 5 ศัพท์ จำนวน 16 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 6 ศัพท์ จำนวน 10 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 7 ศัพท์ จำนวน 2 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 9 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 10 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 11 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 12 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยย่อย, และ หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 20 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยย่อย พื้นที่ของการวิจัยนี้แบ่งได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ส่วนที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้ซึ่งเป็นบริเวณของจังหวัดสตูล สงขลา ยะลา และ นราธิวาส บางส่วน กล่าวคือ เมื่อนำเส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses) ของทั้ง 75 หน่วยย่อยมาเปรียบเทียบกันพบว่า เส้นแบ่งเขตภาษาดังกล่าวทั้ง 75 เส้น ทับกันอย่างสนิท และสามารถกำหนดเป็น แนวแบ่งเขต (bundles of isoglosses) ภาษาไทยและภาษามลายูได้เป็น 5 เส้น และส่วนที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้ ซึ่งได้แก่พื้นที่บางส่วนของจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส ซึ่งพบว่าการพูดที่กระจัดกระจายของภาษาไทยทั่วบริเวณ นอกจากนี้ยังพบว่า ภาษามลายูในพื้นที่ที่ทำการศึกษา สามารถแบ่งออกเป็น 2 ถิ่นใหญ่ คือภาษามลายูถิ่นสตูล และภาษามลายูถิ่นปัตตานี และพบว่า มีภาษาเขมรและภาษาดากไยในจังหวัดนราธิวาสและภาษาชาวเล (Urak Lawoi') ในจังหวัดสตูล

Abstract

The purpose of this research was to make the linguistic atlas presenting the Thai and Malay lexical distribution in the five southern border provinces of Thailand in order to establish the isoglosses between these two languages.

The data were collected by using the postal questionnaire of 75 semantic units. The lexical item representing each semantic unit was designed as a question of 3 multiple choices: the Thai choice, the Malay choice and the Cambodian choice which was the wrong answer. The informants were the 2,680 headmen from every villages in the target area.

It was found that Thai was spoken by the people in 1,285 villages (47.95 %) the majority of which were in Songkhla and Satun provinces, and Malay was spoken by the people in 1,395 villages (52.50%) which were mostly in Pattani, Yala and Narathiwat. After the lexical analysis, it was found that there were 12 groups of semantic units: 3 of 2-lexicon items, 12 of 3-lexicon items, 15 of 4-lexicon items, 16 of 5-lexicon items, 10 of 6-lexicon items, 4 of 7-lexicon items, 1 of 8-lexicon item, 4 of 9-lexicon items, 1 of 10-lexicon item, 3 of 11-lexicon items and 1 of 12-lexicon item. The area of the study could be considered as 2 parts: the area of Songkhla and Satun where 5 sets of bundles of isoglosses could be established and the area of Pattani and Narathiwat where Thai was spoken sparsely and isoglosses could not be established. The Malay in the area was divided into 2 main dialects in this study: the Satun Malay and the Pattani Malay. It was also found that there were Cambodian of the Austroasiatic language family and Urak Lawoi' of the Austronesian language family in some villages.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (The Thailand Research Fund) ที่ได้กรุณาพิจารณาให้ทุนเพื่อการทำวิจัยโครงการ “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ซึ่งดำเนินการวิจัยระหว่าง พ.ศ.2542-2544 ภายใต้โครงการทุนวิจัยวิจัยหลังปริญญาเอก ซึ่งนับเป็นคุณูปการต่อโครงการนี้เป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. วีระพันธ์ เหลืองทองคำ เป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณารับเป็นนักวิจัยที่ปรึกษา และให้คำปรึกษา โครงการภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ขอขอบ รศ. ดร. สุวิไล เปรมศรีรัตน์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ให้คำแนะนำในด้านแผนที่ภาษา ซึ่งเป็นประโยชน์กับการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตลอดจนคณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่ผู้ร่วมงานทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสในการเสนอขอรับทุนการวิจัยและอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณผู้ใหญ่บ้านและผู้ที่ได้รับมอบหมาย ในเขตจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จำนวน 2,680 คน ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการวิจัยนี้ ขอขอบคุณผู้บริหารของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ และครูอาสาสมัครการศึกษานอกโรงเรียนในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นธุระสำหรับการเก็บข้อมูลภาษา ขอขอบคุณอาจารย์ใหญ่โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขตำบล ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามเพิ่มเติม ซึ่งเป็นผลให้การเก็บข้อมูลภาษาสำหรับการวิจัยนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณสำนักผังเมืองจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด สำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และกรมแผนที่ทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เกี่ยวกับแผนที่ประกอบการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณ สำนักงานจังหวัด ทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลของจังหวัด เพื่อประกอบงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณเบญจลักษณ์ ปิ่นรัตน์ และคุณวชิราพร บุญจงรัตน์ ที่ได้อำนวยความสะดวกทางด้านการขอข้อมูลงานวิจัยทุกท่านซึ่งได้แก่ คุณณัฐย์ คงอินทร์ คุณศรีศุภา ไกรกราย คุณพัชรีย์ สุวรรณแก้ว คุณจริญญา จอมพงศ์ คุณสุทิน หาญณรงค์ คุณศิริินญา สีนประเสริฐ คุณสุนันทา รัตนะ คุณกัณทิลา ไชยศรี คุณวิฑูรย์ ยอดแก้ว คุณเมษา ไมสัน คุณนิสาชล ศิริรัตน์ คุณสุวรรณา พรหมคณะ คุณเบญจวรรณ หงษ์เพ็ง คุณทิพวรรณ ทองรักษ์ ที่ช่วยเหลือในการจัดทำข้อมูลภาษาอย่างละเอียดและด้วยความอดทนยิ่ง ตลอดระยะเวลา 6 เดือน และขอขอบคุณ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คุณกามารุดดิน อิตายะ คุณสุสดี และสัน คุณนุริชัน เจ๊ะมะ คุณแวแยะ กาชอ คุณเอกชัย อียูโตะ คุณมะโซ ลาเซะ และคุณโสธยา สือรี ตลอดจนผู้ให้ภาษาและให้คำแนะนำเกี่ยวกับคำในภาษามลายู ซึ่งผู้วิจัยไม่อาจกล่าวนามได้ครบถ้วนทุกคน ในทุกจังหวัดที่ผู้วิจัยเดินทางไปตรวจสอบและเก็บภาษา

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ คุณแม่ ภรรยา และลูก ๆ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา ตลอดระยะเวลา 2 ปี จนสามารถทำงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

ดร.เปรมินทร์ การะวี
ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มิถุนายน 2544

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตารางและสารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์	4
3. ขอบเขตของการวิจัย	4
4. สมมุติฐานการวิจัย	4
5. ข้อตกลงเบื้องต้น	5
6. ข้อจำกัดของการวิจัย	5
7. นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง	5
8. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	8
1. ข้อมูลจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส	8
1.1 ข้อมูลจังหวัดสตูล	8
1.2 ข้อมูลจังหวัดสงขลา	11
1.3 ข้อมูลจังหวัดปัตตานี	15
1.4 ข้อมูลจังหวัดยะลา	17
1.5 ข้อมูลจังหวัดนราธิวาส	18
2. ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาถิ่น	22
3. การศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทย	34

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	40
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร	40
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	41
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	48
5. การนำเสนอข้อมูล	51

บทที่ 4 การวิเคราะห์ศัพท์	52
หลักเกณฑ์ที่ใช้วิเคราะห์ศัพท์	54
1. การวิเคราะห์จำแนกภาษา	54
2. การวิเคราะห์รายละเอียดภายในแต่ละภาษา	54
2.1 การวิเคราะห์ให้เป็นคนละศัพท์	54
2.1.1 คำศัพท์ที่มีเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิง	54
2.1.2 คำศัพท์ที่มีเสียงบางเสียงต่างกัน	56
- คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน	56
- คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายต่างกัน	58
- คำศัพท์ที่มีเสียงสระต่างกัน	59
- คำศัพท์ที่เป็นคำพยางค์เปิดและคำศัพท์	
ที่เป็นพยางค์ปิด	61
2.2 การวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน	63
2.2.1 คำศัพท์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนด้วยอักษรวิธี	
ที่ต่างกันแต่หมายถึงคำศัพท์เดียวกัน	63
2.2.2 คำที่พิจารณาแล้วว่ามีรูปแบบที่เกิดจากการกร่อน	
คำ หรือการลงเสียงหนัก-เบา หรือมีการกลาย	
เสียง	65
2.2.3 คำศัพท์ ที่มีองค์ประกอบเป็นคำศัพท์แกนอย่าง	
เดียว และคำศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็นคำศัพท์	
คำทั่วไปและคำศัพท์แกน	66
2.2.4 คำศัพท์พยางค์แรก ซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียง	
หนัก (unstressed syllable) มีเสียงแปรระหว่างกัน	68

2.2.5 คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เสี้ยนเสียง	
[-ʔ] กับพยัญชนะกักที่เพดานอ่อน [-k]	68
2.2.6 คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนนาสิกที่แปร	
กัน [-m] ~ [-n], [-n] ~ [ŋ]	69

บทที่ 5 การกระจายศัพท์ 71

1. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 1 'นก'	77
2. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 2 'ไก'	78
3. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 3 'เป็ด'	79
4. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 4 'วัว'	80
5. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 5 'ม้า'	81
6. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 6 'ควาย'	81
7. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 7 'ช้าง'	82
8. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 8 'แมว'	83
9. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 9 'หนู'	84
10. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 10 'เสือ'	84
11. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 11. 'งู'	86
12. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 12 'กบ'	87
13. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 13 'เต่า'	87
14. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 14 'ปลา'	88
15. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 15 'ปู'	89
16. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 16 'กุ้ง'	90
17. การกระจายศัพท์ของ หน่วยวรรดที่ 17 'ไส้เดือน'	91
18. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 18 'ปลาไหล'	92
19. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 19 'ลิง'	93
20. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 20 'ควาว'	94
21. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 21 'สีคำ'	95
22. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 22 'สีแดง'	96
23. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรดที่ 23 'สีเขียว'	97

24. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 24	'สืขาว'	98
25. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 25	'สืน้ำเงิน'	98
26. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 26	'มื่อ'	99
27. การกระจายศัพท์ของ หน่วยวรรณคดีที่ 27	'คา'	100
28. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 28	'หุ'	100
29. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 29	'ผม'	102
30. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 30	'เลียบ'	102
31. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 31	'พิน'	103
32. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 32	'ถิน'	103
33. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 33	'แก้ม'	104
34. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 34	'คาง'	104
35. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 35	'ป่า, ไหล'	105
36. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 36	'นมอวัยยะ'	106
37. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 37	'เท้า'	107
38. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 38	'นั่ง'	108
39. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 39	'นอน'	108
40. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 40	'ยืน'	109
41. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 41	'ตะโกน'	110
42. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 42	'กิน'	113
43. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 43	'ดี'	113
44. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 44	'คบ'	115
45. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 45	'หัวเราะ'	116
46. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 46	'ร้องไห้'	117
47. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 47	'ฟัง'	118
48. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 48	'นา'	120
49. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 49	'ดิน'	122
50. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 50	'ภูเข'	122
51. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 51	'คลอง'	124
52. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 52	'ต้นไม้'	126
53. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 53	'ดอกไม้'	127
54. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 54	'น้ำ'	128

55. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 55	'ลม'	129
56. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 56	'ฝน'	130
57. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 57	'พระจันทร์'	131
58. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 58	'บ้าน'	132
59. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 59	'ห้อง'	133
60. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 60	'ประตู'	134
61. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 61	'หน้าต่าง'	135
62. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 62	'เสื้อ'	137
63. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 63	'ผ้า'	138
64. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 64	'กางเกง'	139
65. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 65	'เข็มขัด'	140
66. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 66	'ร่ม'	142
67. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 67	'หม้อ'	143
68. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 68	'มีด'	144
69. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 69	'มะม่วง'	145
70. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 70	'กล้วย'	146
71. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 71	'เงาะ(ผลไม้)'	147
72. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 72	'ส้ม'	149
73. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 73	'มะพร้าว'	150
74. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 74	'มะละกอ'	151
75. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดีที่ 75	'อ้อย'	154

ลักษณะภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ	157
ลักษณะภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน	158
ภาษาล้านน่วยภาษามลายู	162

บทที่ 6 การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู	166
1. พิจารณาแยกประเภทของหมู่บ้าน	166
2. ตากเส้นแบ่งเขตภาษา	167
3. ลักษณะแนวแบ่งเขตภาษา	167

3.1 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 1	168
3.2 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 2	169
3.3 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 3	170
3.4 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 4	170
3.5 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 5	170
บทที่ 7 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	173
1. สรุปผลการวิจัย	173
2. อภิปรายผล	177
3. ข้อเสนอแนะ	180
บรรณานุกรม	181
ภาคผนวก ก. -แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	186
ภาคผนวก ข. -ตารางจัดเก็บข้อมูลภาษาไทย-มลายู ตาราง 1 และตาราง 2	194
-ตารางวิเคราะห์ศัพท์	205
ภาคผนวก ค. -ข้อมูลจำนวนหมู่บ้าน ที่ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย	208
-บัญชีรายชื่อหมู่บ้าน ที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืน	209
-รายชื่อหมู่บ้าน ที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย	211
ภาคผนวก ง. -ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษา (ภาษาไทยและภาษามลายู)	336
ภาคผนวก จ. -หนังสือประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการวิจัย	341

สารบัญตารางและสารบัญภาพ

ตารางที่ 1	แสดงจำนวนหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและภาษามลายูใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	74

ภาพที่ 1	แสดงการลากเส้นแบ่งเขตภาษา	32

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

สืบเนื่องจากการที่ผู้วิจัยได้เข้าร่วมประชุมระดมความคิดเรื่อง “ผลงานวิจัยแผนที่ภาษาและแหล่งโบราณคดีในประเทศไทย : อดีตและปัจจุบัน” ซึ่งจัดโดยสถาบันไทยศึกษา ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ระหว่างวันที่ 11-12 กันยายน 2540 ณ ห้องประชุมสารนิเทศ หอประชุมใหญ่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาวิจัยทางภาษาและการจัดทำแผนที่ภาษาในประเทศไทย และในฐานะที่เป็นนักภาษาศาสตร์ ผู้วิจัยตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ในการทำการค้นคว้าทางด้านภาษาเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ อันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าเชิงวิชาการด้านภาษาศาสตร์ของประเทศ จึงได้ริเริ่มที่จะทำวิจัยภาษาเพื่อทำแผนที่ภาษาศาสตร์ในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

บริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่มีทั้งผู้พูดภาษาไทยและภาษามลายูอาศัยอยู่ ผู้พูดภาษาเหล่านี้มีทั้งที่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลาม คนส่วนใหญ่มักเข้าใจกันว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามในภาคใต้ของประเทศไทยคือผู้พูดภาษามลายู แต่ตามความเป็นจริงแล้วผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามบางกลุ่ม ไม่ได้เป็นผู้ที่พูดภาษามลายูเสมอไป ยังมีผู้นับถือศาสนาอิสลามที่เป็นผู้ที่พูดภาษาไทยอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยมองเห็นว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูนั้นเป็นคนละกลุ่มกันกับกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไทย แม้ว่าผู้มีภาษาแม่ที่ต่างกันสองกลุ่มนี้ จะนับถือศาสนาอิสลามด้วยกันก็ตาม

ข้อมูลส่วนใหญ่ที่สามารถศึกษาได้จากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับคนในพื้นที่ดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการสำรวจในแง่ศาสนาที่ผู้คนเหล่านั้นนับถือเท่านั้น เช่น บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2533: 52) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาในจังหวัดสตูลไว้ว่า ประชากรในจังหวัดสตูลนับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 66 นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 33 จังหวัดสงขลา (2544) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาว่า ประชากรในจังหวัดสงขลา นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 64.03 นับถือ

ศาสนาอิสลามร้อยละ 32.84 สำนักงานจังหวัดปัตตานี (2544) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาว่า จังหวัดปัตตานีมีประชาชนนับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 80.16 นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 19.63 สำนักงานจังหวัดยะลา (2544) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาในจังหวัดยะลาว่า มีผู้นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 76.59 นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 22.74 สำนักงานจังหวัดนราธิวาส (2544) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาในจังหวัดนราธิวาสว่า มีผู้นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 78 นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 21 เป็นต้น ปัจจุบันยังไม่มีข้อมูลที่เด่นชัดเกี่ยวกับการสำรวจลงไปถึงตัวภาษาที่คนในพื้นที่นี้ใช้พูดกันอย่างแท้จริงและเป็นระบบ ซึ่งการวิจัยถึงตัวภาษาอันเป็นงานของนักภาษาศาสตร์จะเป็นการการชี้ชัดออกมาโดยตรงช่วยว่าเป็นการศึกษาถึงกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต่างกัน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้ นอกจากจะได้ประโยชน์กับวงการภาษาศาสตร์แล้ว ยังให้ประโยชน์กับสาขาวิชามานุษยวิทยา ประวัติศาสตร์ รวมทั้งชาติพันธุ์วิทยาอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาภาษาไทยและภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาพูดของคนบนพื้นที่ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

การกำหนดอาณาเขตของประเทศต่าง ๆ โดยทั่วไปนั้น นอกจากจะใช้ลักษณะทางภูมิประเทศแล้ว มักใช้เกณฑ์ทางการเมืองการปกครองมาเป็นหลักในการตัดสิน ผลที่ตามมาก็คือ ในประเทศหนึ่ง ๆ นั้นอาจประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์หลาย ๆ กลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มชาติพันธุ์ใดมีจำนวนคนมากกว่า หรือมีอำนาจมากกว่าก็จะตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่ มีผลทำให้ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ กลายเป็นภาษามาตรฐานของประเทศนั้นไป ส่วนภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นซึ่งมีคนพูดน้อยกว่าหรือมีอำนาจต่ำกว่า ก็จะกลายเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยไป ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้มีให้เห็นได้อย่างชัดเจนโดยทั่วไปแม้ในประเทศไทย ดังจะเห็นได้ว่ามีกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่มที่เป็นชนกลุ่มน้อยในภาคเหนือของประเทศไทย มีกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาเขมรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในแถบจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์และศรีสะเกษ มีชนกลุ่มน้อยที่พูดภาษามอญ ภาษาพม่าทางภาคตะวันตกของประเทศไทย และมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูอยู่ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เป็นต้น

การศึกษามานุษยวิทยาอาจทำได้หลายวิธีโดยบางครั้งอาจยึดถือปัจจัยทางด้านสังคม บางครั้งอาจคำนึงถึงช่วงของเวลา เช่น อาจเป็นการศึกษาภาษาที่ใช้พูดอยู่ในสมัยใดสมัยหนึ่ง หรือเป็นการศึกษาภาษาโดยเทียบเคียงรูปภาษาที่มีพูดในต่างสมัยกัน หรืออาจยึดถือพื้นที่ที่มีภาษานั้น ๆ พูดกันอยู่ก็ได้ การศึกษามานุษยวิทยาประการหลังสุดนี้ เรียกว่าการศึกษามานุษยวิทยา (dialect) ภาษาดialectนั้น หมายถึงภาษาย่อยในภาษาใดภาษาหนึ่งที่มีรูปแบบแตกต่างกันออกไป ดังที่ Petyt (1980:11) กล่าวว่า “...dialects are the various different forms of the same language.” ดังนั้น วิชาภาษาดialect

(dialectology) จึงเป็นวิชาที่มุ่งศึกษาภาษาย่อยต่าง ๆ ในภาษาไทยหนึ่ง ๆ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างภาษาย่อยต่าง ๆ เหล่านั้นกับพื้นที่ที่ภาษามีพุดอยู่ การศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทยโดยส่วนใหญ่ได้กระทำกันโดยยึดหลักดังกล่าวนี้อยู่ เช่นมีการศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้กับภาษาไทยถิ่นกลาง (เกษมณี ทิพวัลย์: 2526, วรณพร ทองมาก: 2526, พริ้มรส มารีประสิทธิ์: 2535, เป็นต้น) ภาษาไทยถิ่นเหนือกับภาษาไทยถิ่นกลาง (จำลอง คำบุญชู: 2533) หรืออาจ มีการศึกษาภาษาถิ่นในระหว่างจังหวัด (จันทราพร สุขปริศิ: 2531, เจริญขวัญ ชรรณประคิมฐ์: 2524, ดวงใจ เอช: 2529, ประภาพรรณ เสนิดันติกุล: 2528 เป็นต้น) หรือทำการศึกษา ภาษาไทยถิ่นทั้ง 4 ถิ่น (ชลิดา โรจนวัฒน์วุฒิ: 2533 เป็นต้น) นอกจากนั้นมีการศึกษาการกระจายศัพท์ในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งหรือหลาย ๆ จังหวัด (ปานดา นาคพันธุ์: 2530, วิจินต์ ภาณุพงศ์: 2527 เป็นต้น) หลังจากที่ผู้วิจัย (เปรมินทร์ คาระวี) ได้ศึกษางานของ ชลิดา โรจนวัฒน์วุฒิ (2533) ซึ่งได้ทำการศึกษา ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น: การศึกษาเชิงจำกัดแล้วพบว่าในรายงานการวิจัยดังกล่าว ชลิดา ได้ตั้งแบบสอบถามไปยังผู้บอกภาษาทั่วประเทศ ในส่วนของภาคใต้นั้นพบว่าได้มีผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลภาษามลายูมาด้วย ซึ่งเป็นข้อยืนยันว่าได้ว่ามีการพุดภาษามลายูในบางส่วนของภาคใต้ของประเทศไทย ภาษามลายูที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยนี้ได้แก่

คำศัพท์	ความหมาย
แกแจะ	'to speak'
แตงาะ	'to see'
มาซอ	'shell of coconut'
จีจิ	'clever'
สควอ	'to belch'
กือคะ	'to squeeze'

จากข้อมูลที่ชลิดากล่าวถึงนี้ ประกอบกับแนวคิดอันเป็นหลักสำคัญของการศึกษาวิชาภาษาถิ่น โดยอาศัยปัจจัยทางพื้นที่เป็นตัวแปรสำคัญ และข้อมูลความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ที่พุดภาษามลายูในภาคใต้ของประเทศไทย ทำให้ผู้วิจัย (เปรมินทร์ คาระวี) ตระหนักว่าหลักทฤษฎีของการศึกษาภาษาถิ่นนั้น นอกจากจะไร้ศึกษาภาษาย่อยของภาษาใดภาษาหนึ่งแล้ว ยังอาจนำมาศึกษาระหว่างภาษาที่อยู่ต่างตระกูลกันได้อีกด้วย ทั้งนี้โดยยึดหลักตัวแปรทางพื้นที่ที่มีภาษานั้น ๆ พุดอยู่เป็นปัจจัยสำคัญในการทำการศึกษา ประกอบกับในอดีตยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู ในเขตพื้นที่นี้มาก่อน ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาหาแนวแบ่งเขตของภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แก่ สตูล สงขลา ปัตตานี

ยะลาและนราธิวาส ด้วยความคาดหวังว่า นอกจากจะทำให้ทราบที่ตั้งของแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูแล้ว ยังอาจทำให้ได้รับความรู้ใหม่ในด้านคำศัพท์ที่หลากหลายอีกด้วย การศึกษาข้ามตระกูลภาษาเช่นนี้มีน้อยมากหรืออาจกล่าวได้ว่ายังไม่มีผู้ทำการศึกษาในประเทศไทย มาก่อนเลย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทำแผนที่ภาษาศาสตร์แสดงการกระจายของศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย
2. เพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

3. ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานียะลา และนราธิวาสเท่านั้น ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาสำรวจของผู้วิจัยในโครงการนำร่อง (เปรมีนทร์: 2541) พบว่า บริเวณ 5 จังหวัดดังกล่าวนี้เป็นบริเวณรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู
2. ไม่ศึกษาภาษาอื่น ๆ เช่น จีน ซาไก มอแกน เป็นต้น แต่จะบันทึกข้อมูลไว้ หากมี ศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนับเป็นผลพลอยได้จากการวิจัย
3. ไม่ศึกษาภาษาในบริเวณเขตเทศบาลเมือง เทศบาลนคร หรือเทศบาลตำบล เพราะพื้นที่ดังกล่าวมีการกระจายของภาษาที่ซับซ้อน หากจะศึกษาภาษาในเขตเทศบาลต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจต้องใช้ทฤษฎีอื่นที่เหมาะสมกว่า

4. สมมุติฐานการวิจัย

พื้นที่ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส เป็นรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู และบริเวณพื้นที่ 5 จังหวัดนี้ สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กำหนดให้หมู่บ้านที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือก ตัวเลือกภาษาไทย เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย และ ให้หมู่บ้านที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือก ตัวเลือกภาษามลายู เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู
2. ตามสภาพความเป็นจริง การกระจายกันอยู่ของครัวเรือนในหมู่บ้านต่าง ๆ จะมีลักษณะเป็นกลุ่มก้อนในพื้นที่บางส่วนของแต่ละหมู่บ้านเท่านั้น แต่ในการแสดงพื้นที่ภาษาในการวิจัยนี้ ได้แสดงพื้นที่ภาษาครอบคลุมทั้งหมู่บ้าน เช่น เมื่อจะแสดงให้เห็นว่าหมู่บ้านใดพูดภาษามลายู ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นโดยการแรเงาหมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน

6. ข้อจำกัดของการวิจัย

1. งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาภาษาในบริเวณกว้างจากทุกหมู่บ้าน ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยรวมทั้งสิ้น 2,720 หมู่บ้าน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงไม่สามารถออกภาคสนามเก็บข้อมูลภาษาด้วยตนเองได้และจำเป็นต้องใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามทางไปรษณีย์
2. ผู้วิจัยไม่อาจหาแผนที่ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่แสดงขอบเขตของหมู่บ้านที่ชัดเจนและครบถ้วนจากหน่วยงานหรือสถาบันใด ๆ ได้ ดังนั้นแผนที่ที่ใช้ในการวิจัยนี้ จึงเป็นแผนที่ที่แสดงรายละเอียดของขอบเขตหมู่บ้านทุกหมู่บ้านใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่ผู้วิจัยได้ปรับแต่งขึ้นจากต้นแบบแผนที่ของสำนักสถิติแห่งชาติ (2538) พ.ศ. 2538 อันได้แก่ แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด พ.ศ. 2538 การปรับแต่งนี้อาศัยข้อมูลเพิ่มเติมมาจาก 3 แหล่งคือ แผนที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลจากสำนักงานผังเมืองจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด แผนที่ของกรมแผนที่ทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด พ.ศ. 2529-2530 และแผนที่จากสำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล

7. นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้มีดังนี้

1. แผนที่ภาษาศาสตร์ (Linguistic Atlas) หมายถึง แผนที่ที่แสดงภาพรวมของข้อมูลภาษาที่มีลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งลักษณะความแตกต่างดังกล่าวนี้ เป็นผลมาจากข้อค้นพบของการศึกษารวบรวมลักษณะภาษาอย่างมีระบบและเป็นแบบแผน

2. เส้นแบ่งเขตภาษา (Isogloss) หมายถึง เส้นสมมุติในแผนที่ภาษาศาสตร์แต่ละแผ่น ซึ่งเส้นสมมุตินี้ใช้แสดงขอบเขตการกระจายของศัพท์ที่แตกต่างกันบนแผนที่ทางภูมิศาสตร์

3. แนวแบ่งเขตภาษา (Bundles of isoglosses) หมายถึง เส้นสมมุติในแผนที่ภาษาศาสตร์แต่ละแผ่นที่ใช้แสดงขอบเขตของภาษาไทยและภาษามลายู ซึ่งเส้นสมมุติดังกล่าวนี้เกิดจากเส้นแบ่งเขตภาษาหลาย ๆ เส้นที่เกิดทับซ้อนกัน

4. คำ หรือ คำศัพท์ หมายถึง หน่วยภาษาระดับคำ ซึ่งได้จากผู้บอกภาษาหรือจากแบบสอบถาม คำ หรือ คำศัพท์ ดังกล่าวนี้อาจแทนหน่วยความหมาย หรือ หน่วยอรรถ คำ หรือ คำศัพท์เหล่านี้จะเป็นภาษาใดก็ได้ เช่น คำ “เคียน, เจน” ต่างก็เป็นหน่วยภาษาระดับคำที่แทนหน่วยอรรถ ‘พระจันทร์’ ในภาษาไทย ส่วน “บูแถ, บูตัน, บูหตัน” ต่างก็เป็นหน่วยภาษาระดับคำที่แทนหน่วยอรรถ ‘พระจันทร์’ ในภาษามลายู ฉะนั้น “เคียน, เจน, บูแถ, บูตัน, บูหตัน” ต่างหมายถึง คำ หรือ คำศัพท์

5. ศัพท์ หมายถึง หน่วยทางภาษาระดับคำที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วว่าเป็นหน่วยที่ใช้แทนหน่วยอรรถใดหน่วยอรรถหนึ่ง ศัพท์ ที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วนี้ เป็นตัวแทนของ คำ หรือ คำศัพท์จากแบบสอบถามที่แทนหน่วยอรรถนั้น ๆ ฉะนั้น ศัพท์ 1 ศัพท์ เป็นผลมาจากการวิเคราะห์ คำ หรือ คำศัพท์ ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไป เช่น ศัพท์ “ป่า” เป็นผลมาจากการวิเคราะห์ คำ “ป่า บา ห้วยป่า ห้วยบา” ในภาษาไทย ซึ่งได้จากแบบสอบถาม เป็นต้น หน่วยอรรถหนึ่ง ๆ อาจมีศัพท์แทนหลาย ๆ ศัพท์ก็ได้

6. หน่วยอรรถ หมายถึง หน่วยความหมายในระดับคำ แต่ละหน่วยอรรถอาจแทนด้วยศัพท์ หลาย ๆ ศัพท์ ก็ได้ และศัพท์เหล่านั้นอาจเป็นศัพท์ภาษาเดียวกันหรือต่างภาษาาก็ได้

8. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์กับหน่วยงานราชการ เช่น งานเร่งรัดพัฒนาชนบท งานสาธารณสุข งานการศึกษาออกโรงเรียน และงานโยธาจังหวัด ในการที่จะใช้แผนที่ภาษาหรือข้อมูลที่ค้นพบ มาประกอบการปฏิบัติงานในพื้นที่

2. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์สำหรับการวางแผนการศึกษาในชนบท กล่าวคือ ได้ทราบข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับภาษาพูดของกลุ่มบุคคลในพื้นที่ ทั้งยังจะเป็นประโยชน์กับครูผู้สอนหนังสือในเรื่องรายละเอียดของศัพท์ที่มีพูดในพื้นที่อีกด้วย

3. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์กับวงการภาษาศาสตร์ทั้งในแง่เนื้อหา แนวการวิจัยแผนที่ภาษาของชาติ และรายละเอียดในส่วนของรูปแปรของแต่ละหน่วยอรรถ

4. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์ในการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ศึกษา ต่อ
นักมานุษยวิทยา นักโบราณคดี และนักประวัติศาสตร์

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษานี้เป็นการศึกษาศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู โดยมีความมุ่งหมายเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับการกระจายของศัพท์ และหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอการทบทวนวรรณกรรมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย โดยจำแนกหัวข้อออกเป็น 3 เรื่องหลัก ดังนี้

1. ข้อมูลจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส
2. ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาถิ่น
3. การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิชาภาษาถิ่น

1. ข้อมูลจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้ คือ ประวัติ ที่ตั้งและอาณาเขต การปกครอง ประชากร และ ศาสนา โดยสรุปดังนี้

1.1 ข้อมูลจังหวัดสตูล

1.1.1 ประวัติ

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2533:17-28) ได้กล่าวถึงประวัติของจังหวัดสตูลไว้ว่า ก่อนปี พ.ศ. 2356 สตูลเป็นตำบลหนึ่งของเมืองไทรบุรีเรียกว่า “มูเก็มสโตย” หมายถึงตำบลกระท้อน ประวัติความเป็นมาของเมืองสตูลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเมืองไทรบุรีมาก จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2452 รัฐบาลไทยยกเมืองไทรบุรี กระฉังกัน ครังกานุ และปะดิสให้กับประเทศอังกฤษ เพื่อแลกกับสิทธิสภาพนอกอาณาเขต จนทำให้เมืองสตูลได้แยกออกจากมณฑลไทรบุรี ไปรวมกับมณฑล

ภูเก็ต และต่อมาในปี พ.ศ. 2468 ไปขึ้นกับมณฑลนครศรีธรรมราช จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2475 รัฐบาลไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย จึงได้ยกฐานะเมืองสตูลขึ้นเป็นจังหวัด เรียกว่า “จังหวัดสตูล” ในอดีตนั้นเมืองสตูลมีประวัติความเป็นมาโดยสังเขปดังนี้

1. สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น

รัชกาลที่ 2 ทรงรับสั่งให้พระยาอภัยนุราช (คนอุปัติบุญ) มาปกครองที่สตูล ซึ่งเป็นตำบลหนึ่งของเมืองไทรบุรี และแต่งตั้ง คนอุบิรอเหมเป็นปลัดเมือง จึงนับได้ว่าพระยาอภัยนุราช (คนอุปัติบุญ) เป็นบุคคลแรกที่ปกครองมุกเก็มสตูล

2. ตั้งเมืองสตูล (พ.ศ. 2382)

เมื่อ พ.ศ. 2382 รัชกาลที่ 3 ทรงแบ่งแยกเมืองไทรบุรีออกเป็น 3 เมือง ดังนี้

1. ตำบลสตูล ยกฐานะเป็นเมืองสตูล
2. ตำบลปะลิส ยกฐานะเป็นเมืองปะลิส
3. พื้นที่ส่วนที่เหลือของเมืองไทรบุรี ให้มีฐานะเป็นเมืองไทรบุรีเหมือนเดิม

จึงนับได้ว่าในปี พ.ศ. 2382 มุกเก็มสตูลได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเมืองสตูลโดยสมบูรณ์ โดยมี คนอุบิรอเหม นุครของ พระยาอภัยนุราช (คนอุปัติบุญ) เป็นเจ้าเมือง

3. เมืองสตูลขึ้นกับเมืองสงขลา (พ.ศ. 2382-2387)

สมัยแรกเริ่มตอนที่เมืองสตูลได้แยกออกมาจากเมืองไทรบุรีก็ให้ไปขึ้นกับเมืองสงขลาเป็นเวลา 5 ปี

4. เมืองสตูลขึ้นกับเมืองนครศรีธรรมราชครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2387-2439)

ในระหว่างที่เมืองสตูลขึ้นกับเมืองสงขลานั้นพระยาประเทศราชภักดีศรีปีटना ตำแหน่ง ปลัดเมืองสตูล ได้สร้างความไม่พอใจให้แก่เจ้าเมืองสงขลา (พระยาวิเชียรคีรี หรือเถียนเต็ง) สองประการ ประการแรกไม่ยอมทำดอกไม้เงินทองไปถวาย ประการที่ 2 ได้ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกับ เจ้าเมืองปะลิส (คนอุไซยิดูเซ็ม) เกี่ยวกับเรื่องเขตแดน ดังนั้นทางฝ่ายเจ้าเมืองสงขลาจึงยกเมืองสตูลให้กับเมืองนครศรีธรรมราช

5. เมืองสตูลขึ้นกับมณฑลไทรบุรี (พ.ศ. 2440-2451)

ในปี พ.ศ. 2440 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมเมืองไทรบุรี เมืองปะลิส เมืองสตูล เป็นมณฑลเทศาภิบาล เรียกว่า “มณฑลไทรบุรี” และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้พระยาฤทธิสงครามภักดีเจ้าพระยาไทรบุรี (คนอุบิร อุดธามิก) เป็นข้าหลวงเทศาภิบาล

6. เมืองสตูลขึ้นกับมณฑลภูเก็ต (พ.ศ. 2452-2468)

7. เมืองสตูลขึ้นกับเมืองนครศรีธรรมราชครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2468-2475)

8. เมืองสตูลหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ. 2475-ปัจจุบัน)

1.1.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

สำนักงานจังหวัดสตูล(2543:1)ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดสตูลไว้ว่าจังหวัดสตูลเป็นจังหวัด สุดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยด้านฝั่งทะเลอันดามัน ห่างจากกรุงเทพฯ 973 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 2,478.997 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 1,549,361 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับ อำเภอรัตภูมิ จังหวัดสงขลา อำเภอป่าบอน จังหวัดพัทลุง และอำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ทิศใต้ ติดต่อกับ รัฐเปอร์ลิสและรัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา และรัฐเปอร์ลิส ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ ทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย โดยมีเทือกเขาบรรทัด และสันกาลาคีรีเป็นเส้นกั้นอาณาเขตระหว่างจังหวัดสตูลกับ จังหวัดอื่น ๆ และประเทศมาเลเซีย

1.1.3 การปกครอง

สำนักงานจังหวัดสตูล (2543:2) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดสตูลไว้ว่า การปกครองของจังหวัดสตูลแบ่งออกเป็น 6 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ ซึ่งประกอบด้วย ตำบลจำนวน 36 ตำบล หมู่บ้านจำนวน 262 หมู่บ้าน และ เทศบาลจำนวน 6 เทศบาล (มีเทศบาลเมือง 1 เทศบาล และเทศบาลตำบล 5 เทศบาล) มี อบต. จำนวน 34 อบต. และ 1 สภาตำบล

1.1.4 ประชากร

สำนักงานจังหวัดสตูล (2543:7) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดสตูลไว้ว่า ประชากรจังหวัดสตูล ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2543 มีรวมทั้งสิ้น 262,365 คน เป็นประชากรเพศชายจำนวน 131,751 คน และเป็นประชากรเพศหญิงจำนวน 130,614 คน จังหวัดสตูลมีประชากรมากเป็นอันดับที่ 11 ของจังหวัดในภาคใต้ของประเทศไทย อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด ได้แก่ อำเภอเมืองสตูล ซึ่งมีประชากรจำนวน 97,296 คน รองลงมาคืออำเภอละงู ซึ่งมีประชากรจำนวน 60,246 คน และอำเภอควนกาหลง มีประชากรจำนวน 28,173 คน สำหรับอำเภอที่มีประชากรหนาแน่นที่สุด ได้แก่ อำเภอละงู ซึ่งมีความหนาแน่นที่ 184 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร รองลงมาได้แก่อำเภอท่าแพ

ซึ่งมีความหนาแน่นที่ 117 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร และอำเภอเมืองสตูลมีความหนาแน่นที่ 111 คน ต่อ ตารางกิโลเมตร

1.1.5 ศาสนา

สำนักงานจังหวัดสตูล (2543:39) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดสตูลไว้ว่าในปี พ.ศ. 2542 จังหวัด สตูล มีอิสลามิกชนจำนวน 200,184 คน คิดเป็นร้อยละ 76.30 มีพุทธศาสนิกชนจำนวน 59,234 คน คิดเป็นร้อยละ 22.76 คริสต์ศาสนิกชนจำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 0.08 พราหมณ์ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 0.007 และ ศาสนาอื่น ๆ จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03 มีมัสยิด จำนวน 170 แห่ง มีวัดจำนวน 31 แห่ง และมีโบสถ์คริสต์จำนวน 3 แห่ง

1.2 ข้อมูลจังหวัดสงขลา

1.2.1 ประวัติ

จังหวัดสงขลา (2544:1) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดสงขลาไว้ ดังนี้ สงขลาเป็นเมืองท่าที่สำคัญเมืองหนึ่ง ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของภาคใต้ตอนล่างของไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ มีชุมชนโบราณและเมืองเก่าแก่ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ขนบธรรมเนียมประเพณี และการละเล่นพื้นเมือง ศิลปพื้นบ้านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมามากมาย

สงขลาเพิ่งปรากฏเป็นครั้งแรกในบันทึกของพ่อค้าและนักเดินเรือชาวอาหรับ-เปอร์เซีย ระหว่างปี พ.ศ. 1993-2093 ในนามของเมือง ซิงกูร์ หรือ ซิงกอร่า แต่ในหนังสือประวัติศาสตร์ ธรรมชาติและการเมืองแห่งราชอาณาจักรสยามของนาย กีโยตาส แชรแวส เรียกเมืองสงขลาว่า “เมืองสิงขร” จึงมีการสันนิษฐานว่า คำว่า สงขลา เพี้ยนมาจากชื่อ สิงหลา (อ่าน สิง-หะ-ลา) หรือสิงขร เหตุผลที่สงขลา มีชื่อว่า สิงหลา แปลว่า เมืองสิงห์ โดยได้ชื่อนี้มาจากพ่อค้าชาวเปอร์เซีย อินเดีย แล่นเรือมาค้าขาย ได้เห็นเกาะหนู เกาะแมว เมื่อมองแต่ไกล จะเห็นเป็นรูปสิงห์ 2 ตัว หมอบเฝ้าปากทางเข้าเมืองสงขลา ชาวอินเดียจึงเรียกเมืองนี้ว่า สิงหลา ส่วนคนไทยเรียกว่าเมือง “สติง” เมื่อมลายูเข้ามาติดต่อกับค้าขายกับเมือง สติง ก็เรียกว่าเมืองสิงหลาแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็น เซ็งคอร่า เมื่อฝรั่งเข้ามาค้าขายเรียกว่า “เซ็งคอร่า” ตามมลายูแต่เสียงเพี้ยนเป็นเสียงฝรั่งคือ ซิงกอร่า (Singora) ไทยเรียกตามเสียงมลายูและฝรั่ง เพี้ยนเป็น สงขลา อีกเหตุผลหนึ่งอ้างว่า สงขลาเพี้ยนมาจาก “สิงขร” แปลว่าภูเขาโดยอ้างว่าเมืองสงขลาตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาแดง ต่อมาได้มีการพระราชทานนามเจ้าเมืองสงขลาว่า “วิเชียรคีรี” ซึ่งความหมายสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีพระบรมราชวินิจฉัยว่า “สงขลา” เดิมชื่อ สิงหนคร (อ่านว่า สิง-หะ-นะ-คะ-ระ) เสียงสระ อะ อยู่ท้าย มลายูไม่ชอบ จึงเปลี่ยนเป็น อา และ

ชาวมลายูพูดถิ่นเร็วเร็ว ตัก หะ และ นะ ออก คงเหลือ สิง-คะ-รา แต่ออกเสียงเป็น ชิงคะรา หรือ สิงโครา จนมีการเรียกเป็น ชิงกอรา

สงขลาเป็นเมืองประวัติศาสตร์ มีเรื่องราวสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ มีการค้นพบหลักฐาน ได้แก่ ขวานหินซึ่งเป็นเครื่องมือสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ที่อำเภอสตงพระ ประวัติความเป็นมาและวัฒนธรรมสมัยที่เมืองสตงพระเจริญ เด บวรเทพ ได้ให้ทัศนะว่า สตงพระ คือศูนย์กลางของอาณาจักร เข็ยะไท้ หรือ เข็กไท้ เป็นแหล่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ได้รับวัฒนธรรมอินเดียโดยตรงในสมัยอาณาจักรศรีวิชัยเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 7 ศตวรรษ เพราะมีร่องรอยทางสถาปัตยกรรม ประติมากรรม ที่แสดงให้เห็นว่าเมือง “สตงพระ” เป็นศูนย์กลางการปกครองดินแดนรอบ ๆ ทะเลสาบสงขลาในสมัยนั้น

ในพุทธศตวรรษที่ 19 ชื่อเมืองสตงพระเริ่มเลือนหายไป และเกิดชุมชนแห่งใหม่ใกล้เคียงขึ้นแทนเรียกว่า “เมืองพัทลุงที่พะโคะ” ได้เจริญรุ่งเรืองเป็นศูนย์กลางทางพุทธศาสนาถัทธิลังกาวงศ์ ต่อมาระหว่างพุทธศตวรรษที่ 20-22 พวกโจรสลัดมลายูได้เข้ามาคุกคามบ่อย ๆ ทำให้เมืองพัทลุงที่พะโคะค่อย ๆ เสื่อม หลังจากนั้นเกิดชุมชนขนาดใหญ่ขึ้น 2 แห่ง บริเวณรอบทะเลสาบสงขลา คือ บริเวณเขาแดงปากทะเลสาบสงขลา และได้กลายเป็นเมืองสงขลาริมเขาแดง และอีกแห่งหนึ่งที่บางแก้ว อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง และกลายเป็นเมืองพัทลุง

ระหว่างปี พ.ศ. 2162-2223 เมืองสงขลาริมเขาแดงมีความเจริญด้านการค้าขายกับต่างประเทศ โดยมีเจ้าเมืองเชื้อสายมลายูอพยพมาจากอินโดนีเซีย พวกมลายูเหล่านี้ได้หลบหนีการค้าแบบผูกขาดของพวกดัตช์ทำการค้าแบบเสรีที่สงขลา โดยมีอังกฤษเป็นผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลังในระยะแรก ระหว่างปี พ.ศ. 2162-2185 เจ้าเมืองสงขลาเป็นมุสลิม หลังจากนั้นในช่วงปี พ.ศ. 2185-2223 เจ้าเมืองสงขลาเป็นกบฏไม่ยอมขึ้นต่อกรุงศรีอยุธยา ในที่สุดจึงถูกสมเด็จพระนารายณ์มหาราชปราบปรามจนราบคาบ และถูกปล่อยให้ทรุดโทรม ต่อมาได้ตกเป็นเมืองขึ้นของเมืองพัทลุง จนถึงช่วงปี พ.ศ. 2242-2319 เมืองสงขลาไปตั้งขึ้นใหม่ในบริเวณบ้านแหลมสน เรียกว่าเมืองสงขลาฝั่งแหลมสน ตั้งอยู่ตรงข้ามกับที่ตั้งตัวเมืองสงขลาปัจจุบัน

เมืองสงขลาได้พัฒนาเป็นหัวเมืองขนาดใหญ่ ในสมัยกรุงธนบุรี และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น เมื่อ พ.ศ. 2310 ประเทศสยามเสียกรุงศรีอยุธยาแก่พม่า ได้เกิดก๊กต่าง ๆ ขึ้น เจ้าพระยาหนคร ซึ่งตั้งตัวเป็นใหญ่ ได้ตั้งนาย วิเชียร ญาติมาเป็นเจ้าเมือง เมื่อพระเจ้ากรุงธนบุรีปราบก๊กเจ้าหนครได้ ได้แต่งตั้งให้ จินเจียง แซ่เฮ่า ซึ่งเป็นนายอากรรังนกเป็นเจ้าเมือง ในปี พ.ศ.

2318 ได้รับพระราชทานทินนามเป็น “หลวงสุวรรณคีรีสมบัติ” (คันตระภูณ ณ สงขลา) เชื้อสายของตระกูลนี้ได้ปกครองเมืองสงขลาติดต่อกันมาไม่ขาดสายถึง 8 ชั่วคน (พ.ศ. 2318-2444)

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2379 สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ (สมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว) โปรดเกล้าให้พระยาวิเชียรคีรี (เถี้ยนเส้ง) ก่อสร้างป้อมกำแพงเมือง ระหว่างที่ก่อสร้าง ควนกู อาหมัดสะอิด ชักชวนหัวเมืองไทรบุรี ปัตตานี และหัวเมืองทั้ง 7 ยกมาตีสงขลา เมื่อปราบปรามกบฏเรียบร้อยแล้ว จึงได้สร้างป้อม และกำแพงเมืองสงขลาจนเสร็จ และได้จัดให้มีการฝังหลักเมือง และได้ย้ายเมืองสงขลาไปยังฝั่งตะวันออกของแหลมสน “ตำบลบ่อยาง” คือในเขตเทศบาลนครสงขลาปัจจุบัน

ครั้นถึงในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการปฏิรูปการปกครองได้ทรงจัดตั้งมณฑลเทศาภิบาลขึ้น และได้ส่งพระวิจิตรวรศาสน์ (ปิ่น สุชุม) มาเป็นข้าหลวงพิเศษตรวจราชการเมืองสงขลา ในปี พ.ศ. 2438 เป็นแห่งแรก และในปี พ.ศ. 2439 จึงได้จัดตั้งมณฑลนครศรีธรรมราช (พ.ศ. 2439-2458) และเป็นที่ตั้งศาลาว่าการภาคใต้ (พ.ศ. 2458-2468) นอกจากนี้เมืองสงขลาเคยเป็นที่ประทับของสมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมหลวงถนุกวรีราเมศวร์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งสมุหเทศาภิบาลและอุปราชภาคใต้ จนสิ้นสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นถึงปี พ.ศ. 2475 ได้ยุบมณฑลและภาค เปลี่ยนเป็นจังหวัด สงขลาจึงเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้จนถึงปัจจุบัน

2.2.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดสงขลาตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างละติจูดที่ $6^{\circ} 17' - 7^{\circ} 56'$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} 01' - 101^{\circ} 06'$ ตะวันออก สูงจากระดับน้ำทะเลโดยเฉลี่ย 4 เมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ตามเส้นทางรถไฟ 947 กิโลเมตร และทางหลวงแผ่นดิน 950 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ ติดกับจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันออก ติดกับอำเภอไทย

ทิศใต้ ติดกับจังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี รัฐเคดาร์ และรัฐเปอร์ลิสของมาเลเซีย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดพัทลุง และสตูล

สำหรับลักษณะของจังหวัดสงขลา นั้น ทางตอนเหนือเป็นคาบสมุทรแคบและยาวยื่นลงมาทางใต้ เรียกว่าคาบสมุทรสทิงพระ กับส่วนที่เป็นแผ่นดินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางตอนใต้ แผ่นดิน

ทั้งสองส่วนเชื่อมต่อกันโดยสะพานคิงสูลานนท์ ส่วนขนาดพื้นที่นั้น จังหวัดสงขลา มีพื้นที่ 7,393.889 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,621,181 ไร่ มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 27 ของประเทศ และใหญ่เป็นอันดับ 3 ของภาคใต้ รองลงมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดนครศรีธรรมราช พื้นที่ทางทิศเหนือส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ทิศตะวันออกเป็นที่ราบริมทะเล ทิศใต้และทิศตะวันออก เป็นภูเขาและที่ราบสูง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารที่สำคัญ

2.2.3 การปกครอง

จังหวัดสงขลา มีรูปแบบการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดิน 3 รูปแบบ คือ

ก. การบริหารราชการส่วนกลาง ประกอบด้วยส่วนราชการสังกัดส่วนกลาง ซึ่งมาตั้งหน่วยงานพื้นที่จังหวัด จำนวน 154 ส่วนราชการ และส่วนราชการ และส่วนราชการอิสระ จำนวน 27 ส่วนราชการ

ข. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จัดรูปแบบการปกครอง และ การบริหารราชการออกเป็น 2 ระดับคือ 1. ระดับจังหวัด ประกอบด้วยส่วนราชการประจำจังหวัด จำนวน 32 ส่วนราชการ 2. ระดับอำเภอ ประกอบด้วย 16 อำเภอ 124 ตำบล 994 หมู่บ้าน

ค. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 19 แห่ง คือ เทศบาลนครหาดใหญ่ เทศบาลนครสงขลา เทศบาลตำบลสะเดา บ้านพรุ พังลา ปาดังเบซาร์ ระโนด พะตุง นาทวี กำแพงเพชร นาสีทอง บ่อตรุ สทิงพระ สะบ้าย้อย ปริก จะนะ เทพา ควนเนียง สิงหนคร และองค์การบริหารส่วนตำบล 121 แห่ง

2.2.4 ประชากร

ประชากร ณ เดือนกันยายน 2543 จำนวน 1,229,745 คน แบ่งเป็นชาย 606,555 คน คิดเป็นร้อยละ 49.32 และหญิงจำนวน 623,190 คน คิดเป็นร้อยละ 50.68 จำนวนครัวเรือน 309,910 ครัวเรือน

2.2.5 ศาสนา

การนับถือศาสนา (ที่มา: สนง. ศึกษาธิการจังหวัดสงขลา) ประชากรส่วนใหญ่ (ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2542) ร้อยละ 64.03 นับถือศาสนาพุทธ รองลงมา ร้อยละ 32.84 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 2.37 นับถือศาสนาคริสต์ และ ร้อยละ 0.76 นับถือ ศาสนาอื่น จังหวัดสงขลา มีวัดจำนวน 379 แห่ง สำนักสงฆ์ จำนวน 66 แห่ง พระภิกษุ จำนวน 2,965 รูป สามเณร 685 รูป มัสยิดจำนวน 333 แห่ง

1.3 ข้อมูลจังหวัดปัตตานี

1.3.1 ประวัติ

สงบ ตั้งเมือง และ จุรีรัตน บัวแก้ว (2529) ได้รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติของ จังหวัดปัตตานีไว้ว่า ในท้องที่ปัตตานีปัจจุบัน มนุษย์ได้เคลื่อนย้ายเข้าไปอาศัยตั้งถิ่นฐานมานานนับ พัน ๆ ปี จากการสำรวจทางโบราณคดีเบื้องต้นได้พบร่องรอยของชุมชนโบราณในปัตตานี ที่ ย่าเอนยะรัง รู้จักกันโดยทั่วไปในภาษาท้องถิ่นว่า “เมืองประแว” ซึ่งเชื่อกันว่าเพี้ยนมาจากคำว่า “พระวัง” หรือ “พระราชวัง” หรือตรงกับภาษามลายูโบราณว่า “โคตามะลิมา” หรือ “โกตา มะลิ ลิมา” และ ปรากฏในเอกสารของชาวต่างชาติ โดยเฉพาะเอกสารจีน อาหรับ และ ชาว ตาม สำเนียงท้องถิ่นว่า “ลังกาสุกะ” เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองอยู่ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 10 - 18

ในหนังสือตำนานเมืองปัตตานี ซึ่งเรียบเรียงโดย อิบรอฮิม ชุกรี เป็นภาษามลายูตัวเขียน อักษร ยาวี ได้กล่าวถึงกษัตริย์ในราชวงศ์ศรีวังสาว่า มีทั้งหมด 10 พระองค์ รวมทั้งพระเจ้าศรีวังสา ซึ่งเป็นต้นราชวงศ์ด้วย คือ (1) พระเจ้าศรีวังสา (2) สุลต่านมูฮัมหมัดซาลห์ (พญาดาคุมหาอินครา) (3) สุลต่านมูฏีออฟร์ ซาลห์ ครองราชย์ ถึงปี 2107 (4) สุลต่านมัมมูร์ซาลห์ (พ.ศ. 2107-2115) (5) สุลต่านปาติกตยาม (พ.ศ. 2115 - 2116) (6) สุลต่านบะอะตุร (พ.ศ. 2116 - 2127) (7) ราชนิฮียาร์ (พ.ศ. 2127 - 2159) (8) ราชนินูรุ (พ.ศ. 2159 - 2167) (9) ราชนิสูง (พ.ศ. 2167 -2178) และ (10) ราชนิฏนิง (พ.ศ. 2178 - 2231)

ก่อนที่กษัตริย์ปัตตานีจะหันไปนับถือศาสนาอิสลาม สัมพันธภาพระหว่างไทยกับปัตตานี เป็นไปอย่างใกล้ชิด นายโทเม ปิเรต ชาวโปรตุเกสซึ่งเดินทางอยู่ที่มะละกะเป็นเวลาประมาณ 2 ปี ครึ่ง ตอนกลางพุทธศตวรรษที่ 21 ได้บันทึกไว้ในสมัยสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 (พะงั่ว พ.ศ. 1913 - 1931) พระองค์ทรงได้ริดาของกษัตริย์ปัตตานีองค์หนึ่งพระพนม แต่หลังจากนั้นไม่ ปรากฏหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างเมืองทั้ง 2 ที่แน่ชัด

ในสมัยสมเด็จพระนเรศวรฯ (พ.ศ. 2133 - 2148) ไทยเข้มแข็งขึ้น ปัตตานีในสมัยราชานิฮียาร์ กลับยอมอ่อนน้อมต่อไทย ส่งคืนไม้เงินทอง และ เครื่องราชบรรณาการให้แก่ไทยอีก ในสมัย พระเจ้าปราสาททอง (พ.ศ. 2172 - 2199) ราชนิฮียาร์ กษัตริย์ปัตตานีกลับแข็งเมืองอีก เพราะเกิดการ แดกแยกกันในราชสำนักไทย และพระเจ้าปราสาททองขึ้นครองราชย์โดยได้ทำลายจารีตประเพณี คั้งเดิม เนื่องจากพระองค์มิใช่รัชทายาท ผลก็คือไทยได้ส่งกองทัพไปโจมตีเมืองปัตตานีถึง 2 ครั้ง คือ ในปี 2175 และปี 2177 ติไม่สำเร็จ แต่ทางฝ่ายปัตตานีให้สัญญาว่าจะยอมอ่อนน้อมต่อไทยอีก ไทยจึงยอมยกทัพกลับ

ระหว่างปี พ.ศ. 2449 - 2465 ทางฝ่ายรัฐบาลกลางสามารถยุบรวมบริเวณ 7 หัวเมืองลดลงเหลือเพียง 4 จังหวัด คือ ปัตตานี สายบุรี ยะลา และ ระแงะ หรือ นราธิวาส จังหวัดปัตตานีเกิดจากการรวมเมืองปัตตานี หนองจิก และ ยะหริ่ง หลังจากรวมแล้วมีการแบ่งการปกครองจังหวัดปัตตานีออกเป็น 7 อำเภอ คือ อำเภอเมือง ยะรัง หนองจิก เมืองเก่า ปานาละ ยะหริ่ง และ รือเกาะ (มาขอ) ในปี พ.ศ. 2474 รัฐบาลได้ประกาศยุบมณฑลปัตตานี และ ยุบ จังหวัดสายบุรีลงเป็นอำเภอหนึ่งขึ้นจังหวัดปัตตานีในปีเดียวกัน ท้องที่จังหวัดปัตตานีปัจจุบันจึงเกิดจากการรวมหัวเมืองโบราณ 4 เมือง คือ ปัตตานี หนองจิก ยะหริ่ง และ สายบุรี หลังจากที่ยกออกจากกันเป็น 7 หัวเมืองมาเป็นเวลานานกว่าศตวรรษ

1.3.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

สำนักงานจังหวัดปัตตานี (2544) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดปัตตานีไว้ดังนี้ จังหวัดปัตตานี ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทยห่างจากกรุงเทพ 1,055 กม. มีเนื้อที่ประมาณ 1,940,356 ตร.กม. หรือประมาณ 1,212,723 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับ อำเภอไทย

ทิศใต้ ติดต่อกับ จังหวัดยะลา และนราธิวาส

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อำเภอไทย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ จังหวัดสงขลา

1.3.3 การปกครอง

การปกครองแบ่งออกเป็น 12 อำเภอ 115 ตำบล 629 หมู่บ้าน 12 เทศบาล และ 1 อบจ. 99 อบต.

1.3.4 ประชากร

ประชากร ณ วันที่ 30 ก.ย. 2543 รวมทั้งสิ้น 611,946 คน เป็นชาย 301,760 คน หญิง 310,186 คน สำหรับอำเภอที่มีประชากรมากที่สุด ได้แก่ อำเภอเมือง มีจำนวน 113,919 คน อำเภอที่มีประชากรน้อยที่สุด คือ อำเภอไม้แก่น มีจำนวน 10,491 คน สำหรับอำเภอที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดคือ อำเภอเมือง 1,176 คน/ตร.กม. อำเภอที่มีประชากรหนาแน่นน้อยที่สุด คือ อำเภอแม่ลาน มีจำนวน 190 คน/1 ตร.กม.

1.3.5 ศาสนา

ประชาชนนับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 80.16 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 19.63 ส่วนที่เหลือ ร้อยละ 0.21 นับถือศาสนาคริสต์ พราหมณ์, ฮินดู, ซิกข์ และศาสนาอื่น มีมัสยิด 595 แห่ง วัด ที่พักสงฆ์ 6 แห่ง พระสงฆ์ 460 รูป สามเณร 125 รูป โบสถ์คริสต์ 3 แห่ง

1.4 ข้อมูลจังหวัดยะลา

1.4.1 ประวัติ

สำนักงานจังหวัดยะลา (2544:1) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดยะลาไว้ดังนี้ คำว่า “ยะลา” มาจากภาษาพื้นเมืองเดิมว่า “ยะลอ” ซึ่งแปลว่า “แห” เพราะสถานที่ตั้งเมืองเดิมคือบ้านยะลอ (ตำบลยะลอในปัจจุบัน) ต่อมาได้มีการย้ายมาตั้งเมืองใหม่หลายครั้ง ในที่สุดมาตั้งที่บ้านนิบง ตำบลตะเฆง ทรายเท่าทุกวันนี้ คินแดนอันเป็นที่ตั้งของจังหวัดยะลาในปัจจุบัน แต่เดิมเป็นท้องที่ในบริเวณหนึ่งของเมืองปัตตานี ซึ่งในปลายปี พ.ศ. 2475 ได้ประกาศยกเลิกมณฑลปัตตานี และได้มีการปรับปรุงการปกครองหัวเมืองตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการอาณาจักรสยามพ.ศ. 2475 จัดบริหารราชการส่วนภูมิภาคออกเป็นจังหวัดและอำเภอ มีข้าหลวงประจำจังหวัด และกรมการจังหวัดเป็นผู้บริหาร จังหวัดยะลาจึงเป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศไทยสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้

1.4.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดที่อยู่ใต้สุดของประเทศไทย อยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 5-7 องศาเหนือ และเส้นแวงที่ 100-102 องศาตะวันออก อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลปานกลางถึงสูงมาก โดยเฉลี่ยระหว่าง 100-200 เมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครตามทางรถไฟสายใต้ 1,039 กิโลเมตร และตามถนนเพชรเกษมสายเก่า 1,395 กิโลเมตร หรือสายใหม่ 1,084 กิโลเมตร โดยมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดและพื้นที่ใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดสงขลาและปัตตานี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับจังหวัดนราธิวาส และรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย
ทิศใต้	ติดต่อกับรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดสงขลา และรัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย

จังหวัดยะลา มีพื้นที่ประมาณ 4,521,077 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 2.8 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 6.4 ของพื้นที่ภาคใต้ ภูมิประเทศโดยทั่วไปของจังหวัดยะลามีลักษณะเป็นภูเขา เนินเขา และหุบเขา ตั้งแต่ตอนกลางจนถึงใต้สุดของจังหวัด มีที่ราบบางส่วนทางตอนเหนือของจังหวัด ได้แก่ บริเวณที่ราบแม่น้ำปัตตานีและแม่น้ำสายบุรีไหลผ่าน พื้นที่ส่วนใหญ่ปกคลุมด้วยป่าดงดิบ และสวนยางพารา มีเทือกเขาสำคัญอยู่ 2 เทือกเขา คือ เทือกเขาสันกาลาคีรี เริ่มจากอำเภอเบตง เป็นแนวยาวกั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย และเทือกเขาปิไลซึ่งเป็นภูเขาอยู่ภายในจังหวัด ในเขตตำบลนุคี บันนังสารัง ของอำเภอเมืองยะลา กิ่งอำเภอกรงปินัง และอำเภอรามัน

1.4.3 การปกครอง

กรมการปกครอง(2541:321)ได้ให้ข้อมูลทางการปกครองของจังหวัดยะลาไว้ว่า จังหวัดยะลา แบ่งออกเป็น 7 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ ซึ่งประกอบด้วยตำบลต่าง ๆ จำนวน 58 ตำบล มีหมู่บ้านจำนวน 328 หมู่บ้าน มีเทศบาลเมือง 1 เทศบาล มีสุขาภิบาลจำนวน 6 สุขาภิบาล

1.4.4 ประชากร

สำนักงานจังหวัดยะลา (2544:3) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างประชากรของจังหวัดยะลา ไว้ว่า ณ วันที่ 31 กันยายน 2543 จังหวัดยะลา มีประชากรทั้งสิ้น จำนวน 440,794 คน แยกเป็น เพศชาย 221,339 คน เพศหญิง 219,455 คน

1.4.5 ศาสนา

สำนักงานจังหวัดยะลา (2544:3) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนาของประชากรใน จังหวัดยะลาว่า ประชากรในจังหวัดยะลา นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 22.74 ศาสนาอิสลามร้อยละ 76.59 ศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ 0.67 (ที่มา: ที่ทำการปกครองจังหวัดยะลา/ฝ่ายปกครอง)

1.5 ข้อมูลจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5.1 ประวัติ

พล ชินพงศ์ (2529) ได้อธิบายเกี่ยวกับจังหวัดนครศรีธรรมราชไว้ดังนี้ นครศรีธรรมราชนั้นแต่เดิมมีฐานะเป็นเพียงอำเภอหนึ่งเรียกว่า อำเภอบางนรา เป็นอำเภอที่ขึ้นอยู่ในเขตเมืองสาขบุรี ซึ่งเป็นเมือง ๆ หนึ่งในบริเวณ 7 หัวเมือง ต่อมาอำเภอบางนราได้โอนไปขึ้นกับเมืองระแงะ ซึ่งเป็นเมือง ๆ หนึ่งในบริเวณ 7 หัวเมืองเช่นเดียวกัน ดังนั้นเพื่อที่จะได้รับทราบถึงประวัติความเป็นมาของนครศรีธรรมราช จึงจำต้องกล่าวถึงเรื่องราวของเมืองสาขบุรี และเมืองระแงะเป็นลำดับต่อกันไปด้วย

เมื่อครั้งรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกฯ ได้ทรงรับสั่งให้กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ยกทัพหลวงลงไปทางปักษ์ใต้ เพื่อปราบปรามข้าศึกที่จะยกมายังพระราชอาณาเขตทางใต้ เมื่อข้าศึกแตกพ่ายหนีไปหมดแล้ว กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทได้เสด็จไปประทับ ณ เมืองสงขลาแล้วมีรับสั่งออกไปถึงบรรดาหัวเมืองมลายู ซึ่งเคยขึ้นกรุงศรีอยุธยามาก่อนให้มาอ่อนน้อมเหมือนดังเดิม พระยาไทรบุรี พระยาตรังกานู ขอมอ่อนน้อม โดยดีแต่พระยาปัตตานีไม่ยอมอ่อนน้อมกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทจึงมีรับสั่งให้กองทัพยกลงไปตีเมืองปัตตานี เมื่อ พ.ศ. 2332

ในระหว่างเวลาที่กล่าวมาแล้วนี้ ช่างเย็บบาบยังเป็นหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเขตเมืองปัตตานี อยู่ในความดูแลปกครองของเมืองสาบบุรี ขึ้นต่อเมืองปัตตานีอีกทีหนึ่ง ยังไม่มีช่างเย็บบาบ ยังไม่มีจังหวัดคนราธิวาส สาเหตุสำคัญยิ่งที่ทำให้เกิดจังหวัดคนราธิวาสขึ้นนั้น เป็นวิหะโตบายอันสำคัญมากเมื่อกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทได้เมืองปัตตานีแล้วโปรดเกล้าฯ ให้พระยาสงขลาดูแลเมืองปัตตานี ขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ และโปรดเกล้าฯ ให้พระยาสงขลาดูแลเมืองปัตตานี ตลอดระยะเวลาที่เจ้าเมืองคนนี้ปกครองเมืองปัตตานีอยู่นั้น บ้านเมืองปรกติสุขสงบราบคาบด้วยดี แต่เมื่อท่านสิ้นบุญไปแล้ว บุตรชายได้สืบตำแหน่งเป็นพระยาปัตตานี ซึ่งเป็นคนไทยคนที่ 2 ที่เป็นเจ้าเมืองปัตตานี ก็เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้น กล่าวคือในระหว่างนั้น พวกสาเหวคกับพวกรัตนวงษ์ซึ่งเป็นชาวมลายู ได้คบคิดกันเข้าปล้นบ้านพระยาปัตตานีและบ้านหลวงสวัสดิภักดีผู้ช่วยราชการเมืองปัตตานี บ้านเมืองเกิดโจรผู้ร้ายชุกชุม ระแวงระส่าย พระยาปัตตานีไม่อาจปราบปรามให้ราบคาบลงได้ จึงรายงานต่อเจ้ากรุงเทพฯ ทราบ จึงโปรดเกล้าฯ ให้พระยาภักดีสงครามกับพระยาสงขลาออกไปแบ่งแยกเมืองปัตตานีออกเป็น 7 หัวเมือง คือ เมืองปัตตานี เมืองยะหริ่ง เมืองสาบบุรี เมืองหนองจิก เมืองรามัน เมืองยะลา และเมืองระแงะ แล้วโปรดเกล้าฯ ตั้งเจ้าเมืองต่าง ๆ ตามชื่อเมืองที่แบ่งแยกออกไปนั้น สาเหตุที่แยกเมืองจังหวัดปัตตานีออกเป็น 7 หัวเมือง เพราะเจ้าเมืองเชื้อสายเดิมไม่เชื่อตรงต่อกรุงเทพฯ ไม่ยอมอ่อนน้อมจับได้ว่าเจ้าเมืองปัตตานีคนก่อนได้มีหนังสือไปชักชวนองเชียงสือ เจ้าอาณัมก๊ก ให้เป็นใจเข้าตีหัวเมืองในราชอาณาจักร องเชียงสือบอกความเข้ามากราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชทรงทราบโดยตลอด

ในปี พ.ศ. 2449 ได้มีพระบรมมหาราชโองการจัดตั้งมณฑลปัตตานีขึ้น โดยมีข้อความสำคัญว่า แต่ก่อนมาจนเวลานี้บริเวณ 7 หัวเมือง มีข้าหลวงใหญ่ปกครองขึ้นอยู่ในข้าหลวงเทศาภิบาลมณฑลนครศรีธรรมราชไม่สะดวกทุกวันนี้ การคมนาคมและการค้าขายในบริเวณ 7 หัวเมืองเจริญขึ้นมาก การไปมาระหว่าง 7 หัวเมืองถึงกรุงเทพฯ ก็สะดวกคิดว่าแต่ก่อน บริเวณ 7 หัวเมืองมีท้องที่และจำนวนผู้คนพลเมืองมากสมควรจะแยกออกมาเป็นมณฑลหนึ่งต่างหาก ให้สะดวกแก่ราชการและการที่จะทะนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญยิ่งขึ้นกว่าเดิมได้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แยกบริเวณ 7 หัวเมืองออกจากมณฑลนครศรีธรรมราช และให้จัดตั้งมณฑลปัตตานีขึ้นเป็นมณฑลเทศาภิบาลมณฑลหนึ่ง โปรดเกล้าฯ ให้พระยาศักดิ์เสนีเป็นข้าหลวงเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลปัตตานี

ในมณฑลปัตตานี มีเมืองที่เข้าร่วมอยู่ในมณฑลนี้ คือเมืองปัตตานี (รวมหนองจิก ยะหริ่ง และปัตตานี เป็นเมืองปัตตานี) เมืองยะลา (รวมรามัน และยะลา เป็นเมืองยะลา) เมืองสาบบุรี และเมืองระแงะ)

ใน พ.ศ.2458 ได้มีประกาศเปลี่ยนชื่อเมืองบางนราเป็นเมืองนราธิวาส โดยทรงพระราชดำริว่า บางนรานั้นแต่เดิมเป็นชื่อตำบล สมควรที่จะมีชื่อเมืองไว้ให้เป็นหลักฐานต่อไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อเมืองบางนราเป็นเมืองนราธิวาส ตั้งแต่วันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2458 เป็นต้นไป

ในปี พ.ศ. 2474 ได้มีประกาศยุบรวมท้องที่บางมณฑล บางจังหวัด เพราะมณฑลและจังหวัดที่แบ่งไว้แต่เดิมนั้นกาลเวลาผ่านมาถึงเวลานี้ไม่สะดวก บัดนี้การคมนาคมสะดวกขึ้นมากพอที่จะรวมการปกครองบังคับบัญชาให้กว้างขวางยิ่งขึ้นแล้ว เป็นการสมควรยุบรวมมณฑลและจังหวัด เพื่อประหยัดรายจ่ายเงินแผ่นดินลงบ้าง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบเลิกมณฑล 4 มณฑล จังหวัด 9 จังหวัด เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2474 สำหรับมณฑลที่ทรงประกาศยุบเลิกมีมณฑลปัตตานีอยู่ด้วยมณฑลหนึ่ง โดยให้รวมจังหวัดต่าง ๆ ของมณฑลปัตตานีเข้าไว้ในความปกครองของมณฑลนครศรีธรรมราช ส่วนจังหวัดที่ยุบเลิกมีจังหวัดสายบุรีจังหวัดหนึ่งด้วย โดยให้รวมท้องที่เข้าไว้ในปกครองของจังหวัดปัตตานี เว้นแต่ท้องที่อำเภอบาเจาะ ให้ยกไปขึ้นอยู่ในปกครองของจังหวัดนราธิวาส (พ.ช.)

1.5.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

1) จังหวัดนราธิวาสมีเนื้อที่ 4,227.737 ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่บนฝั่งทะเลด้านตะวันออกของแหลมมลายูตอนใต้ มีอาณาเขตติดต่อดังนี้ ทิศเหนือจดจังหวัดปัตตานีและอำเภอไทย ทิศใต้จดประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ทิศตะวันออกจดอำเภอไทยและประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ทิศตะวันตกจดจังหวัดยะลา

พื้นที่ของจังหวัดนราธิวาส ทางทิศตะวันตกซึ่งติดต่อกับจังหวัดยะลาเป็นที่ราบสูง มีป่าอันอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำสวนยางพาราและสวนผลไม้ ถัดจากที่ราบสูงไปทางทิศตะวันออกเป็นที่ราบ เหมาะในการทำนา แต่บางส่วนของพื้นที่ด้านนี้เป็นพรุน้ำขังตลอดปีไม่เหมาะแก่การเพาะปลูกใด ๆ ด้วยเหตุที่นราธิวาสมีเทือกเขาตลับช้างชันและป่าไม้ยังสมบูรณ์ จึงทำให้มีฤดูฝนยาวนานกว่าฤดูอื่น ๆ อุณหภูมิโดยเฉลี่ยประมาณ 27.3 องศาเซลเซียส

ทิศเหนือ จดจังหวัดปัตตานีและอำเภอไทย

ทิศใต้ จดประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

ทิศตะวันออก จดอำเภอไทยและประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

ทิศตะวันตก จดจังหวัดยะลา

1.5.3 การปกครอง

การปกครองของจังหวัดนครราชสีมา แบ่งออกเป็น 13 อำเภอ ซึ่งประกอบด้วย ตำบล จำนวน 77 ตำบล หมู่บ้านจำนวน 527 หมู่บ้าน มีเทศบาลเมือง 1 เทศบาล เทศบาลตำบล 1 เทศบาล มีสุขาภิบาล จำนวน 12 สุขาภิบาล

1.5.4 ประชากร

จังหวัดนครราชสีมามีประชากรจำนวน 631,958 คน เป็นชายจำนวน 316,142 คน และเป็น หญิง 315,816 คน จากการสำรวจเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2524 พบว่ามีคนต่างค้าประมาณ 1,705 คน ความหนาแน่นของประชากรประมาณ 107 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร หนาแน่นมากในเขตเทศบาล นอกจากนั้นอยู่ในชนบท

1.5.5 ศาสนา

ประชากรนับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 78 ศาสนาพุทธร้อยละ 21 และศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ 1 ประชากรพูดภาษามลายูถิ่นเป็นส่วนใหญ่ ประมาณร้อยละ 81.01 อำเภอบาเจาะมีผู้ใช้ภาษามลายูมากที่สุดประมาณร้อยละ 81.0 อำเภอบาเจาะมีผู้ใช้ภาษามลายูมากที่สุด ประมาณร้อยละ 96.83 อำเภอที่ใช้ภาษามลายูน้อยที่สุดคือ อำเภอดากโบ ประมาณร้อยละ 67.82 อำเภอ นี้ใช้ภาษาไทยพื้นเมืองมากที่สุด อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญทางวัฒนธรรมภาษา เคยเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของเมืองกลันตันโบราณสมัยกรุงศรีอยุธยา ภาษาไทยภาคกลาง ส่วนมากและคำพูดคล้ายภาษาไทยเดิมหรือภาษาลาวในพื้นที่แขวงชัยบุรีในประเทศลาว

จากการได้ศึกษาข้อมูลของจังหวัด ทั้ง 5 จังหวัดนี้ทำให้ทราบว่า ในทางประวัติศาสตร์นั้น จังหวัดเหล่านี้ล้วนแต่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลามทั้งสิ้น พื้นที่ของจังหวัดเหล่านี้ในอดีตส่วนอยู่ภายใต้การปกครองของกลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลาม หรือในบางช่วงพื้นที่เหล่านี้มีเจ้าเมืองเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่พูดภาษามลายู

ในส่วนของการค้นคว้าทางด้านที่ตั้งของจังหวัดเหล่านี้ทำให้ทราบว่า จังหวัดทั้ง 5 จังหวัดนี้มีอาณาเขตติดต่อกันในลักษณะต่อเนื่อง โดยถ้าพิจารณาจากทิศตะวันตกไปยังทิศตะวันออก จะเห็นว่าความต่อเนื่องของพื้นที่เริ่มต้นที่จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา ไปสุดที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกสุดของดินแดนส่วนนี้ จังหวัดทั้ง 5 จังหวัดนี้ล้วนมีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูกระจายกันอยู่หนาแน่นมาก

การทบทวนวรรณกรรมในส่วนนี้ทำให้ทราบว่าพื้นที่นี้เป็นบริเวณที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาราย
ต่อของการอาศัยอยู่ของชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไทยและ ภาษามลายู

การศึกษาในหัวข้อการปกครองได้เอื้อประโยชน์ในแง่ที่ทำให้ทราบถึงลักษณะของการจัด
การปกครองของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย นอกจากนั้นแล้วทำให้ทราบจำนวน
หมู่บ้านของพื้นที่ทั้งหมดในทุกจังหวัด ซึ่งหมู่บ้านนี้เป็นระดับของพื้นที่ทางด้านการปกครองที่งาน
วิจัยนี้มุ่งเข้าไปศึกษาภาษา

การศึกษาข้อมูลด้านศาสนาทำให้ทราบอัตราร้อยละของผู้นับถือศาสนาพุทธ และศาสนา
อิสลาม ซึ่งพบว่าทุกจังหวัดมีประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามมากกว่าร้อยละ 76 ของประชากร
ภายในจังหวัด ยกเว้นจังหวัดสงขลาที่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามเพียงประมาณร้อยละ 32 ของ
ประชากร การทราบอัตราส่วนของการนับถือศาสนาอิสลามนี้ทำให้สามารถเข้าใจสถานการณ์ภาพ
การพูดภาษามลายูของประชากรบนพื้นที่ได้ระดับหนึ่ง ซึ่งถึงแม้ว่าผู้นับถือศาสนาอิสลามทุกคนไม่
ได้เป็นผู้พูดภาษามลายู แต่ความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูกับศาสนาอิสลามในพื้นที่
ที่บริเวณนี้ก็มีความสำคัญอยู่ระดับหนึ่ง

2. ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาถิ่น

2.1. คำจำกัดความของภาษาถิ่น

ตามทัศนะของ วอลเฟรม (Wolfram:1991) นั้น ภาษาถิ่น (Dialects) หมายถึง ลักษณะ
หนึ่ง ๆ ของภาษา อันเนื่องมาจากลักษณะเฉพาะของกลุ่มสังคมหรือลักษณะเฉพาะของพื้นที่นั้น ๆ
Dialect is a variety of the language associated with a particular social or regional group.
(Wolfram : 1991).

แมทธิวส์ (Mathews:1997) กล่าวว่า ภาษาถิ่นหมายถึงลักษณะเฉพาะลักษณะใดๆของภาษา
หนึ่ง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเป็นลักษณะเฉพาะในชนบทหรือในทางพื้นที่ทางภูมิศาสตร์อื่น ๆ

2.2 ภูมิหลังของวิชาภาษาถิ่น

เชมเบอร์ส และ ทรัคกิลล์ (Chambers and Trudgill:1980,18) กล่าวว่า การศึกษาแรกที่ดี
ได้ว่าเป็นการศึกษาภาษาถิ่นย่อย (dialect survey) หรือเป็นการศึกษาภูมิศาสตร์ภาษาที่ย่อย (dialect
geography) ได้แก่การศึกษาของ เวนเคอร์ (Wenker:1876) ซึ่งได้ศึกษาภาษาในประเทศเยอรมัน
เขาได้ส่งประโยคมาตรฐานในภาษาเยอรมัน ไปยังครูใหญ่ (schoolmasters) ไปทั่วตอนเหนือของ
ประเทศเยอรมัน และขอให้ครูใหญ่เหล่านั้นเขียนภาษาพื้นเมืองของแต่ละพื้นที่ แล้วส่งกลับไปยัง

เวงเคอร์ ทำการสำรวจระหว่างปี ค.ศ. 1877 - 1887 ใช้วิธีแบบสอบถามไปยังครูใหญ่ถึง 5,000 คน ได้รับแบบสอบถามกลับมาประมาณ 4,500 ฉบับ แต่ละชุดของแบบสอบถามประกอบด้วยประโยคจำนวน 40 ประโยค มีประโยคไม่ซับซ้อนอยู่น้อย ประโยคที่ 1 มีว่า In winter the day leaves fly around through the air.

ข้อมูลที่ได้รับกลับคืนมาทำให้ เวงเคอร์ ลำบากในการทำงานมาก เขาต้องปรับการทำงานลงมาอยู่ที่การวิเคราะห์ความหลากหลายของศัพท์บางคำในบางพื้นที่ของการศึกษาซึ่งได้แก่คอนเหนือและตอนกลางของเยอรมันเท่านั้น แผนที่แต่ละแผ่นของเขาแสดงลักษณะภาษา 1 ลักษณะ และถือได้ว่าเป็นแผนที่ภาษาศาสตร์ (linguistic atlas) แผ่นแรกที่ได้รับการพิมพ์ออกเผยแพร่ ต่อมา เวงเคอร์ ได้มอบข้อมูลให้นักภาษาศาสตร์รุ่นต่อมา และในปี 1939 มิตกา (W. Mitzka) ได้ใช้ประโยชน์จากข้อมูลของเวงเคอร์ มาสร้างเป็นแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยคำภาษาเยอรมันมาตรฐานจำนวน 200 คำ โดยส่งไปยังโรงเรียนจำนวน 5,000 โรงเรียน เพื่อขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามใช้คำที่มีความหมายอย่างเดียวกันในภาษาของตน (local Synonyms) ในประเทศเดนมาร์กก็มีภาษาศาสตร์ภาษาถิ่นย่อยเช่นเดียวกัน ซึ่งได้แก่งานของ คริสเตนเซน (Marius Kristensen) เขาทำการศึกษาภาษาอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1898-1912

การใช้แบบสอบถามโดยส่งทางไปรษณีย์เป็นที่นิยมมากขึ้น งานที่สำคัญได้แก่ การศึกษาซึ่งนำโดย แม็คอินทอช (Angus McIntosh) โดยเริ่มต้นในปี 1952 เขาได้ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนทุกโรงเรียนใน Scotland อย่างไรก็ดีตาม ถำลองศึกษาการสำรวจภาษาใน Scot จะพบว่ามักนิยมใช้แบบสอบถามทางไปรษณีย์ในช่วงต้น ๆ ของการศึกษาเท่านั้น

นอกจากการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ส่งทางไปรษณีย์แล้ว ยังมีการเก็บข้อมูลโดยผู้เก็บข้อมูลที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี (trained fieldworkers) อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งการเก็บข้อมูลแบบหลังนี้ได้เริ่มต้นมีการศึกษาขึ้นในประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 1896 โดย จูลส์ จิลลิเอรอง (Jules Gillieron) ได้คัดเลือกผู้เก็บข้อมูลภาษาขึ้นมาคนหนึ่งชื่อ เอคมองด์ เอคมองต์ (Edmond Edmont) ซึ่ง เอคมองต์ นี้ได้รับการฝึกฝนให้สามารถใช้ความรู้ทางสัทศาสตร์ (phonetic notation) ได้อย่างสม่ำเสมอ โดยในปี ค.ศ. 1896 - 1900 เขาได้ออกเดินทางเก็บข้อมูลภาษาในชนบททั่วประเทศฝรั่งเศส ซึ่งได้สัมภาษณ์ผู้บอกภาษาประมาณ 700 ราย บนพื้นที่ต่าง ๆ จำนวน 639 พื้นที่ ในการสัมภาษณ์นี้เขาเลือก ผู้บอกภาษาเพศหญิงเพียง 60 คนเท่านั้น และมีอยู่ 200 คนเป็นผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่ามาตรฐานการศึกษาโดยทั่วไปของคนชนบทในเวลานั้น ผลการสัมภาษณ์ของเอคมองต์

จะถูกส่งไปยัง จิตติเฮอร์ง อย่างสม่ำเสมอ ผลงานจึงสามารถออกตีพิมพ์ได้แทบจะในทันที โดยตีพิมพ์ออกเผยแพร่ถึงประมาณ 13 ฉบับ ในปี 1910

การศึกษาภาษาฝรั่งเศสของ จิตติเฮอร์ง นับว่ามีอิทธิพลเป็นอันมากต่อการศึกษาภาษาถิ่นในยุคต่อ ๆ มา อิทธิพลที่เห็นได้ชัดประการหนึ่งคือ การที่ลูกศิษย์ของจิตติเฮอร์ง ซึ่งคือ คาร์ล จาเบิร์ก (Karl Jaberg) และ จาคอบ ยูค (Jacob Jud) ได้ออกไปศึกษาภาษาถิ่นอิตาเลียนในประเทศอิตาลี ภายใต้โครงการศึกษาของเขาทั้งสอง ดังนั้นในปี ค.ศ. 1931 เมื่อผลงานของเขาได้ตีพิมพ์ออกมาจำนวนหนึ่ง จาคอบ ยูค และเพื่อนร่วมงานการศึกษาภาษาอิตาเลียนของเขาชื่อ พอล เชอร์มิเอร์ (Paul Scheurmeier) ได้เดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อเข้าร่วมในการฝึกอบรมบุคคลเพื่อโครงการ แผนที่ภาษาศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของผลงานของ จิตติเฮอร์ง ได้ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมไปทั่ว เช่นมีผลต่อการศึกษาภาษาถิ่นในระดับชาติของประเทศสเปน โรมานี อังกฤษ และในหลาย ๆ พื้นที่ในยุโรป

ในส่วนของทวีปอเมริกานั้น โครงการแผนที่ภาษาศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา (Linguistic Atlas of the United States and Canada) ได้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1930 มีการฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นผู้ออกเก็บข้อมูลภาษา และเนื่องจากพื้นที่ศึกษาเป็นพื้นที่อันกว้างใหญ่ จึงได้มีการแบ่งพื้นที่ของการศึกษาออกเป็นส่วน ๆ แต่ละส่วนเป็นโครงการที่เป็นอิสระในตัวเอง แต่มีการประสานงานไปยังส่วนกลาง ซึ่งมี คูราท (Hans Kurath) ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าอยู่ อย่างไรก็ตาม คูราท ก็เป็นหัวหน้าของเขตการศึกษาภาษาเขตที่ 1 ซึ่งได้แก่โครงการศึกษาภาษาใน New England States โครงการเขตที่ 1 นี้ ได้พิมพ์เผยแพร่แผนที่ 3 ชุดใหญ่ ในปี ค.ศ. 1939-1942 โครงการศึกษาที่ 2 ได้แก่การศึกษาวรรณ Atlantic States ทางใต้ของ New England ผู้เป็นหัวหน้าในการออกเก็บข้อมูลภาคสนามได้แก่ กิย์ เอส โลแมน (Guy S. Loman) ผลงานที่ออกมาในช่วงดังกล่าวนี้ได้แก่ Kurath's Word Geography of the Eastern United States ในปี ค.ศ. 1949, A Survey of Verb Forms in the Eastern United States โดย แอ็ควูด (E. Bagby Atwood) ในปี ค.ศ. 1953, The Pronunciation of English in the Atlantic States โดย คูราท และ ราเวน (Kurath and Raven) ต่อมา มีผลงานการศึกษาภาษาบนพื้นที่นี้ออกมาอีก ได้แก่ The Linguistic Atlas of the Upper Midwest ในราวปี ค.ศ. 1973-1976

สำหรับในอังกฤษนั้น มีโครงการศึกษาภาษาถิ่นชื่อ The Survey of English Dialect (SED) คีท และ และ ออดัน (Eugen Deith and Harold Orton) ในช่วง ปี ค.ศ. 1950-1978 การสำรวจภาษา

ดังกล่าวนี้ แบ่งพื้นที่ของประเทศออกเป็น 4 เขต คือ เขตเหนือ เขตตอนกลางทางตะวันออก เขตตอนกลางทางตะวันตก และ เขตใต้

จากการศึกษาภูมิหลังของวิชาภาษาถิ่นข้างบนนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบ ที่มาและวิวัฒนาการของการศึกษาภาษาถิ่น ตลอดจนหลักวิธีในการทำการศึกษภาษาถิ่น เช่นวิธีในการเก็บข้อมูล และวิวัฒนาการของการเก็บข้อมูลภาษาถิ่น ซึ่งจะเป็นข้อคิด สำหรับที่จะนำมาประยุกต์ใช้และทำให้มีทางเลือกสำหรับการศึกษภาษาถิ่นในการวิจัยนี้เป็นอย่างดี

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดภาษาถิ่น

ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงแนวคิดหรือทฤษฎีที่กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดภาษาถิ่นขึ้น ซึ่งในเรื่องนี้ ทรักกิลล์ (Trudgill:1994) ได้ชี้ให้เห็นลักษณะต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดภาษาถิ่นโดยได้อธิบายยกตัวอย่างภาษาอังกฤษประกอบว่า แม้ว่าเราจะมองภาษาใดภาษาหนึ่งว่าเป็น 1 ภาษา แต่ภาษาย่อมมีลักษณะที่หลากหลายโดยเฉพาะเมื่อเรากำลังถึงภาษาพูด ดังจะเห็นได้ว่า เราสามารถบอกความแตกต่างของภาษาอังกฤษที่ใช้พูดกันใน British Isles กับภาษาอังกฤษที่ใช้พูดกันในสหรัฐอเมริกา หรือออสเตรเลีย แม้แต่ภาษาอังกฤษใน England เองก็ต่างกันอย่างเห็นได้ชัดจากภาษาอังกฤษของ Scotland หรือ Wales. ภาษาอังกฤษที่ใช้ใน Lancashire ก็ต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้พูดที่ Northumberland หรือ Kent แม้แต่ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดใน Liverpool ก็ต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้พูดกันอยู่ใน Manchester ประเด็นสำคัญก็คือว่า วิธีในการพูดของคนนั้นขึ้นอยู่กับว่าคน ๆ นั้นมาจากถิ่นใด เป็นผู้ที่เจริญเติบโตใน Manchester หรือในมหานคร London

ถิ่นกำเนิดของคนไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยเดียวที่ทำให้คนพูดภาษาที่ต่างกัน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนพูดภาษาต่างกันได้แก่ การมีภูมิหลังทางสังคมที่ต่างกัน เช่นผู้พูดภาษา Liverpool บางคนอาจมีลักษณะภาษาพูดที่มีความเป็นภาษา Liverpool มากกว่าคนอื่น ๆ หรือเมื่อเราฟังการพูดของชาว Manchester คนหนึ่งแล้ว ทำให้เราสามารถตัดสินใจว่าเขาเป็นชาว Manchester ได้ง่ายกว่าเมื่อฟังมาจากชาว Manchester คนอื่น ๆ

ทรักกิลล์ (1994:2-4) กล่าวว่า เราเรียกลักษณะที่หลากหลายทางภาษาอันเนื่องมาจากปัจจัยทางภูมิศาสตร์และสังคมเหล่านี้ว่า “ภาษาถิ่น” ฉะนั้นเมื่อพูดถึงภาษาถิ่นจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงถิ่นกำเนิดทางภูมิศาสตร์และสังคมของผู้พูดภาษาถิ่นนั้น ๆ ภาษาถิ่นไม่ได้หมายถึงภาษาที่แปลก

พริต หรือเป็นภาษาโบราณหรือภาษาของคนบ้านนอกแต่อย่างใด แต่จะหมายถึงภาษาที่มีลักษณะเฉพาะ อาจเป็นเรื่องของการออกเสียง หรือไวยากรณ์ที่คนหมู่หนึ่งใช้ร่วมกันภายในพื้นที่หนึ่ง และในพื้นที่ทางสังคมหนึ่ง โดยที่ลักษณะดังกล่าวมีความต่างออกไปจากภาษาพูดของผู้ที่อยู่ในพื้นที่อื่นและในบริบทสังคมอื่น ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในต่างที่กันอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันเช่น

1. การใช้ศัพท์ที่ต่างกัน เช่น ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้คำศัพท์ around, color, apartment, squad-car, elevator, odor ในขณะที่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษใช้คำศัพท์ round, colour, flat, police car, lift, และ odour ตามลำดับ

2. การออกเสียงที่ต่างกัน เช่น ภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานออกเสียงคำศัพท์ 3 คำต่อไปนี้ เป็น town, down, และ think ในขณะที่ภาษาอังกฤษถิ่น Cockney(London) ออกเสียงคำศัพท์เหล่านี้เป็น taun, dawn, และ fink ตามลำดับ เป็นต้น

3. การใช้ศัพท์เดียวกันแต่ต่างความหมายกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ศัพท์	ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน	ภาษาอังกฤษแบบ Britain
<nervy>	'brave, having lots of nerve'	'nervous'
<scrappy>	'full of fight, linking a scrap'	'untidy, essay'
<pavement>	'paved road, roadway'	'street side, footpath'
<homely>	'not very good looking'	'domestic, homeloving'
<momentarily>	'for a moment'	'in a moment'
<cheap>	'shoddy, cheap and nasty'	'inexpensive'

ทรักกิลล์(1994:5-7) ยังได้อธิบายว่า ภาษาถิ่นที่มีศักดิ์ศรีมากที่สุด หรือมีสภาพทางสังคมสูงสุดจะกลายเป็นภาษามาตรฐาน เช่นภาษาอังกฤษมาตรฐาน (standard English) เป็นภาษาที่ใช้ในการพิมพ์หนังสือต่าง ๆ หรือใช้ในหนังสือพิมพ์ หรือเขียนคำราไวยากรณ์ ส่วนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่ภาษามาตรฐาน (Non standard English) จะเป็นภาษาถิ่นที่มีเสียงหรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต่างออกไป ซึ่งเขาได้แสดงตัวอย่างภาษาเทียบเคียงให้เห็นได้ชัดเจนดังนี้

1. ใช้คำในบริบทอย่างเดียวกันต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษมาตรฐาน

I don't want any.

She hasn't done it.

those people over there

They did it yesterday.

ภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน

I don't want none.

he ain't done it.

them people over there

hey done it yesterday.

ภาษาอังกฤษมาตรฐาน

the person who went

He hurt himself.

ภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน

the person what went

He hurt hisself.

2. ใช้ relative pronoun ต่างกัน เช่นภาษาอังกฤษมาตรฐาน ใช้ the woman who taught us ในขณะที่ ภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน ใช้ the woman what taught us หรือ the woman as taught us หรือ the woman which taught us

ทรคกิลล์ (1994:6) กล่าวว่าภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐานนี้ไม่ถือว่าเป็นภาษาที่ผิด และไม่ใช่ว่าภาษาที่ต่ำต้อยแต่อย่างใด แต่เป็นภาษาที่มีผู้พูดหลายล้านคน ภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐานนี้มีศักดิ์ศรีน้อยกว่าภาษาอังกฤษมาตรฐานก็เพราะว่า ภาษาอังกฤษมาตรฐานนั้น พูดโดยคนที่อยู่ในชนชั้นสังคมสูงสุด ซึ่งได้แก่พวกมีเงินมาก มีอิทธิพลมาก มีการศึกษาสูง

แม้แต่ในภาษาอังกฤษมาตรฐานเองก็ยังมีหลากหลายในการใช้ภาษาดังตัวอย่างข้างล่างนี้

1. โครงสร้างไวยากรณ์ต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Scottish standard English

Had you a good time last night ?

My clothes need washed.

Will I shut the door ?

Standard English of England

Do you have a good time last night ?

My clothes need washing.

Shall I shut the door ?

2. ใช้รูปย่อของคำต่างกัน

South of England

I haven'T seen him.

She won't do it.

North of England

I've not seen him.

She'll do it.

ทรคกิลล์(1994:10-13) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายของภาษาที่แปรไปตามโอกาส หรือ สถานการณ์ (situational varieties) ซึ่งเขาเรียกความหลากหลายที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ทางสังคมนี้ว่า สไตล์ (style) สไตล์ของภาษาอังกฤษจะมีช่วงอยู่ระหว่างตั้งแต่ลักษณะภาษาที่เป็นทางการไปถึงภาษาที่ไม่เป็นทางการ โดยส่วนใหญ่ความต่างระหว่างสไตล์เหล่านี้จะแสดงให้เห็นได้ทั้งคำและการใช้คำที่ไม่เป็นทางการมาก ๆ ซึ่งจะเรียกว่าภาษาแสลง (slang) ตัวอย่างเช่นคำว่า fatigued เป็นคำที่ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ แต่คำว่า tired เป็นคำที่ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นกลาง ๆ

ในขณะที่คำว่า knackered ถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการหรือเป็นแสลง คำที่ยกมาทั้งหมดมีความหมายถึงสิ่งเดียวกัน แต่ที่ต่างกันเพราะถูกใช้ในลีลาภาษา หรือ วจนลีลาที่ต่างกัน

วจนลีลาภาษาถิ่นนั้นเป็นอิสระต่อกัน เป็นความจริงว่าภาษาอังกฤษมาตรฐานมีแนวโน้มที่จะใช้วจนลีลาที่เป็นทางการ แต่ไม่จำเป็นที่ภาษาอังกฤษมาตรฐานจะต้องผูกมัดกับวจนลีลาที่ไม่เป็นมาตรฐานเสมอไป

อีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาษามีความหลากหลายคือท่าเนียบภาษา (registers) โดยที่ท่าเนียบภาษานี้ก็เป็นอิสระจากภาษาถิ่น และวจนลีลา ท่าเนียบภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อมีหัวข้อ หรือประเด็น (topics) สิ่ง que แสดงออกมาให้เห็นท่าเนียบภาษาก็คือ คำ เช่นเดียวกัน เช่นท่าเนียบภาษาที่เป็นหัวข้อทางการแพทย์ จะมีคำ appendectomy, clavicle, rubella แสดงให้เห็นท่าเนียบภาษา ท่าเนียบภาษาที่เป็นหัวเรื่องทางกฎหมายจะมีคำอย่าง tort, hereinafter, felony แสดงให้เห็นท่าเนียบภาษา ในขณะที่คำอย่าง torque, tappets, clutch แสดงให้เห็นท่าเนียบภาษาในหัวข้อเกี่ยวกับงานช่างเป็นต้น

นอกจากนั้นท่าเนียบภาษาที่เกี่ยวกับภาษาเทคนิค (technical registers) ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาษาหลากหลาย หมายความว่าในการศึกษาศาสตร์แต่ละศาสตร์ ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจศัพท์เทคนิค (technical terms) คือพอสมควร จึงจะเข้าใจเนื้อหาของศาสตร์นั้น ๆ

ในการออกสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลทางภาษาที่ต้องการนั้น นักภาษาศาสตร์ภาษาถิ่นจะถามคำถามโดยไม่ใช้คำถามแบบออกเสียงคำที่ต้องการให้ผู้บอกภาษาได้ยินก่อน แต่จะถามกระตุ้นโดยให้ผู้บอกภาษาพูดคำนั้นออกมาเอง ลักษณะคำถามได้แก่ 1. What do you call the man who looks after those animals that give us wool ? (shepherd) 2. What do you put up in a field to frighten birds away ? (scarecrow) 3. If I didn't know what a cowman is, you would tell me: He is the man....looks after the cars. (that) 4. What do you call a dog with half a dozen breeds in it ? (mongrel) 5. What do you call this ? [showing a picture of a plough]

แต่ถ้าหากผู้สัมภาษณ์ไปให้คำชี้แนะกับผู้บอกภาษา อาจทำให้คำถามนั้นส่งผลให้ข้อมูลภาษาเบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริงจากที่ผู้บอกภาษาใช้อยู่ ปัญหาเช่นนี้เราเรียกว่า observer's paradox ข้อมูลที่ได้มาอาจเป็นหน่วยภาษาคั้งเดิม (traditional dialects) หรือเป็นภาษาพูดโดยคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะที่มีอายุน้อยในเขตเมืองและมีลักษณะคล้ายกับภาษามาตรฐานมาก ซึ่งเราเรียกว่า mainstream dialects.

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว นักภาษาศาสตร์ภาษาถิ่นก็จะวาดแผนที่แสดง การกระจายของหน่วยภาษาที่ศึกษา แผนที่ภาษาอาจมีแสดงลักษณะภาษาที่ต่างกัน นักภาษาถิ่นจะลากเส้นบนแผนที่ซึ่งเป็นเส้นที่แบ่งพื้นที่ซึ่งมีพหุลักษณะภาษาหนึ่งออกจากบริเวณที่มีพหุลักษณะภาษาอีกลักษณะหนึ่งออกจากกัน เส้นดังกล่าวนี้เรียกว่า เส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses)

แผนที่แสดงภาษาถิ่นนั้นนอกจากจะแสดงการกระจายของภาษาในขณะที่มีการศึกษาแล้วยังอาจแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหรือกำลังเกิดขึ้นในภาษาได้อีกด้วย ทรักกิลต์ได้ชี้ให้เห็นตัวอย่างในภาษาอังกฤษ เช่น ในการสำรวจภาษาถิ่นอังกฤษ (The Survey of English Dialects [SED]) นั้นพบว่า คำว่า play ถูกค้นพบว่ามีพูดในทางตอนใต้ของ English ,ใน Scotland และบริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของ England แต่คำว่า laik กลับถูกค้นพบในบริเวณ Cubria, ในบางส่วนของ Northumberland และ Durham, Cleveland, North Yorkshire, Norther Humberside, North Lancashire ,West Yorkshire ในบริเวณส่วนใหญ่ของ South Yorkshire และบางส่วนของ Great Manchester, Derbyshire, Nottinghamshire และ South Yorkshire นอกจากนั้นยังพบว่าคำว่า <laik> นั้นมีต้นกำเนิดมาจากกลุ่มภาษา Scandinavian (ค้นพบว่าในภาษานอร์เวเจียนปัจจุบันมีคำว่า <leike> ซึ่งแปลว่า 'to play' และคำ 'leka' ในภาษาสวีเดนปัจจุบันที่แปลว่า 'to play' เช่นเดียวกัน) และพบว่าบนพื้นที่ที่มีคำ laik พูดอยู่นั้น เป็นขอบเขตพื้นที่ซึ่งพวก Anglo-Saxon ถูกเข้ายึดครองโดยพวก Vikings เมื่อหลาย ๆ พันปีมาแล้ว ภาษาถิ่นในยุคศตวรรษที่ 20 ยังคงแสดงให้เห็นหลักฐานบางอย่างของประวัติศาสตร์ในยุคโบราณที่ผ่านพ้นมาแล้วเป็นระยะเวลานาน

นอกจากนั้นแผนที่ภาษายังอาจแสดงให้เห็นแนวโน้มของลักษณะภาษาที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ ดังเช่นตัวอย่างของคำ <arm> และ <four> ที่มีเสียง [r] นำหน้าเสียงพยัญชนะ หรือเสียง [r] อยู่ท้ายพยางค์ ในบางถิ่นในชนบท [r] ไม่ออกเสียง ฉะนั้นคำ <arm> จะออกเป็น ahm คำ <four> จะออกเป็น faw คำ <Mar> ออกเป็น ma ในขณะที่บริเวณอื่น ๆ ยังออกเสียง [r] อยู่ เป็น arm,four ในกรณีเช่นนี้ Mar และ ma จะออกเสียงต่างกัน เราสามารถมองเห็นได้ชัดเจนจากการศึกษาจากแผนที่ภาษาว่าการออกเสียง ahm เป็นการออกเสียงแผนใหม่ นั้นหมายความว่า การสูญเสียง [r] เป็นปรากฏการณ์ใหม่ การสูญเสียง [r] นี้เกิดขึ้นในราว ๆ ปี 1700 โดยเริ่มต้นที่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของ England และขยายตัวไปทางเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขยายเข้าไปในแนวการสื่อสารภาษาระหว่าง London กับ Birmingham และระหว่าง London บริเวณทางที่เรียกว่า the North เป็นลักษณะที่แทรกผ่านทะลุบริเวณที่มีการพูดแบบออกเสียง [r] เข้าไป

แผนที่ภาษาถิ่นยังทำให้เราสามารถบอกถึงทิศทางการเปลี่ยนแปลงในช่วงระยะเวลาของอนาคต เช่นสามารถทำนายได้ว่า เสียง [r] ในคำ <arm> ซึ่งออกอยู่ในปัจจุบันในแคว้น Kent, Surrey และ Sussex จะหายไปในอนาคต แต่เมืองในบริเวณตะวันตกเช่นที่ Reading, Southampton และ Swindon เริ่มแสดงให้เห็นการสูญเสียบางเสียง [r] ส่วนในคำพูดของชนรุ่นใหม่ในเขตเมืองอย่างเช่น Gloucester, Bristol, Plymouth และ Exeter นั้นยังออกเสียง [r] อยู่แต่มีแนวโน้มว่าในอีกประมาณ 100 ปี หรือนานกว่านั้น เสียง [r] ในคำดังกล่าวจะหายไปด้วย หากเหตุการณ์นี้เป็นจริง การออกเสียง [r] ในคำอย่างคำว่า <arm> ก็จะมีการออกเสียงอยู่เพียงแต่บริเวณ Scotland, Ireland ใน British Isles เท่านั้น นอกจากนั้นยังอาจคงเหลืออยู่ในทวีปอเมริกา

ปัญหาว่าขอบเขตที่เกิดขึ้นระหว่างภาษาถิ่น 2 ภาษา ได้ปรากฏอยู่ ณ ที่ที่มันเป็นอยู่ได้อย่างไร ช้อนีทรีกิลล์ (1994:32-4) ได้อธิบายว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษานั้น จะค่อยๆ กินพื้นที่รุดหน้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปรากฏให้เห็นอย่างปัจจุบัน การแผ่ขยายนี้จะขยายออกไปตลอดแนวเส้น isoglosses บนพื้นที่การติดต่อ และกระโดดจากบริเวณเมืองหนึ่งไปสู่อีกบริเวณเมืองหนึ่งแล้วค่อยๆ แผ่เข้าไปในบริเวณชนบทรอบๆ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนได้แก่ กรณีของ Th-fronting ในกลุ่มของผู้พูดภาษาอังกฤษที่ Cockney เป็นการเปลี่ยน Th เป็น f อย่างในคำว่า thing เป็น fmg การออกเสียงแบบนี้เริ่มขึ้นในประมาณปี 1970 แล้วค่อยๆ แผ่กระจายออกจากมหานคร London ที่น่าสนใจก็คือว่า ลักษณะ Th-fronting นี้จะเกิดในภาษาพูดของผู้มีอายุน้อย และพบว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ดำเนินมาถึง Norwich ในราวปี 1970 มาถึง Sheffield ในราวปี 1980 และมาถึง Exeter ในราวปี 1990 ล่าสุดได้แผ่เข้าไปไกลกว่านั้น แต่ยังไม่ถึง Newcastle หรือ Scotland.

ทรีกิลล์ชี้ว่าภาษาถิ่นอาจต่างกันเพราะมีการออกเสียงที่ต่างกัน แต่ภาษาถิ่นอาจต่างกันเพราะเนื่องจากใช้ไวยากรณ์ต่างกัน คนส่วนใหญ่มักคิดว่าไวยากรณ์ของภาษาแบบไม่มาตรฐานเป็นไวยากรณ์ที่ผิด การเชื่อเช่นนั้นเป็นความเชื่อที่ผิดพลาด เขาอธิบายว่ามันเป็นเพียงภาษาแบบไม่มาตรฐาน มีไวยากรณ์ที่ต่างออกไปจากไวยากรณ์ของภาษามาตรฐานเท่านั้น หากได้ผิดไวยากรณ์หรือมีลักษณะค้อยแต่อย่างใดไม่

ตัวอย่างภาษาที่มีความต่างทางไวยากรณ์ ได้แก่กรณีของคำกริยาใน present simple tense ซึ่งในภาษาอังกฤษมาตรฐานนั้น กริยาที่มีประธานเป็นเอกพจน์ บุรุษที่ 3 จะเป็นรูปที่ลงท้ายด้วย -s แต่พบว่าในหมู่ชาว East Anglian ที่เมือง Norfolk และ Suffolk ไม่ได้ลงท้ายด้วย -s ลักษณะดังกล่าวนี้มีพบในภาษาถิ่นของ Black American และในหลายถิ่นของ Caribbean English อีกด้วย

รูปกริยาใน present tense ในถิ่น Berkshire นั้น พบว่ากริยาของประธานทุกบุรุษลงท้ายด้วย -s เสมอ ดังนี้

	Singular	Plural
1st person	I sings.	We sings.
2nd person	You sings.	
3rd person	He/she/it sings.	They sings.

ซึ่งลักษณะเช่นนี้สามารถพบได้ในหลายถิ่นของ Southwestern England และ South Wales.

จากข้อความจริงที่ว่าภาษามนุษย์ย่อมมีการเปลี่ยนแปลง และมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต่างกัน เช่นถ้าภาษาอังกฤษมาตรฐานมีไวยากรณ์ที่ต่างจากภาษาถิ่นอื่นๆ ก็หมายความว่า ภาษามาตรฐานนั้นมีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เหมือนกับภาษาอังกฤษถิ่นอื่น ๆ ที่เป็นภาษาแบบไม่มาตรฐาน จากหลักฐานทางภาษาพบว่า ภาษาถิ่นส่วนใหญ่ของภาษาอังกฤษ จะมีรูปปฏิเสธซ้อน (multiple negative) หรือปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ (doubles negative) ในประโยค แต่จะเห็นว่าภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานไม่มีรูปซ้อนปฏิเสธดังกล่าวนี้ ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

ภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน

I couldn't see none nowhere.

ภาษาอังกฤษมาตรฐาน

I couldn't see anyone anywhere.

ลักษณะการผันกริยาของภาษาอังกฤษมาตรฐานและภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐานเกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่พัฒนามาต่างกัน เช่น Standard English ใช้ do, did, have done ในขณะที่ Non-standard English ใช้ do, done, have done หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง Standard English ใช้ draw, drew, have drawn ส่วน Nonstandard English ใช้ draw, drawed, have drawed เป็นต้น

ความแตกต่างของภาษาที่ทำให้เกิดภาษาถิ่นขึ้นอาจเนื่องมาจากการปรับแก้จนเกินเหตุ (hypercorrection) ซึ่งเกิดจากการที่ผู้พูดพยายามพูดภาษาให้คล้ายคลึงกับภาษาของกลุ่มชนหนาแน่นที่สุด แต่กลายเป็นการพูดที่มีการปรับตัวมากจนเกินเหตุ (overdo) จนทำให้ภาษาที่ปรากฏออกมาไม่ตรงกับที่ผู้พูดตั้งใจ

โดยสรุป ความหลากหลายของภาษาซึ่งก่อให้เกิดภาษาถิ่น อาจมีปัจจัยมาจาก ถิ่นกำเนิดของผู้พูด (ต่างกันในเรื่องศัพท์ เสียง หรือใช้ศัพท์เดียวกันแต่ความหมายต่างกัน) , สักคี่ศรีของภาษาใช้คำต่างกัน สรรพนามต่างกัน ไวยากรณ์ต่างกัน รูปย่อต่างกัน , ติลาของภาษา , ท่าเขียนภาษา (ภาษาเทคนิค) , และการปรับแก้จนเกินเหตุเป็นต้น

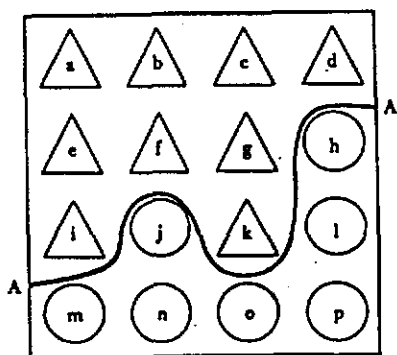
การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้ภาษามีความแตกต่างกันอันเนื่องจากปัจจัยหลาย ๆ อย่างซึ่งทำให้เกิดภาษาถิ่นขึ้นนี้ เป็นประโยชน์สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ศัพท์ของการศึกษานี้ เพราะการที่จะเลือกเกณฑ์มาใช้ในการวิเคราะห์ศัพท์นั้น ผู้วิจัยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจปัจจัยต่าง ๆ หลาย ๆ เรื่อง เช่น เรื่องของภาษา ระดับเสียง ระดับคำ มีความรู้เรื่องคำศัพท์ของถิ่นนั้น ตลอดจนปัจจัยทางสังคม ศาสนา และลักษณะเฉพาะของภาษาที่ทำวิจัย นอกจากนั้นยังต้องเข้าใจถึงอักขรวิธีในการเขียนของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเฉพาะเมื่อมีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามทางไปรษณีย์อีกด้วย

2.4 การลากเส้นแบ่งเขตภาษา

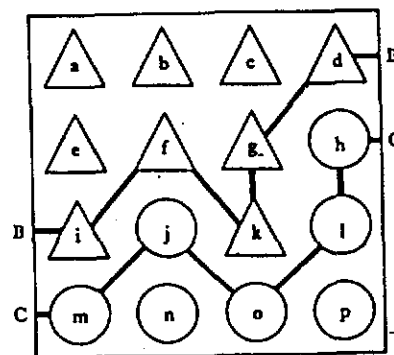
เชมเบอร์ส และ ทรัคกิลล์ (Chambers and Trudgill:1980,103-5) ได้อธิบายว่า คำว่า isoglosses ถูกใช้เป็นครั้งแรกโดย ไบเลนสไตน์ (J.G.A. Bielenstein) นักวิทยาศาสตร์ชาว Latvian ในปี 1892 เขาได้แนวคิดการให้ชื่อนี้ จากคำว่า isotherm ซึ่งหมายถึง เส้นที่ถูกลากผ่านระหว่างพื้นที่ 2 พื้นที่ ซึ่งมีอุณหภูมิเท่ากัน คำว่า isogloss (iso+gloss) จึงอาจแปลตามอักษรได้ว่า ภาษาที่เท่ากัน โดยการนำมาใช้ในความหมายที่ว่า เส้นดังกล่าวจะถูกลากผ่านพื้นที่ของ 2 บริเวณ ซึ่งในบริเวณหนึ่งจะปรากฏลักษณะภาษาบางลักษณะที่แตกต่างจากบริเวณอีกฟากหนึ่งของเส้นแสดงภาษานี้

นักภาษาศาสตร์ ได้ใช้เส้นแบ่งเขตภาษาเป็น 2 ลักษณะ ตัวอย่างเช่น ในการสำรวจภาษา ณ บริเวณหนึ่ง เช่นมีลักษณะภาษารูปแบบหนึ่งเป็น (a - g , I และ k) ดังในรูป 2 รูปข้างล่างนี้ ซึ่งในที่นี้แสดงด้วยสัญลักษณ์ Δ ในขณะที่รูปแบบของภาษาอีกรูปแบบหนึ่งเป็น (j, l, และ m - p) ซึ่งในที่นี้แสดงด้วยสัญลักษณ์ $\circ$ ปกติแล้วนักภาษาศาสตร์จะแสดงเส้นแนวแบ่งเขต A ในรูปที่ (1)

ภาพที่ 1 แสดงการลากเส้นแบ่งเขตภาษา

รูปที่ (1)

รูปที่ (2)

กล่าวคือ นักภาษาศาสตร์จะลากเส้น 1 เส้น ระหว่างบริเวณที่อยู่ของผู้บอกภาษาที่ให้ลักษณะต่างของภาษาของคน 2 คน ส่วนอีกแบบหนึ่งนั้น ได้แก่ กรณีที่มองว่าผู้พูดกลุ่มหนึ่งอาศัยอยู่ ณ บริเวณใกล้เคียง ติดต่อกับอีกกลุ่มหนึ่ง หรือจะพูดได้ว่าความต่าง 2 แบบนี้ มีลักษณะเผชิญหน้ากัน นักภาษาศาสตร์จะลากเส้น B ซึ่งเป็นเส้นแรกโยงสถานที่ของผู้พูดที่ใช้ภาษาอย่างเดียวกันเข้าด้วยกัน ในที่นี้ได้แก่บริเวณที่ใช้สัญลักษณ์ Δ และลากเส้นที่ 2 คือเส้น C โยงสถานที่ของรูปภาษาอีกรูปแบบหนึ่งเข้าด้วยกัน ในที่นี้ได้แก่บริเวณที่ใช้สัญลักษณ์ $\bigcirc$ เส้นทั้ง 2 เส้นที่นักภาษาศาสตร์ลากขึ้นนี้บางที่เรียกกันว่า heteroglosses ดังในรูปที่ (2)

ทั้ง isoglosses และ heteroglosses นี้ต่างสามารถเปลี่ยนกลับแทนที่กันได้ อย่างไรก็ตามการแสดงเส้นแนวแบ่งเขตทั้ง 2 แบบนี้ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย นั่นคือ heteroglosses นั้น มีสภาพเป็นกลางคือไม่ได้อธิบายรูปทางภาษาศาสตร์ที่เกิดขึ้นบนพื้นที่ระหว่างผู้พูด 2 คนที่ทำการสำรวจ หมายความว่า ถ้าสมมุติว่ามีผู้พูดอีกคนหนึ่งภายใต้สถานการณ์การพูดภาษาเดียวกันกับที่ทำการศึกษานั้นอาศัยอยู่บนพื้นที่ระหว่าง f กับ j ซึ่งก็คือ ระหว่าง heteroglosses ทั้ง 2 และผู้พูดภาษาคอนนี้ไม่ได้อยู่ในกลุ่มประชากรที่ศึกษา จะพิจารณาได้ชัดเจนว่า การลาก heteroglosses จะมีความหมายว่า ผู้วิจัยมิได้จำแนกผู้พูดคนดังกล่าวนี้เข้าไว้เป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือจำแนกเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีลักษณะภาษาใดใน 2 อย่างนี้ แต่จะปล่อยพื้นที่ไว้เฉย ๆ โดยไม่ได้อธิบายลักษณะภาษาของบริเวณนั้น แต่ถ้าพิจารณาถึงกรณีของการลากเส้น isogloss แล้วจะพบว่า isogloss จะถูกลากผ่านบริเวณไปอย่างไม่มีเหตุผล คือลากผ่านบริเวณที่ไม่ทราบสถานการณ์ภาษาหรือบริเวณที่ไม่ได้ศึกษานั้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ทำให้ความชัดเจนแม่นยำในการอธิบายภาษาหายไป (less precise) ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้นักวิทยาภาษาดั้งเดิมบางคน เช่น Speitel ชอบที่จะใช้ heteroglosses มากกว่า isogloss เมื่อเขาเขียนงานเรื่อง The Scots - English border ของเขา เป็นต้น

อย่างไรก็ตามความต่างระหว่าง heteroglosses และ isoglosses นั้นไม่มีความต่างกันมากนัก ยิ่งโดยเฉพาะเมื่อไม่มีผู้พูดระหว่าง f และ j ยิ่งจะถือได้ว่าการลากเส้นทั้ง 2 แบบนี้ไม่ได้ต่างอะไรกันเลย แต่ที่สำคัญมากก็คือ heteroglosses นั้น จะชัดเจนกว่า isogloss ในแง่ของการแสดงเขตปรับเปลี่ยน (the interface) แต่มันก็ไม่ชัดเจนในบางกรณี หมายความว่าถ้ายกตัวอย่างว่ามีผู้พูดอีกคนหนึ่ง ปรากฏอยู่บนพื้นที่ศึกษาสมมุติว่าอยู่ระหว่าง c และ d และสมมุติว่า ผู้บอกภาษาคอนนี้ได้ให้ลักษณะภาษาว่าอยู่ในประเภท $\bigcirc$ ซึ่งผิดไปจากลักษณะภาษาของ c และ d แต่กลับมีลักษณะภาษาเป็นเหมือนของกลุ่ม h ซึ่งเป็นลักษณะที่เป็นปกติและพบได้บ่อย ในกรณีเช่นนี้จะเห็นว่าทั้ง heterogloss และ isogloss จะถูกกำหนดลงไปอย่างไร้เหตุผลพอ ๆ กัน และค่อนข้างเป็นการลาก

เส้นแบ่งเขตที่ผิด คือ ทั้ง 2 แบบ แสดงให้เห็นว่าไม่มีผู้พูดดังกล่าวอยู่ระหว่าง c และ d อย่างไรก็ตาม isogloss มักเป็นที่นิยมมากกว่า

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นนี้พบว่า การลากแนวแบ่งเขตภาษาอาจทำได้ 2 วิธีคือ 1. ลาก isogloss 2. ลาก heteroglosses และเนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งศึกษาภูมิศาสตร์คำศัพท์เพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูตามลักษณะการกระจายของภาษา ดังนั้นการได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการลากเส้นแบ่งเขตภาษาทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางและนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการดำเนินการวิจัยนี้ได้

3. การศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทย

จากการศึกษางานที่เป็นผลการวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาถิ่นในประเทศไทยพบว่า การศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทยได้เริ่มมาตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.2522 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันและนับวันจะมีผู้ให้ความสนใจศึกษามากขึ้นจะเห็นได้ว่าการศึกษาภาษาถิ่นนั้นยังมีวิวัฒนาการเรื่อยมาอย่างไม่หยุดยั้ง สำหรับหน่วยที่ใช้เป็นประชากรในการศึกษาวิจัยนั้น มีทั้งการศึกษาเสียงทั้งระบบหรือเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นศึกษาเฉพาะเสียงสระหรือเสียงวรรณยุกต์ หรือเฉพาะเสียงพยัญชนะ นอกจากนั้นมีการศึกษาระดับคำศัพท์ หรือระดับวากยสัมพันธ์ ในระยะหลังมานี้มีการศึกษาภาษาถิ่นในแง่มุมที่หลากหลายออกไป เช่นการนำเอาปัจจัยทางสังคมเข้ามาเป็นตัวแปรในการศึกษาภาษาถิ่น หรือมาการศึกษาเสียงปฏิภาคในระหว่างภาษาถิ่นเป็นต้น ในที่นี้ตัวแปรจะได้กล่าวถึงการศึกษภาษาถิ่นในประเทศไทยเท่าที่มีมาเพื่อเป็นภาพรวมในประเด็นสำคัญๆ โดยจะนำเสนอเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้

สำหรับวัตถุประสงค์และสมมุติฐานของการวิจัยภาษาถิ่นโดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์ที่พอสรุปได้ดังนี้ 1. เพื่อกำหนดกลุ่มภาษาโดยอาศัยความแตกต่างทางเสียงหรือศัพท์ 2. เพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาและจัดทำแผนที่ภาษาโดยอาศัยการกระจายศัพท์หรือเสียง 3. เพื่อเปรียบเทียบภาษาถิ่น โดยอาศัยความแตกต่างทางเสียง ศัพท์ ความหมาย และไวยากรณ์

สำหรับการเลือกพื้นที่ในการทำวิจัย การศึกษาภาษาถิ่นเท่าที่ผ่านมาได้มีการศึกษาในพื้นที่ทั่วประเทศไทย ในบางจังหวัดมีผู้ทำการศึกษาไว้มาก ขณะที่บางจังหวัดมีผู้ทำการศึกษาไว้น้อย และในบางจังหวัดไม่มีผู้ทำการศึกษาเลย ทั้งนี้เพราะโดยส่วนใหญ่นักศึกษานิยมเลือกพื้นที่โดยยึดเหตุผลทางภาษาเป็นสำคัญ การเลือกพื้นที่ทำการวิจัยอาจจึงอาจเป็น วิจัยทุกภาค วิจัยเฉพาะบาง

ภาค วิจัยเฉพาะบางจังหวัดหรือภายในจังหวัดเดียวเป็นต้น สำหรับเหตุผลในการเลือกพื้นที่นั้นอาจเป็นได้ดังนี้ 1. เป็นบริเวณที่มีการใช้ภาษาที่มีลักษณะที่ต่างจากบริเวณโดยรอบ 2. เป็นบริเวณที่มีการอพยพเข้ามาอยู่ใหม่ของกลุ่มชาติพันธุ์บางกลุ่ม 3. เป็นบริเวณที่มีการติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านซึ่งใช้ภาษาพูดต่างออกไป 4. เป็นบริเวณที่สังเกตเห็นว่ามีรูปแบบในการใช้ศัพท์หรือเสียง

ในการเลือกผู้ตอบแบบสอบถามมีการคัดเลือกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ดังนี้ 1. ผู้ตอบแบบสอบถามเฉพาะรายซึ่งต้องคำนึงคุณสมบัติหลายประการ เช่น ภูมิสำเนา เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ความสมบูรณ์ของอวัยวะในการเปล่งเสียง และลักษณะของเสียง การให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล คุณสมบัติทางด้านวัฒนธรรมและจิตใจ 2. ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้นำของท้องถิ่นจะมีความคุ้นเคยกับประชากรเป็นอย่างดี และรู้จักภาษาในบริเวณนั้นๆ เป็นอย่างดีด้วย ซึ่งผู้นำท้องถิ่นเหล่านี้อาจได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ประจำโรงเรียน ในการคัดเลือกผู้บอกภาษานี้ นอกจากคำนึงถึงคุณสมบัติดังกล่าวแล้วยังคำนึงถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามอีกด้วย

ส่วนในกรณีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเก็บข้อมูล วิธีการเก็บข้อมูลของงานวิจัยที่ผ่านมาอาจแบ่งย่อยออกเป็น 4 ประเภทคือ 1. การเก็บข้อมูลทางไปรษณีย์ 2. การเก็บข้อมูลด้วยตนเอง 3. การเก็บข้อมูลทั้งทางไปรษณีย์เก็บข้อมูลด้วยตนเอง 4. การตอบแบบสอบถามผ่านชั้นบังคับบัญชาจนถึงผู้ตอบแบบสอบถาม

สำหรับในเรื่องของการเลือกวิธีการเก็บข้อมูลนั้น จะขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่ทำการวิจัย เช่นการเก็บข้อมูลทางไปรษณีย์เหมาะสำหรับการศึกษาเรื่องทางศัพท์แต่ไม่เหมาะสำหรับการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น

จุดเก็บข้อมูล ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญมากในการศึกษาภาษาถิ่น จากการศึกษางานที่ผ่านมาพอจะสรุปเกี่ยวกับการกำหนดจุดเก็บข้อมูล ได้ดังนี้ 1. กำหนดจุดข้อมูลทุกหมู่บ้าน 2. กำหนดจุดเก็บข้อมูลโดยการสุ่มให้ได้จำนวนจุดเก็บข้อมูลตามที่ต้องการ ซึ่งการสุ่มนี้อาจทำได้โดย ก. เลือกหมู่บ้านใดก็ได้ที่มีผู้บอกภาษาที่เหมาะสม แต่มักเลือกหมู่บ้านที่เดินทางไปสัมภาษณ์ภาษาได้ง่ายและไม่ไกลจนเกินไป ข. แบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็นส่วนย่อยๆ แล้วเลือกตัวแทนของพื้นที่ย่อยนั้นๆ อีกทีหนึ่ง ค. ใช้วิธีจับสลาก ซึ่งอาจได้หมู่บ้านที่อยู่ใกล้ชิดกันหลายๆ หมู่บ้านก็ได้ ง. ใช้กริดทาบลงบนแผนที่ที่แสดงพื้นที่เป้าหมายแล้วกำหนดจุดตามกริดนั้น

สำหรับการวิเคราะห์ศัพท์ มีผู้ทำการวิเคราะห์ศัพท์โดยใช้เกณฑ์ต่างๆ ดังนี้ 1. ตำแหน่งพยางค์ (พยางค์หลัก/พยางค์รอง) 2. ชนิดของคำ (นาม/ ไม่ใช่นาม) 3. จำนวนพยางค์ (1.2พยางค์ หรือหลายพยางค์) 4. การจัดประเภทขององค์ประกอบของคำ (คำบอกลักษณะ/คำแทน) 5. โครงสร้างพยางค์ (เสียง) 6. การปรากฏร่วมขององค์ประกอบในพยางค์

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ยังมีงานวิจัยที่ใช้เกณฑ์แตกต่างออกไปอีก ได้แก่งานของ Chalida Rinprom Rojanawathanawutti (1970) ซึ่งได้ใช้เกณฑ์ใช้การวิเคราะห์ศัพท์โดยอยู่บนพื้นฐานเชิงประวัติ และได้เสนอเกณฑ์ในการวิเคราะห์ศัพท์ 4 ข้อดังต่อไปนี้ 1. Phonological Variation 2. Morphological Variation 3. Syntactic Variation 4. Semantic Variation

โดยสรุป จากการศึกษางานที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าแนวการใช้เกณฑ์วิเคราะห์ศัพท์นั้นอาจแบ่งออกได้เป็น 2 แนวความคิดใหญ่ๆ คือ การยึดแนวการศึกษาเชิงประวัติและการศึกษาโดยมุ่งศึกษาภาษาสมัยใดสมัยหนึ่งเพียงสมัยเดียว

เมื่อกล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยภาษาดั้งเดิม จากการศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยภาษาดั้งเดิมในประเทศไทยตั้งแต่ระยะต้นมาจนถึงปัจจุบัน พบว่าปัจจุบันพื้นฐานที่มีผลโดยตรงกับลักษณะของเครื่องมือในการวิจัยภาษาดั้งเดิมมีอยู่ 3 ประการ คือ ก. วัตถุประสงค์ของการวิจัย หมายความว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีไปในทิศทางใด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยก็จะมีลักษณะที่สามารถตอบสนองวัตถุประสงค์นั้นๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ถ้าผู้วิจัยมุ่งศึกษาเสียงวรรณยุกต์ คำที่จะเลือกใช้มาสร้างแบบสอบถาม ต้องเป็นคำที่แสดงความต่างในเรื่องของวรรณยุกต์ได้ ถ้าผู้วิจัยสนใจเกี่ยวกับศัพท์หรือเสียงปฏิกิริยา คำที่เลือกมาใช้สร้างแบบสอบถามหรือเครื่องมือในการวิจัยก็จะต้องได้รับเลือกให้เหมาะสมกับงานนั้นๆ เป็นเรื่องๆ ไป วัตถุประสงค์ต่างกันจึงอาจเป็นปัจจัยให้เครื่องมือต่างกันได้ ข. พื้นที่เป้าหมาย เนื่องจากการศึกษาภาษาดั้งเดิมให้ความสำคัญกับความหลากหลายของภาษา (ภาษาย่อย) เหล่านั้นที่พูดอยู่ในที่ต่างถิ่นกัน ฉะนั้นการศึกษาภาษาบนพื้นที่หนึ่งจึงน่าจะมีการคัดเลือกเอาคำที่นำมาใช้สร้างเครื่องมือจากบริเวณที่มีการศึกษานั้น ในขณะที่การศึกษารวม พื้นที่อื่นก็ต้องเอาคำที่มีใช้พูดกันที่อื่นมาเป็นเครื่องมือในการวิจัย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ พื้นที่เป้าหมายต่างกันจึงน่าจะมีผลทำให้เครื่องมือต่างกันด้วย ค. วิธีการเก็บข้อมูล ในงานวิจัยต่างๆ มีวิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกันออกไปอย่างหลากหลาย ทั้งนี้อาจเป็นธรรมชาติของเรื่องที่ศึกษาเช่นเสียงวรรณยุกต์ จำเป็นต้องออกไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง หรืออาจมีข้อจำกัดด้วยเวลา เช่นต้องการให้งานสัมฤทธิ์ผลโดยเร็ว การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามทางไปรษณีย์อาจได้ผลดีกว่าเมื่อต้องทำการศึกษารวมในบริเวณกว้างและจุดเก็บข้อมูลมากมาย ปัจจัยและข้อ

จำกัดที่มีผลทำให้วิธีการเก็บข้อมูลต่างกันนี้ มีผลให้ลักษณะเครื่องมือต่างกันออกไปได้ การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการตั้งแบบสอบถามอาจทำให้จำนวนคำที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือมีจำนวนน้อยลง เป็นศัพท์ที่ผู้วิจัยจะต้องระมัดระวังในเรื่องความกำกวมของความหมายศัพท์เป็นพิเศษ ในขณะที่หากเก็บข้อมูลด้วยวิธีไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเอง ผู้วิจัยอาจเลือกคำที่ง่ายต่อการนำของจริงไปให้ผู้บอกภาษาคูขณะที่ทำการสัมภาษณ์ คำที่ใช้สร้างเครื่องมือในงานวิจัยที่มีการเก็บข้อมูลต่างกันจึงมักจะต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้วิจัยภาษาถิ่นในประเทศไทยอาจจำแนกประเภทออกได้เป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ศึกษาเสียง และเครื่องมือที่ใช้ศึกษาศัพท์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้ 1. เครื่องมือที่ใช้เสียง การศึกษาเสียงในงานวิจัยทางภาษาถิ่นแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ ก. กลุ่มที่มีการศึกษาเสียงทั้งระบบ ได้แก่ สมพงศ์(2522) สุริยพร(2532) และวิศุทธิระ(2528) ผู้วิจัยทั้ง 3 ท่านนี้สนใจศึกษาทั้งระบบเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ข. กลุ่มที่มีการศึกษาเฉพาะเสียงสระบางเสียงและเสียงพยัญชนะบางเสียง ได้แก่ สลับ(2529) ชลิดา(2533) ซึ่งผู้วิจัยทั้ง 2 ท่านนี้สนใจศึกษาศัพท์ด้วยงานวิจัยดังกล่าว ค. กลุ่มที่สนใจเฉพาะเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ ได้แก่ พงนิษฐ์(2526) เกศมณี(2526) ถอร์คณ์(2526) ยาใจ(2531) และจรรยา(2535) ง. กลุ่มที่สนใจเฉพาะเรื่อง มีงานวิจัยอยู่ 3 เรื่องได้แก่ งานของ เจริญขวัญ(2524) สนใจศึกษาเฉพาะเสียงสูง อี และ อุ วัชรจิน(2534) สนใจศึกษาเฉพาะเสียงปฏิภาค ช-จ-ช ในภาษาถิ่นกลาง เหนือ อีสาน รตญา(2535) สนใจศึกษาเฉพาะเสียงสูง-ตก เป็นต้น 2. เครื่องมือที่ใช้ศึกษาศัพท์ ในเรื่องของศัพท์นั้นไม่มีความหลากหลายมากนัก ส่วนใหญ่เครื่องมือที่ใช้จะมีลักษณะซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยทั้ง 3 ประการ ดังกล่าวแล้วข้างต้น นอกจากนั้นอาจมีลักษณะพิเศษเฉพาะงานวิจัยบางเรื่อง เช่น ชลิดา(2533) ซึ่งเลือกหน่วยอรรถที่จำกัดมาก กล่าวคือต้องมีการแปรในระดับของศัพท์ซึ่งต่างออกไปตามถิ่นทั้ง 4 ถิ่นของประเทศไทย เป็นต้น

ในระดับของการสร้างแบบสอบถามนั้นพบว่ากรรมวิธีการของวิจัยที่ผ่านมาอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้ 1. จำนวนหน่วยอรรถที่นำมาสร้างเครื่องมือ จากงานวิจัยในประเทศไทยที่ผ่านมา อาจจำแนกประเภทของงานวิจัยภาษาถิ่น โดยอาศัยเกณฑ์เรื่องจำนวนหน่วยอรรถที่ศึกษาได้ดังนี้ ก. กลุ่มที่มีหน่วยอรรถ 4-100 มี 21 ราย ข. กลุ่มที่หน่วยอรรถ 101-204 มี 5 ราย ค. กลุ่มที่หน่วยอรรถ 2,000 มี 2 ราย 2. เกณฑ์ในการเลือกหน่วยอรรถเพื่อสร้างเครื่องมือหรือสร้างแบบสอบถามสามารถแบ่งได้เป็น 2 เกณฑ์ ได้แก่ 1. เกณฑ์ทั่วไป ได้แก่ ก. ถ้าเป็นการวิจัยเพื่อแบ่งถิ่น หน่วยอรรถที่เลือกจะต้องมีศัพท์ที่ต่างกันในพื้นที่ย่อยบนพื้นที่เป้าหมาย ข. เป็นหน่วยอรรถที่มีคำง่าย ไม่คลุมเครือ ค. เป็นหน่วยอรรถที่มีคำใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน ง. เป็นหน่วยอรรถที่มีคำที่

เมื่อตั้งคำถามแล้วผู้บอกภาษาเข้าใจง่าย เป็นคำที่สั้นกะทัดรัด สะดวกและเหมาะสม จ. ถ้ามีหน่วย
 อรรถมากก็จะมีการจัดหมวดหมู่ ฉ. ไม่ใช่หน่วยอรรถที่แสดงด้วยคำยืม ช. เป็นหน่วยอรรถที่มี
 คำแสดงความหมายแน่นอน (ชลิตา:2533) ซ. เป็นหน่วยอรรถที่มีคำที่ได้รับการคัดเลือกอย่างดีที่สุด
 แล้วว่าเหมาะสมที่จะนำมาเป็นแบบสอบถาม (วรรณพร:2526) หรือเป็นหน่วยอรรถที่มีคุณภาพ
 (ฤทธิชัย:2534) ฅ. ถ้าเป็นการวิจัยเรื่องเสียงวรรณยุกต์ มักใช้หลักการสร้างคำของเกณีนัย มาช่วย
 ในการกำหนดคำ 2. เกณฑ์เฉพาะ หมายถึงเกณฑ์ในการเลือกหน่วยอรรถที่มีลักษณะเฉพาะในแต่ละ
 งานวิจัย ซึ่งพอจะยกมากล่าวเป็นข้อๆ ได้ดังนี้ ก. เป็นคำพยางค์เดียว มีองค์ประกอบ 3-5
 หน่วย โดยอิง (เกณีนัย:2521) ข. เป็นคำพยางค์เป็นเท่านั้น โดยอิง (เกณีนัย:2521) ค. ต้องเป็นคำที่มี
 พยัญชนะต้นครบทุกประเภทตามลักษณะคำสำหรับทดสอบวรรณยุกต์ ในกลองวรรณยุกต์ (ยาใจ
 :2531) ง. อาจเป็นคำมากกว่า 1 พยางค์แต่ละพยางค์จัดไว้ในกลองโดยถือเป็นพยางค์เดี่ยวทุกคำ
 (ยาใจ:2531) จ. ไม่ศึกษาหน่วยอรรถที่เป็นสำนวน แสดง คำอุทาน คำลงท้าย คำขานรับ หรือ
 คำที่มาจากภาษาอื่น (ประภาพรรณ:2528) ฉ. ต้องเป็นเสียงปฏิบัติภาคชุดที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด
 (ช-จ-ช) (วัลจิณ:2534) ช. ต้องมีความถี่และการปรากฏสูงและหนาแน่น การปรากฏต้องกระจาย
 ทั่วพื้นที่ (ชลิตา:2533) ซ. ไม่ศึกษาหน่วยอรรถที่มีความแตกต่างเฉพาะด้านเสียง (สุภาวดี:2531)
 ฅ. ไม่เป็นหน่วยอรรถที่แสดงด้วยคำที่หมายถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ วัฒนธรรม สังคมสมัยใหม่

มีงานวิจัยทางด้านภาษาด้านที่น่าสนใจอยู่ 2 เรื่องที่ให้ความสนใจศึกษาภาษาด้านลงไปในพื้นที่
 ที่ทำการศึกษา กล่าวคือ พื้นที่ที่ทำการศึกษานั้นเป็นบริเวณที่จัดว่าเป็นเขตปรับเปลี่ยน (transition
 area) ระหว่างภาษา 2 ภาษาที่ต่างก็เป็นภาษาที่มีผู้พูดกระจายกันอยู่เป็นบริเวณกว้าง งานวิจัยดัง
 กล่าว ได้แก่ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2524) และ วิจิตร ภาณุพงศ์ (2527)

สมทรง บุรุษพัฒน์ (2524) มุ่งศึกษาการใช้คำศัพท์ในจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งมีการกระจาย
 ที่แตกต่างกันใน 2 ลักษณะ คือ 1. การใช้คำศัพท์ที่มีการกระจายแตกต่างกันตามท้องที่ 2. การใช้
 คำศัพท์ ที่มีการกระจายแตกต่างกัน ตามอายุ การศึกษา อาชีพ และเพศ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลทาง
 ไปรษณีย์ ผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ประชาชนใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น
 ในเขตอำเภอชาติตระการ ซึ่งใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเหนือ กับถิ่นอีสาน มากกว่าคำศัพท์ภาษาไทย
 กรุงเทพฯ และเขตอำเภอนครไทย ใช้ภาษาไทยถิ่นเหนือกับภาษาไทยถิ่นอีสาน ด้วยปริมาณที่
 ก้ำกึ่งกับคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ นอกจากนั้นยังพบว่า ในเขตที่ราบลุ่ม การคมนาคมสะดวก
 จะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมาก แต่เขตที่สูงและภูเขามีการใช้คำศัพท์ภาษา
 ไทยถิ่นเหนือและถิ่นอีสานในปริมาณสูง ทั้งนี้ภูเขาสูงสามารถกั้นการกระจายของศัพท์ภาษาไทย
 กรุงเทพฯ มิให้เข้ามาในบริเวณ เหมือนอย่างในบริเวณที่ราบลุ่ม สำหรับอายุ การศึกษาอาชีพและ

เทศ มีส่วนทำให้เกิดความแตกต่างของการใช้คำศัพท์แต่ไม่ได้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การใช้คำศัพท์แตกต่างกัน เนื่องจากอิทธิพลของคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัด จึงสรุปได้ว่า จังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดของภาคกลาง

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2527) มุ่งศึกษาภาษาในจังหวัดนครราชสีมาเพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาโดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยและคณะออกไปเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยตนเอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า มีแนวแบ่งเขตภาษาซึ่งเกิดจากเส้นแบ่งเขตศัพท์ที่ทับกันสนิท อย่างชัดเจน 53 เส้น แยกภาษาถิ่นที่พูดในจังหวัดนี้ ออกเป็น 2 กลุ่มคือ ภาษาถิ่นกลุ่มไทยโคราช และกลุ่มไทยอีสาน นอกจากนั้นมีเส้นแบ่งเขตศัพท์จำนวน 141 หน่วยย่อย ที่แสดงให้เห็นอิทธิพลในด้านการติดต่อกันระหว่างผู้พูดภาษาถิ่นต่างกลุ่มกัน และแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยโคราชมีอิทธิพลต่อภาษาไทยอีสานมากกว่าในทางกลับกัน แนวแบ่งเขตภาษานี้ยังมีหลักฐานด้านเสียงมาสนับสนุนอีก 2 ด้านคือ ด้านการกระจายพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของภาษาแต่ละถิ่น อีกด้วย

การทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทย ทำให้ผู้วิจัยทราบความเป็นมาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องกรรมวิธีในการศึกษา อันได้แก่ การกำหนดพื้นที่เพื่อทำวิจัย การคัดเลือกผู้บอกภาษาวิธีการเก็บข้อมูล จุดเก็บข้อมูล เกณฑ์ในการวิเคราะห์ศัพท์ เป็นต้น ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำวิจัยด้านภาษาถิ่น และเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยนี้เป็นอย่างมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งได้แก่ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส ผู้วิจัยมุ่งศึกษาค้นคว้าหาคำตอบว่าคำศัพท์ของภาษาไทยและภาษามลายูมีการกระจายกันอยู่ในบริเวณ 5 จังหวัดนี้อย่างไร เพื่อนำข้อค้นพบนี้มาทำแผนที่ภาษาศาสตร์ แสดงการกระจายของคำศัพท์ใน 2 ภาษานี้ และผลของการวิเคราะห์ภาษาในส่วนนี้จะนำไปสู่การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมายนี้ด้วย

ก่อนการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัย (เปรมินทร์ คาระวี:2541) ได้ทำการศึกษากการกระจายคำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ภายใต้โครงการนำร่อง “แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” แต่การศึกษาดังกล่าวมีงบประมาณในการทำวิจัยน้อย จึงได้ทำการสำรวจคำศัพท์ในระดับอำเภอ ซึ่งเป็นการวิจัยโดยการสุ่มประชากรที่หยาบมาก ไม่อาจอธิบายภาษาซึ่งมีครอบคลุมทั่วพื้นที่ได้ครบถ้วน และเพื่อศึกษาลักษณะคำศัพท์ทั่วทั้งพื้นที่ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยนี้ขึ้น ในเบื้องต้นผู้วิจัยได้ศึกษาสำรวจเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับ ข้อมูลของจังหวัดต่าง ๆ ที่ทำการศึกษา และข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาภาษาถิ่น นอกจากนั้นได้ทำการศึกษาพื้นที่ติดต่อกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำการวิจัย ซึ่งขั้นตอนการวิจัยนี้ สามารถแยกออกได้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรของการวิจัยนี้ได้แก่ ลักษณะคำศัพท์ของประชากร ที่อาศัยอยู่ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้กำหนดเอา ลักษณะคำศัพท์ของผู้นำหมู่บ้านของแต่ละหมู่บ้านเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยได้กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านของทุกหมู่บ้าน (หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ที่มีคุณสมบัติตามที่ระบุไว้ในแบบสอบถาม) ในเขตพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นผู้บอกภาษาสำหรับการวิจัยนี้ รวมทั้งสิ้น 2,720 คน (โปรดดูรายชื่อผู้ตอบแบบสอบถามในบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ในภาคผนวก ก.)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยนี้ ได้แก่แบบสอบถามทางไปรษณีย์ ซึ่งขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามมีดังต่อไปนี้

2.1 การรวบรวมคำศัพท์

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับสร้างแบบสอบถาม คำศัพท์ที่รวบรวมนี้เป็นคำศัพท์ธรรมดาทั่วไปที่สามารถเข้าใจได้ชัดเจน ไม่คลุมเครือ ไม่มีเสียงพ้องกันหรือคล้ายกันในระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู ไม่ขัดต่อหลักศาสนา ไม่เป็นคำศัพท์ที่หมายถึงสิ่งที่น่ารังเกียจของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำศัพท์ที่แสดงให้เห็นความต่างระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูอย่างชัดเจน

หน่วยอรรถที่นำมาเป็นเครื่องมือในการศึกษานี้มีทั้งสิ้น 75 หน่วยอรรถ ซึ่งสามารถจำแนกโดยใช้เกณฑ์ความหมาย ออกเป็น 7 หมวดหมู่ ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง ศัตว์ จำนวน 20 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 1-20, เป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง อวัยวะ จำนวน 5 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 21-25, เป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง อวัยวะมนุษย์ จำนวน 12 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 26-37, เป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง อาการกระทำ (กริยา) จำนวน 10 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 38-47, เป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ หรือตามสภาพภูมิศาสตร์ จำนวน 10 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 48-57, เป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง เครื่องใช้ สิ่งประดิษฐ์ จำนวน 11 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 58-68, และเป็นหน่วยอรรถที่หมายถึง ผลไม้ และ พืช จำนวน 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 69-75

ในที่นี้ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นหน่วยอรรถทั้งหมดโดยให้คำศัพท์ภาษามลายูมาตรฐานไว้ด้วย ทั้งนี้เพราะ ภาษามลายูมาตรฐานมักจะรักษารูปคำที่สมบูรณ์ไว้มากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานีหรือภาษามลายูถิ่นสตูล กล่าวคือภาษามลายูถิ่นปัตตานีและสตูลมักลดทอนของคำ ดังนั้นการได้ศึกษารูปเต็มของคำในภาษามลายูมาตรฐานจะเป็นประโยชน์สำหรับการวิเคราะห์ศัพท์ของภาษามลายูถิ่นอีกประการหนึ่งด้วย หน่วยอรรถที่นำมาศึกษามีดังต่อไปนี้ (โปรดดูแบบสอบถามในภาคผนวก ก. ประกอบด้วย)

ที่	หน่วยอรรถ	ภาษามลายูมาตรฐาน
1.	'นก', 'bird'	<burong>
2.	'ไก่', 'chicken, hen'	<ayam>

ที่	หน่วยอรรถ	ภาษามลายูมาตรฐาน
3.	'เป็ด', 'duck'	<itek, bebek>
4.	'วัว', 'ox, cow'	<lembu>
5.	'ม้า', 'horse'	<kuda>
6.	'ควาย', 'buffalo'	<kerbau>
7.	'ช้าง', 'elephant'	<gajah> (คำยืมภาษาสันสกฤต)
8.	'แมว', 'cat'	<kuching>
9.	'หนู', 'rat, mouse'	<tikus>
10.	'เสือ', 'tiger'	<ha-rimau>
11.	'งู', 'snake'	<ular>
12.	'กบ', 'frog'	<katag>
13.	'เต่า', 'turtle'	<penyu>
14.	'ปลา', 'fish'	<ikan>
15.	'ปู', 'crab'	<ketam>
16.	'กุ้ง', 'shrimp, prawn'	<udang>
17.	'ไส้เดือน', 'earth-worm'	<chaching>
18.	'ปลาไหล', 'eel'	<ikan belut>
19.	'ลิง', 'monkey'	<kekah, lotong, jelotong>
20.	'ค้างคาว', 'bat'	<kelawar, keluang, kayu pemukul>
21.	'สีดำ', 'black'	<hitam>
22.	'สีแดง', 'red'	<merah>
23.	'สีเขียว', 'green'	<ijau>
24.	'สีขาว', 'white'	<puteh>
25.	'สีน้ำเงิน', 'blue'	<biru>
26.	'มือ', 'hand'	<tangan>
27.	'ตา', 'eye'	<mata>
28.	'หู', 'leg'	<telinga>
29.	'ผม', 'hair(on head)'	<rambut>
30.	'เล็บ', 'nail'	<kuku>
31.	'ฟัน', 'tooth'	<gigi>
32.	'ลิ้น', 'tongue'	<lidah>

ที่	หน่วยอรรถ	ภาษามลายูมาตรฐาน
33.	'แก้ม', 'cheek'	<pipi>
34.	'คาง', 'chin'	<dagu>
35.	'บ่า, ไหล่', 'shoulder'	<bahu>
36.	'นม(อวัยวะ)', 'breast'	<dada>
37.	'เท้า', 'foot'	<kaki>
38.	'นั่ง', 'sit'	<duduk>
39.	'นอน', 'sleep'	<tidor>
40.	'ยืน', 'stand'	<berdiri>
41.	'ตะโกน', 'shout'	<ber-tiriak, me-laung, ber-laung>
42.	'กิน', 'eat'	<me-makan>
43.	'ตี', 'beat'	<pukul-kan, memukul >
44.	'ตบ', 'slap'	<bebak, dedap, tampar, menampar>
45.	'หัวเราะ', 'laugh'	<tertawa, ketawa, gelak>
46.	'ร้องไห้', 'cry'	<ber-tiriak>
47.	'ฟัง', 'listen'	<men-dengar-kan>
48.	'นา', 'rice field'	<padang, tenggala, ladang>
49.	'ดิน', 'earth, soil'	<tanah>
50.	'ภูเขา', 'mountain'	<bukit>
51.	'คลอง', 'stream'	<sungai>
52.	'ต้นไม้', 'tree'	<pokok kayu, pohon kayu, batang kayu>
53.	'ดอกไม้', 'flower'	<bunga>
54.	'น้ำ', 'water'	<ayer>
55.	'ลม', 'wind'	<angin>
56.	'ฝน', 'rain'	<hujan>
57.	'ดวงจันทร์', 'moon'	<bulan>
58.	'บ้าน', 'house'	<rumah>
59.	'ห้อง', 'room'	<bilek>
60.	'ประตู', 'door'	<pintu>
61.	'หน้าต่าง', 'window'	<tingkap>
62.	'เสื้อ', 'shirt'	<kemaja, baju>(คำยืม โปรตุเกส)

ที่	หน่วยบรรณ	ภาษามลายูมาตรฐาน
63.	'ผ้า', 'cloth'	<kain>
64.	'กางเกง', 'trousers'	<seluar> (คำยืมเปอร์เซีย), <celana>
65.	'เข็มขัด', 'belt'	<kendit, tali pinggang>
66.	'ร่ม', 'umbrella'	<payong>
67.	'หม้อ', 'pot'	<periok>
68.	'มีด', 'knife'	<pisau>
69.	'มะม่วง', 'mango'	<mempelam, epelam>
70.	'กล้วย', 'banana'	<pisang>
71.	'เงาะ(ผลไม้)', 'Rambutan'	<rambutan>
72.	'ส้ม(ผลไม้)', 'orange'	<limau>
73.	'มะพร้าว', 'coconut'	<pokok nyior> (? ต้นสฤกฤ)
74.	'มะละกอ', 'papaya'	<betek>
75.	'อ้อย', 'sugar cane'	<tebu>

2.2 สร้างแบบสอบถาม

ขั้นตอนต่อมาผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่คัดเลือกได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ก.ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลภาษา และผู้กรอกแบบสอบถาม

ข.ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์

คำศัพท์ดังกล่าวนี้เป็นข้อมูลคำศัพท์ที่ใช้พูดกันระหว่างผู้ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกันภายในหมู่บ้าน ในส่วนนี้ถือเป็นส่วนหลักของแบบสอบถาม ประกอบด้วยหน่วยบรรณจำนวน 75 หน่วยบรรณ ดังกล่าวแล้วแต่ละหน่วยบรรณนำมาสร้างเป็นคำถามแบบมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก ได้แก่ ตัวเลือกที่เป็นภาษาไทย ภาษามลายู และภาษาเขมร ในที่นี้ ผู้วิจัยนำภาษาเขมรมาเป็นตัวลวงเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความระมัดระวังในการตอบแบบสอบถามมากขึ้น ตัวเลือกของทั้ง 3 ภาษานี้วางไว้ในตำแหน่งที่สลับที่กัน ตอนที่ของคำถามจะมีที่ว่างให้เติมคำได้เหมือนอย่างแบบคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเขียนคำศัพท์ลงได้ ในกรณีที่คำที่ใช้แตกต่างออกไปจากคำที่ให้ไว้ในตัวเลือก คำถามในส่วนนี้มีว่า “ท่านพบว่าคนในหมู่บ้านนี้ส่วนใหญ่พูดคำที่มีความหมายต่อไปนี้ ในการพูดคุยกันระหว่างสมาชิกของครอบครัวในครัวเรือนเดียวกันว่าอย่างไร ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย (✓) หลังตัว ก. หรือ ข. หรือ ค. ที่อยู่หน้าคำที่ท่านเลือก หากคำที่ให้

มาไม่ตรงกับที่มีพูดกันในหมู่บ้านของท่าน โปรดเขียนคำที่มีพูดกันตามความเป็นจริงนั้นลงในช่องอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในช่องว่างขวามือสุด" (โปรดดูแบบสอบถามในภาคผนวก ก.)

ค. ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนภาษา จำนวนภาษาในที่นี้ได้แก่ภาษาไทยและภาษามลายูที่ใช้พูดกันอยู่ในแต่ละหมู่บ้าน ในตอนที่ 3 นี้ เป็นตอนที่ต้องการถามผู้ตอบแบบสอบถามว่า ณ หมู่บ้านดังกล่าวนี้มีผู้พูดภาษาไทยภาษาเดียว หรือพูดภาษามลายูภาษาเดียว หรือมีภาษาพูดทั้ง 2 ภาษา พร้อมกับได้ให้ที่ว่างไว้เพื่อให้ผู้กรอกแบบสอบถามวาดแผนที่คร่าว ๆ ของหมู่บ้าน พร้อมแสดงการกระจายกันอยู่ของผู้พูดภาษาไทย และภาษามลายู ตอนที่ 4 ของแบบสอบถามมีตัวอย่างแผนที่หมู่บ้าน เพื่อเป็นแนวสำหรับการวาดแผนที่ของผู้กรอกแบบสอบถามอยู่ด้วย

2.3 การตรวจสอบเครื่องมือ

คำศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดทั้ง 75 หน่วยบรรดที่คัดเลือกได้และสร้างเป็นแบบสอบถามแล้วนี้ ได้ผ่านการทดสอบกับเจ้าของภาษาซึ่งได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 10 คน ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้เป็นผู้ที่มีภูมิสำเนาอยู่ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เพื่อดูความเป็นไปได้และปัญหาของการออกแบบสอบถามหรือการให้ข้อมูลของผู้บอกภาษา อนึ่งในการทำการทดสอบคำกับเจ้าของภาษานี้ ผู้วิจัยพบว่า คำศัพท์ภาษามลายูของผู้ที่มีภูมิสำเนาอยู่ในจังหวัดสตูลและสงขลาบางคำ มีลักษณะต่าง (โดยเฉพาะทางเสียง) จากคำศัพท์ของผู้ที่มีภูมิสำเนาอยู่ในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ดังนั้นในการกำหนดคำศัพท์ของแต่ละหน่วยบรรดลงในคำถามในแบบสอบถามผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำศัพท์ของผู้พูดในเขตจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เพราะเห็นว่าเป็นพื้นที่ที่มีประชากรที่พูดภาษามลายูมากกว่าในจังหวัดสตูลและสงขลา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้นักวิจัยที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. วีระพันธ์ เหลืองทองคำ ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ตรวจแก้และให้คำแนะนำ

2.4 การทดลองใช้แบบสอบถาม

หลังจากการตรวจแก้ของนักวิจัยที่ปรึกษาแล้วผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ ซึ่งต้องการตรวจสอบทั้งความเหมาะสมถูกต้องของเนื้อหาของแบบสอบถาม และกรรมวิธีในการดำเนินการ ประสานงาน การส่งแบบสอบถาม การกำหนดกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเก็บข้อมูล ระยะเวลาที่ต้องใช้ในการเก็บข้อมูล เนื่องจากจำเป็นต้องใช้วิธีการส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ รวมทั้งการกำหนดอัตราค่าตอบแทนผู้รวบรวมข้อมูลภาษา ซึ่งได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยใช้พื้นที่บริเวณรอยต่อระหว่างจังหวัดสตูล และสงขลา กับ จังหวัดตรัง พัทลุง และ นครศรีธรรมราช มาเป็นพื้นที่สำหรับการทดลองใช้แบบสอบถาม ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ 1. เป็นพื้นที่นอกเขตเป้าหมายของการวิจัยนี้ กล่าวคือในการวิจัยหลักนั้นผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูล จากทุกหมู่บ้าน และให้ผู้ผู้นำหมู่บ้านเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ฉะนั้นจึงไม่มีพื้นที่เป้าหมายใดหลง เหลือไว้ให้ทำการทดลองใช้แบบสอบถามบนพื้นที่วิจัยหลัก จึงต้องใช้พื้นที่นอกเขตวิจัยทำการ ทดลองใช้แบบสอบถาม 2. เป็นพื้นที่รอยต่อของจังหวัดที่อยู่ถัดขึ้นไปทางเหนืออย่างประชิดกับ พื้นที่ท่าวิจัย การเลือกพื้นที่นี้เป็นผลคืออย่างหนึ่งคือ เท่ากับเป็นการสำรวจให้แน่ชัดเพิ่มขึ้นมาว่า เหนือบริเวณพื้นที่ศึกษาขึ้นไปนั้น ยังมีชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูปะปนอยู่อีกหรือไม่ (จากความรู้ เดิมซึ่งไม่มีหลักฐานยืนยันอย่างชัดเจนที่ว่า ไม่มีชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูอยู่ในบริเวณนี้)

พื้นที่ทำการทดลองใช้แบบสอบถามดังกล่าวนี้ได้แก่บริเวณ 5 อำเภอในเขต 3 จังหวัด คือ อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง อำเภอป่าบอน ควนขนุน ปากพะยูน จังหวัดพัทลุง และอำเภอ ห้วยไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช จากการส่งแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 59 ชุด ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 50 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.75 หลังจากได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบแบบสอบถามได้เป็นอย่างดี และพบว่ามีภาษาไทยทั้งหมด

3. การรวบรวมข้อมูล

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารศูนย์ของศูนย์ บริการการศึกษาณโรงเรียนอำเภอทุกอำเภอใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อประสานงานขอ ความร่วมมือให้ดำเนินการมอบหมายให้ครูอาสาสมัครการศึกษาณโรงเรียน (ซึ่งตามปกติจะเป็น ผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในหมู่บ้านต่าง ๆ เป็นประจำอยู่แล้ว) ได้นำแบบสอบถามไปสัมภาษณ์ผู้นำหมู่บ้าน หรือให้ผู้ผู้นำบ้านกรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง หรือให้ผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่ระบุไว้ในแบบ สอบถามเป็นผู้กรอกแบบสอบถาม หลังจากเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ครูอาสาสมัครฯ เหล่านี้จะ ส่งแบบสอบถามกลับคืนมายังผู้วิจัยทางไปรษณีย์ ซึ่งผู้วิจัยได้ปิดแสตมป์ไว้ที่ด้านหลังของแบบ สอบถามเพื่อให้ผู้ตอบสามารถส่งแบบสอบถามคืนกลับมายังผู้วิจัยทางไปรษณีย์ได้ทันที ทั้งนี้เพื่อ ลดขั้นตอนการรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมาของครูอาสาสมัครฯ อีกทั้งยังเป็นการประหยัด เวลาอีกด้วย

เนื่องจากงานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาการกระจายสำคัญของภาษาไทยและภาษามลายูโดยละเอียด จึงได้กำหนดจุดเก็บข้อมูลถึงระดับหมู่บ้าน โดยได้ส่งแบบสอบถามถึงผู้บอกภาษาทุกหมู่บ้าน ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้รวมทั้งสิ้น 2,720 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดสตูล จำนวน 256 หมู่บ้าน จังหวัด

สงขลา 987 หมู่บ้าน จังหวัดปัตตานีจำนวน 619 หมู่บ้าน จังหวัดยะลา 328 หมู่บ้าน และจังหวัด นราธิวาส 530 หมู่บ้าน (โปรดดูข้อมูล จำนวนหมู่บ้านที่ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ในภาคผนวก ก.)

อนึ่ง ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำหมู่บ้านทั้งหมดมาให้หมายเลขเพื่อสะดวกในการอ้างอิง ซึ่ง หมายเลขหมู่บ้านในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำแสดงไว้ในบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ในภาคผนวก ค. ในการนำเสนอข้อมูลในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้อ้างถึงหมู่บ้านต่าง ๆ โดยใช้ตัวเลข ประจำหมู่บ้านเป็นหลัก ยกเว้นในกรณีที่หมู่บ้านที่อ้างถึงเพียงหนึ่งหมู่บ้าน ผู้วิจัยจะให้ทั้งตัวเลข ประจำหมู่บ้านและชื่อจริงของหมู่บ้านไว้ด้วย

สำหรับการส่งแบบสอบถามไปในครั้งแรกนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด 2,720 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวน 2,010 ชุด คิดเป็นร้อยละ 73.90 ต่อมาได้ส่งแบบสอบถามเฉพาะหมู่บ้านที่ยังไม่ส่งแบบสอบถามกลับอีก 4 ครั้ง โดยส่งแบบสอบถามโดยตรงไปยังผู้ใหญ่บ้าน จึงได้รับแบบสอบถามเพิ่มมาอีก 624 ชุด คิดเป็นร้อยละ 22.94 และยังมีหมู่บ้านที่ยังไม่ส่งแบบสอบถามกลับคืนมาอีก 86 หมู่บ้าน ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องเก็บภาษาจากผู้บอกภาษากลุ่มอื่น ดังนั้นในการส่งแบบสอบถามครั้งที่ 6-7 ผู้วิจัยได้เปลี่ยนเป็นส่งแบบสอบถามลักษณะอย่างเดียวกัน ไปยังเจ้าหน้าที่ ในหน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติงานในพื้นที่ที่ทำการวิจัย เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีความใกล้ชิดกับผู้คนในหมู่บ้าน และทราบข้อมูลว่า ประชากรในหมู่บ้านนั้นพูดภาษาใดบ้าง นอกจากนั้นแล้วส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ดังกล่าวเหล่านี้เป็นผู้ที่มีการศึกษาสูงจึงน่าจะเป็นผู้ที่สามารถตอบแบบสอบถามได้ดี และมีความรับผิดชอบในการตอบแบบสอบถามและส่งคืนมายังผู้วิจัย เจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้แก่ผู้บริหารโรงเรียนระดับประถมศึกษา พัฒนาการ และ เจ้าหน้าที่ประจำสถานีอนามัยประจำตำบล โดยแต่ละพื้นที่นั้น ผู้วิจัยจะเลือกส่งแบบสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่ที่พิจารณาเห็นแล้วว่าเป็นผู้เหมาะสมที่จะสามารถให้ข้อมูลได้เที่ยงตรงที่สุดเพียง 1 คน ในการส่งแบบสอบถามไป 2 ครั้งสุดท้ายนี้ ได้รับแบบสอบถามคืนมา อีก 46 ชุด คิดเป็นร้อยละ 1.69 รวมได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งสิ้น 2,680 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 98.52 ของหมู่บ้านที่ทำการสำรวจทั้งหมด และยังมีหมู่บ้านที่ผู้บอกภาษาไม่ได้ส่งกลับคืนมาจำนวน 40 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.47 ซึ่งได้แก่ จังหวัดสตูล 2 หมู่บ้าน จังหวัดสงขลา 15 หมู่บ้าน จังหวัดปัตตานี 8 หมู่บ้าน จังหวัดยะลา 3 หมู่บ้าน จังหวัด นราธิวาส 12 หมู่บ้าน (โปรดดูบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาในภาคผนวก ค.)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดเก็บข้อมูล

ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลอย่างมีระบบ กล่าวคือผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ที่ได้จากแบบสอบถามมารวบรวมใน ตารางจัดเก็บข้อมูล (โปรดดู ตารางจัดเก็บข้อมูลภาษาไทย-ภาษามลายู โครงการ “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ในภาคผนวก ข.) ซึ่งตารางดังกล่าวนี้ ใช้จัดเก็บเฉพาะคำศัพท์ที่เป็นตัวเลือกของทั้ง 75 หน่วยย่อยเท่านั้น ส่วนคำศัพท์ที่นอกเหนือจากตัวเลือก อันได้แก่คำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาเขียนเพิ่มเติมมาในช่องว่าง ในส่วนของท้ายคำถามแต่ละข้อ ผู้วิจัยจะนำมาจัดเก็บไว้ในอีกตารางหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะต่างกับตารางแรก (โปรดดู ตารางจัดเก็บข้อมูลภาษาไทย-ภาษามลายู โครงการ “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ตาราง 2 ในภาคผนวก ข.)

4.2 การวิเคราะห์ศัพท์

เป็นขั้นตอนของการนำคำศัพท์ที่รวบรวมไว้ในตารางเก็บข้อมูลข้อ 4.1 มาวิเคราะห์รูปแบบต่าง ๆ ของศัพท์ในแต่ละหน่วยย่อย โดยกำหนดเกณฑ์เพื่อตัดสินว่ารูปแบบของ คำศัพท์ ใดบ้างจัดเป็นศัพท์ เดียวกัน และรูปแบบของศัพท์ใดบ้างที่ควรจัดให้เป็นคนละ ศัพท์ กัน ในแต่ละหน่วยย่อยเมื่อวิเคราะห์ได้ศัพท์ออกมาแล้วว่ามีอยู่ที่ศัพท์ ผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์ มากรอกลงในตารางวิเคราะห์ศัพท์ เพื่อแสดงจำนวนคำศัพท์ (หรือหมู่บ้าน) อัตราส่วนร้อยละของแต่ละศัพท์ รวมทั้งการกำหนดสัญลักษณ์ให้ศัพท์ (โปรดดูตารางวิเคราะห์ศัพท์ในภาค ผนวก ข.)

4.3 การกำหนดสัญลักษณ์ให้ศัพท์

ศัพท์ที่วิเคราะห์ได้ทุกศัพท์ จะถูกนำมากำหนดสัญลักษณ์ เพื่อสะดวกต่อการกำหนดศัพท์ลงบนแผนที่ ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้ตัวอักษร T แทนศัพท์ที่เป็นภาษาไทย (Thai) และใช้ตัวอักษร M แทนศัพท์ที่เป็นภาษามลายู (Malay) หากในหน่วยย่อยใด มีศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูมากกว่า 1 ศัพท์ ผู้วิจัยได้ใช้ตัวเลข 1, 2, 3, 4, 5,... มาใส่ไว้ หลัง ตัวอักษร T และ M เพื่อแสดงความต่างของศัพท์ และจำนวนศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยนั้น ๆ เช่น T1, T2, T3, T4, T5 หรือ M1, M2, M3, M4, M5 เป็นต้น (โปรดดูการกำหนดสัญลักษณ์ภาษาในตารางในแผนที่ ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 8-82 ประกอบ)

4.4 การจัดทำตารางแสดงรูปแปรรูปของคำศัพท์

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้สรุปรวมรูปแปรรูปของศัพท์ของแต่ละหน่วยอรรถ และจัดทำตารางแสดงค่าความถี่ของการเกิดของแต่ละศัพท์ พร้อมกับแสดงอัตราร้อยละของรูปแปรรูปแต่ละคำไว้ด้วย ซึ่งตารางดังกล่าวนี้ได้นำเสนอไว้ในแผนที่ ซึ่งตารางทั้งหมดจำนวน 75 ตารางได้อธิบายไว้โดยละเอียด ในการเสนอข้อค้นพบของการวิจัยในบทที่ 5

4.5 การเตรียมแผนที่

แผนที่ ที่ใช้ในการวิจัยนี้ต้องเป็นแผนที่ที่แสดงรายละเอียดของขอบเขตหมู่บ้านทุกหมู่บ้านใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย แต่เนื่องจากผู้วิจัยไม่อาจหาแผนที่ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่แสดงขอบเขตของหมู่บ้านที่ชัดเจนและครบถ้วนจากหน่วยงานหรือสถาบันใด ๆ ได้ ผู้วิจัยจึงต้องใช้วิธีปรับแต่ง แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด พ.ศ. 2538 ของ สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2538) โดยในขั้นตอนแรก ผู้วิจัยได้ประสานงานขอความร่วมมือขอถ่ายเอกสารแผนที่ตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลจากสำนักงานผังเมืองจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด ซึ่งแผนที่ที่ได้รับมาส่วนใหญ่แสดงเฉพาะที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ภายในตำบลนั้น ๆ แต่ไม่ได้แสดงขอบเขตของหมู่บ้านไว้ และได้รับข้อมูลแผนที่มาไม่ครบถ้วนทุกตำบล ผู้วิจัยจึงต้องประสานขอข้อมูลแผนที่ตำบลจากสำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลเพิ่มเติม เพื่อศึกษาที่ตั้งและขอบเขตของหมู่บ้าน จากนั้นผู้วิจัยได้นำแผนที่ทั้งหมดที่ได้รับมาศึกษาตำแหน่งของหมู่บ้านโดยละเอียด ว่าแต่ละหมู่บ้านมีที่ตั้งอยู่ตำแหน่งใด จากนั้นจึงได้ปรับแต่งแผนที่ของสำนักงานสถิติให้สามารถแสดงที่ตั้งและขอบเขตของหมู่บ้านครบถ้วนทุกหมู่บ้าน โดยอาศัยพื้นฐานข้อมูลของแผนที่ของสำนักผังเมืองจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในกรณีบางตำบลที่แผนที่ของทั้ง 2 หน่วยงานไม่ได้แสดงขอบเขตของหมู่บ้านไว้ ผู้วิจัยต้องกำหนดขอบเขตของหมู่บ้านโดยอาศัยเกณฑ์ 2 เกณฑ์ คือ 1. ใช้ลักษณะทางภูมิศาสตร์ระหว่างหมู่บ้าน เช่น เทือกเขา แม่น้ำ มาเป็นแนวแบ่งเขตหมู่บ้าน และ 2. ใช้แนวกึ่งกลางของระยะทางระหว่างตัวหมู่บ้าน มาเป็นแนวแบ่งเขตหมู่บ้านต่าง ๆ

อย่างไรก็ตามสำหรับจังหวัดยะลานั้น หลังจากที่ผู้วิจัยได้มีหนังสือราชการประสานขอความร่วมมือไป สำนักผังเมืองจังหวัดยะลาได้ให้ความอนุเคราะห์จัดทำแผนที่จังหวัดยะลาซึ่งแสดงรายละเอียดขอบเขตของหมู่บ้านทุกหมู่บ้านภายในจังหวัดไว้อย่างชัดเจน ให้แก่ผู้วิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสามารถใช้แผนที่ดังกล่าวได้โดยไม่ต้องดำเนินการปรับแต่งแผนที่

4.6 การกำหนดสัญลักษณ์ภาษาลงบนแผนที่

ผู้วิจัยได้นำศัพท์ที่วิเคราะห์ได้ซึ่งแสดงไว้ในบทที่ 4 มาแสดงให้เห็นการกระจายของศัพท์ โดยนำเอาสัญลักษณ์แทนศัพท์ที่ได้จากการวิเคราะห์ มากำหนดลงบนพื้นที่ของแต่ละหมู่บ้านบนแผนที่ระดับจังหวัด ซึ่งเป็นแผนที่ที่แสดงพื้นที่ของจังหวัดเพียงจังหวัดเดียวในแผนที่ 1 แผ่น โดยนำสัญลักษณ์แทนหน่วยย่อย มาใส่ลงในพื้นที่ของหมู่บ้านที่ละหมู่บ้านที่ละศัพท์ ที่ละจังหวัด จนครบถ้วนทุกจังหวัด แผนที่ภาษาศาสตร์ที่เกิดจากการนำเอาข้อมูลมาใส่ลงโดยตรง ณ ตำแหน่งที่เป็นที่มาของข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษาแบบนี้ นักภาษาศาสตร์เรียกว่า display map (ไปรคดูแผนที่ระดับจังหวัด ที่แสดงรายละเอียดของขอบเขตหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้าน หน้า 1-5 และแผนที่แสดงตัวอย่างของการให้สัญลักษณ์ภาษาหน่วยย่อยที่ 71 'เงาะ(ผลไม้)' หน้า 89-93 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 ประกอบ)

4.7 การสร้างแผนที่แปลความ (interpretive map)

หลังจากที่ได้นำสัญลักษณ์ภาษามากำหนดลงบนแผนที่แล้วผู้วิจัยได้นำลักษณะการกระจายของศัพท์มาวิเคราะห์และตีความเพื่อสร้างเป็นแผนที่แปลความ โดยแผนที่ดังกล่าวนี้ จะแสดงบริเวณของทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยไว้ในแผนที่แผ่นเดียวกัน ซึ่งแผนที่แบบนี้เหมาะสำหรับใช้สรุปการกระจายของภาษา เป็นแผนที่ที่ไม่ได้แสดงรายละเอียดลงไปถึงระดับหมู่บ้าน แต่จะแสดงให้เห็นภาพรวมของการกระจายภาษาบนพื้นที่วิจัยทั้งหมด นักภาษาศาสตร์เรียกแผนที่แบบนี้ว่า interpretive map แผนที่แบบนี้ต้องมีฐานข้อมูลมาจาก display map เสมอ สำหรับในขั้นตอนนี้ของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำเอาแผนที่ที่มีสัญลักษณ์ T และ M มาศึกษา ซึ่งหมายความว่า พิจารณาว่ามีบริเวณใดบ้างที่มีพูดภาษาเป็นไทย (T) และบริเวณใดบ้างที่มีพูดภาษามลายู (M) และในแต่ละภาษา มีการกระจายของศัพท์หลากหลายเพียงใด สำหรับวิธีการปฏิบัติงานในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แผ่นพลาสติกใสมาเป็นอุปกรณ์ในการวิเคราะห์ภาษา โดยวิธีการวางแผ่นพลาสติกใสลงบนแผนที่ ที่ได้ให้สัญลักษณ์ M หรือ T แล้ว จากนั้นก็จะแรเงาหมู่บ้านที่มีสัญลักษณ์ M ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู กล่าวคือผู้วิจัยได้ แรเงา บริเวณที่มีประชากรพูดภาษามลายู และ ไม่แรเงา บริเวณที่ประชากรพูดภาษาไทย แสดงให้เห็นความต่างระหว่างบริเวณที่พูดภาษาไทยและภาษามลายู

4.8 การลากแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู

การวิจัยขั้นตอนนี้ เป็นการดำเนินการบนแผนที่แปลความ (interpretive map) ดังได้อธิบายไว้ใน ข้อ 4.7 ข้างบนนี้ เป็นขั้นตอนการวิเคราะห์ว่า พื้นที่ใดมีพูดภาษาไทย และบริเวณใดมีพูดภาษามลายู จากนั้นผู้วิจัยได้ลากแนวแบ่งเขตภาษาลงในแผนที่ โดยลากไประหว่างเส้นแสดง

ขอบเขตของหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและภาษามลายูตามข้อตกลงที่ว่าบริเวณโคพูดโดยใช้ศัพท์ภาษาไทยจะถือว่าเป็นบริเวณที่พูดภาษาไทย และบริเวณโคพูดโดยใช้ศัพท์ภาษามลายู หรืออาจกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่าในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาจากแนวแบ่งเขตไประหว่างหมู่บ้านที่ได้ให้สัญลักษณ์ T กับหมู่บ้านที่ได้ให้สัญลักษณ์ M ไว้แล้วในแผนที่ ผลจากการลากแนวแบ่งเขตภาษานี้ทำให้สามารถเห็นรอยต่อระหว่างภาษาไทยและภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อย่างไรก็ตามยังไม่สามารถลากได้ทั้งหมด

5. การนำเสนอข้อมูล

ในรายงานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิจัย โดยแยกออกเป็นเอกสาร 2 เล่ม ได้แก่ รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย บทนำ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง วิธีดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ศัพท์ การกระจายศัพท์ การลากแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู สรุป และอภิปรายผลการวิจัย

สำหรับรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 ประกอบด้วย แผนที่ภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ทั้งหมด กล่าวคือ แผนที่หน้า 1-5 แสดงขอบเขตของหมู่บ้านทุกหมู่บ้านในพื้นที่ที่ทำการวิจัยเป็นรายจังหวัด แผนที่หน้า 6 แสดงเขตตำบล อำเภอและจังหวัดของทั้ง 5 จังหวัด แผนที่หน้า 7 แสดงบริเวณที่พูดภาษาไทย ซึ่งได้แก่พื้นที่ทั้งหมดที่ไม่ได้แรเงา และบริเวณที่พูดภาษามลายู ซึ่งได้แก่ พื้นที่ทั้งหมดที่เป็นพื้นที่แรเงา แผนที่หน้า 8-82 แสดงการกระจายคำศัพท์ภาษาไทย และภาษามลายู ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ตั้งแต่หน่วยย่อยที่ 1-75 ตามลำดับ แผนที่หน้า 83-87 แสดงหมู่บ้านที่มีภาษาพูด 2 ภาษา คือภาษาไทยและภาษามลายู แผนที่หน้า 88 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย แผนที่หน้า 89-93 แสดงตัวอย่างการให้สัญลักษณ์ภาษาของหน่วยย่อยที่ 71 'เงาะ (ผลไม้)' ของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ตามลำดับ

ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยได้นำเสนอผลการวิจัยไว้ในบทที่ 5 และ บทที่ 6 ซึ่งว่าด้วยการกระจายศัพท์ และการลากแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู ตามลำดับ การนำเสนอผลการวิจัยนี้ เป็นการบรรยายสรุปข้อค้นพบ พร้อมกับการแสดงแผนที่ภาษาศาสตร์ ประกอบการนำเสนอ

บทที่ 4

การวิเคราะห์ศัพท์

โครงการภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย และภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้มี วัตถุประสงค์สำคัญอยู่ 2 ประการ ได้แก่ เพื่อทำหน้าที่ภาษาศาสตร์ แสดงการกระจายของศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในพื้นที่เป้าหมาย และเพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทย และภาษามลายูบนพื้นที่ดังกล่าว โดยการเรียนรู้มุ่งศึกษาข้อมูลภาษาอย่างละเอียดถึงระดับหมู่บ้านจำนวน 2,720 หมู่บ้าน สำหรับในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอหลักเกณฑ์ที่นำมาวิเคราะห์ศัพท์เท่านั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามสำหรับให้ผู้นำหมู่บ้านตอบเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ว่า ณ หมู่บ้านหนึ่ง ๆ บนพื้นที่เป้าหมายนั้นใช้คำศัพท์อะไรแทนหน่วยบรรทัดที่นำมาศึกษาจำนวน 75 หน่วยบรรทัด โดยผู้วิจัยได้นำแต่ละหน่วยบรรทัดสร้างเป็นคำถามที่มีตัวเลือก 3 ตัวเลือก ซึ่งได้แก่ตัวเลือกภาษาไทย ภาษามลายู และตัวเลือกที่เป็น ตัวดวง ซึ่งเป็นภาษามขمر นอกจากนั้นแต่ละคำถามจะเปิดโอกาสให้ผู้ตอบสามารถเขียนคำที่มีพหูพจน์ตามความเป็นจริงได้ด้วย หากคำที่ให้มาในตัวเลือกไม่ตรงกับที่มีพหูพจน์ในหมู่บ้าน (โปรดดูแบบสอบถามในภาคผนวก ก.)

จากที่ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าหมู่บ้านจำนวน 2,720 หมู่บ้าน (ส่งไปจำนวน 7 ครั้ง) ได้รับแบบสอบถามกลับมาจำนวน 2,680 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 98.53 ของหมู่บ้านที่ศึกษาทั้งหมด

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับมาแล้ว ผู้วิจัยได้จัดเก็บข้อมูลโดยกรอกคำตอบที่ได้รับจากแบบสอบถาม (ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ได้แก่ผู้ใหญ่บ้านของแต่ละหมู่บ้าน) ลงในตารางจัดเก็บข้อมูลภาษา (โปรดดู ตารางจัดเก็บข้อมูลภาษาไทย-มลายู “โครงการภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย และภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ตาราง 1, 2 และ ตัวอย่างการกรอกข้อมูลในภาคผนวก ข.) การจัดเก็บข้อมูลลงในตารางดังกล่าวนี้แล้ว ทำให้ได้ประโยชน์ 2 ประการ คือ

1. ได้ศึกษาแบบสอบถามโดยตลอดทั้งส่วนที่เป็นคำตอบจากตัวเลือก และส่วนที่เป็นคำตอบในช่องว่างในส่วนของการถามปลายเปิด และข้อมูลเพิ่มเติมที่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบกลับมา
2. ทำให้ทราบว่าคำศัพท์ต่าง ๆ กระจายอยู่ในจังหวัดใดบ้าง เพราะตารางจัดเก็บข้อมูลนี้ได้ออกแบบให้สามารถกรอกข้อมูลโดยแยกเป็นจังหวัด ซึ่งการมองเห็นเช่นนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ศัพท์ด้วยอีกประการหนึ่ง ซึ่งการกระจายของคำศัพท์เป็นบริเวณพื้นที่หรือเป็นบริเวณกว้างและแตกต่างจากบริเวณอื่น จะทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดรูปภาษานั้น ๆ ว่าเป็นลักษณะของภาษาถิ่นหนึ่งที่ต่างออกไปจากถิ่นอื่นได้

ผู้วิจัยจะเรียกหน่วยภาษาที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้มาว่า คำ หรือ คำศัพท์ ซึ่งคำหรือคำศัพท์ นี้ มี 2 ประเภทคือ อันได้แก่

1. คำ หรือ คำศัพท์ ที่เป็นตัวเลือกที่ผู้ตอบภาษาเลือกในแต่ละข้อของคำถาม
2. คำ หรือ คำศัพท์ ที่ผู้ตอบภาษาเขียนเพิ่มเติมมานอกเหนือจากตัวเลือกที่ปรากฏใน แบบสอบถาม “คำ” หรือ “คำศัพท์” นี้เป็นข้อมูลดิบซึ่งยังไม่ได้ผ่านการวิเคราะห์ และในหน่วยบรรทัดหนึ่ง ๆ อาจมีคำหรือคำศัพท์ ที่ใช้แทนหน่วยบรรทัดนั้น ๆ จำนวนมาก หรืออาจมีเพียง 2 คำศัพท์ (ภาษาไทย 1 คำศัพท์ และภาษามลายู 1 คำศัพท์) ก็ได้

เมื่อได้นำ คำศัพท์ทั้งหมดที่ใช้แทนหน่วยบรรทัดหนึ่ง ๆ มาพิจารณาวิเคราะห์ดูจะพบว่า คำหรือคำศัพท์ส่วนหนึ่งสามารถวิเคราะห์ว่าเป็นสิ่งเดียวกันหรือเป็นหน่วยภาษาหน่วยเดียวกันได้ เพราะว่าจะมีโอกาสคล้ายคลึงกัน หรือสามารถพิจารณาด้วยเหตุผลต่าง ๆ ทางภาษาศาสตร์ได้ว่าควรจัดเป็นหน่วยภาษาหน่วยเดียวกันได้ ก็จะจัดรวมกันเข้าด้วยกันและถือว่าเป็นหน่วยภาษาเดียวกัน โดยกำหนดเค้ารูปทางเสียงของสมาชิกซึ่งเป็นคำศัพท์สมาชิกหนึ่ง มาเป็นตัวแทนของสมาชิกในกลุ่ม และเรียก หน่วยภาษา ที่วิเคราะห์ได้นี้ว่า “ศัพท์” ฉะนั้น “ศัพท์” จึงหมายถึง คำศัพท์หนึ่ง คำศัพท์ที่เป็นข้อมูลจากแบบสอบถาม ที่วิเคราะห์แล้วว่าเป็นตัวแทนของคำศัพท์อื่น ที่ใช้แทนหน่วยบรรทัดใดหน่วยบรรทัดหนึ่ง ในทางตรงกันข้าม หากคำหรือคำศัพท์ที่นำมาวิเคราะห์ เป็นคำศัพท์ที่ต่างกัน ไม่สามารถพิจารณาด้วยเหตุผลทางภาษาศาสตร์ ว่าน่าจะพัฒนามาจากหน่วยเดียวกัน ผู้วิจัยได้จัดแยกออกเป็นคำศัพท์กัน

ในงานวิจัยนี้ เพื่อให้สะดวกในการแสดงการกระจายศัพท์ลงบนแผนที่ ผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์ 1 สัญลักษณ์มาแทนศัพท์ 1 ศัพท์ (ศัพท์ภาษาไทยจะใช้สัญลักษณ์ “T” แทน ซึ่งย่อมาจากคำ “Thai” และศัพท์ภาษามลายูจะใช้สัญลักษณ์ “M” แทน ซึ่งย่อมาจากคำ “Malay”) และนำสัญลักษณ์นี้ไปกำหนดลงในแผนที่ สัญลักษณ์ดังกล่าวจะแสดงบริเวณที่ ศัพท์ นั้น ๆ กระจาย

อยู่ในพื้นที่ในแผนที่ หน่วยบรรด 1 หน่วยบรรดอาจมี ศัพท์ ที่ใช้แทนเพียง 2 ศัพท์ (ภาษาไทย 1 ศัพท์ และ ภาษามลายู 1 ศัพท์) หรือหลาย ๆ ศัพท์ ก็ได้ สำหรับการนำสัญลักษณ์ภาษาไปกำหนดลงในแผนที่นั้น ผู้วิจัยได้ยึดถือข้อมูลจาก ตัวเลือก ของแต่ละคำถามในแบบสอบถามเท่านั้น

หลักเกณฑ์ที่ใช้วิเคราะห์ศัพท์

เมื่อรวบรวมและจัดเก็บคำศัพท์ที่ใช้แทนหน่วยบรรดหนึ่ง ๆ เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำคำศัพท์มาวิเคราะห์ศัพท์ โดยอาศัยหลักเกณฑ์และขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้ามเนกภาษา

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำศัพท์ ที่ใช้แทนหน่วยบรรดแต่ละ คำศัพท์ เป็น คำศัพท์ ในภาษาใด ระหว่างภาษาไทย และภาษามลายู ผลจากการวิเคราะห์ทำให้สามารถจำแนกคำศัพท์ ออกเป็น 2 กลุ่มภาษา (อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์พบว่ามีภาษาอื่นเช่น ภาษาเขมร อยู่ด้วย) ได้แก่ กลุ่มคำศัพท์ที่เป็นภาษาไทย และกลุ่มคำศัพท์ที่เป็นภาษามลายู

2. การวิเคราะห์รายละเอียดภายในแต่ละภาษา

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลคำศัพท์ทั้งในภาษาไทยและภาษามลายู เพื่อกำหนดว่า “คำศัพท์” ที่นำมาวิเคราะห์นั้นเป็น คนละศัพท์ หรือเป็น ศัพท์เดียวกัน ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์ให้เป็นคนละศัพท์

2.1.1 คำศัพท์ที่มีเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิง

สำหรับคำศัพท์ที่เป็นคำที่มีเสียงแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงนั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าเป็นคนละศัพท์ หรือเป็น ศัพท์ที่ต่างกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (สำหรับข้อมูลภาษาไทย ในที่นี้ ผู้วิจัยไม่ได้ให้เสียงวรรณยุกต์ไว้ แต่ได้แสดงความสั้นยาวของสระไว้เท่านั้น)

คำที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์				ความหมาย	หน่วยบรรดที่
ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง		
<อ๊ะ^๓เต^๓>	[ʔiteʔ]	~	<ชาติ^๓>	[sati]	‘เป็ด’ 3
<แม^๓ว>	[me:w]	~	<มี^๓เหม^๓ียว>	[mim̥iaw]	‘แมว’ 8
<ชิม^๓มา>	[Xima]	~	<บุ^๓ต^๓ด>	[butat]	‘เสือ’ 10

คำที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์				ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง		
<กาเตาะ> [katɔʔ] ~		<กับกุด> [kapkut]		'กบ'	12
		<กอบบ็อก> [kɔbɔk]			
<กวมอ> [kuXɔ] ~		<ปิ่นญ> [pɪnɲu]		'เต่า'	13
<กาลาวอ> [kalawɔ] ~		<ละอูละ> [laʔula]		'ค้างคาว'	20
<ไต้เคื่อน> [saidwan] ~		<ไต้ไค้ง> [to:khɔ:ŋ]		'ไต้เคื่อน'	17
<ปลาดไหล> [pla:laj] ~		<มาหลง> [malɔŋ]		'ปลาดไหล'	18
<ลึง> [li:ŋ] ~		<ก้ง> [kaŋ]		'ลึง'	19
<กือมอ> [kwɔkɔ] ~		<บาโระ> [barɔʔ]		'ลึง'	19
<ปี่รุ> [biru] ~		<มอเมือ> [Xɔmia]		'สีน้ำเงิน'	25
<ปี่ปี่> [pipi] ~		<แก้ง> [keŋ]		'แก้ม'	33
<ดาซุ> [daXu] ~		<เกร็ง> [kreŋ]		'คาง'	34
<บ่า> [ba:] ~		<ไหล> [laɪ]		'บ่า, ไหล'	35
<ไหล> [laɪ] ~		<เบา> [bɔw] (คำขิม)		'บ่า, ไหล'	35
<ซุซุ> [susu] ~		<ดาคา> [dada]		'นม(อวัยวะ)'	36
<ดึน> [ti:n] ~		<เท้า> [tha:w]		'เท้า'	37
<คูโค๊ะ> [dudoʔ] ~		<แยเตาะ> [jeɔʔ]		'นั่ง'	38
<ดีโค> [tido] ~		<แลนอ> [lenɔ]		'นอน'	39
<กู่ (ไก้)> [ku:] ~		<ป๊อบ> [pi:p]		'ตะโกน'	41
<นาฮง> [nahɔŋ] ~		<ท่าเป๊ะ> [tampeʔ]		'ตะโกน'	41
<ตี> [ti:] ~		<ทุบ> [thup]		'ตี'	43
<ทุบ> [thup] ~		<เขี่ยน> [khian]		'ตี'	43
<กาเตาะห์> [katɔʔ] ~		<ตีบัย> [tibaj]		'ตี'	43
<ตีบัย> [tibaj] ~		<มอแด> [Xɔde]		'ตี'	43
<ตีบัย> [tibaj] ~		<ปู้โกด> [pukol]		'ตี'	43
<ซูกอ> [suko] ~		<กือถ๊ะ> [kwulaʔ]		'หัวเราะ'	45
<ร็อง> [rɔŋ] ~		<ร่า> [ram]		'ร้องไห้'	46
<นา> [na:] ~		<ทอ้ง> [thɔŋ]		'นา'	48
<ตานะห์> [tanɔh] ~		<บอมึง> [bɔmɪŋ]		'ดิน'	49
<เขา> [khow] ~		<ควน> [khuən]		'ภูเขา'	50

คำที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์				ความหมาย	หน่วยอรรถที่	
ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง			
<บุกะ>	[bukeʔ]	~	<กุน>	[kumɯŋ]	'ภูเขา'	50
<คลอง>	[khlɔːŋ]	~	<เตระ>	[tɕɔʔ]	'คลอง'	51
<เรือน>	[ruan]	~	<บ้าน>	[baːn]	'บ้าน'	58
<บิละ>	[bileʔ]	~	<ฮัวก>	[huwak]	'ห้อง'	59
<กางเกง>	[kaːŋkeːŋ]	~	<เหน็บเพลา>	[nɕpplɔw]	'กางเกง'	64
<สายรัด>	[saːjlat]	~	<เชียบเฮว>	[chiakʔew]	'เข็มขัด'	65
<สายสะเค็ด>	[saːjsadet]	~	<คาดเอง>	[khaːŋeŋ]	'เข็มขัด'	65
<กล้วย>	[kluaŋ]	~	<หยวก>	[juak]	'กล้วย'	70
<เงาะ>	[hɔːʔ]	~	<พรวน>	[phluan]	'เงาะ(ผลไม้)'	71
<ส้ม>	[som]	~	<นาว>	[naw]	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<ส้มแป้น>	[sompɛːn]	~	<นาว>	[naːw]	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<อาแซ>	[ʔaseː]	~	<ลิมา>	[lima]	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<ส้มเขียวหวาน>		~	<ลูกนาวแป้น>		'ส้ม(ผลไม้)'	72
	[sɔmkhiawwaːn]		[lɔknaːwpeːn]			
<กลาปอ>	[klapo]	~	<กราแม>	[krame]	'มะพร้าว'	73
<ญอ>	[ɲɔ]	~	<กลาปอ>	[klapo]	'มะพร้าว'	73
<ลอกอ>	[lɔːkwɔː]	~	<แดงดัน>	[ɛːŋɔm]	'มะละกอ'	74

2.1.2 คำศัพท์ที่มีเสียงบางเสียงต่างกัน

2.1.2.1 คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน

ในกรณีคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน ผู้วิจัยได้จัดให้เป็นคนละศัพท์กัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกึ่งสระ [w-] กับคำศัพท์ที่มี พยัญชนะต้นเป็นเสียงนาสิกที่เพดานอ่อน [ŋ] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<ว้าว>	[wɔːa]	~	<จ้าว>	[ɲuːa]	'ว้าว'
					4

ข. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงคแทรกที่เพดานอ่อน [X-] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงลิ้นร่ว [r-] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<ขีมา>	[Xima]	~	<รีมา>	[rima]	'เสื้อ' 10

ค. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกักที่เส้นเสียง [ʔ-] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะเสียงคแทรกที่เส้นเสียง [h-] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<อุลา>	[ʔula]	~	<ฮูลา>	[hula]	'งู' 11
<อุแค>	[ʔude]	~	<ฮูแค>	[hude]	'กิ้ง' 16
<ฮิตำ>	[ʔitam]	~	<ฮิตำ>	[hitam]	'สีดำ' 21
<ฮิตะ>	[ʔite]	~	<ฮิตะ>	[hite]	'สีดำ' 21
<ฮียา>	[ʔija]	~	<ฮียา>	[hija]	'สีเขียว' 23
<อุเย>	[ʔuje]	~	<ฮูเย>	[hujɛ]	'ฝน' 56

ง. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกักไม่ก้องที่เพดานแข็ง [c-] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะกักก้องที่เพดานแข็ง [j-] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<กาเจาะห์>	[kacɔh]	~	<กาเยาะห์>	[kajɔh]	'ช้าง' 7
<บาจุ>	[bacu]	~	<บาจุ>	[baju]	'เสื้อ' 62

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์เสียงในข้อ 2.1.2 นี้ ผู้วิจัยจะจัดให้เป็นคนละศัพท์ก็ต่อเมื่อพิจารณาเห็นชัดแล้วว่าข้อมูลที่ได้มีการกระจายอยู่เป็นกลุ่มก้อนบนพื้นที่หนึ่ง ๆ คือมีลักษณะต่างจากบริเวณใกล้เคียง หรือบริเวณอื่น ๆ เท่านั้น

2.1.2.2 คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายต่างกัน

คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายต่างกันจะพิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิกที่เพดานอ่อน [-ŋ] กับคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงพยัญชนะกักที่เพดานอ่อน [-k] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง		ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรดาศักดิ์
<บุรง>	[burɔŋ]	~	<บุรอก>	[burok]	'นก'	1
<จางิง>	[caɕiŋ]	~	<จางิก>	[cacik]	'ไส้เดือน'	17

ข. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิกที่ปุ่มเหงือก [-n] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงพยัญชนะกักที่ปุ่มเหงือก [-t] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง		ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรดาศักดิ์
<มากัน>	[maɕan]	~	<มากัด>	[makat]	'กิน'	42

ค. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียดแทรกที่เส้นเสียง [-h] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงพยัญชนะเสียดแทรกที่ปุ่มเหงือก [-s] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง		ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรดาศักดิ์
<ตึกุห์>	[tikuh]	~	<ตึกุส>	[tikus]	'หนู'	9

ง. คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียดแทรกที่ปุ่มเหงือก [-s] กับคำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ [-j] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง		ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรดาศักดิ์
<ตึกุส>	[tikus]	~	<ตึกุย>	[tikoj]	'หนู'	9

2.1.2.3 คำศัพท์ที่มีเสียงสระต่างกัน

คำศัพท์ที่มีเสียงสระต่างกันจะพิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระสั้น [u] กับคำศัพท์เสียงสระยาว [u:]

คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระสั้น [u] กับคำศัพท์เสียงสระยาว [u:] ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เป็นต่างศัพท์กันในกรณีที่พบว่ามีการกระจายเป็นบริเวณ และเป็นกลุ่มก้อนแตกต่างจากบริเวณใกล้เคียง เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<บุรง>	[bu:ɔŋ]	~	<บุรง>	[bu:ɔŋ]	'นก' 1

ข. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระสั้น [o] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระยาว [o:]

คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระสั้น [o] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระยาว [o:] ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เป็นต่างศัพท์กันในกรณีที่พบว่ามีการกระจายเป็นบริเวณ และเป็นกลุ่มก้อนแตกต่างจากบริเวณใกล้เคียง เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<บุรง>	[bu:ɔŋ]	~	<บุโรง>	[bu:ro:ŋ]	'นก' 1

ค. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระ [ɪ, ɛ] กับคำที่มีเสียงสระ [e, e:]

คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระ [ɪ, ɛ] กับคำที่มีเสียงสระ [e, e:] ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เป็นต่างศัพท์กันในกรณีที่พบว่ามีการกระจายเป็นบริเวณ และเป็นกลุ่มก้อนแตกต่างจากบริเวณใกล้เคียง เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<อีติ>	[ʔitɪ]	~	<อีเต๊ะ>	[ʔite]	'เป็ด' 3
<มีค>	[mi:ɪ]	~	<เมค>	[me:ɪ]	'มีค' 68

ง. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระ [e] กับคำ ศัพท์ที่มีเสียงสระ [e] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<อาเย>	[ʔaje]	~	<อาเย>	[ʔaje]	'น้ำ' 54

จ. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็นสระ [ɯ] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [a] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<ถือม>	[lɯmu]	~	<ถ้าม>	[lamu]	'ว้าว' 4

ฉ. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [ɔ:] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [a:] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<กุดอ>	[kudo:]	~	<กุดา>	[Kuda:]	'ว้าว' 5
<มาดอ>	[mato:]	~	<มาดา>	[mata:]	'ดา' 27
<ตัมปอ>	[tampo:]	~	<ตัมปา>	[tampa:]	'ตบ' 44
<บุงอ>	[bunɔ:]	~	<บุงา>	[bunɔa:]	'ดอกไม้' 53

ช. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [ɔ] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [a] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<กาจะห>	[kacɔh]	~	<กาจะ>	[kacah]	'ช้าง' 7
<กาเดะ>	[katoʔ]	~	<กาตะ>	[kataʔ]	'กบ' 12
<รุมะห>	[rumɔh]	~	<รุมะ>	[rumah]	'บ้าน' 85
<แมเราะห>	[merɔh]	~	<แม-ระห>	[merah]	'สีแดง' 22
<ถิดะห>	[lidoɔh]	~	<ถิดะ>	[lidaɔh]	'ถีน' 32
<ติริยะห>	[tiliɔʔ]	~	<ติริยะ>	[tilijaʔ]	'ร้องไห้' 46

ข. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [u] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [ɔ] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<กูรอ>	[kuro]	~	<กอรอ>	[koro]	'เต่า' 13

ณ. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [e] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [a] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<แยเตาะ>	[jɛtɔʔ]	~	<ยาเตาะ>	[jatɔʔ]	'นั่ง' 38

ญ. คำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [o] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [u] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<นุบ>	[num]	~	<นม>	[nom]	'นม(อวัยวะ)' 36

2.1.2.4 คำศัพท์ที่เป็นคำพยางค์เปิดและคำศัพท์ที่เป็นพยางค์ปิด

คำศัพท์ที่มีเสียงสระและพยัญชนะต่างกันจะพิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. คำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a,-ɔ] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-] และพยัญชนะท้าย [-k] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<ค็องง>	[dɔŋa]	~	<ค็องก>	[dɔŋak]	'ฟัง' 47
<ค็องอ>	[dɔŋɔ]	~	<ค็องก>	[dɔŋak]	'ฟัง' 47

ข. คำศัพท์เปิดที่มีเสียงสระ [-e] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-] และพยัญชนะท้าย [-N]

ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีเสียงสระและพยัญชนะ [-aŋ] ที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระเป็น [-e] นั้น มีพูดเป็นบริเวณโดยเฉพาะในจังหวัดสตูลและสงขลา เช่น

1) คำศัพท์พยางค์เปิดที่มีเสียงสระ [-e] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-] และพยัญชนะท้าย [-n] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรทัด
<อีนก>	[ʔike]	~ <อิกัน>	[ʔikan]	'กิน'	14
<ตาแง>	[taŋe]	~ <ตางัน>	[taŋan]	'มือ'	26
<มาแก>	[make]	~ <มากัน>	[makan]	'กิน'	42
<อูแยะ>	[ʔuje]	~ <อูยัน>	[ʔujan]	'ฝน'	56
<บุแถ>	[bule]	~ <บุถัน>	[bulan]	'ดวงจันทร์'	57
<ตาลิปี่แง>	[talipine]	~ <ตาลิปิงัน>	[talipingan]	'เข็มขัด'	65
<ปี่แซ>	[pise]	~ <ปี่ซัน>	[pisan]	'กล้วย'	70

2) คำศัพท์เปิดที่มีเสียงสระ [-e] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-] และพยัญชนะท้าย [-ŋ] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรทัด
<อูแคะ>	[ʔude]	~ <อูดัง>	[ʔudaŋ]	'กุ้ง'	16
<ปี่แซ>	[pise]	~ <ปี่ซัง>	[pisaŋ]	'กล้วย'	70

3) คำศัพท์เปิดที่มีเสียงสระ [-e] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-] และพยัญชนะท้าย [-m] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรทัด
<กะแตะ>	[kate]	~ <กะด่า>	[katam]	'ปู่'	15
<อี่แตะ>	[ʔite]	~ <อี่ด่า>	[ʔitam]	'ลีด้า'	16

4) คำศัพท์เปิดที่มีเสียงสระ [-a] กับคำศัพท์ที่มีเสียงสระและพยัญชนะท้าย [-aw] เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรทัด
<กบ>	[kuba]	~ <กบาว>	[kubaw]	'ควาย'	4
<ฮาริมา>	[harima]	~ <ฮาริเมา>	[harimaw]	'เสือ'	10
<ปิซา>	[pisa]	~ <ปิเซา>	[pisaw]	'มีด'	68
<ลิมา>	[lima]	~ <ลิเมา>	[limaw]	'ส้ม(ผลไม้)'	72

5) คำศัพท์ที่มีพยางค์ปิด กับ คำศัพท์ที่มีเสียงสระ [-a-, -e-] + พยัญชนะ เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นคนละศัพท์

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยบรรทัด
<อาเย>	[ʔajaʔ]	~ <อาเยีย>	[ʔajia]	'น้ำ'	54
<อาเยาร>	[ʔajar]	~ <อาเยีย>	[ʔajia]	'น้ำ'	54
<อาเยะ>	[ʔajeʔ]	~ <อายู>	[ʔaju]	'น้ำ'	54

2.2 การวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน

2.2.1 คำศัพท์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนตอบด้วยอักขรวิธีที่ต่างกันแต่หมายถึงคำศัพท์เดียวกัน

คำศัพท์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนตอบด้วยอักขรวิธีที่ต่างกัน ซึ่งเป็นคำที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตนาที่จะให้หมายถึงคำศัพท์เดียวกัน แต่อาจเขียนตอบมาด้วยอักขรวิธีที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามบางคนมุ่งเขียนคำโดยยึดเสียงภาษาไทยถิ่นใต้เป็นหลักในการเขียน ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามบางคนมุ่งเขียนคำ โดยใช้อักขรวิธีอย่างภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อสื่อความ นอกจากนั้นระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามก็อาจทำให้ตัวเขียนที่ใช้แทนแต่ละหน่วยบรรทัดลักษณะที่แปรไป หากผู้วิจัยพิจารณาแล้วว่ารูปแปรดังกล่าวเป็นรูปแปรที่ผู้ตอบแบบสอบถามตั้งใจให้หมายถึง คำ หรือ คำศัพท์ เดียวกัน ผู้วิจัยจะพิจารณาให้เป็นศัพท์เดียวกัน เช่น

คำศัพท์	ความหมาย	หน่วยอรรถ
<นก, น็อก, หนก >	'นก'	1
< ไก่, กาย, ไก่, ก้าย, กาย, ก้าย >	'ไก'	2
< เป็ด, แเป็ด >	'เป็ด'	3
<ม้า, ม่า >	'ม้า'	5
<กบ, ก๊อบ >	'กบ'	12
< เต่า, เต้าว, ตาว, เต้า, ต้าว >	'เต่า'	13
< ปลา, ปล่า >	'ปลา'	14
< ปู, ปู้ >	'ปู'	15
< กุ้ง, กุง >	'กุ้ง'	16
< ลิง, ลึง >	'ลิง'	19
< อีต่า, อีตัม >	'อีต่า'	21
< เตียบ, แต้บ, แหต้บ >	'เตียบ'	30
< แก้ม, แก้ม >	'แก้ม'	23
< หัวร่อ, หัวห่อ, หัวเราะ >	'หัวเราะ'	45
< ร้า, หร้า >	'ร้องไห้'	46
< คิน, คิ่น >	'คิน'	49
< ภูเกะ, ภูเก๊ะ >	'ภูเขา'	50
< ดอกไม้, ดอกม้าย, ดอกหม้าย >	'ดอกไม้'	53
< บุงา, บูหงา >	'ดอกไม้'	53
< น้ำ, น้าม, น้าม >	'น้ำ'	54
< ห้อง, ฮอง >	'ห้อย'	59
< เสือ, เซื่อ >	'เสือ'	62
< ผ้า, พา >	'ผ้า'	63
< ร่ม, ร่อม, ห่อม >	'ร่ม'	66
< กลด, กรด, คลด >	'ร่ม'	66
< อ้อย, ออย >	'อ้อย'	75
< ลูกแป้น, ลูกแป้น >	'ส้ม'	72
< พลวน, พรวน >	'เงาะ' (ผลไม้)	71

2.2.2 คำที่พิจารณาแล้วว่ามิใช่รูปแปรที่เกิดจากการกร่อนคำ หรือการลงเสียงหนัก

-เบา หรือมีการกลายเสียง

คำที่พิจารณาแล้วว่า มีรูปแปรที่เกิดจากการกร่อนคำ หรือการลงเสียงหนัก-เบา หรือมีการกลายเสียง หรือที่สามารถอธิบายทางเสียงได้ว่าเป็นคำที่พัฒนามาจากรากศัพท์เดียวกัน จะจัดให้เป็นศัพท์ เดียวกัน เช่น

คำศัพท์	ความหมาย	หน่วยอรรถ
<กราบาว, กรอบา, กระบา, กรอบาว, เกอรบาว>	'ควาย'	6
<กรือบา, กือบา, กือรบา, ฎบา, ฎรบา>	'ควาย'	6
<กือรบา, คารบา, การบา, กระอบา, การบา>	'ควาย'	6
<ฮารีบา, ฮารีบา, ฮารีบา, ฮารีบา, รีบา, รีบา, ฮารีบา>	'เสือ'	10
<กะคำ, กือคัม, กาคัม, กาคำ, กะตาม, กือคัม, ฆีคำ, เกอคัม กือคำ, กอคัม>	'ปู'	15
<ไส้เคื่อน, สะเคื่อน, สะเคื่อน, สะเคื่อน>	'ไส้เคื่อน'	17
<กือรา, การา, ฆีรา, กรา>	'ลิง'	19
<บาโระ, บาโอ, ปือโงะ, ปือโง๊ะ, ปือโง๊ะ>	'ลิง'	19
<กาลาว่า, กลาว่า, กอลาว่า, กรอลาว่า, ขาว่า, กลาว่า, กือลาว่า, กือลอลาว่า, กราว่า, กือลาว่า, กลวง>	'ค้างคาว'	20
<คาลังอ, ครังอ, ตะลึงอ, คลึงอ, คือลึงอ, คึงอ, เคอถึงอ, คับถึงอ>	'หูก'	28
<คิงา, คลึงา, คาลิงง>	'หูก'	28
<ราโมะ, มาโมะ, รามโมะ, ราโมะ, อามะ, โมะ, โมะ>	'ผม'	29
<กีกิ, ฆีฆิ, รีฆิ>	'ฟัน'	31
<คูโค๊ะ, คูคก, ฎโคะ, โค๊ะ>	'นั่ง'	38
<แยเตาะ, แนเตาะ, แจเตาะ>	'นั่ง'	38
<คิริ, บคิริ, บาคิริ, บือคิริ, บัรคิริ, เบอรัคิริ คิทธิ, คิมิ, คิทธิ>	'ขึ้น'	40
<บาโง, บาแง, บาแง, บาแง>	'ขึ้น'	40
<โกรย, กือโล้ย, กือโลย, โกรย, กาโล้ย, กาโฮ้ย, โกลย>	'ตะโกน'	41

คำศัพท์	ความหมาย	หน่วยอรรถ
<นางง, มือนางง, ถางง, นาสอง, ถาส่ง, ถาโฮง>	'ตะโกน'	41
<คัมเป๊ะ, คัมเป็ค, คัมเปค, คัมเป๊ะ, ทำเป๊ะ, ค้อเปค, คัมเปก, คัมเปะ, คัมเปค, คัมเปะ, คัมเปค, คัมเปค, คัมเปะ, คัมเปะ, คัมเปค, ค้อเป๊ะ>	'ตะโกน'	41
<หมอแค, กอแค, วอแค, คอแค, คอ>	'คี่'	43
<กือถ๊ะ, กือถะ, กือถะ, เมอถะ, กาดะ, นาดะ>	'วเราะ'	45
กือเถะ, กาดะ, มูกือเถะ, กือเถะ, กือเถะ, เกอเถะ>	'ห้าวเราะ'	45
<คืองา, คืองาร, เคองา, คืองาร์>	'ฟัง'	47
<บูเก็ค, บูเกค, บูเกค, บูเก็ค>	'ภูเขา'	50
<ซูโงย, ซูงัย, ซูงัย, ซูงาย, ซูงัน, ซูโง, ซูโง>	'คลอง'	51
<จาเราะห์, จาเราะ, จาเราะห์, จาเราะ, จาเราะ, จาเราะ>	'คลอง'	51
<อาย, ไอ, อัย, ไอย์, ไอย์, อาหัย, อาหัย, อาหัย, ไอร์, อาหัย>	'น้ำ'	54
<อูแยะ, อูแยะ, อูแยะ, อูแยะ>	'ฝน'	56
<รูเมะห์, รือเมะห์, รูเมะห์, รูเมะห์, รือเมะ>	'บ้าน'	58
<สะลัว, สลัว, สลือลัว, สาลัว, ลัว, ลือลัว, เซอลัว, สลูวาร์>	'กางเกง'	64
<ปโยะ, ปาโยะ, ปโยะ, ปโยะ, ปโยะ, ปโยะ>	'หม้อ'	67
<ปืซา, ปืซา, ปืซา>	'มีค'	68

2.2.3 คำศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็นคำศัพท์แกนอย่างเดียวและ คำศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็น คำศัพท์คำทั่วไปและคำศัพท์แกน

คำศัพท์แกน หมายถึงคำที่บอกชนิดของสิ่งของประเภทใดประเภทหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจงเพียงอย่างเดียว เช่น คำศัพท์ “คนน้ำ” หมายถึงผักชนิดเดียวที่ไม่ใช่ผักทั่วไปโดยรวม คำศัพท์ทั่วไป หมายถึง คำศัพท์ที่มีความหมายครอบคลุมถึงที่เป็นพวกเดียวกัน เช่น คำว่า “ผัก” หมายรวมถึงผักหลายชนิด

ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็น คำศัพท์แกน อย่างเดียว กับ คำศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็น คำศัพท์ทั่วไป+ คำศัพท์แกน เป็นลักษณะที่อาจเกิดขึ้นได้แม้ในบริเวณพื้นที่ภาษาเดียวกัน เช่น คนน้ำ เป็นคำศัพท์แกน และ ผัก เป็นคำศัพท์ทั่วไป ในกลุ่มผู้พูดภาษาไทย

ภายในภาษาถิ่นเดียวกัน เป็นไปได้ว่าอาจมีผู้ใช้คำศัพท์ทั้ง กระน้ำ และ ผักกระน้ำ ผู้วิจัยได้จัดให้คำที่มีโครงสร้างใน 1. และ 2. ข้างล่างนี้ เป็นศัพท์เดียวกัน

1. คำศัพท์แกนอย่างเดียว : กระน้ำ
2. คำศัพท์ทั่วไป + คำศัพท์แกน : ผักกระน้ำ

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

คำศัพท์แกน	คำศัพท์ทั่วไป+คำศัพท์แกน	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<ไหล>	~ <ปลาไหล>	'ปลาไหล'	18
<คำ>	~ <ลีคำ>	'ลีคำ'	21
<อีแต>	~ <จะอีแต>	'ลีคำ'	21
<แดง>	~ <ลีแดง>	'ลีแดง'	22
<แม-เราะห์>	~ <ชะแม-เราะห์>	'ลีแดง'	22
<เขียว>	~ <ลีเขียว>	'ลีเขียว'	23
<ฮีย>	~ <จะฮีย>	'ลีเขียว'	23
<ขาว>	~ <ลีขาว>	'ลีขาว'	24
<ปูเตะห์>	~ <ชะปูเตะห์>	'ลีขาว'	24
<ปี่>	~ <จะปี่>	'ลีน้ำเงิน'	25
<หู>	~ <ใบหู>	'หู'	28
<บ่า>	~ <ห้วยบ่า>	'บ่า, ไหล'	35
<ชู>	~ <ลาชู>	'นม(อวัยวะ)'	36
<กาก็>	~ <ตามปะกาก็>	'เท้า'	37
<บุงอ>	~ <บุงอก>	'ดอกไม้'	53
<ม่วง>	~ <โลกม่วง(ลูกม่วง)>	'มะม่วง'	69
<รำโบค>	~ <บั่วรำโบค>	'เงาะ(ผลไม้)'	71
<รำโบค>	~ <บั่วรำโบค>	'เงาะ(ผลไม้)'	71
<เมาะแต>	~ <บวอห้เมาะแต>	'เงาะ(ผลไม้)'	71
<ลิมา>	~ <บวเาะลิมา>	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<ส้ม>	~ <ลูกส้ม>	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<นาว>	~ <โลกนาว>	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<นาวแป้น>	~ <โลกนาวแป้น>	'ส้ม(ผลไม้)'	72
<พริ้ว>	~ <โลกพริ้ว(ลูกพริ้ว)>	'มะพริ้ว'	73

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

คำศัพท์แกน	คำศัพท์ทั่วไป+คำศัพท์แกน	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<ญอ>	~ <เวาะญอ>	'มะพร้าว'	73
<เตลอ>	~ <บัวเตล่อ>	'มะละกอ'	74
<ปือแค>	~ <เวาะปือแค>	'มะละกอ'	74
<กั่วยหลา>	~ <โลกกั่วยหลา>	'มะละกอ'	74

2.2.4 คำศัพท์ที่พยางค์แรกซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก(unstressed syllables)

มีเสียงแปรระหว่างกัน

กรณีที่เป็นพยางค์ไม่ลงเสียงหนัก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพยางค์แรกของคำ 2 พยางค์ เสียงสระอาจมีการแปร กรณีที่คำศัพท์ดังกล่าวมีพยางค์ปะปนกันไป ไม่แสดงให้เห็นความต่างเป็นกลุ่มก่อน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
แอมะ	[ʔɛmɔw]	~ อีมะ	[ʔimɔw]	'อ้อย'	10
		~ ไอมะ	[ʔaimɔw]		
เตอบู	[tɔbu]	~ คีอบู	[tɔbu]	'อ้อย'	75
คูปู	[tɔbu]	~ คาบู	[tɔbu]	'อ้อย'	75

2.2.5 คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เด่นเสียง [-ʔ] กับพยัญชนะกักที่

เพดานอ่อน [-k]

คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เด่นเสียง [-ʔ] กับพยัญชนะกักที่เพดานอ่อน [-k] ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยวรรณคดี
<อุละ>	[ʔulaʔ]	~ <อุลัก>	[ʔulak]	'งู'	11
<กาเคาะ>	[katɔʔ]	~ <กาต็อก>	[katɔk]	'กบ'	12
<กลาวะ>	[kɔlawəʔ]	~ <กลาวัก>	[kɔlawak]	'ค้างคาว'	20

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<ดูโด้>	[dudoʔ]	~ <ดูคก>	[dudok]	'นั่ง'	38
<ตีเคะ>	[tidoʔ]	~ <ตีคอก>	[tidok]	'นอน'	39
<กาเตะห์>	[katoʔ]	~ <กาต็อก>	[katok]	'ตี'	42

2.2.6 คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิกที่แปรกัน [-m] ~ [-n], [-n] ~

[ŋ]

คำศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายนาสิกที่แปรกัน [-m] ~ [-n], [-n] ~ [-ŋ] และไม่ได้กระจายกันพูดแบบแผนเป็นกลุ่มก้อน แต่กระจายกันพูดทั่วบริเวณ ปะปนกันไป ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน เช่น

คำศัพท์ที่พิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน

ตัวเขียน	เสียง	ตัวเขียน	เสียง	ความหมาย	หน่วยอรรถที่
<กือตัม>	[kwɔtam]	<กือตัน>	[kwɔtan]	'ปู'	15
<อือคำ>	[ʔitam]	<อือตัน>	[ʔitan]	'สืคำ'	21
<จาจัน>	[cacin]	<จาจิง>	[cacin]	'ใส่เคียน'	17

หลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ศัพท์ในบทนี้ สามารถสรุปได้ดังนี้ ในเบื้องต้นของการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้แยกคำศัพท์ออกเป็น 2 ส่วน คือ คำศัพท์ภาษาไทย และภาษามลายู จากนั้นในแต่ละภาษา จะกำหนดหลักเกณฑ์ออกเป็น 2 ประเภทคือ 1.เกณฑ์การวิเคราะห์ให้เป็นคนละศัพท์ 2. เกณฑ์การวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกัน

1. สำหรับเกณฑ์การวิเคราะห์ให้เป็นคนละศัพท์ นั้น ยังประกอบด้วยหลักเกณฑ์ย่อยอีก 2 ข้อ ได้แก่ 1. คำศัพท์ที่มีเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิง 2. คำที่มีเสียงบางเสียงต่างกัน ซึ่งคำศัพท์ที่มีเสียงต่างกันได้ ผู้วิจัยได้พิจารณาความแตกต่างของ พยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้าย กลุ่มที่มีพยัญชนะท้ายต่างกัน ได้แก่ [X-] ~ [x-], [w-] ~ [ŋ-], [ʔ-] ~ [h-], [c-] ~ [j-] กลุ่มที่มีพยัญชนะท้ายต่างกัน ได้แก่ [-ŋ] ~ [-k], [-n] ~ [-t], [-h] ~ [-s], [-s] ~ [-j] กลุ่มที่สระต่างกัน ได้แก่ [u] ~ [u:], [o] ~ [o:], [ɪ] ~ [ɪ:], [e] ~ [e:], [e] ~ [e], [u] ~ [a], [o] ~ [a], [u] ~ [o], [e] ~ [o] และ [o] ~ [u] กลุ่มที่เป็นคำศัพท์ พยางค์เปิด และพยางค์ปิดมีรูปแบบดังนี้ [-a, -o] ~ [-ak], [-e] ~ [-am], [-e] ~ [-am], และ [-e] ~ [-aŋ]

2. ถ้ารับเกณฑ์การวิเคราะห์ให้เป็นศัพท์เดียวกันนั้น ประกอบด้วยเกณฑ์ย่อย ๆ อีก 6 เกณฑ์ คือ 1. ศัพท์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนตอบด้วยอักขรวิธีที่ต่างกันแต่หมายถึงศัพท์เดียวกัน 2. คำที่พิจารณาแล้วว่ามีความแปรปรวนที่เกิดจากการกร่อนคำ หรือการลงเสียงหนัก-เบา หรือมีการกลายเสียง 3. ศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็นศัพท์แกนอย่างเดียวกัน และศัพท์ที่มีองค์ประกอบเป็นศัพท์แกน และศัพท์คำทั่วไป 4. ศัพท์ที่พยางค์แรกซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (unstressed syllable) มีเสียงแปรระหว่างกัน 5. ศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เส้นเสียง [-ʔ] กับพยัญชนะกักที่เพดานอ่อน [-ɰ] 6. ศัพท์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิกที่แปรกัน [-m] ~ [-n], [-n] ~ [-ŋ]

บทที่ 5

การกระจายศัพท์

การศึกษาเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญ 2 ประการคือ เพื่อทำแผนที่ภาษาศาสตร์แสดงการกระจายของศัพท์ ภาษาไทย และ ภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และเพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในพื้นที่ดังกล่าว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับให้ใ้ได้มาซึ่งข้อมูลภาษา จำนวน 75 หน่วยย่อย แบบสอบถามดังกล่าวนี้มีลักษณะเป็นคำถามจำนวน 75 คำถาม แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือก 3 คำตอบ ซึ่งเป็นภาษาไทย 1 คำตอบ ภาษามลายู 1 คำตอบ และภาษาเขมรซึ่งเป็นตัวดวงอีก 1 คำตอบ คำตอบเหล่านี้วางไว้อย่างสลับที่กันเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามใช้ความระมัดระวังในการตอบแบบสอบถามมากขึ้น ตอนที่ขของคำถามแต่ละข้อมีช่องให้เติมคำเป็นลักษณะคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนคำลงได้ในกรณีที่ภาษาที่พูดกันในหมู่บ้านนั้น ๆ ไม่ตรงกับคำตอบที่ให้เลือกในแบบสอบถาม

ในเบื้องต้นผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามดังกล่าว ไปยังผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านต่าง ๆ ทุกหมู่บ้านในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส จำนวนทั้งสิ้น 2,720 หมู่บ้าน ขั้นตอนต่อมาผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามเพิ่มเติมไปยัง ผู้ใหญ่บ้าน (ของหมู่บ้านที่ยังขาดข้อมูลอยู่) อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษา และสาธารณสุขประจำตำบล เพื่อให้ได้ข้อมูลภาษามากและสมบูรณ์ที่สุด อีก 6 รอบ รวมจำนวนรอบของการส่งแบบสอบถามทั้งสิ้นเป็น 7 รอบ ปรากฏว่าผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลภาษาจากหมู่บ้านมาได้ทั้งสิ้นจำนวน 2,680 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 98.53 ของหมู่บ้านที่ทำการศึกษาทั้งหมด อย่างไรก็ตามหมู่บ้านที่ผู้วิจัยยังไม่ได้รับข้อมูลกลับมาอีก ร้อยละ 1.47 นั้น ส่วนใหญ่เป็นหมู่บ้านที่สามารถทำนายได้ระดับหนึ่งว่าเป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาใด ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยนี้ กระทำได้อย่างค่อนข้างสมบูรณ์

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อแรกของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์การกระจายของ ศัพท์ภาษาไทย และภาษามลายูว่า ใดกระจายกันอยู่ในบริเวณใดบ้าง บนพื้นที่เป้าหมายของทั้ง 5 จังหวัด ภาคใต้ ดังนั้นในบทที่ 5 นี้ ผู้วิจัยจะได้นำเสนอการกระจายศัพท์ของภาษาทั้ง 2 นี้ ซึ่งเป็น ผลของการวิเคราะห์คำศัพท์ ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ในบทที่ 4

สำหรับขั้นตอนของการทำแผนที่ภาษาศาสตร์แสดงการกระจายของศัพท์ภาษาไทยและ ภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นมีดังนี้ หลังจากที่ได้วิเคราะห์ ข้อมูล ตามเกณฑ์ที่ใช้ในบทที่ 4 แล้ว ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาคงกล่าว จะเป็นข้อมูลที่ สามารถสรุปออกมาได้ว่า หน่วยย่อยแต่ละหน่วยมี ศัพท์ ที่ใช้แทนหน่วยย่อยนั้น ๆ เป็นจำนวน กี่ศัพท์ เมื่อได้จำนวนศัพท์ ที่ใช้แทนแต่ละหน่วยย่อยมาแล้ว ขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์ ประจำหน่วยย่อยที่วิเคราะห์ได้ทุกหน่วยย่อยกำหนดลงบนแผนที่ โดยได้ใช้สัญลักษณ์แทนศัพท์ แต่ละศัพท์ กล่าวคือได้ใช้สัญลักษณ์ T (Thai) แทนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยในกลุ่มภาษาไทย หาก ในหน่วยย่อยเดียวกันมีศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์ ผู้วิจัยจะให้ตัวเลขไว้หลังสัญลักษณ์ T เพื่อให้เกิด ความแตกต่างกันในแต่ละศัพท์ เช่น หากวิเคราะห์ได้ว่าศัพท์ภาษาไทยของหน่วยย่อยหนึ่งมี 4 ศัพท์ ก็จะแทนศัพท์นั้น ๆ ด้วย T1, T2, T3 และ T4 เป็นต้น

สำหรับศัพท์ในภาษามลายูนั้น ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ M (Malay) แทน และหากศัพท์ที่ แทนหน่วยย่อย หน่วยย่อยหนึ่ง ในภาษามลายูมีมากกว่า 1 ศัพท์ ผู้วิจัยจะให้เลขไว้หลัง สัญลักษณ์ M เพื่อแสดงความต่างระหว่างศัพท์ภายในหน่วยย่อยเดียวกัน เช่น M1, M2, M3, M4, M5 เป็นต้น

ในการอธิบายเกี่ยวกับการกระจายศัพท์ในบทนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาอธิบายที่ละหน่วยย่อย บนแผนที่ระดับจังหวัด (แสดงพื้นที่ของจังหวัดเดียวบนแผนที่ 1 แผ่น) ตั้งแต่หน่วยย่อยที่ 1 ถึง หน่วยย่อยที่ 75 ว่าศัพท์ในแต่ละหน่วยย่อยเหล่านี้มีการกระจายอยู่อย่างไรบ้างบนพื้นที่เป้าหมาย โดยในแต่ละหน่วยย่อยนั้น ผู้วิจัยจะเริ่มอธิบายการกระจายของศัพท์ที่เป็นศัพท์ที่วิเคราะห์แล้วว่าเป็นศัพท์ภาษาไทยก่อน จากนั้นจึงอธิบายเกี่ยวกับการกระจายของศัพท์ภาษามลายู ของหน่วยย่อยเดียวกันที่ละศัพท์จนครบทั้ง 75 หน่วยย่อย

เนื่องจากการศึกษานี้กระทำในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยซึ่งเป็นบริเวณกว้าง และวัตถุประสงค์นั้นต้องการจะศึกษามหาชนละเอียดลงไปถึงระดับหมู่บ้าน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องแสดงการกระจายของศัพท์ลงบนแผนที่ขนาดใหญ่เพื่อให้สามารถเห็นรายละเอียดได้ครบถ้วน ดังนั้นการนำเสนอข้อมูลในบทนี้นั้น คำอธิบายจะกระทำคู่กันไปกับการชี้ให้เห็นการกระจายของศัพท์ในแผนที่ซึ่งมีขนาดใหญ่ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดเก็บรวมเล่มไว้ในรายงานการวิจัยอีกเล่มหนึ่ง คือ รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 ผู้ศึกษารายละเอียดของการกระจายศัพท์จึงต้องใช้รายงานการวิจัยทั้ง 2 เล่มควบคู่กันไปจึงจะสามารถเห็นภาพรวมได้เป็นอย่างดี

เนื่องจากในการออกแบบ แบบสอบถามนั้นมีส่วนที่จะชี้ว่าหมู่บ้านใดพูดภาษาใดอยู่ 2 ส่วน ได้แก่

1. ส่วนที่ 1

เป็นส่วนที่ปรากฏอยู่ในตอนที่ 2. ของแบบสอบถาม สำหรับตอนแรกของแบบสอบถามนี้จะมีคำถามเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เลือกตัวเลือกว่า

“ท่านพบว่าในหมู่บ้านมีส่วนใหญ่พูดคำที่มีความหมายต่อไปนี้ ในการพูดคุยกันระหว่างสมาชิกของครอบครัวเดียวกันว่าอย่างไร ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย (/) หลังตัว ก. หรือ ข. หรือ ค. ที่อยู่หน้าคำที่ท่านเลือก หากคำที่ให้มาไม่ตรงกับที่มีพูดกันในหมู่บ้านของท่าน โปรดเขียนคำที่มีพูดกันตามความเป็นจริงนั้นลงในช่องอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในช่องว่างขวามือสุด ”

2. ส่วนที่ 2

เป็นส่วนที่ปรากฏอยู่ในตอนที่ 3 ของแบบสอบถาม ซึ่งมีข้อความดังนี้

“เมื่อพิจารณาภาพรวม ท่านพบว่าประชากรในหมู่บ้านนี้ใช้ภาษาพูดภายในครอบครัวของคนแบ่งเป็นกี่ภาษา (ตอบโดยใส่เครื่องหมาย / ใน ☐ และเติมคำ)

☐ ภาษาเดียว คือ ภาษามลายู

☐ ภาษาเดียว คือ ภาษาไทย

☐ 2 ภาษา คือ ภาษามลายูกลุ่มหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่บริเวณทิศ.....
ของหมู่บ้าน คือ บริเวณ.....

และภาษาไทยกลุ่มหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่บริเวณทิศ.....ของหมู่บ้าน
คือ บริเวณบ้าน.....

☐ อื่น ๆ

(โปรดดูแบบสอบถามในภาคผนวก ก. ประกอบ)

จากส่วนของแบบสอบถามที่ทำให้ทราบว่าหมู่บ้านหนึ่ง ๆ มีสถานภาพของการพูดภาษาว่าเป็นภาษาไทยหรือมลายู 2 ส่วนนี้ สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพการพูดภาษาของหมู่บ้านทั้งหมดบนพื้นที่เป้าหมายสามารถจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ หมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยเพียงภาษาเดียว หมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายูเพียงภาษาเดียว และหมู่บ้านที่มีพูดสองภาษาคือทั้งภาษาไทยและภาษามลายู โดยพบว่าหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษามีดังนี้ จังหวัดสตูลมี 20 หมู่บ้าน จังหวัดสงขลามี 45 หมู่บ้าน จังหวัดปัตตานีมี 67 หมู่บ้าน จังหวัดยะลามี 75 หมู่บ้าน และจังหวัด นราธิวาสมี 83 หมู่บ้าน รวมทั้งสิ้น 290 หมู่บ้าน สำหรับจำนวนโดยรวมของหมู่บ้านทั้ง 3 ประเภทนี้สามารถแสดงเป็นตารางดังข้างล่างนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและภาษามลายูใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

ภาษาที่พูด	จำนวน	ร้อยละ
ไทย	1,285	47.94
มลายู	1,395	52.06
ไทยและมลายู	290	10.82

(โปรดดู ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษา (ภาษาไทย และมลายู) ในภาคผนวก ง.)

เมื่อวิเคราะห์ศัพท์ตามหลักเกณฑ์ที่นำเสนอไว้ในบทที่ 4 แล้ว ผู้วิจัยได้ให้สัญลักษณ์ภาษาแทนศัพท์แต่ละศัพท์ ต่อจากนั้นจึงดำเนินการให้สัญลักษณ์ลงบนแผนที่ โดยในเบื้องต้นได้กำหนดสัญลักษณ์ลงในแผนที่ที่หน่วยย่อยในหมู่บ้านที่หมู่บ้านจนครบถ้วน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยทำงานลงบนแผนที่ระดับหมู่บ้านที่แสดงบริเวณเป็นรายจังหวัดก่อน (แผนที่ 1 แผ่น แสดงจังหวัด 1 จังหวัด) เพราะแผนที่ที่แสดงบริเวณเป็นรายจังหวัดนี้สามารถแสดงรายละเอียดในระดับหมู่บ้านได้ ในรายงานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอตัวอย่างสัญลักษณ์ภาษาของหน่วยย่อยที่ 71 'เงาะ(ผลไม้)' ของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ไว้ในแผนที่ ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 89-93 ตามลำดับ

เมื่อได้กำหนดสัญลักษณ์ภาษาลงบนแผนที่ในระดับจังหวัดแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การกระจายศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู โดยพิจารณาว่าศัพท์ใดกระจายอยู่ในบริเวณใดบ้าง จากนั้นผู้วิจัย

ได้นำลักษณะการกระจายของศัพท์มาย่อลงบนแผนที่รวม (interpretive map) ซึ่งแผนที่ดังกล่าวนี้ แสดงบริเวณของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ไว้บนแผนที่แผ่นเดียวกัน แผนที่ของ 5 จังหวัดนี้ ไม่ได้แสดงรายละเอียดไปถึงระดับหมู่บ้าน แต่จะแสดงรายละเอียดระดับอำเภอ และตำบลเท่านั้น (โปรดดูแผนที่หมายเลข 6 หน้า 6 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 ประกอบ) สำหรับในบทนี้ผู้วิจัยได้อธิบายการกระจายศัพท์พร้อมแสดงแผนที่ประกอบ ซึ่งเป็นแผนที่รวมระดับ 5 จังหวัด ดังกล่าวนี้

เนื่องจากการนำเสนอข้อค้นพบในบทที่ 5 นี้เกี่ยวข้องกับแผนที่ด้วย ซึ่งแผนที่นำมาใช้นั้น เป็นแผนที่ ที่ได้แบ่งบริเวณหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ออกจากบริเวณหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูเรียบร้อยแล้ว โดยผู้วิจัยได้แสดงหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยด้วยบริเวณที่ ไม่ได้แรงา ทั้งหมด ส่วนพื้นที่ที่พูดภาษามลายูนั่น เป็นพื้นที่ที่ แรงา ทั้งหมด นอกจากนั้นการแสดงผลการกระจายภาษาบนแผนที่ ยังต้องอาศัย เครื่องหมายและสัญลักษณ์ บางอย่างซึ่งได้แก่

1. สัญลักษณ์ ตัวอักษร T ในวงกลม แสดงตำแหน่งที่มีพูดศัพท์ภาษาไทย ตัวเลขหลังตัวอักษร T เช่น T1 T2 T3..... ใช้แสดงศัพท์แต่ละศัพท์ เช่น หากหน่วยย่อย 1 มีศัพท์ภาษาไทยจำนวน 4 ศัพท์ ก็จะใช้ T1 T2 T3 T4 แทนศัพท์นั้น ๆ เป็นต้น

2. สัญลักษณ์ ตัวอักษร M ในวงกลม แสดงตำแหน่งที่มีพูดศัพท์ภาษามลายู ตัวเลขหลังตัวอักษร M เช่น M1 M2 M3..... ใช้แสดงศัพท์แต่ละศัพท์ เช่น หากหน่วยย่อย 1 มีศัพท์ภาษามลายูจำนวน 4 ศัพท์ ก็จะใช้ M1 M2 M3 M4 แทนศัพท์นั้น ๆ เป็นต้น

3. สัญลักษณ์ ตัวอักษร T1 หรือ T2 หรือ หรือ T3.. ในวงรี แสดงศัพท์ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่ หมายความว่า บริเวณนั้นเป็นบริเวณที่มีพูดศัพท์ภาษาไทย ตามลักษณะ T1 หรือ T2 หรือ T3 โดยทั่วบริเวณ ซึ่งได้แก่ บริเวณที่ไม่แรงาทั้งหมด

4. สัญลักษณ์ ตัวอักษร M1 หรือ M2 หรือ หรือ M3.. ในวงรี แสดงศัพท์ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่ หมายความว่า บริเวณนั้นเป็นบริเวณที่มีพูดศัพท์ภาษามลายู ตามลักษณะ M1 หรือ M2 หรือ M3 โดยทั่วบริเวณ ซึ่งได้แก่ บริเวณที่แรงาทั้งหมด

5. สัญลักษณ์ เส้นโค้ง ในแผนที่ ของหน่วยบรรทัดที่ 20 'ค่างขาว' , 28 'หู' , 50 'ภูเขา' 57 'พระจันทร์' , 61 'หน้าต่าง' , 65 'เข็มนัด' , 71 'เงาะ(ผลไม้)' และ 74 'มะละกอ' แสดงเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยภายในภาษาเดียวกัน เพื่อแสดงขอบเขตของลักษณะภาษาย่อยที่ต่างกัน แต่ลักษณะภาษาที่ต่างกันนี้ต้องเป็นภาษาที่แสดงด้วยตัวอักษร (T หรือ M) ในวงรีเท่านั้น

ดังได้กล่าวไว้แล้วตั้งแต่ขั้นตอนการวิเคราะห์ศัพท์ว่า การจะตัดสินใจบนแผนที่ว่าหมู่บ้านใดเป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยหรือภาษามลายุนั้น ผู้วิจัยได้ยึดถือเอาข้อมูลการเลือก ตัวเลือก (choices) ของผู้บอกภาษาเป็นหลัก หมายความว่า ผู้วิจัยได้กำหนดให้ตัวเลือกที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกนั้น (ซึ่งได้แก่ส่วนที่ 1 ดังข้างบนนี้) เป็นตัวชี้ว่าหมู่บ้านนั้น ๆ พูดภาษาใดเป็นหลัก หากผู้ตอบแบบสอบถามเลือก ตัวเลือก ที่เป็นภาษาไทยก็จะถือว่าหมู่บ้านนั้นเป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและจะแสดงการกระจายศัพท์ลงบนแผนที่ ว่าเป็นบริเวณที่พูดภาษาไทยเป็นหลัก แต่ในทางกลับกัน หากผู้ตอบแบบสอบถามเลือก ตัวเลือก ที่เป็นภาษามลายู ก็จะถือว่าหมู่บ้านนั้นเป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู และจะแสดงการกระจายศัพท์ลงบนแผนที่ ว่าเป็นบริเวณที่พูดภาษามลายูเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเชื่อว่าการเลือก ตัวเลือก ของผู้บอกภาษานั้น ย่อมเป็นความสามารถเฉพาะตัวที่แท้จริงที่สามารถสะท้อนสถานะความเป็นจริงของการพูดภาษา ณ หมู่บ้านนั้น ๆ มากกว่าการตอบคำถามโดยอนุมานเอาตามที่คิด ดังการตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 2 (ดู ส่วนที่ 1 และ ส่วนที่ 2 ข้างบนนี้) เช่น ผู้ที่เลือก ตัวเลือก ภาษาไทยก็จะเป็นผู้ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาไทย และ ผู้ที่เลือก ตัวเลือก ภาษามลายูก็จะเป็นผู้ที่มีภาษาแม่เป็นภาษามลายู ผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษามลายู จะไม่อาจเลือก ตัวเลือก ที่เป็นภาษามลายูได้ถูกต้องตลอดทั้ง 75 ข้อคำถาม หรือทั้ง 75 หน่วยบรรทัดในขณะที่แต่ละคำถามมีตัวลงที่เป็นภาษาเขมรอยู่ด้วย ดังนั้นในการตัดสินใจบนแผนที่ว่าหมู่บ้านใดมีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู นั้น ผู้วิจัยจะไม่ยึดข้อมูลจากส่วนที่ 2 ของแบบสอบถาม แต่จะยึดส่วนที่ 1 เป็นหลัก

สำหรับการที่ผู้วิจัยได้นำเอา ส่วนที่ 2 (ดังข้อ 2 ข้างบนนี้) มาใส่ไว้ในแบบสอบถามนั้น ก็เนื่องจากต้องการทราบเพิ่มเติมว่า นอกจากคนส่วนใหญ่ของแต่ละหมู่บ้านพูดภาษาไทย หรือมลายู ภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียวแล้ว ยังมีหมู่บ้านใดบ้างที่มีพูดภาษาอีกภาษาหนึ่งปะปนอยู่ ซึ่งการตอบคำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 2 นี้ หากเป็นกรณีของหมู่บ้านที่มีคนทั้งหมดพูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ การตอบว่ามีพูดภาษาไทยอยู่ด้วยของผู้ตอบแบบสอบถาม อาจเป็นการตอบโดยหมายถึงว่า มีการใช้ภาษาไทยในลักษณะที่เป็นภาษากลางซึ่งใช้เป็นสื่อกลาง (lingua franca) เพื่อ

สื่อสารระหว่างคนต่างภาษา หากเป็นภาษาจริง ๆ ของประชากรในหมู่บ้านที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันก็เป็นได้ ด้วยเหตุที่ไม่อาจทดสอบเข้าไปถึงตัวภาษาจริง ๆ ดังเช่น กรณีของการเลือกตัวเลือก ในคำถามอย่าง ส่วนที่ 1 เช่นนี้ ผู้วิจัยถึงยึดถือข้อมูลจาก ตัวเลือก มาเป็นหลักเพียงอย่างเดียว

สำหรับการนำเสนอผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะอ้างถึงหมู่บ้านโดยใช้ตัวเลขประจำหมู่บ้านเป็นหลัก กล่าวคือ หมู่บ้านในจังหวัดสงขลาได้แก่หมู่บ้านหมายเลข 1-990 หมู่บ้านในจังหวัดสตูลได้แก่ หมู่บ้านหมายเลข 991-1247 หมู่บ้านในจังหวัดยะลาได้แก่ หมู่บ้านหมายเลข 1248-1577 หมู่บ้านในจังหวัดปัตตานีได้แก่ หมู่บ้านหมายเลข 1578-2192 และ หมู่บ้านในจังหวัดนราธิวาส ได้แก่ หมู่บ้านหมายเลข 2193-2721 ซึ่งชื่อที่แท้จริงของหมู่บ้าน ที่ใช้ตัวเลขเหล่านี้แทนนั้น ได้แสดงไว้แล้วในบัญชี รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ในภาคผนวก ก. พร้อมกับชื่อตำบล อำเภอ และจังหวัด ที่หมู่บ้านนั้น ๆ ตั้งก่อกำเนิด รวมทั้งชื่อผู้บอกภาษา

ในการวิเคราะห์การกระจายศัพท์นั้น ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ที่รวบรวมได้ จากผู้บอกภาษาจำนวนทั้งหมด 2,680 หมู่บ้าน มาดำเนินการวิเคราะห์เพื่อแสดงการกระจายศัพท์ จำแนกเป็นรายหน่วยย่อย รวมทั้งสิ้น 75 หน่วยย่อย ซึ่งมีรายละเอียดตามลำดับหน่วยย่อย 1-75 ดังต่อไปนี้

1. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 1 'นก'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 1 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 1 'นก' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ซึ่งได้แก่ ศัพท์ "นก"

ศัพท์ "นก" ซึ่งในที่นี้ใช้สัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นก น็อก, นก มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1, 285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้าน ในพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย 'นก' ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ บุรง บุรก บูรง และบุรง

ศัพท์ "บุรง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วย 1366 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.97 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งเป็นศัพท์ที่ใช้กันมากที่สุดในกลุ่มผู้พูดภาษามลายู และกระจายกันพูดอยู่โดยทั่วไปในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “บุรก” ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 0.04 ซึ่งมีพหูพจน์อยู่ที่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือ บ้านเกาะหลีเป๊ะ ในเขตอำเภอเมือง

ศัพท์ “บุโรง” ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุโรง เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ซึ่งอยู่ที่หมู่บ้านในจังหวัดสตูล คือ บ้าน 1054 ได้แก่บ้านเกาะยาว ตำบลปูยู ในเขตอำเภอเมืองเช่นเดียวกัน

ศัพท์ “บุรง” ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุรง เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด เป็นลักษณะภาษาที่มีพหูพจน์ในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาสเท่านั้น โดยพบว่ากระจายอยู่ทั่วบริเวณ ดังนี้ ในจังหวัด ปัตตานี ที่หมู่บ้าน 1686, 2066, 2152, 2161, 2001, 1687 จังหวัดยะลามีพหูพจน์ที่หมู่บ้าน 1286, 1472, 1518, 1519, 1520, 1521, 1522, 1523, 1526, 1527, 1534 และจังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2194, 2302, 2384, 2525, 2542, 2674, 2688, 2543, 2482, 2492 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 8 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 8 ประกอบ)

2. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 2 ‘ไก’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 2 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 2 ‘ไก’ ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ “ไก”

ศัพท์ “ไก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไก่, กาย(1), ไก่(1), ก่าย(1), ก่าย(1), ก่าย(2) (ตัวเลขหลังคำศัพท์แสดงความถี่ของคำศัพท์นั้น ๆ ส่วนคำศัพท์ ไก่ เป็นส่วนใหญ่ของข้อมูลที่เหลือจากคำศัพท์อื่น ๆ) ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.49 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ทั่วไปบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่มีพูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘ไก’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ อาแย, อาย่า และ ซาแย

ศัพท์ “อาแย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 มีพหูพจน์ในหมู่บ้านต่าง ๆ มากที่สุด คือมีทั้งหมดจำนวน 1,354 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.52 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทั่วไปบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่มีพูดภาษามลายู คือสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อาษา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาษา, อาษัม, อาษัง มีพหูใน 30 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.12 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่มีพหูในในจังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 0977, 1004, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043, 1042, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1008, ในจังหวัดสงขลา มีพหูในหมู่บ้าน 0236, 0283, 0554 และ 0675, ในจังหวัดยะลา มีพหูที่หมู่บ้าน 1329, 1344

ศัพท์ “ฮาแซ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 มีพหูอยู่ในหมู่บ้านจำนวน 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ใน จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2055, 2152, 2161, 1687 และ จังหวัดนราธิวาสมีพหูที่หมู่บ้าน 2194, 2396, 2531, 2688, 2385, 2482, 2492 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 9 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 9 ประกอบ)

3. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 3 ‘เปิด’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 3 และเมื่อนำข้อมูล มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 3 ‘เปิด’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “เปิด”

ศัพท์ “เปิด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยศัพท์ เปิด, แเปิด(1) ซึ่งศัพท์ ดังกล่าวนี้มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณทั่วไปบนพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘เปิด’ ในภาษมลายูมี 3 ศัพท์ ได้แก่ อีเต๊ะ, อีตี และ ซาติ

ศัพท์ “อีเต๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีเต๊ะ, อีเตะ มีพหูใน 1,391 หมู่บ้านของพื้นที่เป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด

ศัพท์ “อีตี” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีตี เพียงคำเดียว มีพหูเพียง 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 ซึ่งได้แก่หมู่บ้านบนเกาะหลีเป๊ะ ของอำเภอ เมือง จังหวัดสตูล

ศัพท์ “ซาติ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ซาติ เพียงคำเดียว มีพหูใน 3 หมู่บ้าน ใน 2 จังหวัด คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลคืนมาทั้งหมด ได้แก่ ในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2588 และ 2284 ในจังหวัดปัตตานี ที่ หมู่บ้าน 1646

อนึ่ง วินสเต็ดต์ (Winstedt:1959,103) ได้ให้ข้อมูลว่า ภาษามลายูมาตรฐาน เรียก Muscovy duck ว่า itek Surati ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า คำ “ชาติ” นี้ น่าจะมาจาก itek Surati นี้ (โปรดดูแผนหมายเลข 10 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 10 ประกอบ)

4 . การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 4 ‘ว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 4 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 4 ‘ว’ ที่เป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ซึ่งได้แก่ศัพท์ วัว, จัว, โค ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน โดยจะกระจายกันพหูดังนี้

ศัพท์ “วัว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ วัว, ฮัว มีพหูใน 1,238 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ศึกษาทั้งหมด ซึ่งเป็นศัพท์ที่มีการกระจายมากที่สุดในการกระจายศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถภาษาไทยทั้งหมด

ศัพท์ “จัว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ จัว เพียงคำเดียว มีพหูใน 47 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ของจำนวนหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ หมู่บ้านในจังหวัดสตูล 1031, 1077, 1082, 1179, 1191, 1192, 1197, 1204, 1225, 1226, 1099, 1003, 1151 ในจังหวัดสงขลา ได้แก่ 0177, 0235, 0493, 0490, 0612, 0896, 0901, 0931, 0937, 0938, 0939, 0941, 0943, 0944, 0598 และ 0726 ในจังหวัดปัตตานี ได้แก่ 1953, 2126, 2176, จังหวัดยะลา ได้แก่ 1378 ในจังหวัดนราธิวาส ได้แก่ 2507, 2514, 2558, 2559, 2561, 2567, 2568, 2569, 2570, 2577, 2706, 2513, 2547 และ 2575

ศัพท์ “โค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ โค เพียงคำเดียว มีพหูอยู่เพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ศึกษาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้าน 0521 คือ บ้านน้ำขาว อำเภอ ฉะนะ

ส่วนในภาษามลายู มีศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘ว’ อยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ลือมู, เถอมู ซึ่งหน่วยอรรถ ลือมู มีพหูมากที่สุด

ศัพท์ “ลือมู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลือมู, ลิมมู มีกระจายกันพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู โดยส่วนใหญ่จำนวนทั้งสิ้น 1,389 คิดเป็นร้อยละ 51.83 ของหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด

ศัพท์ “เถอมู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เถอมู, ถามู, ถัมมู, ถ่ามู, ถัมมู, ถมู มีพหูใน 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด

โดยมีพุดในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2674 ในจังหวัดสงขลามิพุดที่หมู่บ้าน 0235 และในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1053, 1217, และ 1008, 1009 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 11 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 11 ประกอบ)

5. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 5 'ม้า'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 5 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 5) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 5 'ม้า' ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ "ม้า"

ศัพท์ "ม้า" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ม้า, ม้า มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ทั่วไปบริเวณพื้นที่เป้าหมาย คือ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

เมื่อศึกษาคำศัพท์ภาษามลายู ที่แทนหน่วยอรรถที่ 5 'ม้า' ที่รวบรวมได้ทั้งหมด พบว่า สามารถวิเคราะห์ออกเป็น 2 ศัพท์ คือ กูด, กูดา ซึ่งศัพท์ "กูด" มีพุดมากที่สุด

ศัพท์ "กูด" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูด เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านส่วนใหญ่ ซึ่ง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,391 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลกลับคืนมาทั้งหมด

ศัพท์ กูดา ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูดา เพียงคำเดียว มีพุดใน 4 หมู่บ้านในจังหวัดสตูล คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่หมู่บ้าน 1050, 1053, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 12 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 12 ประกอบ)

6. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 6 'ควาย'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 6 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 6 'ควาย' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ "ควาย"

ศัพท์ "ควาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ควาย เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ "ควาย" ในภาษามลายู มี 2 ศัพท์ ได้แก่ กูบา และ กรือเบา

ศัพท์ “กูบา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูบา, กรูบา, กรุบา, กือรูบา, กิริบ่า มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,371 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.38 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทั่วไปในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “กรือเบา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กรือเบา, กือเบา, กิรเบา, กูเบา, กูระเบา, กราเบา, กรอเบา, กระเบา, กรอบา, เกอเบา, การาเบา, กระอบา, การาเบา, กิริบ่า, กือราเบา, คาราเบา มีพหูใน 18 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1008, 1009, 1011, 1012, 1013, 1016, 1041, 1050, 1053, 1052, 1054, 1055, 1056, 1103, 1217, 1100, และจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1329 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 13 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 13 ประกอบ)

7. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรที่ 7 ‘ช้าง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรที่ 7 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรที่ 7 ‘ช้าง’ ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “ช้าง”

ศัพท์ “ช้าง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ช้าง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรร ‘ช้าง’ ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ได้แก่ กาเจาะห์, มาย๊ะ และ กาเยาะห์ อนึ่ง Wisted(1959:107) ได้ให้ข้อมูล ว่า คำ Gajah ในภาษามลายูมาตรฐาน (ซึ่งสัมพันธ์กับคำ กาเยาะห์ นี้) เป็นคำยืมมาจากภาษาสันสกฤต ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าตรงกับคำ “กษ” ‘ช้าง’

ศัพท์ “กาเจาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเจาะห์ เพียงคำเดียว มีพหูใน 1,336 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.85 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทั่วไปบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “มาย๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาย๊ะห์, กาเย๊ะ, มาจะห์, กาจะ มีพหูใน 7 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ได้แก่หมู่บ้านในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1049, 1053, 1103, 1100, 1008

ศัพท์ “กาเยาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเยาะห์, กาเยาะ, กาเยาะห์, กาเยาะห์, กาเยาะห์, กาเยาะห์, กาเยาะห์ มีพหูพจน์ใน 52 หมู่บ้าน บ้าง คิดเป็นร้อยละ 1.92 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดนครราชสีมา คือ 2234, 2246, 2280, 2281, 2282, 2286, 2302, 2303, 2304, 2332, 2384, 2386, 2495, 2525, 2531, 2532, 2533, 2535, 2542, 2594, 2598, 2660, 2661, 2674, 2675, 2688, 2718, 2482, 2490 ในจังหวัดยะลา คือ 1264, 1327, 1470, 1472, 1481, 1485, 1313, 1329, ในจังหวัดปัตตานี คือ 2066, 2150, 2152, 2161, 2001, 2145, 1687, ในจังหวัดสงขลา 0623, 0639, 285 และในจังหวัดสตูล คือ 1006, 1009, 1012, 1013, 1055 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 14 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 14 ประกอบ)

8. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 8 ‘แมว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 8 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 8 ‘แมว’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 คำศัพท์ ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “แมว” และ ศัพท์ “มีเหมียว”

ศัพท์ “แมว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ แมว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1, 284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด

ศัพท์ “มีเหมียว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ มีเหมียว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือ บ้านเกาะหลิเป๊ะ ในเขตอำเภอเมือง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “แมว” ในภาษามลายู มีเพียง 1 ศัพท์ได้แก่ กูจิง ซึ่งกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “กูจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูจิง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน บ้าง คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด ซึ่งจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นครราชสีมา (โปรดดูแผนที่หมายเลข 15 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 15 ประกอบ)

9. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 9 ‘หนู’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 9 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรคดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 9 ‘หนู’ ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “หนู” ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน

ศัพท์ “หนู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หนู เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด โดยจะกระจายกันพูดทั่วไปในเขตพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค ‘หนู’ ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ได้แก่ ติกุ, ติกุส และ ตีโกยห์

ศัพท์ “ติกุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ติกุ, ติกุห์, ติกุฮ์, ติกุห์, ติกุร์ , ติกุ๊, ติกุร, ติกุส มีพหูใน 1,360 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.75 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด

ศัพท์ “ติกุส” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ติกุส เพียงคำเดียว มีพหูใน 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ หมู่บ้านในจังหวัดสตูล คือ 1011, 1016, 1041, 1049, 1053, 1055, หมู่บ้านในจังหวัดสงขลา 0554 จังหวัดปัตตานี 1690, 2055, 2056, 2057, 2066, 2080, 2088, 2089, 2105, 2001 จังหวัดยะลา 1268, 1278, 1409, 1472, 1329, จังหวัด นราธิวาส 2234, 2384, 2525, 2674, 2703, 2490

ศัพท์ “ตีโกยห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีโกยห์, ตีโก๊ย, ตีกู๊ย, ติกุย มีพหูใน 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1050, 1100, 1008, 1054, 1055 (โปรคดูแผนที่หมายเลข 16 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 16 ประกอบ)

10. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 10 ‘เสือ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 10 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรคดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 10 ‘เสือ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง ศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “เสือ”

ศัพท์ “เสื่อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เสื่อ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยบนพื้นที่เป้าหมาย คือ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย “เสื่อ” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ จีมา, รีมา, อารีมา และ บุคัค

ศัพท์ “จีมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วย คำศัพท์ จีมา, หจีมา, ฎีมา และมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,338 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.93 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย ได้แก่ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “รีมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ รีมา,รีม่า,ฮารีม่า จำนวน 33 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.23 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1012, 1041, 1049, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1688, 2066, 2105, 2108, 2161, 2145, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1348, 1472, 1523, 1300, 1,272, 1293, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2214, 2228, 2234, 2286, 2332, 2523, 2532, 2533, 2534, 2598, 2673, 2710, 2718, 2499

ศัพท์ “อารีมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยศัพท์ อารีมา รีมา ฮารีมา อีมา ฮารีมา ฮารีมาว แเฮมา โอเม่า รีมาว ฮารีมาะห์ และ แอมอ ซึ่งมีพหูใน 23 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.86 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดสตูล ได้แก่ 1009,1011, 1013, 1016, 1017, 1040, 1052, 1053, 1054, 1055, 1103, 1100, 1008, 1055, 1054, 1052, 1041 จังหวัดปัตตานี ได้แก่ 2152 จังหวัด ยะลา ได้แก่ 1329, 1300, 1523, 1273 จังหวัดนราธิวาส 2525

ศัพท์ “บูกัค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 มีพหูอยู่เพียง 1 แห่ง คือหมู่บ้าน 1050 ซึ่งได้แก่ หมู่บ้านเกาะหลี่เป๊ะ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล (ไปรคดูแผนที่หมายเลข 17 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 17 ประกอบ)

11. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 11 'ง'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 11 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (ไปรคตุการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 11 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 1 คำศัพท์ ซึ่งได้แก่ ศัพท์ "ง"

ศัพท์ "ง" ซึ่งในที่นี้ใช้สัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ง เพียงคำเดียว ซึ่งมีจำนวนคำศัพท์ 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี "ง" ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ คือ สุลา อุลา และ อุละ ศัพท์ "สุลา" ซึ่งในที่นี้ใช้สัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ สุลา, งุลา, สุลอ และมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,272 คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 47.45 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่ส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "อุลา" ซึ่งในที่นี้ใช้สัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุลา, อุลาร์ และมีพุดในจำนวนหมู่บ้านทั้งสิ้น 117 คิดเป็นร้อยละ 4.37 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด หมู่บ้านได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1055, 1008, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1664, 1667, 1683, 1706, 1863, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1872, 1878, 1879, 1881, 1887, 1888, 1890, 1916, 1920, 1921, 1922, 1923, 1941, 2001, 2003, 2055, 2059, 2060, 2063, 2064, 2066, 2083, 2087, 2088, 2089, 2104, 2152, 2161, 1708, 2145, 2153, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1268, 1287, 1304, 1315, 1316, 1327, 1348, 1409, 1419, 1460, 1472, 1485, 1504, 1506, 1514, 1561, 1563, 1275, 1292, 1313, 1320, 1514, 1293, 1314, 1255, 1272, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2194, 2234, 2273, 2280, 2285, 2286, 2292, 2302, 2303, 2304, 2305, 2345, 2346, 2347, 2348, 2350, 2396, 2399, 2436, 2446, 2461, 2474, 2475, 2489, 2508, 2525, 2531, 2532, 2542, 2624, 2674, 2688, 2694, 2543, 2284, 2470, 2482, 2490, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0445, 0603, 0639, 0643, 0665, 0674

ศัพท์ "อุละ" ซึ่งประกอบด้วย คำศัพท์ อุละ, อุลาอ, อุลาอ,อุลัก และมีพุดในหมู่บ้านจำนวน 6 คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจาย หนาแน่นบริเวณหมู่บ้านจังหวัดสตูล คือ 1040, 1043, 1049, 1053, 1054, 1100 (ไปรคตุแผนที่หมายเลข 18 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 18 ประกอบ)

12. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 12 'กบ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 12 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 12 'กบ' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ "กบ"

ศัพท์ "กบ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ซึ่งมีพหูใน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

เมื่อศึกษาคำศัพท์ภาษามลายู ที่แทนหน่วยวรรคที่ 12 ที่รวบรวมได้ทั้งหมด พบว่าสามารถวิเคราะห์ออกเป็น 4 ศัพท์ ดังนี้ กาเตาะห์, กาเต๊ะ, กัปปูด, กอบีอก

ศัพท์ "กาเตาะห์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเต๊ะ, กาตอก, กาเตาะ, บกาเตาะ, บีกาเตาะ และมีพหูในหมู่บ้านทั้งสิ้น 1,389 คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 51.83 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ "กาเต๊ะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเตะ, กาเต๊ะ, และมีพหูในจังหวัดสตูล 4 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่บ้าน 0997, 1050, 1100 และ 1008

ศัพท์ "กัปปูด" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กัปปูด เพียงคำเดียว มีพหูอยู่ในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน ได้แก่ ในจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2126 บ้านบาแมะ ตำบลพิเทน อำเภอทุ่งยางแดง

ศัพท์ "กอบีอก" ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กอบีอก เพียงคำเดียว มีพหูใน 1 หมู่บ้าน ได้แก่ ใน จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1500 บ้านตูกู ตำบลยะดี๊ะ อำเภอรามัน (โปรดดูแผนที่หมายเลข 19 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 19 ประกอบ)

13. การกระจายคำศัพท์ที่แทน หน่วยวรรคที่ 13 'เต่า'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 13 และจากการวิเคราะห์คำศัพท์เหล่านี้ พบว่ามีเพียงศัพท์เดียว ได้แก่ ศัพท์ "เต่า" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ซึ่งประกอบด้วย เต่า, ค้าว, คาว, เต้า, ค่าว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

เมื่อศึกษาคำศัพท์ภาษามลายู ที่แทนหน่วยยรรยที่ 'เต่า' ที่รวบรวมได้ทั้งหมด พบว่า สามารถวิเคราะห์ออกเป็น 4 ศัพท์ ดังนี้ กูมอ, กอโร, ปินญ, กาเราะ

ศัพท์ "กูมอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วย คำศัพท์ กูมอ, กูโร, กือกูโร, กูลอ, คูโร, กูเรา, กูมอโร, กูมอโร และมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 1381 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.53 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายที่พุดภาษามลายู

ศัพท์ "กอโร" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กอโร, กอฮอ, กอกรอโร ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1042

ศัพท์ "ปินญ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินญ, ปิอญ, ปญ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด มีพุดในจังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1049, 1050 และ 1100

ศัพท์ "กาเราะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเราะ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด มีพุดในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1043, และ 1041 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 20 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 20 ประกอบ)

14. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 14 'ปลา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 14 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูการวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 3) พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 14 'ปลา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียวคือศัพท์ "ปลา"

ศัพท์ "ปลา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปลา, ปล่า มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายกันพุดในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย "ปลา" ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ได้แก่ อีแก และ อิกัน

ศัพท์ "อีแก" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแก เพียงคำเดียว มีพุดใน 1,364 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.90 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พุดภาษามลายู

ศัพท์ “อีกัน” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีกัน เพียงคำเดียว มีพูดในจำนวนทั้งสิ้น 30 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.12 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1013, 1016, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1217, 1100, 1055/3, 1217 จังหวัดสงขลาหมู่บ้าน 0236, 0554, 0674, จังหวัดนราธิวาส หมู่บ้าน 2525 จังหวัดยะลา หมู่บ้าน 1344 และ 1329

ศัพท์ “อีกัก” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีกัก เพียงคำเดียว โดยมีพูดที่หมู่บ้าน 1050 บ้าน เกาะหลักเป๊ะ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 21 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 21 ประกอบ)

15. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 15 ‘ปู’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 15 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ การวิเคราะห์คำศัพท์ (โปรดดูวิเคราะห์คำศัพท์ในบทที่ 4) พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 15 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “ปู”

ศัพท์ “ปู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปู, ปู่ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ศัพท์ดังกล่าวนี้จะมีพูดทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค “ปู” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ กือแคะ และ กะคำ

ศัพท์ “กือแคะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือแคะ, กะแคะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในทั้ง 5 จังหวัด

ศัพท์ “กะคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กะคำ, กือคัม, กะคำ, กะตาม, กือคัม, กือคัค, กือคัม, คัมคัม และมีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ หมู่บ้าน 0997, 1006, 1009, 1011, 1012, 1013, 1016, 1040, 1041, 1042, 1043, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1008, 0283, 0230 และ 0674 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 22 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 22 ประกอบ)

16. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 16 'กุ่ม'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 16 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 16 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียงศัพท์เดียว ซึ่งได้แก่ ศัพท์ “ กุ่ม ”

ศัพท์ “ กุ่ม ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วย กุ่ม, กุม มีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี “ กุ่ม ” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ได้แก่ กูแด, กูแด, กูคัง, กูคัง

ศัพท์ “ กูแด ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ “ กูแด ” เพียงคำศัพท์เดียวมีพหูพจน์ 1,309 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.96 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านที่เหลือ นอกเหนือจากหมู่บ้านที่มีพหูพจน์ กูแด กูคัง และ กูคัง ดังข้างล่างนี้

ศัพท์ “ กูแด ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูแด, กูแดง, กูแดะ, กูแด มีพหูพจน์ในจำนวนทั้งสิ้น 47 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส สำหรับในจังหวัดสงขลาที่มีพหูพจน์หมู่บ้าน 0588, 0639, 0643, 0665 และ 0675 ส่วนในจังหวัดปัตตานีมีพหูพจน์หมู่บ้าน 1598, 1659, 1683, 1706, 1863, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1878, 1879, 1887, 1888, 1890, 1920, 1921, 1922, 1923, 1708, จังหวัดยะลาซึ่งมีพหูพจน์หมู่บ้าน 1268, 1286, 1287, 1315, 1316, 1327, 1348, 1409, 1419, 1504, 1561, 1275, 1320, 1272, 1293, 1255 และในจังหวัดนราธิวาส มีพหูพจน์หมู่บ้าน 2234, 2240, 2285, 2284, 2490

ศัพท์ “ กูคัง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กูคัง มีพหูพจน์ 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล คือหมู่บ้าน 1009, 1010, 1043, 1052, 1054, 1103, 1055/3, และ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0283 และ 0284

ศัพท์ “ กูคัง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กูคัง มีพหูพจน์ 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1049, 1052, 1053, 1055, 1056, 1100, 1008, 1054, 1052, 0236, 0455, 0554, 0665, 0674, 0675 จังหวัด

ยะลาที่หมู่บ้าน 1344, 1329 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2523 (โปรเจกต์แผนที่หมายเลข 23 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 23 ประกอบ)

17. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณที่ 17 “ไส้เดือน”

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณที่ 17 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณที่ 17 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 4 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ เดือน ไส้เดือน กือเดือน ได้โค้ง ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1285 หมู่บ้าน ซึ่งจะกระจายกันพหูพจน์ดังนี้

ศัพท์ “เดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวน 1,218 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.45 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด

ศัพท์ “ไส้เดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วย 4 คำศัพท์ ได้แก่ ไส้เดือน, ตะเดือน, เตะเดือน, สเดือน และมีพหูพจน์ 50 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.87 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล มีพหูพจน์หมู่บ้าน 1015, 1019, 1020, 1032, 1075, 1077, 1080, 1081, 1104, 1195, 1197, 1203, 1204, 1216, 1217, 1165, 1025, ในจังหวัดสงขลามีพหูพจน์หมู่บ้าน 0125, 0126, 0461, 0493, 0496, 0552, 0577, 0612, 0629, 0647, 0945, 0103, ในจังหวัดปัตตานีมีพหูพจน์หมู่บ้าน 1800, 1947, 1948, 1953, 1960, 1973, 1974, 1975, 2126, ในจังหวัดยะลามีพหูพจน์หมู่บ้าน 1339, 1341, 1516, 1260 ในจังหวัดนราธิวาสมีพหูพจน์หมู่บ้าน 2558, 2570, 2572, 2577, 2683 และ 2684

ศัพท์ “กือเดือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วย คำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว คือ กือเดือน มีพหูพจน์ 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ในจังหวัดนราธิวาสเท่านั้น คือ หมู่บ้าน 2200, 2309, 2426, 2427, 2428, 2429, 2507, 2514, 2516, 2521, 2522, 2569, 2706, 2513, 2547 และ 2575

ศัพท์ “ได้โค้ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ในจังหวัดสงขลา คือหมู่บ้าน 0989 บ้านคันसान ตำบลคลองหลา อำเภอคลองหอยโข่ง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณ “ไส้เดือน” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ จาจิง, จะจิง, จะจิก มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน

ศัพท์ “จาจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาจิง, จาจิน มีพหูในจำนวน 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “จะจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ จะจิง มีพหูใน 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบ สอบถามคืนมาทั้งหมด ในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1011, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043 และ 1008

ศัพท์ “จะจิก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คือจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 24 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 24 ประกอบ)

18. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 18 ‘ปลาไหล’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 18 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 18 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ปลาไหล” และ “มาหลง”

ศัพท์ “ปลาไหล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปลาไหล, ไหล, ปลาไหล, ปลาไหล, ปลาไหล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทย

ศัพท์ “มาหลง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วย คำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ มาหลง ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นคำยืมภาษามลายู มีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน ในจังหวัดสตูล คือ 1099 บ้านปากบารา ตำบลปากน้ำ อำเภอละงู

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ปลาไหล” ในภาษามลายู มีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ บือโล๊ะ, บือโลค, มาโลน, ดูโละ, ไปลี

ศัพท์ “บือโล๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือโล๊ะ, กัมบือโล๊ะ, กือบือโล๊ะ, โบ-ลค, บะโละ, บือดู, บือโระ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในส่วนที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “บือโถด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือโถด, บาโถด, บือโถด มีพหูพจน์หมู่บ้านทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพหูพจน์อยู่ในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1011, 1012, 1016, 1017, 1052, 1054 และ 1100

ศัพท์ “มาโถน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาโถน, อุละมาตง, มาหลง มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพหูพจน์จังหวัดสตูลเท่านั้น คือหมู่บ้าน 907, 1041, 1043 และ 1008

ศัพท์ “ตุโทะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ ตุโทะ มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านของจังหวัดสตูล ได้แก่หมู่บ้าน 1217 บ้านแปะ-ระไค้ ตำบลท่าเรือในเขตอำเภอท่าแพ

ศัพท์ “ไปถึ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ ไปถึ มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1196 บ้าน เขาน้อย ตำบลย่านซื่อ อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 25 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 25 ประกอบ)

19. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 19 ‘ถึง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 19 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 19 ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ถึง และ กัง

ศัพท์ “ถึง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ถึง, ถึง มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน

ศัพท์ “กัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำศัพท์เดียวคือ กัง มีพหูพจน์ 1 หมู่บ้านในจังหวัดนราธิวาส คือหมู่บ้าน 2415 บ้านสาขบน ตำบลกาหลง อำเภอศรีตาก

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ถึง” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ กือฆอ, กือรา, และ บาโระ

ศัพท์ “กือขอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือขอ, กือรอ, เกอ-รอ, กรอ, การอ, กาสอ และ กุรอ ศัพท์ กือขอ นี้มีพหูพจน์มากที่สุด กล่าวคือมีพหูพจน์ใน 1,385 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.68 ของจำนวนหมู่บ้านที่ทำการสำรวจได้ทั้งหมด

ศัพท์ “กือรา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือรา, การา, จีรา, กรา มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ดังนี้ มีพหูพจน์ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1016, 1100 ในจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1659

ศัพท์ “บาโระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาโระ, บโ, มื่อ, ะ บือโฆ๊ะ, บือโระ และมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1255 ในจังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2549, 2552 จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1017 และ 1012 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 26 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 26 ประกอบ)

20. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 20 ‘ค้างคาว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 20 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 20 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ค้างคาว” และเป็นศัพท์ที่ไม่มีรูปแปร ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ค้างคาว” ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ ตะลอลาวา, กาลาวา, กลาวะ, กาลาวอ และ ละลูละ

ศัพท์ “ตะลอลาวา” เป็นศัพท์ภาษามลายูที่มีใช้มากที่สุดคือ จำนวน 1,212 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.22 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะลอลาวา, คีลอลลาวา และ คีลอลลาวาคอ

ศัพท์ “กาลาวา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาลาวา, กลาวา, กอลาวา, กูลอลาวา, กูลาลาวา, กูลอลาวา, กือลาวาร, กหลวง, กลาลาวา, กะลาวา, ฆาวา, กะแลลาวา, กือลูลาว และ กูลูลาวา ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 172 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.42 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลมีพหูพจน์ที่หมู่บ้าน 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1043, 1049, 1055, 1103, 1100, 1041 ในจังหวัดสงขลามีพหูพจน์ใน 4

หมู่บ้านได้แก่ หมู่บ้าน 0603, 0639, 0652, 0675 ในจังหวัดปัตตานีมีพุดที่หมู่บ้าน 1845, 1863, 1865, 1868, 1881, 1887, 1888, 1890, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 2008, 2056, 2066, 2087, 2094, 2152, 2161, 2001, 2145, 2153 ในจังหวัดยะลามีพุดที่หมู่บ้าน 1257, 1282, 1286, 1305, 1316, 1348, 1388, 1329 และในจังหวัดนราธิวาสซึ่งมีพุดหนาแน่นมากที่สุด ได้แก่ที่หมู่บ้าน 2194, 2197, 2205, 2208, 2229, 2231, 2233, 2234, 2237, 2240, 2242, 2230, 2352, 2353, 2358, 2359, 2383, 2384, 2399, 2346, 2461, 2465, 2467, 2477, 2475, 2476, 2479, 2487, 2489, 2500, 2501, 2506, 2508, 2510, 2511, 2523, 2525, 2526, 2530, 2531, 2532, 2533, 2537, 2538, 2540, 2541, 2542, 2543, 2546, 2554, 2557, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2571, 2583, 2588, 2589, 2591, 2594, 2596, 2598, 2600, 2603, 2605, 2611, 2612, 2613, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2627, 2629, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2641, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2656, 2660, 2661, 2674, 2675, 2676, 2688, 2689, 2717, 2718, 2385, 2499, 2595, 2701, 2398, 2580, 2470, 2472, 2477, 2482, 2490, 2528 และ 2539 ซึ่งจะเห็นว่า ศัพท์ กาลาวา นี้ มีพุดหนาแน่นที่สุดในจังหวัดนราธิวาส บริเวณพื้นที่ส่วนตะวันออกของจังหวัด ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้ในแผนที่ชัดเจนแล้ว

ศัพท์ “กลาวะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลาวะ , กลาวัก, กือลาวัก, กือลาวาก, กาลาวาค ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด โดยมีพุดในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1052, 1054, 1056 และ 1041 ศัพท์ “กาลาวอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาลาวอ, กะลาวอ, กลาวอ ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมดในจังหวัดสตูล คือ 1006, 1040, 1513, 1514 และ 2543

ศัพท์ “ละอูละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วย คำศัพท์ เพียง 1 คำศัพท์ คือ ละอูละ ซึ่งมีพุดใน 1 หมู่บ้าน คือ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ เขตอำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 27 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 27 ประกอบ)

21. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 21 ‘สีดำ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 21 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 21 ‘สีดำ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ดำ”

ศัพท์ “คำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คำ, ลีคำ, หีคำ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน ซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘ลีคำ’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ อีแด, อีแด, อีคำ และ อีคำ

ศัพท์ “อีแด” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแด, จะอีแด, ซะอีแด, จ๊ะอีแด, หีแด, ซายอีแด, จายอีแด ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,324 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.40 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อีแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีแด, หีแด, จะอีแด, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสงขลาซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 0639, 0652, 0675 ในจังหวัดปัตตานี ซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1664, 1671, 1688, 1845, 1941, 2055, 2059, 2060, 2066, 2083, 2087, 2089, 2094, 2152, 2161, 2001, 1708, 2145, 2153, 1687, และ ในจังหวัดยะลาซึ่งมีพหูที่หมู่บ้าน 1264/1 1268, 1344, 1348, 1384, 1400, 1436, 1460, 1506, 1275, 1500, 1320 และ 1293

ศัพท์ “อีคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีคำ, อีคัม, อีตัน มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 32 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งมีพหูอยู่ในเฉพาะจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่ ที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1008, 1055/3, 0236, 0455, 0544, จะเห็นได้ว่า ศัพท์ดังกล่าวนี้มีพหูเป็นบริเวณเฉพาะในจังหวัดสตูลเท่านั้น

ศัพท์ “อีคำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อีคำ เพียงคำศัพท์เดียว และมีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ได้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลา คือ ที่หมู่บ้าน 0639 บ้านเพ็งยา ตำบลตะบ้าย้อย ย่าเภอ ตะบ้าย้อย (โปรดดูแผนที่หมายเลข 28 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 หน้า 28 ประกอบ)

2.2 การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 22 ‘ลีแดง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 22 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 22 ‘ลีแดง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “แดง”

ศัพท์ “แดง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดง, สีแดง, ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน มีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ได้ออบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘สีแดง’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ แมเราะห์ และ แม่-รีะ

ศัพท์ “แมเราะห์” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ แมเราะห์, จะแมเราะ,จะแมเราะห์, จ๊ะแมเราะห์ ซึ่งมีพหูใน หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แม่-รีะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แม่-รีะ, แม-รีะห์, มี-รีะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด มีพหูในจังหวัดสตูลเท่านั้น ได้แก่หมู่บ้าน 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 29 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 29 ประกอบ)

23 การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรธที่ 23 ‘สีเขียว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรธที่ 23 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธที่ 23 ‘สีเขียว’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “เขียว”

ศัพท์ “เขียว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เขียว, สีเขียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘สีเขียว’ ในภาษามลายู พบว่ามีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ อียา, อียา, อียา และ อียา

ศัพท์ “อียา” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 เป็นศัพท์ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ อียา, จะอียา, อีจา, จะฮาฮา,ฮียา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,371 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อียา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อียา, จะอียา ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1,868 และ จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1419

ศัพท์ “ฮิเยา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฮิเยา, ฮิยาว, ฮิย้าว, ฮิเยาว และ ฮิยอ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ สตูล ที่หมู่บ้าน 1040, 1052, 1050, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1659 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 ,1004 และจังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง

ศัพท์ “อียา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อียา, อียาว, อียาว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 15 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.56 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1043, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, และ 1008 ในจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1868 และจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 30 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 30 ประกอบ)

24 การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 24 ‘ลีขาว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 24 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 24 ‘ลีขาว’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “ขาว”

ศัพท์ “ขาว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ขาว, ลีขาว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน มีทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ลีขาว” ในภาษามลายู พบว่ามีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ปูเตะห์ ศัพท์ “ปูเตะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูเตะห์, ะปูเตะห์, จะปูเตะห์, จ๊ะปูเตะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 31 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 31 ประกอบ)

25. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 25 ‘น้ำเงิน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 25 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 25 ‘สีน้ำเงิน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ “น้ำเงิน”

ศัพท์ “น้ำเงิน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ น้ำเงิน, สีน้ำเงิน ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้านทั้งสิ้นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘สีน้ำเงิน’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ บิรู และ นอเมีย

ศัพท์ “บิรู” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ บิรู, จะบิรู(สีขาว), จะบิรู, จะบิรู มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,393 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “นอเมีย” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล คือที่หมู่บ้าน 1010 บ้านกูโบ๊ะการาฮี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 32 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 32 ประกอบ)

26. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรธที่ 26 ‘มือ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรธที่ 26 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธที่ 26 ‘มือ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ศัพท์ “มือ”

ศัพท์ “มือ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจาย อยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทุกหมู่บ้าน

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ ‘มือ’ ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ตาแง และ คางัน

ศัพท์ “ตาแง” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ คือ ตาแง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,361 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “คางัน” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ 2 คำศัพท์ ได้แก่ คางัน, คางัน มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 34 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.27 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งมีพหูพจน์อยู่เพียง 2 จังหวัด ได้แก่ ในจังหวัดสตูลมีพหูพจน์หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1217, 1100, 1055/3, ใน

จังหวัดสงขลามิพุดที่หมู่บ้าน 0236, 2554, 0674 , 0675 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 บ้านจาแบปะ ตำบลภาวะ อำเภอสุไหงปาดี (โปรดดูแผนที่หมายเลข 33 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 33 ประกอบ)

27. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 27 'ตา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 27 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 27 'ตา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค "ตา" ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ มาคอ และ มาตา

ศัพท์ "มาคอ" ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ คือ มาคอ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,390 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "มาตา" ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ 1 คำศัพท์ ได้แก่ มาตา มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1053, 1217, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 34 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 34 ประกอบ)

28. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 28 'หุ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 28 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 28 'หุ' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ หุ

ศัพท์ "หุ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หุ, ใบหุ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค "หุ" ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ลิงอ, คาลิงอ, คีซา, กลิงอ

ศัพท์ “ถึงอ” ในที่นี้จะแทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ คือ ถึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,221 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.56 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ดาถึงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดาถึงอ, ตรึงอ, ตะถึงอ, คลึงอ, คีอถึงอ, คึงอ, เคอถึงอ และ คับถึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 165 หมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 6.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283, 0445, 0455, 0487, 0492, 0588, 0589, 0593, 0603, 0605, 0637, 0639, 0652, 0674, 0697, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1650, 1659, 1671, 1683, 1688, 1705, 1845, 1868, 1928, 2004, 2037, 2053, 2055, 2059, 2060, 2066, 2083, 2087, 2088, 2089, 2104, 2105, 2108, 2129, 2150, 2152, 2161, 2001, 2145, 2153, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1270, 1286, 1289, 1304, 1305, 1327, 1348, 1409, 1419, 1436, 1460, 1463, 1472, 1478, 1481, 1506, 1514, 1520, 1534, 1546, 1563, 1292, 1329, 1514, 1300, 1272, และจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีพหูศัพท์ “ดาถึงอ” หนาแน่นมากที่สุดโดยมีพหูที่หมู่บ้าน 2205, 2228, 2229, 2231, 2234, 2240, 2242, 2272, 2273, 2280, 2282, 2286, 2292, 2302, 2303, 2304, 2305, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2358, 2359, 2383, 2384, 2399, 2436, 2437, 2474, 2476, 2479, 2487, 2489, 2506, 2508, 2523, 2525, 2530, 2531, 2532, 2533, 2535, 2542, 2554, 2557, 2563, 2565, 2489, 2598, 2660, 2661, 2666, 2674, 2688, 2715, 2717, 2718, 2385, 2499, 2595, 2543, 2470, 2482, 2490 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แสดงแนวแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้อัตถ์เจนแล้วหมายเลข 35

ศัพท์ “ดีฮา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดีฮา, คลิงา, ดาลิงัน ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1055, 1100 และ 1008

ศัพท์ “กลึงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลึงอ, ดีกลึงอ, กือกลึงอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1687 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0455 บ้าน ป่าเส ตำบลกลึงชัน อำเภอจะนะ และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2523, 2437 และ 2506 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 35 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 35 ประกอบ)

29. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 29 'ผม'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 29 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 29 'ผม' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ผม

ศัพท์ "ผม" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ผม เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'ผม' ในภาษามลายู พบว่ามีอยู่จำนวน 3 ศัพท์ได้แก่ ราโมะ ราโมค และ ลิตอ

ศัพท์ "ราโมะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ซึ่ง ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมะ, มาโมะ, รามโบะ, ราโมะ, อาโมะ, โมะ, โมะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,383 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูใน จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ราโมค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมค, ราโมค, ราปัด, ราโมค, ราโมค, รัมโบค, ราโมท มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1012, 1013, 1041, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, 1008 และ 1054

ศัพท์ "ลิตอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิตอ เพียง 1 คำศัพท์ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ที่จังหวัดนราธิวาส คือ ที่หมู่บ้าน 2206 บ้านกาเสาอะ ตำบลลำภู อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 36 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 36 ประกอบ)

30. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 30 'เล็บ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 30 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 30 'เล็บ' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ เล็บ

ศัพท์ "เล็บ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เล็บ, แล็บ, แหเล็บ ซึ่ง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ "เล็บ" ในภาษามลายู มีจำนวนเพียง 1 คำศัพท์ คือ ญู

ศัพท์ “กู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์เดียว คือ กู ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 37 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 37 ประกอบ)

31. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 31 ‘ฟัน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 31 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 31 ‘ฟัน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ฟัน

ศัพท์ “ฟัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฟัน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “ฟัน” ในภาษามลายู มีจำนวนเพียง 1 คำศัพท์ คือ กีกิ

ศัพท์ “กีกิ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กีกิ, ฌีฌี, รีฌี ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 38 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 38 ประกอบ)

32. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 32 ‘ลิ้น’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 32 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 32 ‘ลิ้น’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ลิ้น

ศัพท์ “ลิ้น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิ้น, ลิ้น, ลิ้น มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘ลิ้น’ ในภาษามลายู มีจำนวน 2 คำศัพท์ คือ ลีเคาะห์ และ ลีเค๊ะ

ศัพท์ “ลีเคาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ “ลีเคาะห์” เพียงคำเดียวซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่

ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ลี้เค๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลี้เค๊ะ, ลี้เคห์ ซึ่งมีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 39 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 39 ประกอบ)

33. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 33 ‘แก้ม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 33 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 33 ‘แก้ม’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ แก้ม

ศัพท์ “แก้ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ แก้ม, แก้ม มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “แก้ม” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 คำศัพท์ คือ ปีปี และ แก็ง

ศัพท์ “ปีปี” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีปี เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,393 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.98 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในทุกทั้งจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แก็ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แก็ง, แก็ง ซึ่งมีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2193 และ 2233 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 40 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 40 ประกอบ)

34. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 34 ‘คาง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 34 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 34 ‘คาง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ คาง

ศัพท์ “กาง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “กาง” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 คำศัพท์ คือ ศัพท์ คาชู, เกร็ง, ลูกตง, รูโตะ

ศัพท์ “คาชู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาชู เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,390 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “เกร็ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เกร็ง, แก้ง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้าน 0672, 0673 และ 2383

ศัพท์ “ลูกตง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียง 1 คำศัพท์ คือ ลูกตง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาส คือ 2228 บ้านกาแนะ ตำบลกะลุวอ อำเภอเมือง

ศัพท์ “รูโตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ รูโตะ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์เพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ในจังหวัดสตูล คือ 1100 บ้านเกาะบุโหลน ต.ปากน้ำ อำเภอละงู (โปรดดูแผนที่หมายเลข 41 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 41 ประกอบ)

35. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 35 ‘ป่า, ไหล’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 35 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 35 ‘ป่า, ไหล’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 คำศัพท์ ได้แก่ ป่า, ห้วยป่า และ ไหล

ศัพท์ “ป่า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ป่า, บา, ห้วยป่า, ห้วยบา มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,282 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.84 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ศัพท์ “ ห้วยป่า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ห้วยป่าเพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0970 และ 0973

ศัพท์ “ไหล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไหล เพียงคำเดียว และมีพุดในหมู่บ้าน เพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา คือ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1046 บ้านคันหยงกลิง ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ป่า, ไหล” ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ คือ บาสุ และ เบา

ศัพท์ “บาสุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาสุ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,392 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “เบา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เบา เพียงคำเดียว ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะในจังหวัดสตูล ได้แก่หมู่บ้าน 1035, 1041 และ 1043 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 42 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 42 ประกอบ)

36. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 36 ‘นม (อ้วยวะ)’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 36 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 36 ‘นม (อ้วยวะ)’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 คำศัพท์ ได้แก่ นม, นุ่ม

ศัพท์ “นม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นม เพียงคำเดียว ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,266 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.24 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “นุ่ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ นุ่ม เพียงคำเดียว ซึ่งมีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0207, 0276, 0278, 0461, 0496, 0808, 0583, 0135, 0136, 0752 จังหวัดปัตตานี 1953, จังหวัดนราธิวาส 2217, 2507, 2569, 2570, 2706, 2513, 2547, 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “นม (อ้วยวะ)” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ คือ ศัพท์ กอแปะ, แตะ, ชูชู และ คาคา

ศัพท์ “กอแปะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กอแปะ , เกาะแปะ, กอแป๊ะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,360 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แตะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แตะ, แตะห์, แต้ะ, แตะตะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055 และ 1056

ศัพท์ “ชูชู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชูชู, ชูชู, ลาชูชู มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1049, 1052, 1103, จังหวัดสงขลา 0444 และ 0449 ในจังหวัดปัตตานี 1616 จังหวัดนราธิวาส 2193, 2532, 2679 และ 2718

ศัพท์ “คาคา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาคา เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลีเป๊ะ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 43 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 43 ประกอบ)

37. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 37 ‘เห้า’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 37 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 37 ‘เห้า’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 คำศัพท์ ได้แก่ ดิน, เห้า

ศัพท์ “ ดิน ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,283 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายคือจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ เห้า ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เห้า เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ ในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้านในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 0932 และ 0895

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค “เห้า” ในภาษามลายู มีจำนวน 1 ศัพท์ คือ กากี

ศัพท์ “กาภิ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาภิ, คาเปาะกาภิ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายที่มีพหูภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 44 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 44 ประกอบ)

38. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 38 ‘นั่ง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 38 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 38 ‘นั่ง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ นั่ง

ศัพท์ “นั่ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “นั่ง” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ คูโค๊ะ, แยะเตาะ, ยาเตาะ

ศัพท์ “คูโค๊ะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คูโค๊ะ, คูโคะ, คูคก, ูโคะ, โค๊ะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,385 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.68 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “แยะเตาะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แยะเตาะ, เนเตาะ, แจะเตาะ เพียงคำเดียว ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 0639, 0642 และ 0675 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1270, 1286 และ 1500

ศัพท์ “ยาเตาะ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ยาเตาะ, ญาเตาะ, อยาเตาะภาษามลายู มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0492, 0672, 0673, 0623 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 45 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 45 ประกอบ)

39. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 39 ‘นอน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 39 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 39 ‘นอน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ นอน

ศัพท์ “นอน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายกันพหูในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในทุกหมู่บ้านที่มีพหูภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ “นอน” ในภาษามลายู มีจำนวน 4 ศัพท์ คือ ตีโค, ตีเคะ, ตีคัว และ แลนอ

ศัพท์ “ตีโค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีโค, ตีโคร, ตีโน๊ะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ตีเคะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีเคะ, ตีคอก ซึ่ง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน, 997, 1040, 1041, 1042, 1049, 1054, 1100 และ 1054

ศัพท์ “ตีคัว” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีคัว เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1011 และ 1008

ศัพท์ “แลนอ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แลนอ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009 และ 1043 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 46 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 46 ประกอบ)

40. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรธที่ 40 ‘ยีน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรธที่ 40 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธที่ 40 ‘ยีน’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ยีน

ศัพท์ “ยีน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์เพียงคำเดียว มีพหูในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรธ “ยีน” ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ คีรี, บาโง, จาแง

ศัพท์ “คีรี” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คีรี, บคีรี, บือคีรี, บัรคีรี, เบอรัคีรี, คีทรี, คีนิ, คีนิ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายู

ศัพท์ “ บาโง ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาโง, บารุง, บา
งุน, บาญ ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน, 1588, 1685 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน
2208, 2233, 2237, 2566 และ 2595

ศัพท์ “ จาแง ” ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาแง เพียงคำเดียว มี
พหูพจน์ในหมู่บ้านเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา
ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2526 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 47 ในรายงานการวิจัยฉบับ
สมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 47 ประกอบ)

41. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 41 และเมื่อนำข้อมูล
มาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’
ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 9 ศัพท์ คือ กู, เรียก, ไว, ตะโกน, โกรย, แหว่ว, ตะหวาด, ปิป, วาน

ศัพท์ “ กู ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กู (ไก้) เพียงคำเดียว มี
พหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,217 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
กลับคืนมา โดยกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูพจน์ภาษาไทย

ศัพท์ “ เรียก ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เรียก, เยียก, เรียก
เสียงดัง ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล 0996, 1064, 1186, จังหวัดสงขลาหมู่บ้าน 0143, 0414,
0415, 0816, 0946, 0947, 520, 226, 241, 318, จังหวัดนราธิวาส 2507, 2577, 2513 และ 2547

ศัพท์ “ ไว ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไว, ไส้, โห้, โห,
โหว่, ไส้, วั ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ
สอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1072, 1074, 1077, 1082, 1055, 1215, จังหวัด
สงขลาที่หมู่บ้าน 0703 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2102 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1338, และจังหวัด
นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2217 และ 2200

ศัพท์ “ ตะโกน ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะโกน, โคน มีพหู
พจน์ในหมู่บ้านทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา
ได้แก่จังหวัดสตูล 1051, จังหวัดสงขลา 0945, 0949, 886, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1807, 1912,
1947, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1277, 1324, 1339, 1341, 1342, 1260, จังหวัดนราธิวาสที่ หมู่บ้าน
2519, 2547, 2561, 2983, 2706 และ 2227

ศัพท์ “ไกรย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ไกรย, กือโล้ย, กือโลย, ไกรย, กาโล้ย, กาโฮล้ย, กะโฮล้ย, กือโฮล้ย, โกลย มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1941, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2426, 2427, 2428, 2429, 2514, 2521, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2706 และ 2575

ศัพท์ “แห่ว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ แห่ว, เวล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2558 และ 2512

ศัพท์ “ตะหวาด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตะหวาด เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1973 และ 1974

คำศัพท์ “ปีป” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T8 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีป เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1025, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0496

ศัพท์ “วาน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T9 ประกอบด้วยคำศัพท์ วาน เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา คือ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0251

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย ‘ตะโกน’ ในภาษามลายู มีจำนวน 11 ศัพท์ ได้แก่ นาสง, ดัมเป๊ะ, ดัมเป, ลาสาง, ป่าง, สุระห์, ไกรย, นูจา, ลูเวะ, คือหวาด, มันยเรก

ศัพท์ “นาสง” ซึ่งในที่นี้ด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาสง, มือนาสง, ลาสง, นาสอง, ลาส่ง, ลาโฮง, ลาส่อง, ลาสัง, ปือนาโรง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,348 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายโดยส่วนใหญ่ที่มีพหูภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ดัมเป๊ะ” ซึ่งในที่นี้ด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดัมเป๊ะ, ดัมเป็ด, ดิมเปด, ดิมเป๊ะ, ดิมเปะ, ท่าเป๊ะ, คือเปด, ดัมเปก, ดัมแปะ, ค่ำเปด, ค่ำเปะ, ดิมแปด, ดิมเปด, คับเปะ, คับเปด, เคอเป๊ะ ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1012, 1013, 1014, 1016, 1017, 1035, 1037, 1041, 1043, 1053, 1055, 1056, 1055/3 1054 และ 1052

ศัพท์ “ดัมเป” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดัมเป, ดัมเปร, ดัมแปร ซึ่งมีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1036 , 1037 และ 1053

ศัพท์ “ลาซาง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราซาก, ลาซาก, ลาซาง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1042 และ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2108

ศัพท์ “ปาเง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาแะ, ปาเง, ปาเง, บาเง, ปาเง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010, 1040, 1008 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0449, 672, 673 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2208, 2214 และ 2675

ศัพท์ “สุระห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ สุระห์, สุระ, สอระ, คีอระ, จรีอเกาะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2233, 2487, และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 และ 1100

ศัพท์ “โกร๋” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ โกร๋, กือโล๋ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2203 บ้านโคกโก ตำบลถ้ำภู อำเภอมือ

ศัพท์ “บูจา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูจา, บูจา มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1409, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0449 บ้านคกเค็ด ตำบลบ้านนา อำเภอยะนะ

ศัพท์ “ลูวะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูวะ, ลูวะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ที่หมู่บ้าน 2150 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300, 1305, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2688 บ้านลูโอะลาเซาะ ตำบลร่มไพร อำเภอสุนทริน

ศัพท์ “คื่อหวาค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M10 ประกอบด้วยคำศัพท์ คื่อหวาค เพียงคำเดียวซึ่งพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2201 บ้านถ้ำ ตำบลถ้ำ อำเภอมือ

ศัพท์ “มันยเรก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M11 ประกอบด้วยคำศัพท์ มันยเรก เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1103 บ้านท่ามาตย์ ตำบลปากน้ำ อำเภอละรุ (ไปรดุแผนที่หมายเลข 48 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 48 ประกอบ)

42. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 42 'กิน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 42 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 42 'กิน' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ กิน

ศัพท์ "กิน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กิน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค "กิน" ในภาษามลายู มีจำนวน 3 ศัพท์ คือ ศัพท์ มาแก, มากัน และ มากัด

ศัพท์ "มาแก" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาแก เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,356 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "มากัน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ มากัน, มากาน ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน, 0997, 1004, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1050, 1103, 1217, 1100, 1055/3, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283, 0492, 0554, 0674, จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1344, 1329, 1300 จังหวัดนราธิวาส 2525 และ 2974

ศัพท์ "มากัด" ในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มากัด เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลี่เป๊ะ อำเภอเมือง (โปรด ดูแผนที่หมายเลข 49 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 49 ประกอบ)

43. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 43 'ดี'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 43 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 43 'ดี' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ ดี, ทูบ และ เจียน

ศัพท์ "ดี" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดี เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,234 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษา

ศัพท์ “ทุบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ทุบ, ตูบ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 37 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.38 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1032, 1064, 1208, 1109, 1196, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0088, 0113, 0177, 0297, 0317, 0563, 0597, 0694, 0772, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0808, 0853, 0931, 0933, 0939, 0944, 0947, 0966, 0971, 0973, 520, 13, 136, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2028, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1378 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2514, 2567 และ 2569

ศัพท์ “เขียน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เขียน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0789, 0849, 0967, 0968, 0969, 0970, 0984, 0985, 0986, 0987, 0988, 0989, 0990, และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1814

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “ดี” ในภาษามลายู มีจำนวน 7 ศัพท์ คือ กาเตาะห์, ดีบาย, มอแด, มอด้ง, แด, บือดา และ ปูโก

ศัพท์ “กาเตาะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเตาะห์ กาเตาะ, กาเคือก, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,305 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.69 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา โดยจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ดีบาย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ดีบาย, ดีไบ, ดีไบ, ดีบาย, ดีมาย, ดีแบ, ดีแม ซึ่งมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน, จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1006, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1008 และ 1055/3

ศัพท์ “มอแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ มอแด, กอแด, วอแด, คอแด, คอแด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 51 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0444, 0448, 0449, 0487, 0492, 0609, 0625, 0639, 0672, 0673, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1587, 1664, 1691, 1841, 1941, 2053, 2135, 1845, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1264/1, 1286, 1289, 1305, 1409, 1436, 1553, 1275, 1500, 1255 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2237, 2240, 2304, 2532, 2562, 2563, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637 และ 2499

ศัพท์ “มอด้ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ มอด้ง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0674 บาว ตำบลทุ่งพอ อำเภอสะบ้าย้อย

ศัพท์ “แต” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ แต เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 12 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.45 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 2091, 2094, 1656, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1460 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2233 บ้านบางมะนาว ตำบลกะลุวอเหนือ อำเภอเมือง

ศัพท์ “บือตา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือตา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2142 บ้านชะมา ตำบลน้ำคำ อำเภอทุ่งยางแดง

ศัพท์ “ปูโก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยศัพท์ ปูโก, ปูโกล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน ได้แก่จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684, 1687 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2674 บ้าน จุฬารักษ์พัฒนา 12 ตำบลสุทรีน (โปรด ดูแผนที่หมายเลข 50 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 50 ประกอบ)

4.4. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 44 ‘ตบ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 43 “ตบ” และเมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 44 ซึ่งเป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ คือ ตบ

ศัพท์ “ตบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตบ, ตือบ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘ตบ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ศัพท์ ตาปา, ตัมปะ, ตาปอ, คำปา และ แต

ศัพท์ “ตาปา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตาปา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,374 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.27 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา สงขลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ตัมปะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยศัพท์ ตัมปะ, ต่าปะ, คำปาก, ตัมปิก, ตาปัด มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 12 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.45 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1100 และ 1196

ศัพท์ “คาปอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาปอ, คำปอ, คัมปอ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006 และ 1017

ศัพท์ “คำปา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คำปา, ทัมปา, คัมปา, คำปาร์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1055 และ 1008

ศัพท์ “แค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ แค เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2208 บ้านทุ่งงาย ตำบลสำนุ อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 51 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 51 ประกอบ)

45. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 45 ‘หัวเราะ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 45 และเมื่อได้นำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย 45 ‘หัวเราะ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ หัว, หัวเราะ และโลกใจ

ศัพท์ “หัว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หัว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,255 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.83ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหูพจน์ภาษาไทยในทั้ง 5 จังหวัด

ศัพท์ “หัวเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ หัวเราะ, หัวร้อ, หัวห่อ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0100, 0101, 0071, 0886 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2044 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1339, 1341, 1342, 1260, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2217, 2238, 2386, 2426, 2507, 2514, 2521, 2522, 2548, 2558, 2559, 2561, 2567, 2569, 2570, 2577, 2706 และ 2547

ศัพท์ “โลกใจ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ โลกใจเพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0520 บ้านคูติน ตำบลน้ำขาว

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย “หัวเราะ” ในภาษามลายูมี 7 ศัพท์ ได้แก่ศัพท์ ชูกอ, กือล๊ะ, กือเลาะ, ซาซุม, กดาวา, จีลา และ รียอ

ศัพท์ “ชุกอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชุกอ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา โดยศัพท์ดังกล่าว จะกระจายอยู่ในพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพุดภาษามลายูใน จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “กือละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือละ, กือละ, นือละ, เมอละ, กาละ, นละ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1016, 1017, 1100, 9008, 1050 และ 0977

ศัพท์ “กือละาะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เกือละาะ, จือละาะ, เกอละาะ, กะเอะาะ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.03 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012, 1013, 1040, 1041, 1042, 1043, 1052 และ 1054

ศัพท์ “ชาชุม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชาชุม เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010 บ้านกูโบ๊ะการายี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง

ศัพท์ “กตาวา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กตาวา, เกอตาวอ มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1055 บ้านคันหยงกาโอบ ตำบลปูยู อำเภอเมือง ที่หมู่บ้าน 2674 บ้านจุหาภรณ์ 12 ตำบลสุคีวิน จังหวัดนราธิวาส

ศัพท์ “จิดา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ จิดา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2543 และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0625 บ้านกรงอิดำ ตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา

ศัพท์ “รียอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ รียอ เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2532 บ้านตากอ ตำบลตากอ อำเภอสุไหงปาดี (โปรดดูแผนที่หมายเลข 52 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 52 ประกอบ)

46. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 46 'ร้องไห้'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 46 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 46 'ร้องไห้' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 4 ศัพท์ ได้แก่ ร้อง, ร้องไห้, ร่ำ, หวีด

ศัพท์ "ร้อง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร้อง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,263 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.13 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านเป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ร้องไห้" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร้องไห้ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324 และ 1341

ศัพท์ "ร่ำ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ร่ำ, หร่ำ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 521, 944, จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0995 คือบ้านนาแค ตำบลคลองขุด อำเภอเมือง

ศัพท์ "หวีด" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ หวีด, วี๊ด, หวี้ด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2201, 2217, 2507, 2512, 2514, 2521, 2522, 2558, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2706, 2513, 2547 และ 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี "ร้องไห้" ในภาษามลายู มีจำนวน 8 ศัพท์ ได้แก่ ตีเยาะ, ตีลีเยะ, กิเยาว์, การายา, กาเยห์, มานาโงห์, นาเงะ, มนากิส

ศัพท์ "ตีเยาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีเยาะ, ตีอริเยาะ, ตีรีเยาะ, ตะรีเยาะ, ครียอก, เคอริเยาะ, คีรเยาะ, กือเยาะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,377 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่มีพูดภาษามลายู ทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ คิลิยะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คิลิยะ, เคอริยะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1100 และ 1008

ศัพท์ “ กิยาว ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กิยาว, กรือเยา มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1013, 1017 และ 1054

ศัพท์ “ การาเยา ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ การาเยา เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1011 และ 1016

ศัพท์ “ กาเยห์ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กาเยห์ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012

ศัพท์ “ มานาโงห์ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ มานาโงห์ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036 และ 1037

ศัพท์ “ นาเงะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาเงะ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “ มนาจิต ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ มนาจิต, มานาเจส, มานาจิต, นาจิต, นาจิต, นาจิ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1053, 1055 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300, 1329, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2532, 2534, 2661 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 53 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 53 ประกอบ)

47. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 47 ‘ ฟัง ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 47 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 47 ‘ ฟัง ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ ฟัง

ศัพท์ “ฟัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฟัง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่ เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย “ฟัง” ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ คืองา, คือกัง, คือกอง

ศัพท์ “คืองา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์,คืองา, คือกาง, เคอ งา, คือการ์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,388 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.79 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “คือกัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คือกัง, คงะ, คือกาก, คือกะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.29 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1041, 1043, 1054, 1106

ศัพท์ “คือกอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คือกอง เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1040 และ 1050 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 54 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 54 ประกอบ)

48. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 48 ‘นา’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 48 และเมื่อมาข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 48 ‘นา’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ นา, ทุ่ง, ท้อง

ศัพท์ “นา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นา เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,282 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.84 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ทุ่ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ทุ่ง เพียงคำเดียวมีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0944 บ้านเนินพิชัย ตำบลท่าช้าง อำเภอบางกล่ำ

ศัพท์ “ทอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ทอง เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2569 และ 2575

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘นา’ ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ ปือแน, ปือนัง, บานัง, บันคัง, บินคัง, ปาคัง, ปือนัก

ศัพท์ “ปือแน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปือแน เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,368 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่มีพุดภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปือนัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปือนัง, ปือนาง, ปือนาง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1040, 1041, 1043, 1049, 1053, 1100, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283 และ 0544

ศัพท์ “บานัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บานัง, บนัง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1012, 1013 และ 1017

ศัพท์ “บันคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ บันคัง เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036, 1037 และ 1052

ศัพท์ “บินคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บินคัง, บินคัง มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1055 และ 1054

ศัพท์ “ปาคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาคัง, เบอคัง มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1008 และ 1055/3

ศัพท์ “ปือนัก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปือนัก เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1050 บ้าน เกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 55 ในรายงานการวิจัยฉบับ สมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 55 ประกอบ)

การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 49 'คิน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรคที่ 49 และเมื่อนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 49 'คิน' ซึ่งเป็นภาษาไทยมีศัพท์เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คิน

ศัพท์ "คิน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คิน เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรค 'คิน' ในภาษามลายูมี 3 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ คานะห์, คานะห์, บอมิง

ศัพท์ "คานะห์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คานะห์, คานะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,391 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "คานะห์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คานะห์, คานะห์ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1100 และ 1008

ศัพท์ "บอมิง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ บอมิง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม

ส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300 คือบ้านทุ่งเหียง ตำบลยุโป อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 55 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 55 ประกอบ)

50. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรคที่ 50 'ภูเขา'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรค 50 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรคที่ 50 'ภูเขา' ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ เขา, ควน, ภูเขา

ศัพท์ "เขา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยศัพท์ เขา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,188 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 44.33 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่ง

กินมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยใน จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ควน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยศัพท์ ควน เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 93 หมู่บ้าน ได้แก่ คิดเป็นร้อยละ 3.47 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ในจังหวัดสงขลา โดยคำ “ควน” นี้มีพูดหนาแน่นมากบริเวณอำเภอจะนะ อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอนาทวี อำเภอเทพา บางส่วนของอำเภอเมือง และระหว่างอำเภอบางกล่ำและอำเภอหาดใหญ่ ซึ่งได้แสดงเส้นแนวแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้ในแผนที่หมายเลข 50 แล้ว หมู่บ้านดังกล่าวนี้ได้แก่ หมู่บ้าน 0002, 0003, 0009, 0017, 0019, 0089, 0207, 0255, 0262, 0276, 0278, 0279, 0282, 0293, 0454, 0460, 0461, 0464, 0469, 0485, 0488, 0489, 0493, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0502, 0507, 0508, 0510, 0513, 0517, 0518, 0532, 0542, 0545, 0553, 0558, 0563, 0566, 567, 0571, 0573 , 0574, 0578, 0585, 0609, 0612, 0619, 0624, 0629, 0633, 0634, 0647, 0689, 0694, 0874, 0896, 0898, 0899, 0901, 0903, 0904, 0908, 0911, 0912, 0914, 0916, 0917, 0920, 0921, 0922, 0923, 0931, 0937, 0938, 0940, 0941, 0942, 0943, 0948, 0550, 0214, 0520, 0130, 0136, 0251, 0598, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1841, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2386, 2415

ศัพท์ “ภูเขา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ภูเขา เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0886, และในจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1342 และ 1260

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ “ภูเขา” ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บูกะ, บูกัด, บูนุง

ศัพท์ “บูกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูกะ, บูกะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,386 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.72 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัด สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บูกัด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บูกัด, บูกัด, บูกัด, บูกัด มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1036, 1037, 1049, 1054, 1055, 1008, 1053

ศัพท์ “ญุง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ญุง เพียงคำเดียว มี พูดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่ หมายเลข 57 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 57 ประกอบ)

51. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 51 ‘คลอง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 51 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 5 ‘คลอง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ คลอง, เตระ

ศัพท์ “คลอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยศัพท์ คลอง เพียงคำเดียว มี พูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทย ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ตระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยศัพท์ ทวน เพียงคำเดียว มี พูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2415 บ้านสาบอน ตำบลกาหลง อำเภอศรีสาคร

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘คลอง’ ในภาษามลายูมีจำนวน 9 ศัพท์ ได้แก่ ชุงา, ชูไย, ชูแง, จาระ, ปาเระ, ปาเระ, ฎโบะ, ฎแบ, กือลอง

ศัพท์ “ชุงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชุงา เพียงคำเดียว มี พูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,328 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.55 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษามลายู ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ชูไย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชูไย, ชุัย, ชุัย, ชูาย, ชุัน, ชูไ, ชูโง มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 21 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1008, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100 และ 1217

ศัพท์ “ชูแง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ชูแง เพียงคำเดียว มี พูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่ง

กินมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1042, 1043, สงขลาที่หมู่บ้าน 0674 บ้าน บาว ตำบลทุ่งพอ อำเภอสะบ้าย้อย

ศัพท์ “จาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ จาเราะ, จาเราะห์, จาเราะห์, จาเราะ, จาเราะ, จาเราะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 37 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0639, 0683, 0697, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1810, 1813, 1822, 2138, 1857, 2001 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1264, 1270, 1312, 1432, 1448, 1504, 1505, 1508, 1531, 1561, 1275, 1292, 1329, 1493, 1500, 1300, 1273, 1293, 1314, 1255, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2205, 2208, 2281, 2310, 2557, 2274, 2398, 2284

ศัพท์ “ปาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาเราะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน 1857, 2142, 2150, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2237, 2250, 2253, 2482

ศัพท์ “ปาเราะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาเราะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1855 และ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1491 บ้านจงลาซิด ตำบลโกตาบารู อำเภอรามัน

ศัพท์ “กูโบะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูโบะ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัด ยะลา ที่หมู่บ้าน 1485 บ้านบาตะตีง ตำบลกอตอคือระ อำเภอรามัน

ศัพท์ “กูแบ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ กูแบ เพียงคำเดียว มีพหูใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0625 บ้านกรงอิดำ ตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา ศัพท์ “กือลอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือลอง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งกินมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่ หมู่บ้าน 0492 บ้านหัวคินใต้ ตำบลป่าชิงอำเภอจะนะ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 58 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 58 ประกอบ)

52.การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 52 'คันไม้'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 52 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 52 'คันไม้' ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คันไม้

ศัพท์ "คันไม้" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คันไม้, ไม้, คอนม้าย, คันไม้ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ที่มีพูดภาษาไทยในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'คันไม้' ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ ปาฮังกาย, ปอฮังกาย, ปอเกาะกาย, โบฮอนกาย, ปอกอ, ปอกะ, ปุฮคากาย

ศัพท์ "ปาฮังกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาฮังกาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,354 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "ปอฮังกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอฮังกาย เพียงศัพท์เดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1687, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2234, 2240, 2508, 2554, 2562, 2563, 2564, 2589, 2556 และ 2595

ศัพท์ "ปอเกาะกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอเกาะกาย, เปอเกาะกาย, ปอกะกาย มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 21 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.78 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1007, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1049, 1052, 1053, 1054, 1100, 1008, 1055/3, จังหวัดนราธิวาส เช่นที่หมู่บ้าน 2525, 1054, 1052 และ 1010

ศัพท์ "โบฮอนกาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ โบฮอนกาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1055 บ้านคันหยงกาโบย ตำบลปูยู อำเภอเมือง

ศัพท์ “ปอกอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอกอ, ปอกาะ มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืน มาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1006, 1041 และ 1043

ศัพท์ “ปอกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปอกะ เพียงคำ เดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1052, 1054, 1055 และ 1056

ศัพท์ “ปูกกาญ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูกกาญ เพียงคำเดียว มี พุคในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามส่งคืนมาทั้งหมด ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1008 บ้านควน ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง

53. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 53 ‘คอกไม้’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 53 และนำข้อมูลมา วิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 53 ‘คอกไม้’ ที่เป็น ภาษาไทยมี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ คอกไม้

ศัพท์ “คอกไม้” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คอกไม้, คอก ม้าย,คอกหม้าย มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่มี พุค ภาษาไทยในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘คอกไม้’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ บุงอ, บุงา

ศัพท์ “บุงอ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุงอ, บุงอกาญ มี พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,391 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.90 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม คืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ที่พุดภาษามลายูในจังหวัด สตูล ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บุงา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บุงา, บุงา, มี พุค ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 60 ในราย งานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 60 ประกอบ)

54. การกระจายศัพท์ของหน่วยรรถที่ 54 'น้ำ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 54 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 54 'น้ำ' ที่เป็นภาษาไทยมี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ น้ำ

ศัพท์ “น้ำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ น้ำ, นาม, น้าม มีพูด
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน
มา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ทั้งในจังหวัด
สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'น้ำ' ในภาษามลายูมีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ อาข, อาชะ, อา
เม็ช, อาเขร์, อาเมะ, อาเมะ, อายู

ศัพท์ “อาข” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาข, โอ, อับ, โอย์, ไฮ้บ, อาหือ, อาฮือ, อาฮือ, โอริ, อาฮือ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,336 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.85 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา

ศัพท์ “อายะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อายะ, อายะ, อาเยาะ, อาซาก, อาซาก, อายะ, อาชัก, อาنية มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006 1010, 1035, 1041, 1042, 1043, 1052, 1054, 1055, 1056, 1100 และ 1055/3

ศัพท์ “อาเธิย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเธิย, อาขาร, อาขัร, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลเท่านั้นที่หมู่บ้าน 1009, 1011, 1012, 1013, 1017, 1036, 1037, 1040, 1008, 1053 และ 1041

ศัพท์ “อาเยร์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยร์, อาเย, อาเยร, อาเอ, เอ, อาเร, อาเฮ, อาแงง, อาเห, อาเยร์ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 23 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.86 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1016, 1050, 1055, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0445, 0492, 0588, 609, 669, 625, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1409, 1344, 1272 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1597, 1598, 1820, 1841, 1845, 1857, และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2234, 2240, 2589, 2660 และ 2719

ศัพท์ “อาเยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ MS ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยะ, อาเฮะ, อา
เหะ, อาเอะ, อาเยะ, อาเยะ, มีผู้คนหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของ
หมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0448, 0683, 0236, 0639, 0623
และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2688, 2284 และ 0490

ศัพท์ “อาเยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาเยะ, อาแยร์, มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดยะลา ที่หมู่บ้าน 1520 คือบ้านซาไก ตำบลบ้านแห่ อำเภอธารโต และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684 คือบ้านกูนิง ตำบลประจัน อำเภอยะรัง

ศัพท์ “อายู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ อายู เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049 คือบ้านคะโล๊ะน้ำ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 61 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 61 ประกอบ)

55. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 55 ‘ลม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 55 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 55 ‘ลม’ ที่เป็นภาษาไทย มีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ลม

ศัพท์ “ลม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลม เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทย ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘ลม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ อาจิง, อาจิน

ศัพท์ “อาจิง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาจิง, เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,376 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อาจิน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาจิน, อายัน, อาเงิน มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1036, 1037, 1043, 1049, 1050, 1053, 1055, 1100, 1054, 1217 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2542 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 62 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 62 ประกอบ)

56. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 56 'ฝน'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 56 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 56 'ฝน' ที่เป็นภาษาไทย มี เพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ ฝน

ศัพท์ "ฝน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ฝน, ขน, น้ำฝน, ฝนตก มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'ฝน' ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ อุแย, อุแย, อุยัน, อุยัน, อุยัค

ศัพท์ "อุแย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุแย, อุแย, อุแย, อุแย มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,327 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.51 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "อุแย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุแย, อุแย, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2053, 2060, 2088, 2153, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1400, 1409, 1472, 1506, 1514, 1293, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2194, 2285, 2286, 2292, 2302, 2384, 2396, 2461, 2474, 2530, 2674, 2385, 2543, 2492, 2472 และ 2482

ศัพท์ "อุยัน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัน, อุยัน, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1049, 1052, 1055, 1100, 1043, 1053/3 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 0283 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1344, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2305, 2525, 2273, 2471, 2525

ศัพท์ "อุยัค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัน, อุยัน, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1011, 1053, 1054, 1055, 1103, 1217 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192, 0554, 0674, 0212 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1701 คือบ้านญะแปง ตำบลวัด อำเภอยะรัง

ศัพท์ "อุยัค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุยัค เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลี่เป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอมือ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 63 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 63 ประกอบ)

57. การกระจายศัพท์ของหน่วยรรถที่ 57 'พระจันทร์'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมด ที่แทนหน่วยรรถที่ 57 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์คำศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยรรถที่ 57 'พระจันทร์' ที่เป็นภาษาไทยมี 6 ศัพท์ ได้แก่ พระจันทร์, เดือน, เดือนหาย, เชน, ว่าจะ, ข้องข้อง

ศัพท์ "พระจันทร์" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ พระจันทร์, ดวงจันทร์, จันทร์ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,060 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 39.55 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ "เดือน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 คำศัพท์ เดือน, ดวงเดือน มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 165 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.16 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1015, 1018, 1019, 1020, 1023, 1030, 1034, 1038, 1051, 1058, 1061, 1062, 1064, 1067, 1071, 1074, 1075, 1077, 1078, 1079, 1080, 1081, 1082, 1083, 1097, 1099, 1104, 1119, 1147, 1160, 1172, 1176, 1179, 1182, 1186, 1188, 1191, 1192, 1193, 1195, 1197 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1800, 2110, 2126 ในจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2203, 2426, 2429, 2514, 2520, 2522, 2558, 2561, 2569, 2577, 2655, 2706 ในจังหวัดสงขลาที่มีพหูพจน์แน่นอนที่สุดบริเวณอำเภอจะนะ เทพา นาทวี ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้แล้วในแผนที่ หมายเลข 64 หมู่บ้านเหล่านี้ได้แก่ 0089, 0207, 0210, 0255, 0262, 0278, 0457, 0459, 0460, 0461, 0462, 0463, 0464, 0469, 0475, 0488, 0489, 0493, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0507, 0508, 0509, 0510, 0515, 0517, 0518, 0527, 0563, 0566, 0571, 0572, 0573, 0574, 0585, 0609, 0612, 0619, 0627, 0629, 0633, 0647, 0689, 0694, 0701, 0723, 0737, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0845, 0849, 0853, 0890, 0891, 0896, 0899, 0901, 0905, 0911, 0912, 0916, 0917, 0920, 0923, 0946, 0947, 0984, 0986, 0987, 0988, 0990, 0474, 0214, 0520, 0598, 0760 และจังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1203, 1204, 1208, 1209, 1210, 1211, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1230, 1231, 1047, 1003, 1165, 1196, 1221, 1147

ศัพท์ "เดือนหาย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เดือนหาย เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1841 บ้านควนเปล ตำบลท่าเรือ อำเภอโคกโพธิ์

ศัพท์ "เชน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ เชน, พระเชน, กาเชน, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 55 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0994, จังหวัดสงขลาที่มีพหูพจน์แน่นอนที่หมู่บ้าน 0001, 0002, 0003, 0004, 0005, 0006, 0007, 0008, 0009, 0064, 0416, 0419, 0420, 0422, 0423, 0424, 0425,

0426, 0427, 0428, 0429, 0430, 0484, 0485, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561 , 0562, 0568, 0810, 0849, 0898, 0899, 0931, 0938, 0940, 0943, 0947, 0948, 0989, 0013, 0017, 0018, 0019, 0020, 0022, 0023, 0024, 0025 และ 0243

ศัพท์ “วะแจ้” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ วะแจ้, ลูกแจ้, วาแจ้ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2527, 2568 และ 2570

ศัพท์ “ข้องข้อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ ข้องข้อ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0317 บ้านอู่ตะเภา ตำบลท่าบอน อำเภอระโนด

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘พระจันทร์’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ศัพท์ นูแล, นูตัน

ศัพท์ “นูแล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ นูแล เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,360 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “นูตัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ นูตัน, นูหตัน, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 35 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.31 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1055/3, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192, 0236, 0283, 0554, 0674 ยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1300, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 บ้านจาแมปะ ตำบลเกาะ อำเภอสทิงพระ (โปรดดูแผนที่หมายเลข 64 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 64 ประกอบ)

58. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยยรรยงที่ 58 ‘บ้าน’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยงที่ 58 ‘บ้าน’ และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยงที่ 58 ‘บ้าน’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ เรือน และ บ้าน

ศัพท์ “เรือน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วย T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เรือน, (เร็น), เหริน, บ้านเรือน มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,247 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.53 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บ้าน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บ้าน เพียงคำเดียว มี พหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 38 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1018, 1030, 1079, 1128, 1143, 1223, 1015, 1165, 1196, 1143, 1128, ดันหยงกลิง, 1154, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0089, 093, 0100, 0101, 0102, 0103, 0205, 0808, 0814, 0921, 0071, 0226, 0243, 0303, 0886, 1302, 1324, 1341, 1342 จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2706 จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1800, 1807, 1812 และ 1813

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด ‘บ้าน’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ รูมะห์, อุ มะห์, รุมะ

ศัพท์ “รูมะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ รูมะห์, รอมะห์, อุมะห์ จูมะห์, รอมะ มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,366 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.97 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่มีพหุภาษา มลายูในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “อุมะห์” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ อุมะห์, เพียง คำเดียว มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 25 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบ สอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0639, 0683, จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้าน 1681, 1706, 1863, 1865, 2091, 2092, 1857, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1514, 1518, 1519, 1521, 1522, 1523, 1526, 1527, 1272 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2475, 2564, 2589, 2650 และ 2689

ศัพท์ “รุมะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ รุมะ, รุมะฮ์, รอม๊ะ, รุมะห์ มีพหูพจน์หมู่บ้านทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน มา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050, 1053, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 65 ในราย งานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 65 ประกอบ)

59. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 59 ‘ห้อง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรด 59 และนำข้อมูลภาษา มาวิเคราะห์ พบว่า ศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 59 ‘ห้อง’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ห้อง และ ในเรือน

ศัพท์ “ห้อง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ห้อง, สอง มีพหูพจน์ หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,283 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.87 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่พหุภาษาไทยโดยส่วนใหญ่

ศัพท์ “โนเรน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ โนเรน เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0489 บ้านไร่คอนไฟ ตำบลป่าชิง อำเภอจะนะ และ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2569 คือบ้านทุ่งฝ้าย ตำบลบางขุนทอง อำเภอดากโบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘ห้อง’ ในภาษามลายูมี จำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บีละ, บีละ, สุวัก

ศัพท์ “บีละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บีละ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,287 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.02 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายู

ศัพท์ “บีละ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บีละ, บีละ, บีละ, บีละ, บีละ, บีละ, มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 106 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.96 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1041, 1049, 1052, 1054, 1100, 1008, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 236, 492, 588, 639, 665, 674, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1664, 1682, 1683, 1684, 1688, 1705, 1808, 1810, 1868, 1932, 1941, 2001, 2003, 2004, 2053, 2055, 2057, 2059, 2060, 2087, 2105, 1708, 2153, 1687, จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1261, 1264, 1264/1, 1287, 1289, 1291, 1400, 1472, 1485, 1514, 1523, 2534, 1553, 1561, 1313, 1320, 1272, 1273, 1293, 1255 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2240, 2273, 2281, 2286, 2385, 2386, 2384, 2465, 2467, 2476, 2479, 2525, 2526, 2530, 2531, 2533, 2542, 2554, 2617, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2655, 2661, 2665, 2674, 2688, 2689, 2694, 2708, 2499, 2543, 2482 และ 2539

ศัพท์ “สุวัก” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ สุวัก, สุวัก มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1049 และ 1050 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 66 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 66 ประกอบ)

60. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 60 ‘ประตุ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 60 และนำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 60 ‘ประตุ’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ปากตุ และ ตุ

ศัพท์ “ปากตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปากตุ, บานตุ, ประตุ, ปากกะตุ, กือตุ, กะตุ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,275 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.57

ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตุ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมาได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0934, 0944 และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1077, 1079, 1097, 1210, 1211, 1225 และ 1226

ส่วนศัพท์แทนหน่วยยรรยง ‘ประตุ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ ปิตู และ ปินตุ

ศัพท์ “ปิตู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตู เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,377 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.38 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในจังหวัดสตูลสงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปินตุ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินตุ เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 18 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.67 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1010, 1011, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1041, 1043, 1049, 1053, 1054, 1055, 1100, 1008 และ 1217 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 67 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 67 ประกอบ)

61. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยงที่ 61 ‘หน้าต่าง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยงที่ 61 และนำข้อมูลภาษามลายูวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยงที่ 61 ‘หน้าต่าง’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ หน้าต่าง

ศัพท์ “หน้าต่าง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หน้าต่าง, ตุ หน้าต่าง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย คือ จังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘หน้าต่าง’ ในภาษามลายู มีจำนวน 9 ศัพท์ ได้แก่ ปิตูนาแด, ปิตูแนล, แนล, จือแนล, บือแนล, ดินกะ, ปินตุคิงกะ, ปินตุมาลิ่ง, ปินตุน้าง

ศัพท์ “ปิตูนาแด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตูนาแด, ปิตูนาแด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,258 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ปิตูแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, ปิตูแนล, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 79 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2152, และ จังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็นบริเวณที่มีพุดหนาแน่นที่สุด ได้แก่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้นในแผนที่หมายเลข 68 หมู่บ้านเหล่านี้ได้แก่หมู่บ้าน 2195, 2208, 2216, 2240, 2250, 2253, 2475, 2497, 2503, 2506, 2511, 2523, 2534, 2537, 2543, 2550, 2563, 2564, 2565, 2566, 2571, 2583, 2588, 2591, 2594, 2596, 2598, 2599, 2600, 2602, 2605, 2606, 2609, 0610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2640, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2655, 2675, 2678, 2689, 2708, 2701, 2605, 2555, 2470, 2472, 2477, 2490, 2492 และ 2536

ศัพท์ “แนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ แนล, แลล มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 7 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2214, 2500, 2526, 2549, 2537, 2562 และ 2580

ศัพท์ “จือแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ จือแนล, ยือแนล, ขาแนล, ปิตูจือแนล, ปิตูยาแนล, ปิตูยือแนล, แลแนล, ปิตูแนร, ปิตูแนล, ปิตู ยือแนล มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 0674, 2487, 2501, 2530, 2533, 2554, 2597, 2598, 2660, 2661, 2674, 2676, 2595, 2543, 2556, 2539, 2701, 2674 และ 2585

ศัพท์ “บือแนล” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือแนล, บันแนล, ปิตูบือแนล, ปิตูแบร มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2535

ศัพท์ “คินกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ คินกะ, คิงกะ, คิงกับ, คิกะ, คิงกับ, คิงกาบ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1043, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100, 1103 และ 1055/3

ศัพท์ “ปินตุคิงกะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปินตุคิงกะ, ปินตุคิงกับ, ปิตูคิงกะ มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1007, 1009, 1010 และ 1035

ศัพท์ “ปิ่นตุมาตัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M8 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิ่นตุมาตัง เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1049 บ้านตะโล๊ะน้ำ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “ปิตุนาดัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M9 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิตุนาดัง, ปิตุนาดาง, ปิตุน้ำต่าง, มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลา ที่หมู่บ้าน 0236, 0283 และ 0632 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 68 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 68 ประกอบ)

62. การกระจายคำศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 62 ‘เสือ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 62 และเมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘เสือ’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ คือ เสือ

ศัพท์ “เสือ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เสือ, เชื้อ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย ‘เสือ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ บายู, บาจู, คาโอรี

ศัพท์ “บายู” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บายู, บาญ, ปาญ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,382 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.57 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “บาจู” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บาจู เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1708 และ จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1518, 1519, 1521, 1522, 1523, 1526, 1527, 1534 และ 1255

ศัพท์ “คาโอรี” ซึ่งในที่นี้แทนสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาโอรี, กาเอง, กัย มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2234, 2280 และจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1010 บ้านตูโป๊ะการายี ตำบลบ้านควน อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 69 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 69 ประกอบ)

63. การกระจายตัวของหน่วยอรรถที่ 63 'ผ้า'

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 63 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 63 'ผ้า' ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ ผ้า

ศัพท์ “ผ้า” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ผ้า, พา มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยบนพื้นที่เป้าหมาย

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด 'ผ้า' ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ คาเอง, แก่น, กาฮิม, คาฮัม, คาฮาซ

ศัพท์ “คาเอง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาเอง, กาเอ็น, กาเฮน, คาเอน, กาเอณ, คาเสน, คาเหน, คาเฮง, กาเอ็ง, คาเห้ง, คาเฮง, คาเร้ง, กาเหง, กาเอง, กาเอ็ง, กาเหยง มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,349 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่นี้มีพูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “แก่น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แก่น, แกน, เคน, มี
 พุคโนหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 15 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.56 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืน
 มา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1004, 1006, 1011, 1012, 1013, 1016, 1041, 1042, 1043, 1049,
 1054, 1055, 1056, 1055/3 และ 1052

ศัพท์ “กาอิม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยศัพท์ กาอิม, กาอิน, กาอิง, การอื่น มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่ จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1409, 1518, 1519, 1520, 1521, 1523, 1526, 1527, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2661 บ้านสามชอย ตำบลมาโมง อำเภอสุคิริน

ศัพท์ “คาอัม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาอัม, กาฮัน, มีหูค
ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้
แก่ จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2286 บ้านดงสุหร่ำ ตำบลบาเจาะ อำเภอบาเจาะ และจังหวัด
ปัตตานี ที่หมู่บ้าน 2150 บ้านเจาะกะหือโน ตำบลกะรุปี อำเภอกะหือ

ศัพท์ “คาอาย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ MS ประกอบด้วยคำศัพท์ คาอาย, กาอาย, กา
 ฮาย, ซาให้, กาฮัย, กาย, กายน์, ไกน, ไกยน์, กัย, คาไอร์ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 19 หมู่
 บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.71 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน
 1010, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1684, 1686, 2005, 2053, 2054, 2056, 2057, 2152, จังหวัดยะลาที่

หมู่บ้าน 1294, 1432, 1504, 1522, 1534, และจังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2396, 2487, 2688, 2689 และ 2234 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 70 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 70 ประกอบ)

64. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 64 'กางเกง'

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 64 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 64 'กางเกง' ที่เป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ กางเกง, นาเพรา, เหน็บเอว

ศัพท์ "กางเกง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กางเกง, เกง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,258 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.94 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายกันพหูในบริเวณที่พูดภาษาไทยโดยส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นครราชสีมา

ศัพท์ "นาเพรา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาเพรา, หนาเพลา, หน้าเพลา, นะเพรา, นาเพล, หนึคเพล, แบนเพล, เน้นเพล, สลับเพล, หนับเพล, หน้าเพล, เหน็บเพล, สะหนับเพล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 26 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.97 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1060, 1064, 1071, 1080, 1081, 1083, 1119, 1120, 1282, 1204, 1209, 1225, 1229, 1003, 1196, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0563, 0629, 0647, 0984, 0985, 0986, 0989, 0990 และจังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2514 และ 2575

ศัพท์ "เหน็บเอว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เหน็บเอว เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2569 บ้านทุ่งฝ้าย ตำบลบางขุนทอง อำเภอตากใบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยย่อย 'กางเกง' ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ สะดูวา, สแว, เสดูวะ

ศัพท์ "สะดูวา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ สะดูวา, สดูวา, สือดูวา, ดูวา, ซือดูวา, สดูวาร์, เซอดูวา, สือลือวา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,387 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.75 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู บนพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "สแว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ สแว, ซูแว, ตูแว, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1060, 1041 และ 1043

ศัพท์ “เสวระ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เสวระ, เสวัก, เซอัว, เสวอ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1050, 1100 และ 1008 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 71 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 71 ประกอบ)

85. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 85 ‘เข็มซัด’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 85 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 85 ‘เข็มซัด’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 6 ศัพท์ ได้แก่ สายรัด, สายเอว, เชือกเอว, คาคเอว, เข็มขัด, สายกะเค็ด

ศัพท์ “สายรัด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายรัด เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 985 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 36.58 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมายส่วนใหญ่ ซึ่งนอกเหนือจากศัพท์ สายเอว, เชือกเอว, คาคเอว, เข็มขัด และ สายกะเค็ด ดังข้างล่างนี้

ศัพท์ “สายเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายเอว, สายเอน, มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 271 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 10.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูล ซึ่งมีพหูหนาแน่นมากเป็นพิเศษบริเวณด้านตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1025, 1034, 1038, 1051, 1058, 1059, 1060, 1062, 1064, 1065, 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072, 1073, 1074, 1075, 1076, 1077, 1078, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1086, 1094, 1096, 1097, 1116, 1117, 118, 1119, 1124, 1128, 1137, 1143, 1147, 1149, 1157, 1165, 1172, 1176, 1179, 1184, 1188, 1192, 1193, 1195, 1200, 1201, 1208, 1209, 1210, 1211, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1242, 1109, 1047, 1003, 1196, 1217, 1221, 1443, 1137, 1147, 1149, 1128, 1025, 1154, จังหวัดสงขลาซึ่งมีพหูหนาแน่นมากบริเวณอำเภอบางกล่ำ หาดใหญ่ นาทม่อม และจะนะ ที่หมู่บ้าน 0001, 0002, 0003, 0004, 0006, 0007, 0009, 0010, 0011, 0012, 0013, 0014, 0016, 0017, 0018, 0019, 0020, 0021, 0022, 0023, 0024, 0025, 0055, 0075, 0076, 0080, 0083, 0086, 0087, 0088, 0089, 0177, 0180, 0181, 0262, 0277, 0279, 0317, 0326, 0375, 0383, 0387, 0416, 0417, 0418, 0422, 0424, 0425, 0426, 0427, 0428, 0429, 0430, 0470, 0484, 0485, 0488, 0489, 0498, 0499, 0500, 0501, 0502, 0503, 0507, 0508, 0509, 0542, 0545, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561, 0562, 0563, 0567, 0568, 0590, 0597, 0627, 0633, 0635, 0638, 0646, 0694, 0701, 0772, 0789, 0790, 0791, 0792, 0793, 0795, 0799, 0800, 0802, 0803, 0808, 0814, 0823, 0827, 0874, 0878, 0892, 0894, 0899, 0901, 0904, 0911, 0914, 0916, 0917, 0920, 0923,

0931, 0933, 0935, 0938, 0940, 0941, 0948, 0550, 0334, 0241, 0303, 0319, 0350, 0594, 0598, 0752, 0760, 0762, 0281, 0886, 0305, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1617, 1814, 1841, 1842, 1943, 1945, 1953, 1973, 1974, 2099, 0102, 0212, 2180, 2110, 1947, 1948, 1949, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1251, 1302, 1338, 1376, 1378, 1427, 1376, 1413, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2217, 2426, 2427, 2428, 2429, 2514, 2521, 2546, 2567, 2568, 2569, 2570, 2572, 2573, 2577, 2659, 2671 และ 2575

ศัพท์ “เชือกเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เชือกเอว, เชือกเอว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 13 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.49 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1015, 1197, 1204 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2512, 2520, 2522, 2558, 2559, 2561, 2655, 2513, 2547 และ 2552

ศัพท์ “คาดเอว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาดเอว เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2706 บ้านปืเหล้งใต้ ตำบลมะรือโบออก อำเภอเจาะไอร้อง

ศัพท์ “เข็มขัด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ เข็มขัด, เข็มกรด มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1133, 1046, และ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0100, 0101, 0102, 0103, 0233, 0342 0892, 0136, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1324, 1341, 1342, 1260 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2507 และ 2683

ศัพท์ “ สายกะเค็ด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T6 ประกอบด้วยคำศัพท์ สายกะเค็ด เพียงคำเดียว มีพหูพจน์ในจังหวัดจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0629 บ้านปากบางสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘เข็มขัด’ ในภาษามลายูมีจำนวน 6 ศัพท์ ได้แก่ กือเนะ, คาลิปีแง, คาลิปีงัน, คาลิงปีงัง, ปีเน้ง, จารง

ศัพท์ “กือเนะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กือเนะ, คาลิกือเนะ, มาลิกือเนะ มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,293 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 48.25 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “คาลิปีแง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิปีแง, อิกะปีแง, อิกะปีแง, อิกัดปีแง, อิกัดปีแง, อีจะปีแง, อีจะปีแง, อือกือคปีแง, กระปีแง, จะปีแง, จือเกาะปีแง, กระปีแง มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 67 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ของหมู่บ้าน ที่ตอบ

แบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1041, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1257, 1344, และ จังหวัดนราธิวาสซึ่งมีพุดหนานั่นที่ศุภบริเวณด้านตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งได้แสดงเส้น แนวแบ่งเขตภาษาย่อยไว้นในแผนที่หมายเลข 72 ได้แก่หมู่บ้าน 1214, 2228, 2233, 2234, 2237, 2240, 2273, 2281, 2302, 2303, 2306, 2497, 2500, 2501, 2506, 2511, 2523, 2526, 2532, 2542, 2543, 2557, 2562, 2563, 2565, 2564, 2566, 2583, 2589, 2594, 2596, 2598, 2599, 2600, 2606, 2609, 2610, 2614, 2615, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2660, 2661, 2708, 2710, 2595, 2543, 2605, 2556, 2490 และ 2497

ศัพท์ “คาลิปีงัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิปีงัน, คาลิปีง, คาลิปีงาน, คาลิปีงัก, คาลิปีงัง, คาลิปีนัง, อิกะปีงัง, อิกะปีงัน, กะปีนัง, อักคี่ปึง มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 27 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1054, 1056, 1100, 1055, 1052, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0912 จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329, 1300 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2539, 2585

ศัพท์ “คาลิงปีงคัง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาลิงปีงคัง, คาลิงปีงัก, คาลิปีคังปีงัง มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1036, 1037 และ 1008

ศัพท์ “ปีเน้ง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีเน้ง, ปือเนง, ปือเน้ง, ปินเน้ง, มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.65 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2530, 2531, 2535 และ 2537

ศัพท์ “จางง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ จางง เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาส 2208 บ้านทุ่งงาย ตำบลลาภู อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 72 ใน รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 72 ประกอบ)

66. การกระจายศัพท์ของหน่วยย่อยที่ 66 ‘รุ่ม’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยย่อยที่ 66 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยย่อยที่ 66 ‘รุ่ม’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ รุ่ม, กลด

ศัพท์ “รุ่ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ รุ่ม, ร่อม, ห่อม มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,276 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.61 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “กลด” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลด, กรด, คลด มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมาได้แก่ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2514, 2567, 2569, 2570, 2572, 2577, 2513, 2575 และจังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2126 บ้านบาแนะ ตำบลทิดเทิน อำเภอทุ่งยางแดง

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘ร่ม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 1 ศัพท์ ได้แก่ ปายง

ศัพท์ “ปายง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปายง, ปาโยง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.05 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านในบริเวณพื้นที่เป้าหมายของทั้งจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 73 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 73 ประกอบ)

67. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยงที่ 67 ‘หม้อ’

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยงที่ 67 และได้นำข้อมูลภาษาดังกล่าวมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยงที่ 67 ‘หม้อ’ ซึ่งเป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ หม้อ

ศัพท์ “หม้อ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หม้อ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยง ‘หม้อ’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ปูโยะ, ปโยะ, ปราโยะ

ศัพท์ “ปูโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปูโยะ, ปูโยค มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,378 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “ปโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปโยะ, ปาโยะ, ปาโย๊ะ, ปอโยะ, ปอโย๊ะ, เปอโยะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1016, 1040, 1041, 1042, 1049 และ 1055/3

ศัพท์ “ปราโยะ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ปราโยะ, ปราโยฮู, ประโยฮู, ปรีโย๊ะ, ปรีโยะ, ปิโยะ, ปารโยะ, บรีโยะ, บือรีโยะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวน

ทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.34 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1036, 1037, 1050, 1053, 1054, 1055, 1008 และจังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1472 และ 1329

68. การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรณที่ 68 'มิด'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรณที่ 68 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณที่ 68 'มิด' ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ มิด, เบค

ศัพท์ "มิด," ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ มิด เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,238 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 46.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ ที่พุดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ "เบค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ เบค, เมค มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 47 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1034, 1059, 1060, 1064, 1082, 1097, 1172, 1179, 1195, 1204, 1225, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1003, 1196, 1221 จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0009, 0017, 0089, 0094, 0459, 0460, 0461, 0462, 0464, 0466, 0493, 0496, 0502, 0513, 0527, 0567, 0568, 0578, 0612, 0629, 0849, 0908, 0914, 0520, 0136 และ 0726

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรณ 'มิด' ในภาษามลายูมีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ปีซา, ปีเซา, ปีเซาะ, ปีเยา

ศัพท์ "พีซา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ พีซา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ทั่วไปในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่มีพุดภาษามลายูบนพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ "ปีเซา" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีเซา, ปีเซาว์, ปีเซา, ปีเซาว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 18 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.67 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1103, 1100, 1008, 1055/3, 1217, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 คือ บ้านนาข่อย ตำบลยะรม อำเภอเบตง

ศัพท์ "ปีเซาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีเซาะ, ปีโซ มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1006 และ 1042

ศัพท์ “ปีเยา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปีเยา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 บ้านเกาะหลี่เป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 75 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 75 ประกอบ)

69 การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 69 ‘มะม่วง’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 69 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 69 ‘มะม่วง’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ ลูกม่วง, ลูกปล้ำ

ศัพท์ “ลูกม่วง” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกม่วง, โลกม่วง, ม่วง มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,281 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.80 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ลูกปล้ำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกปล้ำ, ลูกปลัม, ชำปลัม มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1058, 1227, 1229 และ 0148

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ ‘มะม่วง’ ในภาษามลายูมีจำนวน 4 ศัพท์ ได้แก่ ปาโอะย, ปาโอะ, ปล้ำ, บัวะบือล้า, มาจัด, มังงา, ปล้ำเปาว์

ศัพท์ “ปาโอะย” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาโอะย, ปาโอะห์, ปาโอะฮ์, บูเงาะปาโอะ, บูเวะห์ปาโอะห์ ปาเอะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,347 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.26 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณส่วนใหญ่ของพื้นที่เป้าหมายที่มีพูดภาษามลายูในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ปาโอะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปาโอะ, ปาโอะ, เป้าห์, ปาโอะ, ,เวะปาโอะ, ปาว์ก เป้าห์ , เวะปาว, บูเวะปาว, ปาวฮ์ , ปาวห์, ปาโอะหม์, ปาโอะย, บัวอปาโอะย, ปาโอะย, ปาเงะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 16 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.60 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สงขลาที่หมู่บ้าน 0683, จังหวัด ปัตตานีที่หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2056, 2152, 2001, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1348, 1436, 1437, 1459, 1472, 1485, จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2282, 2286, 2396, 2660 และ 2589

ศัพท์ “ปล้ำ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปล้ำ, ปลัม, บัวปล้ำ, บัวเปล้า, เบะปล้าม, ปลาม, เปลัม, ปล้า, ปลาม, บัวปล้าม, บัวะปลาม, ปล้าม, บัวมาลัม, ชำ

ปะถัม, บัวะปาล์ม, (บัวแปล) มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 24 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.90 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด .สตูลที่หมู่บ้าน 997, 1004, 1066, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1030, 1036, 1037, 1042, 1043, 1049, 1053, 1103, 1008, 1052 และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0192 คือบ้านควนตานี ตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา

ศัพท์ “บู๊ะบือสา” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ บู๊ะบือสา, บือสา มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1052, 1054, 1055, 1056 และ 1100

ศัพท์ “มาจัด” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ มาจัด เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูล 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “มังงา” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ มังงา เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัด สตูล ที่หมู่บ้าน 1055 คือบ้านตันหยงกาโบย ตำบลนุญ อำเภอเมือง

ศัพท์ “ปสาเปาว์” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปสาเปาว์ เพียงคำเดียว มีพุดใน 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1040 คือบ้านกาลันอินตัน ตำบลเจ๊ะบิลัง อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 76 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 76 ประกอบ)

70 การกระจายศัพท์ของหน่วยบรรดที่ 70 ‘กล้วย’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยบรรดที่ 70 และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยบรรดที่ 70 ‘กล้วย’ ที่เป็นภาษาไทยมี 2 ศัพท์ ได้แก่ กล้วย, หยวก

ศัพท์ “กล้วย” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ กล้วย เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,284 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.91 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในทั้ง 5 จังหวัด คือ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “หยวก” ซึ่งในที่นี่แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ หยวก เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้าน 0932 คือ บ้านท่าช้าง ตำบลท่าช้าง อำเภอบางกล่ำ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'มะม่วง' ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ปิแซ, ปิซัง, ปิซัค

ศัพท์ "ปิแซ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิแซ เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,365 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.93 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ปิซัง" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิซัง, ปิสัง, ปิซาง, ปิสาาง, ปิสัง, ปิซาน, ปิซัน, หมู่บ้าน มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 997, 1006, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1040, 1041, 1042, 1043, 1049, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1103, 1100, 1217, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0236, 283, 674, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1344 จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2525 และ 2674

ศัพท์ "ปิซัค" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ปิซัค เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 1 หมู่บ้าน ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบล เกาะสาหร่าย อำเภอเมือง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 77 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 77 ประกอบ)

71 การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 71 'เงาะ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 71 และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 71 'เงาะ' ที่เป็นภาษาไทยมี 3 ศัพท์ ได้แก่ หมเงาะ, ลูกพลวน, ลูกราโบค

ศัพท์ "หมเงาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ หมเงาะ, เงาะ, ขมเงาะ, โลกเงาะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,089 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 40.63 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ลูกพลวน" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกพลวน, ลูกพรวน, พรวน, ลูกพวน, ลูกมวน, โลกพรวน, ลูกกะพรวน, ลูกพั่ว, พลวน, พร่วน, พูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 179 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 6.69 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสงขลา มีพูดหนาแน่นที่บริเวณ อำเภอจะนะ นาทวี และบางส่วนของอำเภอนาหม่อม ซึ่งได้แสดงเส้นแนวแบ่งเขตภาษาย่อยไว้นในแผนที่หมายเลข 78 หมู่บ้านดังกล่าวนี้ ได้แก่ 0094, 0151, 0174, 0177, 0206, 0207, 0209, 0210, 0211, 0215, 0219, 0222, 0223, 0227, 0230, 0233,

0234, 0240, 0249, 0254, 0257, 0258, 0259, 0260, 0261, 0262, 0263, 0271, 0274, 0276, 0278,
0279, 0282, 0286, 0292, 0293, 0454, 0459, 0460, 0461, 0462, 0464, 0465, 0466, 0469, 0484,
0485, 0488, 0489, 0493, 0494, 0495, 0496, 0497, 0498, 0499, 0500, 0501, 0502, 0503, 0507,
0508, 0509, 0510, 0513, 0514, 0515, 0517, 0518, 0519, 0521, 0527, 0529, 0531, 0537, 0542,
0545, 0552, 0555, 0556, 0557, 0559, 0560, 0561, 0562, 0563, 0571, 0572, 0573, 0574, 0578,
0609, 0611, 0627, 0629, 0633, 0634, 0647, 0689, 0896, 0899, 0901, 0903, 0904, 0907, 0908,
0911, 0912, 0913, 0914, 0915, 0916, 0917, 0918, 0920, 0921, 0922, 0923, 0984, 0985, 0986,
0987, 0988, 0989, 0990, 0550, 0474, 0526, 0243, 0251, 0280, 0281, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน
1788, 1790, 1794, 1797, 1803, 1805, 1806, 1807, 1835, 1839, 2109, 2110, 2126, จังหวัดยะลาที่
หมู่บ้าน 1277 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2210, 2217, 2251, 2309, 2386,
2507, 2512, 2514, 2520, 2521, 2522, 2546, 2558, 2561, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2584,
2655, 2659, 2665, 2672, 2706, 2513, 2547, 2552 และ 2575

ศัพท์ “ลูกราโบค” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลูกราโบค, ลูกราโมค, ราโมค, ราโบค, ราโบส, ราโมค, ราโบค มีผู้คนหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 17 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.63 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ในจังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1015, 1020, 1022, 1023, 1032, 1176, 1179, 1182, 1184, 1188, 1194, 1195, 1200, 1201, 1203, 1208 และ 1025

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอัตรา 'เงาะ' ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ เมาะแต, ราโมต, ราโมตัน

ศัพท์ “เมาะเต” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เมาะเต, เงะเมาะเต, บวอห์เมาะเต, บูเมาะเมาะเต, เมาะห์เมาะเต, รัมบูมเต, รำบูเต มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,356 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 50.60 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมายโดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ราโมต” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโมต, ราโมค, รัมโมท, ร่าโมต, รัมโป๊ต, มั่วเริ่มโป๊ต, บัวรัมโมะ, สะโม๊ย, บัวะรำโปต, ราโม๊ะ, ร่าโมค, มั่วะรัมโม๊ต, บุกะราโมค, บัวะหรัมโปต, บัวอาโหมค, ร่าโมค, เบาะรำโมค, ราโปค, ตัวอะโมย, ราโพค หมู่บ้าน มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 0997, 1004, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1016, 1017, 1035, 1036, 1037, 1040, 1041, 1042, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1100, 1008, 1055/3 และ 1196

ศัพท์ “ราโบทัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ ราโบทัน, เมะตัน, ราโบทัน, ราโบทัน, รัมโบทัน, ราโบทัน, ราโบทัน, รามคตัน, ราโบทัน เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 10 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1103, 1041, 1055, สงขลาที่หมู่บ้าน 0912, 0236, 0683, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1930, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1300 และจังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2589 และ 2536 (ไปรคุดแผนที่หมายเลข 78 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 78 ประกอบ)

72 การกระจายตัวของหน่วยอรรถที่ 72 'ธัม'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 72 และได้ปาดข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 72 ‘สั้ม’ ที่เป็นภาษาไทยมี 5 ศัพท์ ได้แก่ สั้มแป้น, สั้ม, นาว, นาวแป้น, สั้มเขียวหวาน

ศัพท์ “ส้มแป้น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้มแป้น, ลูกส้มแป้น, ลูกแป้น, โตกอะแป้น, ลูกแป้น มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,174 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 43.81 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่เป้าหมายในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

ศัพท์ “ส้ม” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้ม, ลูกส้ม, โลก ส้ม, ส้มอู๋ พุคในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 81 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.02 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบ แบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1077, 1079, 1080, 1097, 1213, 1223, 1242, 1187, 1046, 0100, 0101, 0102, 0103, 0205, 0210, 0222, 0233, 0234, 0256, 0257, 0259, 0260, 0261, 0262, 0279, 0460, 0461, 0464, 0495, 0496, 0498, 0499, 0527, 0563, 0597, 0612, 0634, 0914, 0931, 0932, 0933, 0934, 0938, 0940, 0941, 0942, 0943, 0944, 0947, 0226, 0280, 0319, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1799, 1827, 1829, 1837, 1838, 1851, 1912, 1913, 1947, 1948, 1949, 1973, 1974, 1975, 2126, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1302, 1324, 1338, 1339, 1341, 1342, 1378, 1260, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2238, 2514, 2683, 2706 และ 2575

ศัพท์ “นาว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาว, ลูกนาว, สัม นาว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 5 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.19 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบ สอบถามขึ้นมา จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1179, 1201, 1208, 1217, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1251 คือ บ้านท่าเนียบ ตำบลลำพระยา อำเภอเมือง

ศัพท์ “นาวแป้น” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ นาวแป้น, ลูก
นาวแป้น, นางแป้น มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 22 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ของจำนวนหมู่

บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1002, 1025, 1058, 1070, 1071, 1083, 1084, 1193, 1195, 1203, 1209, 1210, 1214, 1216, 1225, 1227, 1228, 1230, 1231, 1196, 1221 และ 1025

ศัพท์ “ส้มเขียวหวาน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ส้มเขียวหวาน เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 3 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.11 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 206, 219 และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2684 คือบ้านโนนสมบูรณ์ ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยยรรย ‘ส้ม’ ในภาษามลายูมีจำนวน 3 ศัพท์ ได้แก่ ลิมา, ลิมา, อาแซ

ศัพท์ “ลิมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิมา, ลิมา, เวะห์ลิมา, เวะห์ลิมา, เวะห์ลิมา, บูเวะห์ลิมา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,373 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.23 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย ในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ศัพท์ “ลิมา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลิมา, ลิมาว, บัวะมาว, บูเวะห์ลิมา, บัวะห์ลิมา, ลิมาเกือร์ตาส มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 20 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.75 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1007, 1010, 1011, 1016, 1040, 1041, 1043, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1055, 1100, 1056, 1103, 1008, 1055/3, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1329 และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2674 คือบ้านจุฬารักษ์ 12 ตำบลสุคิริน อำเภอสุคิริน

ศัพท์ “อาแซ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ อาแซ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดนราธิวาส ที่หมู่บ้าน 2208 และ 2721 (โปรดดูแผนที่หมายเลข 79 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 79 ประกอบ)

73. การกระจายศัพท์ของหน่วยยรรยที่ 73 ‘มะพร้าว’

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยยรรยที่ 73 และได้นำข้อมูลภาษามลายูเคาะหัดตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยยรรยที่ 73 ‘มะพร้าว’ ที่เป็นภาษาไทยมี 1 ศัพท์ ได้แก่ พพร้าว

ศัพท์ “พพร้าว” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ พพร้าว, ลูกพพร้าว, ลูกกะพพร้าว, กะพพร้าว, มะพพร้าว, โลกพพร้าว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในทุกหมู่

บ้านที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายในจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถ 'มะพร้าว' ในภาษามลายูมีจำนวน 5 ศัพท์ ได้แก่ ญอ, ยัว, เฮาะ, กราแม, กลาเปอ

ศัพท์ "ญอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ญอ, ญอร, อีญอ, เวาะญอ, บัวะญอ, บือะญอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,378 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.42 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ "ยัว" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ ยัว, ญัว, คัวญัว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1006, 1009, 1010, 1012, 1013, 1016, 1017 และ 1040

ศัพท์ "เฮาะ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ เฮาะ, ญะ, ญอก, บัวห้อย, บัวะนีเฮะ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด สตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1041, 1043, 1049, 1054 และ 1100

ศัพท์ "กราแม" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ กราแม เพียงคำเดียว มีพูดในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลิเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ "กลาเปอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ กลาเปอ, กลาปอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวน 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1055 คือบ้านตันหยงกาโบย ตำบลปูลู อำเภอเมือง และ จังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2721 คือบ้านไถกูเค็ง ตำบลนุกิต อำเภอเจาะไอร้อง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 80 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 80 ประกอบ)

74. การกระจายศัพท์ของหน่วยอรรถที่ 74 'มะละกอ'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถที่ 74 และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยอรรถที่ 74 'มะละกอ' ที่เป็นภาษาไทยมี 5 ศัพท์ ได้แก่ ลอกอ, แดหลา, กล้วยหลา, แดงตัน, บือติ

ศัพท์ "ลอกอ" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ ลอ, ลูกลอกอ, ละกอ, มะละกอ มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,117 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 41.68 ของจำนวนหมู่บ้าน

บ้านที่ออกแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษามลายูในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย

ศัพท์ “แคลา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T2 ประกอบด้วยคำศัพท์ แคลา, ลูกแคลา, แคลา, แคลา, ลูกได้หฺลา, แลลา, ลูกแคลา, ลูกดีหฺลา, ดีลา, ลูกคิลา, คีหฺลา, โลกคิหฺลา, แคลหา, โลกคิหฺลา มีพูดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 59 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.20 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1000, 1002, 1015, 1021, 1022, 1023, 1025, 1027, 1028, 1032, 1034, 1038, 1051, 1058, 1059, 1071, 1073, 1074, 1075, 1077, 1078, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1097, 1099, 1155, 1176, 1179, 1182, 1184, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1200, 1201, 1203, 1209, 1210, 1213, 1223, 1225, 1227, 1229, 1230, 1247, 1003, 1015, 1187, 1196, 1221, 1025, และจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0474 คือบ้านไร่ ตำบลสะพานไม้แก่น อำเภอจะนะ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภาษาไว้บนแผนที่หมายเลข 81

ศัพท์ “กัถวายหตา” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T3 ประกอบด้วยคำศัพท์ กัถวายหตา, กวยหตา, ลูกกัถวายหตา, กัถวายธา, กัถวายหตา, กัถวายหตา, โลกกัถวายหตา, กอหตา, กัถวายหตา มีพหูพจน์หมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 104 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 3.88 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่ จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0227, 0230, 0233, 0240, 0249, 0256, 0257, 0259, 0260, 0261, 0262, 0278, 0282, 0292, 0293, 0467, 0489, 0497, 0507, 0515, 0517, 0518, 0519, 0521, 0527, 0584, 0529, 0689, 0896, 0898, 0699, 0900, 0901, 0903, 0907, 0908, 0911, 0912, 0913, 0914, 0916, 0917, 0920, 0921, 0923, 0984, 0985, 0986, 0989, 0990, 0520, 0226, 0280, 0281, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1943, 1947, 1948, 1949, 1953, 1911, 1973, 1974, 1975, 2109, 2110, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2200, 2201, 2203, 2210, 2217, 2227, 2238, 2386, 2415, 2426, 2427, 2428, 2429, 2507, 2514, 2512, 2520, 2521, 2522, 2518, 2553, 2558, 2561, 2567, 2568, 2569, 2570, 2572, 2573, 2577, 2655, 2659, 2671, 2672, 2706, 2513, 2547, 2575 ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเส้นแบ่งเขตย่อยของภามาไว้ในแผนที่หมายเลข 81

ศัพท์ “แดงดัน” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แแดงดัน เพียงคำเดียว มีพุดในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 4 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามขึ้นมา ได้แก่ จังหวัดสตูล ที่หมู่บ้าน 1064, 1060, จังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0151 และ 0177

ศัพท์ “บิติ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T5 ประกอบด้วยคำศัพท์ บิติ เพียงคำเดียว มี พุคโนหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถาม
คืนมา ได้แก่ จังหวัด นราธิวาสที่หมู่บ้าน 2552 คือบ้านโคกมะเฟือง ตำบลศาลาใหม่ อำเภอตากใบ

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยบรรด “ มะละกอ ” ในภาษามลายู มีจำนวน 7 ศัพท์ ได้แก่ บือเตะ, บือติ, แดลา, แดลอ, ตีมอนกาญ, แมลล, กล้วยหลา

ศัพท์ “ บือเตะ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือเตะ, บือเตะ, เวะบือเตะ, บือเต็ก, วอปาเตะ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,334 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 49.78 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวจะกระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย โดยเฉพาะจังหวัด สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ สตูล

ศัพท์ “ บือติ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ บือติ, บือเวะบือติ, บือติค , บือติ มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 29 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.08 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 1941, 1997, 1998, 1999, 2001, 2003, 2055, 2087, 2129, 2150, 2151, 2152, 2161, 1958, 2001, 2145, 2153, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1286, 1460, 1470, 1485, 1500, และจังหวัดนราธิวาสที่หมู่บ้าน 2194, 2280, 2384, 2396, 2436, 2688 และ 2482

ศัพท์ “ แดลา ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M3 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดลา, กาแดลา, กาแดละ, บัวเวะแดลา, บัวแดลา, กือแดลา, บัววาแดลา, แดหลา มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 0997, 1010, 1011, 1012, 1035, 1036, 1037, 1041, 1052, 1053, 1055, 1056, 1103 และ 1104

ศัพท์ “ แดลอ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M4 ประกอบด้วยคำศัพท์ แดลอ, กาแดลล, แดลล, แดเลาะ, บัวเวะแดลล, กแดลล, กแดลล, บัวแดลล, กือแดลล, กือแดก, กือแดลล, บัวเวะแดลล มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 14 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.52 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด 1006, 1007, 1008, 1009, 1013, 1016, 1017, 1035, 1040, 1043, 1049, 1052, 1054 และ 1055/3

ศัพท์ “ ตีมอนกาญ ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M5 ประกอบด้วยคำศัพท์ ตีมอนกาญ เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 1050 คือบ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง

ศัพท์ “ แมลล ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M6 ประกอบด้วยคำศัพท์ แมลล เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 2 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.07 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่ จังหวัด ยะลาที่หมู่บ้าน 1270 และ 1275

ศัพท์ “ กล้วยหลา ” ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M7 ประกอบด้วยคำศัพท์ กล้วยหลา เพียงคำเดียว มีพหูในหมู่บ้านจำนวนเพียง 1 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.04 ของจำนวนหมู่บ้านที่

ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2574 คือบ้านใหญ่ ตำบลพร่อน อำเภอตากใบ (ไปรษณูปณณที่หมายเลข 81 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 81 ประกอบ)

75. การกระจายศัพท์ของหน่วยวรรณคดี 75 'อ้อย'

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลคำศัพท์ภาษาไทยทั้งหมดที่แทนหน่วยวรรณคดี 75 และได้นำข้อมูลภาษามาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ พบว่าศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 75 'อ้อย' ที่เป็นภาษาไทยมีเพียง 1 ศัพท์ ได้แก่ อ้อย

ศัพท์ "อ้อย" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ T1 ประกอบด้วยคำศัพท์ อ้อย, ออย มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ซึ่งศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่พูดภาษาไทยในบริเวณพื้นที่เป้าหมายทั้งในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นครราชสีมา

ส่วนศัพท์ที่แทนหน่วยวรรณคดี 'อ้อย' ในภาษามลายู มีจำนวน 2 ศัพท์ ได้แก่ เตอบู และ คาบู

ศัพท์ "เตอบู" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M1 ประกอบด้วยคำศัพท์ เตอบู, คีอบู มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 1,384 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.64 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา โดยศัพท์ดังกล่าวกระจายอยู่บริเวณพื้นที่เป้าหมาย ที่เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนครราชสีมา

ศัพท์ "คาบู" ซึ่งในที่นี้แทนด้วยสัญลักษณ์ M2 ประกอบด้วยคำศัพท์ คาบู, คบู มีพหูพจน์ในหมู่บ้านจำนวนทั้งสิ้น 11 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 0.41 ของจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามคืนมา ได้แก่จังหวัดสตูลที่หมู่บ้าน 997, 1011, 1016, 1041, 1042, 1043, 1049, 1053, จังหวัดปัตตานีที่หมู่บ้าน 2001, 1687, จังหวัดยะลาที่หมู่บ้าน 1506 คือบ้านท่านบ ตำบลกาลอ อำเภอรามัน และจังหวัดนครราชสีมาที่หมู่บ้าน 2272 คือบ้านบงกา ตำบลปอเยาะ อำเภอชิง (ไปรษณูปณณที่หมายเลข 82 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 82 ประกอบ)

จากการศึกษาการกระจายศัพท์ สรุปได้ว่าจากหน่วยวรรณคดีจำนวน 75 หน่วยวรรณคดี ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์นั้น แต่ละหน่วยวรรณคดีเหล่านี้มีรูปแบบของศัพท์ตั้งแต่ 2 ศัพท์ ถึง 20 ศัพท์ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดหมวดหมู่หน่วยวรรณคดีโดยใช้จำนวนศัพท์ที่วิเคราะห์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกพบว่าสามารถแบ่งหน่วยวรรณคดีทั้งหมดออกเป็น 12 กลุ่ม ดังนี้

1. หน่วยวรรณคดีที่มีศัพท์ 2 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยวรรณคดี ได้แก่ หน่วยวรรณคดี 24 'สีขาว' หน่วยวรรณคดี 30 'เล็บ' หน่วยวรรณคดี 31 'พื้น'

2. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 5 'มี' หน่วยยอรรถที่ 6 'ควาย' หน่วยยอรรถที่ 8 'แมว' หน่วยยอรรถที่ 15 'ปู' หน่วยยอรรถที่ 22 'สีแคง' หน่วยยอรรถที่ 25 'สีน้ำเงิน' หน่วยยอรรถที่ 26 'มือ' หน่วยยอรรถที่ 27 'ตา' หน่วยยอรรถที่ 32 'ดิน' หน่วยยอรรถที่ 33 'แก้ว' หน่วยยอรรถที่ 37 'เท้า' หน่วยยอรรถที่ 53 'ดอกไม้' หน่วยยอรรถที่ 55 'ลม' หน่วยยอรรถที่ 66 'ร่ม'

3. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 4 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 2 'ไก' หน่วยยอรรถที่ 3 'เป็ด' หน่วยยอรรถที่ 7 'ช้าง' หน่วยยอรรถที่ 9 'หนู' หน่วยยอรรถที่ 11 'งู' หน่วยยอรรถที่ 14 'ปลา' หน่วยยอรรถที่ 29 'ผม' หน่วยยอรรถที่ 38 'นั่ง' หน่วยยอรรถที่ 40 'บิน' หน่วยยอรรถที่ 42 'กิน' หน่วยยอรรถที่ 47 'ฟัง' หน่วยยอรรถที่ 49 'คืน' หน่วยยอรรถที่ 60 'ประสู' หน่วยยอรรถที่ 62 'เสื่อ' หน่วยยอรรถที่ 'หม้อ'

4. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 5 ศัพท์ จำนวน 16 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 1 'นก' หน่วยยอรรถที่ 4 'วัว' หน่วยยอรรถที่ 10 'เสื่อ' หน่วยยอรรถที่ 12 'กบ' หน่วยยอรรถที่ 13 'เต่า' หน่วยยอรรถที่ 16 'กุ้ง' หน่วยยอรรถที่ 19 'ถึง' หน่วยยอรรถที่ 21 'สีดำ' หน่วยยอรรถที่ 23 'สีเขียว' หน่วยยอรรถที่ 28 'หู' หน่วยยอรรถที่ 34 'คาง' หน่วยยอรรถที่ 35 'บ่า, ไหล่' หน่วยยอรรถที่ 39 'นอน' หน่วยยอรรถที่ 58 'บ้าน' หน่วยยอรรถที่ 59 'ห้อง' หน่วยยอรรถที่ 70 'กล้วย'

5. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 6 ศัพท์ จำนวน 10 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 20 'ค้างคาว' หน่วยยอรรถที่ 36 'นม(อวัยวะ)' หน่วยยอรรถที่ 44 'ตบ' หน่วยยอรรถที่ 50 'ภูเขา' หน่วยยอรรถที่ 56 'ฝน' หน่วยยอรรถที่ 63 'ผ้า' หน่วยยอรรถที่ 64 'กางเกง' หน่วยยอรรถที่ 68 'มีด' หน่วยยอรรถที่ 71 'เงาะ(ผลไม้)' หน่วยยอรรถที่ 73 'มะพร้าว'

6. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 7 ศัพท์ จำนวน 2 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 17 'ใส่เคียน' หน่วยยอรรถที่ 18 'ปลาไหล'

7. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 52 'คันไม้' หน่วยยอรรถที่ 54 'น้ำ' หน่วยยอรรถที่ 57 'พระจันทร์' หน่วยยอรรถที่ 72 'ส้ม'

8. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 9 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 69 'มะม่วง'

9. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 10 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 41 'ตี' หน่วยยอรรถที่ 45 'หัวเราะ' หน่วยยอรรถที่ 48 'นา' หน่วยยอรรถที่ 61 'หน้าต่าง'

10. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 11 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 51 'คลอง'

11. หน่วยยอรรถที่มีศัพท์ 12 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยยอรรถ ได้แก่ หน่วยยอรรถที่ 46 'ร้องไห้' หน่วยยอรรถที่ 65 'เข็มขัด' หน่วยยอรรถที่ 74 'มะละกอ'

12. หน่วยอรรถที่มีศัพท์ 20 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 41 'ตะโกน'

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยพบว่า ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทั้งถิ่นจำนวน 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 และมีหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูทั้งถิ่นจำนวน 1,395 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 52.06 และหลังจากที่ได้วิเคราะห์จำนวน ศัพท์ทั้งหมดที่แทนหน่วยอรรถทั้ง 75 หน่วยอรรถในการวิจัยนี้ สามารถสรุปได้ว่า ศัพท์ ที่วิเคราะห์ได้จาก ตัวเลือก ในคำถามแต่ละข้อ ทั้งที่เป็นศัพท์ที่เป็นภาษาไทยและภาษามลายู มีผู้พูดในอัตราความถี่สูงที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ T1 ในภาษาไทย หรือ M1 ในภาษามลายู แทนศัพท์เหล่านี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 150 ศัพท์ (ศัพท์ภาษาไทย 75 ศัพท์ และศัพท์ภาษามลายู 75 ศัพท์) ส่วนศัพท์ที่เหลือนอกจากศัพท์ T1 และ M1 จะเป็นศัพท์ที่วิเคราะห์ได้จากข้อมูลดิบ จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ T2....หรือ M2...เป็นต้นไป พบว่ามีผู้พูดในอัตราความถี่ต่ำมาก จากการศึกษาภาพรวมพบว่า ความถี่ของ ศัพท์กลุ่มหลังนี้ ส่วนใหญ่มีความถี่ไม่เกินร้อยละ 1 ยกเว้น ศัพท์จำนวน 12 ศัพท์ของหน่วยอรรถข้างล่างนี้ ที่มีความถี่เกินร้อยละ 2.20 ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงบริเวณที่กระจายของศัพท์ทั้ง 12 ศัพท์เหล่านี้ไว้ในแผนที่แล้วโดยการลากเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน (สำหรับศัพท์ของหน่วยอรรถ 'งู', 'ห้อง' และ 'ส้ม' นั้นผู้วิจัยไม่ได้แสดงเส้นแบ่งเขตภาษาย่อยไว้เพราะมีการกระจายที่ไม่ซับซ้อน แต่ได้แสดงการกระจายไว้ตามปกติ) ศัพท์ดังกล่าวได้แก่

ศัพท์	สัญลักษณ์	ความถี่	ร้อยละ	หน่วยอรรถ
อูถาร์	M2	117	4.37	11 'งู'
กาลาวา	M2	172	6.42	20 'ก้างคาว'
ตาสึงอ	M2	165	6.16	28 'หู'
ควน	T2	93	3.47	50 'ภูเขา'
เคื่อน	T2	165	6.16	57 'พระจันทร์'
ปีละ	M2	106	3.96	59 'ห้อง'
ปีตุแลนอ	M2	79	2.95	61 'หน้าต่าง'
สายเอา	T2	271	10.11	65 'เข็มขัด'
ลูกพรวน	T2	179	6.68	72 'เงาะ(ผลไม้)'
ส้ม	T2	81	3.02	72 'ส้ม(ผลไม้)'
แดทตา	T2	59	2.20	74 'มะละกอ'
กั่วยหลา	T3	104	3.88	74 'มะละกอ'

จากการวิเคราะห์ศัพท์ในงานวิจัยนี้ยังทำให้ผู้วิจัยเห็นลักษณะภาษาที่สำคัญ 3 ประการ คือ
 1. ลักษณะภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ 2. ลักษณะภาษาเขมรที่บ้านตันทุเรียน และ 3. ภาษาถิ่นย่อยของ
 ภาษามลายู ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ลักษณะภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลภาษาในจังหวัดสตูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูล
 พบว่าภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ หมู่ที่ 7 ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล มีลักษณะที่แตก
 ต่างไปจากบริเวณอื่น ๆ กล่าวคือ ภาษาที่บ้านเกาะหลีเป๊ะ มีทั้งบริเวณที่พูดภาษาไทยและภาษา
 มลายู ภาษามลายูเป็นภาษาของคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านซึ่งมีลักษณะที่โดดเด่นแตกต่างออกไปจาก
 ภาษามลายูถิ่นอื่น หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ ที่ได้จากแบบสอบถามมาสอบกับภาษาชาวเล
 (Urak Lawwoi) ในงานของ อมร ทวีศักดิ์ (2529:58-102) พบว่า ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะนี้ เป็นภาษา
 ชาวเล ซึ่งภาษาชาวเลนี้ มีคำศัพท์ร่วมกับภาษามลายูอยู่มาก แต่อาจมีเสียงในคำต่างกัน ซึ่งพอจะ
 สรุปความแตกต่างออกเป็น 2 เรื่อง ได้แก่ การใช้คำในภาษาที่เกาะหลีเป๊ะต่างจากภาษามลายู และ
 ในศัพท์ที่ใช้ร่วมกับภาษามลายูนั้นมีพยัญชนะท้ายที่ต่างจากภาษามลายู ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศัพท์ที่ต่างจากภาษามลายู

ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะมีศัพท์ที่ใช้ต่างออกไปจากมลายู ดังข้อมูลข้างล่างนี้

หน่วยอรรถที่	ความหมาย	ภาษามลายู	ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ
10	'เสื่อ'	จิมมา	บูคัด
19	'ลิง'	กือฆอ	กรา
20	'ค้างคาว'	ตะถอลาวา	ละอูละ
36	'นม(อวัยวะ)'	กอบเปะ	คาคา
41	'ตะโกน'	นาฮง	ลูรีะ
45	'หัวเราะ'	ซูกอ	ฉือละ
59	'ห้อง'	บิและ	รูวีก
61	'หน้าต่าง'	ปิตุนาแต	คิกะ
69	'มะม่วง'	ปาโอะย	มาจัก
73	'มะพร้าว'	ญอ	กราม

2. ลักษณะเสียงพยัญชนะท้าย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลภาษามลายูที่เกาะหลีเป๊ะพบว่า ในส่วนของคำที่ผู้พูดบนเกาะหลีเป๊ะใช้คำที่เป็นคำร่วมเชื้อสายกับคำภาษามลายูนั่น หากเป็นคำที่ภาษามลายูมีพยัญชนะท้ายเป็นนาสิก หรือเป็นคำที่เป็นพยางค์เปิด (ไม่มีพยัญชนะท้าย) ภาษามลายูบนเกาะหลีเป๊ะจะมีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะกัก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

หน่วยอรรถที่	ความหมาย	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายู	ภาษาที่เกาะหลีเป๊ะ
1.	'นก'	<burong>	บุรง	บุรอก [buɾok]
2.	'ไก่'	<ajam>	อาแย, อาฮัม	ฮาฮับ [haɟap]
14.	'ปลา'	<ikan>	อีแก, อีกัน	อีกัค [ʔikak]
15.	'ปู'	<ketam>	เกือแด	เกือคัค [ketat]
21.	'สีดำ'	<hitam>	อีแด	อีตັบ [ʔitap]
42.	'กิน'	<makan>	มาแก	มากัค [makat]
48.	'นา'	<padang>	บือแน	บือนัก [bumak]
56.	'ฝน'	<hujan>	อูเย	ฮูยัค [hujat]
57.	'ดวงจันทร์'	<bulan>	บูแก	บูตัค [bulat]
65.	'เข็มขัด'	<tali pinggang>	ตาลีปีแก	ตาลีปีงัก [tali piŋak]

จากคำที่ยกมาข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่าลักษณะเสียงกลุ่มภาคที่พยัญชนะท้ายระหว่างภาษามลายูกับภาษาชาวเลที่เกาะหลีเป๊ะสามารถสรุปได้ดังนี้

พยัญชนะท้ายของคำศัพท์ในภาษามลายู	พยัญชนะท้ายของคำศัพท์ที่เกาะหลีเป๊ะ
-ŋ	~ -k
-m	~ -p หรือ -t
-n	~ -t

ลักษณะภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า มีหมู่บ้านอยู่หมู่บ้านหนึ่ง มีพูดภาษาเขมร ซึ่งได้แก่ บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน จังหวัดนราธิวาส ในการออกแบบสอบถามของผู้ใหญ่บ้าน วิชัย ลักษณะ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 7 ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิรินได้ระบุว่า ในหมู่บ้านนี้มีผู้พูดภาษาถึง 4 ภาษา ซึ่งได้แก่ ภาษาไทย ภาษาเขมร ภาษาลาวอีสาน และภาษาส่วย ในที่นี้ผู้วิจัยจะ

ได้นำเสนอข้อมูลภาษาเขมรตามที่ผู้ใหญ่วัยบ้านได้ตอบส่งมา โดยได้นำคำเขมรปัจจุบันที่สัมพันธ์กับคำในแบบสอบถามมาวางเทียบเคียงไว้ด้วย เพื่อให้สามารถเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงภาษาเขมรปัจจุบันที่บ้านต้นทุเรียน กับภาษาเขมรมาตรฐานปัจจุบัน ดังข้อมูลข้างล่างนี้

หน่วยอรรถที่	ภาษาเขมรที่บ้านต้นทุเรียน			ภาษาเขมรมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
1	'นก', 'bird'	โกนจ๊าบ	ko:n ca:p	กูดาย	ko:n ca:p
2	'ไก่', 'chicken'	เมื่อน	mu:an	ยาส'	mo:en
3	'เป็ด', 'duck'	เตีย	ti:a	ฮา	tiə
4	'วัว', 'ox, cow'	กู๋	ku:	เฮา	ko:
5	'ม้า', 'horse'	แซะ	se?	เฮะ	seh
6	'ควาย', 'buffalo'	กระเบือย	krabxj	กรูบ	krəbɔxj
7	'ช้าง', 'elephant'	คร่าเรือบ	tramrxj	มี	domrxj
8	'แมว', 'cat'	มีว	(ใช้คำภาษาไทย <แมว>)		
9	'หนู', 'rat, mouse'	กะนอล	kanol	กณู	kondol
10	'เสือ', 'tiger'	คลา	khla:	ลฺา	khla:
11	'งู', 'snake'	ปัวะห์	puah	ถส'	puəh
12	'กบ', 'frog'	อ้งแก๊บ	?aŋkep	กโหลบ	?əŋkaep
13	'เต่า', 'turtle'	เนือค	nɔt	หมณีก	?əndaek
14	'ปลา', 'fish'	ไครอย	trəɔj	ไ้	trɔj
15	'ปู', 'crab'	กะคาม	kada:m	กฺาย	kda:m
16	'กุ้ง', 'shrimp, prawn'	ไครกอง	traiko:ŋ	ไ้บหล	trɔjboŋko:ŋ
17	'ไส้เดือน', 'earth-worm'	จะรีน	carin	ณฺรณ	cənlə:n
18	'ปลาไหล', 'eel'	อันต้วง	?antuaŋ	มณฺ'	?əntuaŋ
19	'ลิง', 'monkey'	สวา	swa:	สฺา	swa:
20	'ค้างคาว', 'bat'	ประจิว	praci:w	บฺรณ	prəciəw
21	'สีดำ', 'black'	ชีเขมา	si: khmau	สี+เญ	khmaw
22	'สีแดง', 'red'	ชีกระฮอม	si: kraho:m	สี+กฺรณ	krəho:m
23	'สีเขียว', 'green'	ชีคิ้ว	si: khi:w	สี+เญ	khie:w

หน่วยอรอดที่	ภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน			ภาษาเขมรมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
24	'สีขาว', 'white' ชีซอ		si:so:	สี+ สี	so:
25	'สีน้ำเงิน', 'blue' ชีน้ำเงิน		(ใช้คำภาษาไทย)		-
26	'มือ', 'hand' ใด		daj	ไผ่	daj
27	'ตา', 'eye' พะเนก		phane:k	นูก	phne:k
28	'ขู', 'leg' ตระเรอะตระจิก		srarɔʔtraci:k	นูกทุยเยก	slɔk tɾociək
29	'ผม', 'hair(on head)' เซอะ		sɔh	สกะ	sək
30	'เล็บ', 'nail' กระจ็อก		kracɔk	กรอก	krɔcɔ:k
31	'ฟัน', 'tooth' ทะมิง		taminɔ	เยม	thəmen
32	'ลิ้น', 'tongue' น้ำค		na:t	หณฎาต	ʔanda:t
33	'แก้ม', 'cheek' ตะเปือน		tapuan	ถาฬ	thpɔəl
34	'คาง', 'chin' จังกา		caŋka:	ชญา	cɔŋka:
35	'บ่า, ไหล่', 'shoulder' สมา		sma:	สญา	sma:
36	'นม(อวัยวะ)', 'breast' เคะห์		dɔh	เผาะ	dɔh
37	'เท้า', 'foot' จิง		cu:ŋ	เน็ช	cr:ŋ
38	'นั่ง', 'sit' อังกุย		ʔaŋkuj	หนุย	ʔɔŋkuj
39	'นอน', 'sleep' เดก		de:k	เผก	daek
40	'ยืน', 'stand' ไชรอน		chro:n	ดย	cho:
41	'ตะโกน', 'shout' แสแรก		sare:k	ไสแรก	sraek
42	'กิน', 'eat' โฮบ		ho:p	เฮบ	haop
43	'ตี', 'beat' เว็อย		wɔ:j	เวย	wiəj
44	'ตบ', 'slap' เตียะ		tiaʔ	อะ	tɛ:əh
45	'หัวเราะ', 'laugh' เซอย		cr:j	เสย	saəc
46	'ร้องไห้', 'cry' ยุม		jum	ยัม	jum
47	'ฟัง', 'listen' สะดับ		sadap	สาดบ	sdap
48	'นา', 'rice field' แซร		sare:	ไส	srae
49	'ดิน', 'earth, soil' เคอย		dr:j	ดี	dɔ:j
50	'ภูเขา', 'mountain' พะนอม		phanom	พัม	phnum

หน่วยอรรถที่	ภาษาเขมรที่บ้านคันทุเรียน			ภาษาเขมรมาตรฐาน	
	ความหมาย	คำ	เสียง	คำ	เสียง
51	'คลอง', 'stream' ไอรน		ʔo:rn	អរ	ʔao
52	'ต้นไม้', 'tree' เคิมเมอ		dx:ɿmchɿ:	ដើមឈើ	daəmchɿ:
53	'ดอกไม้', 'flower' ปะกา		paka:	ផ្កា	phka:
54	'น้ำ', 'water' ตึก		tu:k	ទឹក	tu:k
55	'ลม', 'wind' ขะยอล		khajɔ:l	ខ្យល់	khjuəl
56	'ฝน', 'rain' ฟลึง		phli:ŋ	ភ្លៀង	phliəŋ
57	'ดวงจันทร์', 'moon' ควงแค		duarjke:	ខែ	khæe
58	'บ้าน', 'house' ประเคีย		pratia	ផ្ទះ	phɿɛ:əh
59	'ห้อง', 'room' กระพ็อง		kraphɔŋ	?	-
60	'ประตู', 'door' ทะเวียร		thawia	ទ្វារ	twiə
61	'หน้าต่าง', 'window' บ็องอวค		bɔŋʔuat	បង្អួច	bɔŋʔuət
62	'เสื้อ', 'shirt' อาว		ʔa:w	អាវ	ʔa:w
63	'ผ้า', 'cloth' เทีสร		thes	?	-
64	'กางเกง', 'trousers' คอ		khɔ:	ខោ	khao
65	'เข็มขัด', 'belt' ขะเสกกระวัด		khase:krawat	ខ្សែក្រវាត់	khsae kɾəwat
66	'ร่ม', 'umbrella' ฉัด		chat	ឆាត	chat
67	'หม้อ', 'pot' ฉะนัง		chananŋ	ផ្កា	chnanŋ
68	'มีด', 'knight' กระเมียด		kramet	កាំបិត	kɔmbɿt
69	'มะม่วง', 'mango' สวาย		sawa:j	ស្វាយ	swa:j
70	'กล้วย', 'banana' เจ็ก		ce:k	ខេក	caek
71	'เงาะ(ผลไม้)', 'Rambutan' แพลเชอ		phlɛ:chɿ:	ផ្លែឈើ	phlaechɿ:
72	'ส้ม(ผลไม้)', 'orange' ไกรย		kro:j	ក្រូច	kraot
73	'มะพร้าว', 'coconut' แพลโคง		phlɛ:do:ŋ	ផ្លែដូង	phlaedaonŋ
74	'มะละกอ', 'papaya' ละฮ็อง		lahonŋ	ល្អង	lhonŋ
75	'อ้อย', 'sugar cane' อ้อมเพิว		ʔɔmpɿw	អំពៅ	ʔɔmpɿw

ภาษาถิ่นย่อยภาษามลายู

เมื่อได้ศึกษาเฉพาะภาษามลายูในเขตพื้นที่ที่ทำการศึกษานี้ ผู้วิจัยพบว่าลักษณะคำในภาษามลายูที่พูดกันในจังหวัดสตูลและสงขลา ซึ่งในที่นี้จะเรียกว่า ภาษามลายูถิ่นสตูล มีลักษณะต่างจากภาษามลายูที่พูดกันใน 3 จังหวัดที่เหลืออันได้แก่จังหวัด ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส และปรากฏว่าภาษาของผู้พูดที่จังหวัดสตูลกับสงขลานั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษามลายูมาตรฐานมากกว่าภาษาของอีก 3 จังหวัดที่เหลือ ซึ่งในที่นี้จะเรียกว่า ภาษามลายูถิ่นปัตตานี ซึ่งผู้วิจัยจะนำภาษาถิ่นทั้ง 2 นี้มาเปรียบเทียบให้เห็นความต่าง และในที่นี้จะนำภาษามลายูมาตรฐานมาเทียบเคียงไว้ด้วย เพื่อให้เห็นความต่าง และความคล้ายคลึงกันของภาษามลายูถิ่นสตูล ภาษามลายูถิ่นปัตตานี กับภาษามลายูมาตรฐาน ดังนี้

ที่	หน่วยอรรถ	ถิ่นปัตตานี	ถิ่นสตูล	ภาษามลายูมาตรฐาน
2.	'ไก่', 'chicken, hen'	อาเย	อาฮัม	<ayam>
5.	'ม้า', 'horse'	กูดอ	กูดะ	<kuda>
6.	'ควาย', 'buffalo'	กูบา	กรือเบา	<kerbau>
7.	'ช้าง', 'elephant'	กาเจาะห์	ฆายะห์	<gajah>
10.	'เสือ', 'tiger'	ซีมา	ฮาเร็มา	<ha-rimau>
11.	'งู', 'snake'	อูลา	อูละ	<ular>
12.	'กบ', 'frog'	กาเตาะ	กาต๊ะ	<katag>
14.	'ปลา', 'fish'	อีแก	อีกัน	<ikan>
15.	'ปู', 'crab'	กือแต	กะคำ	<ketam>
16.	'กุ้ง', 'shrimp, prawn'	ฮูแด	ฮูดัง	<udang>
17.	'ไส้เดือน', 'earth-worm'	จาจิง	จะจิง	<chaching>
18.	'ปลาไหล', 'eel'	บือโละ	บือโลด	<ikan belut>
20.	'ค้างคาว', 'bat'	ทะลอลาวา	กาลาวา	<kelawar>
21.	'สีดำ', 'black'	อีแต	อีดำ	<hitam>
22.	'สีแดง', 'red'	แมเราะห์	แม-ระห์	<merah>
23.	'สีเขียว', 'green'	ฮือยา	ฮือเยา	<ijau>
26.	'มือ', 'hand'	ตาเง	ตางัน	<tangan>
27.	'ตา', 'eye'	มาตอ	มาตา	<mata>
29.	'ผม', 'hair(on head)'	ราโมะ	ราโมต	<rambut>

ที่	หน่วยอรอด	อินปัตตานี	อินชตุล	ภาษามลายูมาตรฐาน
32.	'ลิ้น', 'tongue'	ลีเคะห์	ลีเคะห์	<lidah>
36.	'นม(อวัยวะ)', 'breast'	กอแปะ	แต๊ะ	<dada>
39.	'นอน', 'sleep'	ตีโด	ตีเคะ	<tidor>
41.	'ตะโกน', 'shout'	นาซง	ดัมเป๊ะ	<ber-tirial>
42.	'กิน', 'eat'	มาแก	มากัน	<me-makan>
43.	'ตี', 'beat'	ตีบัย	ฆอแด	<pukul>
45.	'หัวเราะ', 'laugh'	กือเถาะ	ซุกอ	<gelak>
48.	'นา', 'rice field'	บือแน	บือนา	<padang>
49.	'ดิน', 'earth, soil'	ตานะห์	ตานะห์	<tanah>
50.	'ภูเขา', 'mountain'	บุเกะ	บุเก็ค	<bukit>
51.	'คลอง', 'stream'	ซุงา	ซุงัย	<sungai>
52.	'ต้นไม้', 'tree'	ปาสงกายู	ปอเกาะกายู	<pokok kayu, pohon kayu>
53.	'ดอกไม้', 'flower'	บุงอ	บุงา	<bunga>
54.	'น้ำ', 'water'	อาย	อายะ	<ayer>
55.	'ลม', 'wind'	อาจิง	อาจิง	<angin>
56.	'ฝน', 'rain'	อูเย	อูยัน	<hujan>
57.	'ดวงจันทร์', 'moon'	บุถ	บุถัน	<bulan>
58.	'บ้าน', 'house'	รูมะะห์	รูมะห์	<rumah>
60.	'ประตู', 'door'	ปีตุ	ปีนตุ	<pintu>
61.	'หน้าต่าง', 'window'	ปีตุนาแด ปีตุแนล	ปีตุตังกะ	<tingkap>
63.	'ผ้า', 'cloth'	คาเอง	แก่น	<kain>
64.	'กางเกง', 'trousers'	สะดูวา	สะแว	<sehuar>
65.	'เข็มขัด', 'belt'	ตาลีปีแก	ตาลีปีงัน	<tali pinggang>
67.	'หม้อ', 'pot'	ปูโยะ	ปราชู	<periok>
68.	'มีด', 'knife'	ปีซา	ปีเซา	<pisau>
69.	'มะม่วง', 'mango'	ปาโอะย	ปล่า	<epelam>
70.	'กล้วย', 'banana'	ปีแซ	ปีซัง	<pisang>
71.	'เงาะ(ผลไม้)', 'Rambutan'	เมาะแด	ราโมต	<rambutan>

ที่	หน่วยวรรณ	ถิ่นปัตตานี	ถิ่นสตูล	ภาษามลายูมาตรฐาน
72.	'ส้ม(ผลไม้)', 'orange'	ลิมา	ลิเมา	<limau>
73.	'มะพร้าว', 'coconut'	ญอ	ยัว	<pokok nyior>
74.	'มะละกอ', 'papaya'	แตลา	บือเตะ	<betek>
75.	'อ้อย', 'sugar cane'	คือนู	คาญ	<tebu>

จากการศึกษาการกระจายศัพท์ทั้ง 75 หน่วยวรรณ พบว่าแต่ละหน่วยวรรณมีศัพท์ที่แทนทั้งภาษาไทยและภาษามลายูอย่างน้อยที่สุดภาษละ 1 ศัพท์ รวมเป็น 2 ศัพท์ ซึ่งเมื่อพิจารณาแยกระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูแล้วพบว่า ภาษาไทยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของ 2 จังหวัด ได้แก่จังหวัดสตูล และสงขลา ส่วนภาษามลายูจะกระจายหนาแน่นอยู่ใน 3 จังหวัด ได้แก่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งการกระจายของทั้ง 2 ภาษานี้ ผู้วิจัยได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในแผนที่ หมายเลข 7 โดยได้แบ่งบริเวณที่เป็นหมู่บ้านที่พูดภาษามลายูทั้งหมด และไม่แบ่งหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยทั้งหมด (โปรดดูแผนที่ หมายเลข 7 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 7)

ภายในพื้นที่ของจังหวัด สตูล และ สงขลานั้น มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่บริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดสตูลตามแนวชายฝั่งทะเล ตั้งแต่บ้านเกาะนุโหล่น ตำบลปากน้ำตงมา โดยกระจายกันพูดต่อเนื่องลงมาที่ ตำบลท่าแพ ตำบลเจ๊ะบิลัง ตำบลคันหยงไป ตำบลคำมะลัง และมีพูดกระจายอยู่อย่างเบาบางทางตอนใต้ของจังหวัดสงขลา บริเวณอำเภอสะเคา อำเภอนาทวี และ ค่อย ๆ มีพูดหนาแน่นขึ้นที่อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอจะนะ(โดยเฉพาะบริเวณรอบ ตัวอำเภอ) และ อำเภอเทพา

เมื่อพิจารณาพื้นที่ของจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่นมากนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีผู้พูดภาษาไทยกระจัดกระจายกันอยู่ภายในความหนาแน่นของภาษามลายูด้วยเช่นเดียวกัน ในจังหวัดปัตตานีมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่ทั่วจังหวัด โดยเฉพาะบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัด ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอเทพาของจังหวัด สงขลา และติดต่อกับ ตำบลลำพระยา อำเภอเมืองของจังหวัดยะลา ซึ่งบริเวณรอยต่อของทั้ง 3 จังหวัดนี้ คือ จังหวัด สงขลา ปัตตานี และ ยะลา อาจเรียกได้ว่าเป็นเขตรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู (โปรดดูแผนที่หมายเลข 7) นอกจากนั้น ยังมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นที่อำเภอป่านาเร และอำเภอไม้แก่น

ในส่วนของพื้นที่ของจังหวัดยะลานั้นมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยหนาแน่นอยู่บริเวณทิศตะวันออกของอำเภอบันนังสตาบริเวณหนึ่ง ซึ่งกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกลุ่มนี้มีต่อเนื่องเข้าไปถึงจังหวัดนราธิวาส ที่ตำบลกาหลง อำเภอศรีสาคร และมีหนาแน่นในบริเวณอำเภอธารโต บริเวณตะวันตกเฉียงเหนือ ของเขื่อนบางลางอีกบริเวณหนึ่ง นอกจากนั้นผู้วิจัยพบว่ามีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยอยู่ทางบริเวณตะวันตกของจังหวัดยะลา ตลอดเขตแนวรอยต่อกับประเทศมาเลเซีย จากทางตอนใต้ของจังหวัดขึ้นไป โดยเริ่มต้นที่ อำเภอเบตงที่ตำบลคานะแหมะระ ตำบลแม่หวาด, อำเภอธารโตที่ตำบลบ้านแห และตำบลคีรีเขตตอนเหนือ, อำเภอบันนังสตาที่ตำบลตำทะลุตอนใต้, อำเภอยะหาที่บริเวณตอนใต้ของตำบลปะแต และ ทางตะวันตกของกิ่งอำเภอกาบัง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต่อเนื่องตลอดไปถึงกลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่บ้านไร่เหนือ ตำบลบาโหย อำเภอสะบ้าย้อยจังหวัดสงขลา

ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่พูดภาษามลายูหนาแน่นมาก ยังมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยอยู่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดที่อำเภอตากใบและอำเภอสุโงห์ปาดีและมีพูดบริเวณตะวันออกของ อำเภอระแงะ โดยต่อเนื่องไปถึงบริเวณอำเภอเมือง นอกจากนี้ยังมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยอีกบริเวณหนึ่ง ได้แก่ ทางบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่ติดต่อกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ได้แก่ที่ตำบลมาโมง และตำบลภูเขาทองของอำเภอสุคีริน

นอกจากนั้น เมื่อศึกษาคำศัพท์ที่รวบรวมได้ ผู้วิจัยยังพบว่าใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้ยังมีภาษาอื่นพูดอยู่ด้วยซึ่งได้แก่ ภาษาชาวเล (Urak Lawoi') ที่หมู่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และภาษาเขมร ที่หมู่บ้านตันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส และยังพบว่า ในส่วนของภาษามลายูนั้นอาจแบ่งย่อยออกเป็น 2 ดialect ตามลักษณะภาษาที่แตกต่างกัน ได้แก่ภาษามลายูถิ่นสตูล และภาษามลายูถิ่นปัตตานี

บทที่ 6

การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาตามแนววิชาภูมิศาสตร์ภาษาดั้งเดิม ซึ่งหลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์มาจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์มาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้ในบทที่ 3 ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ศัพท์ดังกล่าวนี้ คือผู้วิจัยได้ ศัพท์ ที่แทนหน่วยย่อยต่าง ๆ ทั้งหมดต่อจากนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ภาษาให้กับศัพท์ที่วิเคราะห์ได้ ต่อมาได้กำหนด (plot) สัญลักษณ์ภาษาเหล่านั้นลงบนแผนที่ ทำให้สามารถมองเห็นรูปแบบการกระจายภาษาในพื้นที่เป้าหมายทั้งหมด ซึ่งขั้นตอนทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นขั้นตอนของการทำวิจัยเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 1 ซึ่งมุ่งทำแผนที่ภาษาศาสตร์แสดงการกระจายของศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และเนื่องจากการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญอีกข้อหนึ่งนอกเหนือจากการแสดงการกระจายของศัพท์ดังกล่าวแล้ว ซึ่งได้แก่การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ฉะนั้นในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลของการกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาดังกล่าว เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ของการวิจัย

แนวแบ่งเขตภาษา (bundles of isoglosses) ในงานวิจัยนี้ เกิดจาก เส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses) หลาย ๆ เส้นที่ทับซ้อนกัน ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตภาษาของหน่วยย่อยต่าง ทั้ง 75 หน่วยย่อย และเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติงาน ในที่นี้จะกล่าวถึงขั้นตอนการลากเส้นแบ่งเขตภาษาโดยสังเขปดังนี้

1. พิจารณาแยกประเภทของหมู่บ้าน

ในเบื้องต้น หลังจากที่ได้ให้สัญลักษณ์ภาษาลงในแผนที่ที่แสดงขอบเขตหมู่บ้านของแต่ละจังหวัดที่ละหน่วยย่อยแล้ว พบว่าบนแผนที่จะปรากฏสัญลักษณ์ภาษา 2 ลักษณะ ได้แก่ สัญลักษณ์อักษร T ตามด้วยตัวเลข ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านนั้น ๆ มีพูดภาษาไทย และสัญลักษณ์อักษร M ตามด้วยตัวเลข ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านนั้น ๆ มีพูดภาษามลายู นอกจากจะสามารถมองเห็นได้ว่าหมู่บ้านต่างมีสัญลักษณ์แตกต่างกันออกเป็นอักษร T และ M แล้ว ในขั้นตอนการปฏิบัติจริงนั้น ผู้

วิจัยยังแยกสีของการให้สัญลักษณ์ เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย กล่าวคือ ผู้วิจัยได้ให้อักษร T เป็นสีน้ำเงิน และให้อักษร M เป็นสีแดง ซึ่งการให้สีที่แตกต่างกันนี้ จะทำให้การลากเส้นแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูกระทำได้อย่างชัดเจนมากขึ้นและมีโอกาสผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้นในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจึงสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบริเวณใดเป็นบริเวณที่พูดภาษาไทยและบริเวณใดเป็นบริเวณที่พูดภาษามลายู

ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ แรเงา หมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู เพื่อให้สามารถเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพื้นที่ ของ 2 ภาษานี้มีกระจายกันอยู่อย่างไร เป็นกลุ่มก้อนหรือกระจุกกระจายกันอยู่ และอยู่และมีภาษาใดอยู่บริเวณใดบ้าง ผลจากการแรเงาหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู ทำให้สามารถค้นพบและมองเห็นการกระจายของภาษาไทยและภาษามลายูอย่างชัดเจน ดังแสดงไว้ในแผนที่หมายเลข 7 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เล่มที่ 2 หน้า 7

2. ลากเส้นแบ่งเขตภาษา

หลังจากที่ได้กำหนดสัญลักษณ์และ แรเงา ลงบนแผนที่แล้ว ผู้วิจัยได้ลากเส้นแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู ของแต่ละหน่วยย่อย ที่ละหน่วยย่อย จนครบถ้วนทั้ง 75 หน่วยย่อย ในการลากเส้นแบ่งเขตภาษาดังกล่าวนี้ใช้วิธีการลากไปตามเส้นแสดงขอบเขตของหมู่บ้านระหว่างหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยและหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู จากนั้นได้นำการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษา (isoglosses) ของแต่ละหน่วยย่อยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันทั้ง 75 หน่วยย่อย เพื่อสรุปภาพรวมของการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษาทั้งหมด และลากแนวแบ่งเขต (bundles of isoglosses) ภาษาไทยและภาษามลายู

อย่างไรก็ตามในขั้นตอนการพิจารณาการลากเส้นแบ่งเขตภาษานั้น ผู้วิจัยพบว่าในบางพื้นที่ที่ไม่อาจลากเส้นแบ่งเขตภาษาได้ กล่าวคือ ลักษณะที่ปรากฏจะเป็นพื้นที่ของบริเวณที่มีพูดภาษามลายูอยู่หนาแน่น และในบริเวณดังกล่าวนี้มีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยตั้งอยู่กระจุกกระจายอยู่ทั่วไป ทำให้ไม่สามารถลากเป็นเส้นต่อเนื่องแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ พื้นที่ดังกล่าวนี้ได้แก่พื้นที่ในจังหวัด ปัตตานี และนราธิวาส

3. ลักษณะแนวแบ่งเขตภาษา

เมื่อนำการปรากฏของเส้นแบ่งเขตภาษา ของแต่ละหน่วยย่อย ทั้ง 75 หน่วยย่อย มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันแล้ว ผู้วิจัยพบว่าเส้นแบ่งเขตภาษาของทุกหน่วยย่อยทับกันสนิททุกเส้น

ซึ่งแสดงให้เห็นตำแหน่งที่ชัดเจนของแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายู จากการวิเคราะห์การปรากฏของการกระจายศัพท์สามารถถากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ จำนวน 5 เส้น สำหรับในการนำเสนอแนวแบ่งเขตข้างล่างนี้ ผู้วิจัยจะอ้างถึงหมู่บ้านโดยใช้เลขประจำหมู่บ้าน (โปรดดูบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัยในภาคผนวก ก.) ตามด้วยอักษร T สำหรับหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทย และตามด้วยอักษร M สำหรับหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายูบน บนพื้นที่เป้าหมาย ดังนี้

3.1 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 1

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 1 แนวแบ่งเขต A ซึ่งเริ่มต้นลากจากนอกชายฝั่งทะเลบริเวณเหนือตอนกลางของจังหวัดสตูลเหนือเกาะบูโหลนเลไปตามเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านตอนเหนือของหมู่บ้าน 1100M แล้วอ้อมวกกลับออกสู่ทะเลพื้นที่เกาะสาหร่ายแล้วต่อลงมาทางทิศใต้กลับเข้าสู่ฝั่งที่ตำบลสาคร อำเภอลำพูน จังหวัดสตูล เข้าไปตามเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านตอนเหนือของหมู่บ้าน 1215M จากนั้นลากต่อลงมาทางทิศใต้ตามแนวเหนือของเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 1037M, 1040M, 1017M, 1016M, 1014M 1012M และ 1011M จากนั้นวกกลับลงมาทางทิศใต้ ตามแนวเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 1011M, 1007M, 1106M, 1004M, 0997M และผ่านลงมาทางทิศใต้ไปทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 1036M, 1035M, 1052M, 1053M, 1055M, 1056M, 1054M มาสู่เส้นแนวเขตชายแดนไทย-มาเลเซีย แนวแบ่งเขตภาษา A นี้ เป็นแนวแบ่งเขตภาษามลายูออกจากภาษาไทยบริเวณหมู่บ้านริมทะเลทางตอนใต้ของจังหวัดสตูล (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88-89 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 89 ตามลำดับ)

จากนั้นแนวแบ่งเขตจะลากไปบนเส้นแสดงขอบเขตตอนเหนือของหมู่บ้าน 0147M ซึ่งได้แก่หมู่บ้านตะโล๊ะ ตำบลปาดังเบซาร์ จังหวัดสงขลา แล้วลากผ่านต่อเนื่องไปทางเหนือของหมู่บ้าน 0146 M, 0149M, 0154M, 0153M, 0152M, และ 0170M จากนั้นวกกลับลงมาทางทิศใต้ มาตามบริเวณเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้านด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 0172M, 0153M, 0148M, 0140 M, 0197M, 0201M, และ 0203M ลากผ่านตอนเหนือของ หมู่บ้าน 0193M และผ่านด้านตะวันตกของเส้นแบ่งเขตหมู่บ้าน 0192M และ 0193M ทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน ออกสู่ชายแดนประเทศมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาวกเข้าทางด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้าน 289M, 287M และดึงขึ้นไปทางเหนือบริเวณตอนใต้ของอำเภอนาทวี โดยวกไปทางเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 236M ตอนเหนือของหมู่บ้าน 212M แล้ววกกลับลงได้มาทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 0288M, 0287 M, 0289M, ออกสู่เขตชายแดนประเทศมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นวกกลับเข้ามาในเขตชายแดนไทยอีกครั้งหนึ่งทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน 0697M บ้านคลองคาหา ตำบลบาไทย อำเภอลำพูน

สะพาน้อย จังหวัดสงขลา โดยพุ่งตรงเข้าสู่เขตแดนไทยไปตามเส้นแบ่งเขตหมู่บ้านตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0697M, 0671M, 0682M, 0685M, 0684M, แล้วเลี้ยววกไปทางเหนือของหมู่บ้าน 0603M และวกกลับลงใต้ผ่านเขตหมู่บ้านแนวตะวันออกของหมู่บ้าน 0603M, 0684M, 0685M, 0682M แล้ววกขึ้นเหนือไปตามแนวขอบหมู่บ้านทางด้านตะวันตกของหมู่บ้าน 0672M 0683M 0645M วกลงไปทางตะวันออกตามด้านเหนือของเส้นแสดงขอบเขตหมู่บ้าน 0639M, 0651M, 0649M, 0646M, 0657M, 0652M แล้วเข้าสู่เขต จังหวัดปัตตานี จากนั้นลากวกเป็นเส้นวกไปวกมา หรือเส้นหัก 2 คลบ ไปตามแนวตะวันตกและตะวันออก ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายูระหว่างจังหวัดสงขลาและจังหวัดปัตตานี จากนั้นจึงพุ่งตัวขึ้นเหนือไปตามแนวใต้และตะวันตกของเส้นขอบเขตหมู่บ้าน 0589M, 0586M, 0620M, 0613M, แล้วลากตั้งขึ้นไปทางทิศเหนือตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0613M, 0620M, 0557M, 0623M, 0625M ออกสู่อำเภอไทยทางตอนเหนือของอำเภอเทพา จากนั้นวกกลับเข้ามาสู่ชายฝั่ง โดยล้อมวนรอบอำเภอจะนะทางทิศตะวันออกของแนวเขตหมู่บ้าน 0453M, 0446M, 0448M, 0449M 0455M, 0443M, 0450M, 0451M วกลงมาทางใต้ของหมู่บ้าน 0446M, 0443M, 0449M, 0492M, 0554M แล้ววกขึ้นเหนือไปตามแนวตะวันตกของหมู่บ้าน 0487M, 0452M, 0456M, 0453M ออกสู่อำเภอไทยเหนืออำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 และ 90 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 90 ตามลำดับ)

3.2. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 2

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 2 ว่า แนวแบ่งเขต B เส้น B นี้ เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทย และภาษามลายู บริเวณขอบชายแดนระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ทางด้านตะวันตกของจังหวัดยะลา โดยแบ่งเขตภาษามลายูในพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดยะลาออกจากภาษาไทยที่กระจายกันอยู่ตลอดแนวเขตระหว่างประเทศ แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 2 นี้ เริ่มต้นที่แนวเหนือของขอบเขตของหมู่บ้าน 0694T, 0993T, 695T ของจังหวัดสงขลา แล้วลากผ่านเข้าไปในจังหวัดยะลาทางขอบเขตตอนเหนือของหมู่บ้าน 1554T แล้วลากตั้งลงมาตามขอบเขตหมู่บ้าน 1554T จนจรดชายแดนไทย-มาเลเซีย จากนั้นลากทับไปตามแนวเขตระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียไปจนถึงหมู่บ้าน 1361T แล้วจึงวกขึ้นเหนือไปตามขอบด้านตะวันตกของหมู่บ้าน 1361T, 1552T แล้วเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกโดยลากผ่านขอบเขตด้านตะวันออกของหมู่บ้าน 1361T, 1421T, 1420T แล้ววกกลับลงมาทางทิศใต้ตามแนวตะวันออกของหมู่บ้าน 1420T, 1424T, 1537T, 1542T, 1539T จากนั้นทิศทางของแนวแบ่งเขตจะลากลงมาโดยผ่านไปตามด้านตะวันออกของขอบเขตหมู่บ้านต่าง ๆ โดยในบางช่วงจะลากทับแนวเขตประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ได้แก่หมู่บ้าน 1535T, 1324T, 1340T 1341T, 1342T, 1338T จากนั้นจะวกไปทางทิศตะวันตก

ตามแนวเส้นตอนใต้ของขอบเขตหมู่บ้าน 1338T, 1339T, และ 1337T ออกสู่ชายแดนประเทศไทย และมาเลเชียตรงรอยต่อระหว่างตำบลเบตง อำเภอเบตงกับหมู่บ้านบ่อน้ำร้อน ตำบลตานะแมเราะ อำเภอเบตง (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

3.3 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 3

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 3 ว่า แนวแบ่งเขต C ซึ่งเริ่มต้นจากแนวแบ่งเขตประเทศไทย และมาเลเชีย ถากผ่านตอนเหนือของหมู่บ้าน 2672T คือหมู่บ้านชอยปราจีน ตำบลสุคีริน อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส วกลงมาทางใต้ จนถึงแนวเขตแดนประเทศไทย-มาเลเชีย ถากทับแนวเขตระหว่างประเทศ มาจนถึงหมู่บ้าน 2659T จากนั้นถากไปตามขอบแนวทางทิศเหนือของหมู่บ้าน 2659T, 2655T, 2686T, 2687T, และ 1681T มาบรรจบเส้นเขตแดนระหว่างประเทศไทย-มาเลเชีย ที่รอยต่อระหว่างหมู่บ้าน 2681T กับ 2635M (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 และ 92 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 92 ตามลำดับ)

3.4 แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 4

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 3 ว่า แนวแบ่งเขต D ซึ่งแนวแบ่งเขตแนวที่ 4 นี้เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพว่ากลุ่มหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยปรากฏเป็นกลุ่มอยู่ท่ามกลางบริเวณหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู ดังนั้นแนวแบ่งเขตภาษาจึงมีลักษณะเป็นเส้นโค้งล้อมรอบหมู่บ้านต่าง ๆ ที่พูดภาษาไทยเป็นกลุ่มก้อน ซึ่งปรากฏอยู่ในบริเวณของ 2 จังหวัด คือจังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส แนวแบ่งเขตแนวที่ 4 นี้ ถากล้อมรอบหมู่บ้านต่อไปนี้ 1417T, 1413T, 1407T ของจังหวัดยะลาและหมู่บ้าน 2416T และ 2415T ของจังหวัดนราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88, 92 และ 93 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88, 92 และ 93)

3.5. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 5

ในที่นี้จะเรียกแนวแบ่งเขตภาษาที่ 5 ว่า แนวแบ่งเขต E ซึ่งแนวแบ่งเขตแนวที่ 5 นี้เป็นแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพว่ากลุ่มหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยปรากฏเป็นกลุ่มอยู่ท่ามกลางบริเวณหมู่บ้านที่มีพูดภาษามลายู เช่นเดียวกับแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 5 ดังนั้นแนวแบ่งเขตภาษาจึงมีลักษณะเป็นเส้นโค้งล้อมรอบหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย ซึ่งปรากฏอยู่ในจังหวัดนราธิวาส บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ได้แก่หมู่บ้าน 2560T, 2561T, 2559T, 2558T, 2706T, 2553T, 2552T, 2548T, 2568T, 2567T, 2546T,

2547T, 2569T, 2575T, 2570T, 2572T, 2574T, 2577T, 2573T, 2518T, 2521T, 2512T, 2522T, 2520T, 2507T, 2516T, 2514T, และ 2513T (โปรดดูแผนที่หมายเลข 93 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 93)

อย่างไรก็ตามยังมีหมู่บ้าน ที่มีพูดภาษาไทยในพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูอย่างหนาแน่นอยู่ ซึ่งหมู่บ้านภาษาไทยเหล่านี้ ตั้งอยู่กระจัดกระจายทั่วไปหลายหมู่บ้าน ทำให้ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ชัดเจน ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงตำแหน่งของหมู่บ้านเหล่านี้ไว้ในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 แล้ว ทำให้สามารถมองเห็นว่าพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่นใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส มีบริเวณโคบังที่หมู่บ้านภาษาไทยเกิดกระจัดกระจายแทรกปะปนอยู่ โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่าหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยเหล่านี้กระจายอยู่ในอัตราความถี่สูงที่สุดในจังหวัดปัตตานี ทั้งทั้งจังหวัด สำหรับในจังหวัดยะลานั้นแทบไม่มีหมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยในลักษณะนี้อยู่เลย ส่วนในจังหวัดนราธิวาส นั้น พบว่า หมู่บ้านที่มีพูดภาษาไทยในลักษณะเช่นนี้ จะปรากฏหนาแน่นบริเวณพื้นที่ ซึ่งอยู่ระหว่าง จุดที่เป็นที่ตั้งอำเภอ 4 อำเภอ ซึ่งได้แก่อำเภอยี่งอ อำเภอระแงะ อำเภอเจาะไอร้องและอำเภอเมืองนราธิวาส (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88,91 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 และ 91 ตามลำดับ)

โดยสรุป จากการศึกษาการกระจายศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผู้วิจัยพบว่าบนพื้นที่วิจัยนี้มีทั้ง บริเวณที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ และ บริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ สำหรับในส่วนที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ผู้วิจัยพบว่าสามารถลากแนวแบ่งเขตได้ 5 แนว ซึ่งทั้ง 5 แนวนี้ แต่ละแนวเกิดจากกลุ่มของเส้นแบ่งเขตภาษาที่ทับซ้อนกันอย่างสนิททั้ง 75 หน่วยย่อย แนวที่ 1 แบ่งภาษาไทยออกจากภาษามลายู โดยลากผ่านจังหวัดสตูลแบ่งส่วนของหมู่บ้านแถบริมชายฝั่งทะเลอันดามันทางตอนใต้ของจังหวัด ออกจากหมู่บ้านที่อยู่ถัดเข้ามาในแผ่นดินใหญ่ และแบ่งบางหมู่บ้านทางตอนใต้ของจังหวัดสงขลา ในอำเภอสะเดา ออกจากหมู่บ้านส่วนใหญ่ที่เหลือของอำเภอสะเดา แบ่งหมู่บ้านทางตอนใต้ของอำเภอนาทวี หมู่บ้านส่วนใหญ่ของอำเภอสะบ้าย้อย และอำเภอเทพาออกจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดสงขลา และพาดผ่านบริเวณรอยต่อระหว่างจังหวัดสงขลาและปัตตานีในลักษณะเส้นวกวนตามแนว ตะวันตก-ตะวันออก ก่อนออกสู่อ่าวไทยตอนเหนือของอำเภอเทพาโดยแนวแบ่งเขตภาษานี้ ได้วกกลับเข้าสู่ฝั่งโดยโอบรอบบริเวณโดยรอบของอำเภอจะนะแล้วออกสู่อ่าวไทยทางตอนเหนือของอำเภอจะนะอีกครั้งหนึ่ง แนวที่ 2 ปรากฏแบ่งภาษาไทยและภาษามลายู ตั้งแต่ตอนเหนือ ของหมู่บ้านไร่เหนือบ้านบาโง และบ้านสาละ คำบลบาโง อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลาแล้วลากผ่าน

ขอบเขตของหมู่บ้านต่าง ๆ ตามแนวเขตหมู่บ้านคันตะวันตกของจังหวัดยะลาลงไปถึงบ้านบ่อน้ำร้อน ตำบลตานะแมเราะ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยบางส่วนของแนวแบ่งเขตภาษานี้ทับทับไปบนเส้นเขตแดนไทย-มาเลเซีย ตามแนวตะวันตกของจังหวัดยะลา แบ่งภาษาไทยทางซ้ายมือของแนวแบ่งเขตนี้ออกจากภาษามลายูทางคันขวามือของแนวแบ่งเขตออกจากกัน แนวที่ 3 แบ่งภาษาไทยที่อยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดนราธิวาสและทางคันใต้แนวแบ่งเขตนี้ ออกจากภาษามลายูทางคันเหนือของแนวแบ่งเขตนี้ออกจากกัน แนวที่ 4 แบ่งกลุ่มภาษาไทยที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเจ็อนบางฉางในจังหวัดยะลาและบางส่วนของจังหวัดนราธิวาส ออกจากภาษามลายูที่อยู่โดยรอบ แนวที่ 5 แบ่งกลุ่มภาษาไทยที่อยู่บริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ออกจากภาษามลายูที่อยู่บริเวณโดยรอบ

สำหรับในส่วนที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ได้แก่บริเวณของจังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีพูดภาษามลายูหนาแน่น แต่ปรากฏว่ามีภาษาไทยพูดอยู่กระจัดกระจายปะปนอยู่ทั่วไปในสภาพที่ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาภูมิศาสตร์คำศัพท์ของภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่จังหวัดสตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นงานวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนทุนจาก สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ประเภทโครงการทุนวิจัยหลังปริญญาเอก ประจำปีงบประมาณ 2542 ใช้เวลาดำเนินการวิจัยทั้งหมด 2 ปี เริ่มตั้งแต่เดือน กรกฎาคม 2542 ถึงเดือนมิถุนายน 2544

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาการกระจายศัพท์ของแต่ละหน่วยย่อย ในภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อจัดทำแผนที่ภาษาศาสตร์ และกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในบริเวณพื้นที่ดังกล่าว

ในการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยดำเนินการศึกษานำร่องพบว่า ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นรอยต่อระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู แต่โครงการนำร่องดังกล่าวได้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระจายศัพท์ไม่ชัดเจนเนื่องจากเก็บข้อมูลภาษาในระดับอำเภอ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถี่ถ้วน ชัดเจน และเป็นประโยชน์มากขึ้น ผู้วิจัยจึงกำหนดจุดเก็บข้อมูลจากทุกหมู่บ้านในพื้นที่ดังกล่าว

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดให้ ผู้ใหญ่บ้านของทุกหมู่บ้าน จำนวน 2,720 หมู่บ้านเป็นผู้บอกภาษา โดยการตอบคำถามลงในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยส่งถึงโดยทางไปรษณีย์ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงปริมาณของการใช้คำศัพท์ของทั้ง 2 ภาษา การวิเคราะห์ภาษาการศึกษาย่อยในแต่ละหน่วยย่อย และเสนอผลการศึกษาโดยใช้แผนที่แสดงการกระจายของศัพท์หน่วยย่อยละ 1 แผ่น

รายงานการวิจัยนี้ ได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 7 บท ได้แก่ บทที่ 1 กล่าวถึงที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตและข้อจำกัดของงานวิจัย และประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย บทที่ 4 การวิเคราะห์ศัพท์ บทที่ 5 การกระจายศัพท์ บทที่ 6 การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษา บทที่ 7 การสรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตลอดจนท้ายเป็น บรรณานุกรม และภาคผนวก

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลจากการวิจัยนี้สรุปได้ว่า ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยมีหมู่บ้านที่สมาชิกภายในครัวเรือนเดียวกันพูดภาษาไทยด้วยกัน จำนวนทั้งสิ้น 1,285 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ของหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 2,680 หมู่บ้าน และมีหมู่บ้านที่สมาชิกภายในครัวเรือนเดียวกันพูดภาษามลายูด้วยกัน ทั้งสิ้นจำนวน 1,395 หมู่บ้าน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 52.05 ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้แสดงหมู่บ้านต่าง ๆ ไว้ในบัญชีรายชื่อหมู่บ้าน สำหรับหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูได้ให้อักษร M ไว้ข้างหลังหมายเลขประจำหมู่บ้านของทุกหมู่บ้าน ส่วนเลขประจำหมู่บ้านที่ไม่มีอักษร M ตามมานั้น หมายถึงหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยทั้งหมด ยกเว้นหมู่บ้านที่มีเครื่องหมาย * ซึ่งได้แก่ เขตเทศบาล ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษากลุ่มหนึ่ง กับหมู่บ้านที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาอีกกลุ่มหนึ่ง (โปรดดูบัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคผนวก ค.)

1.2 จากการศึกษาการกระจายศัพท์ทั้ง 75 หน่วยย่อย พบว่า แต่ละหน่วยย่อยมีศัพท์ที่แทนทั้งภาษาไทยและภาษามลายูอย่างน้อยที่สุดภาษาละ 1 ศัพท์ รวม เป็น 2 ศัพท์ สำหรับลักษณะความหลากหลายของศัพท์ หรือจำนวนของศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยนั้นสามารถแสดงให้เห็นได้ โดยการจำแนกหน่วยย่อย ออกเป็นกลุ่ม โดยใช้จำนวนศัพท์ที่แทนแต่ละหน่วยย่อยมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนก ซึ่งผู้วิจัยพบว่าหน่วยย่อยทั้ง 75 หน่วยย่อยสามารถจำแนกออกได้เป็น 12 กลุ่ม ได้แก่ หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 2 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 3 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 4 ศัพท์ จำนวน 15 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 5 ศัพท์ จำนวน 16 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 6 ศัพท์ จำนวน 10 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 7 ศัพท์ จำนวน 2 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 8 ศัพท์ จำนวน 4 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 9 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยย่อย, หน่วยย่อยที่มีศัพท์ 10 ศัพท์ จำนวน

4 หน่วยบรรด, หน่วยบรรดที่มีศัพท์ 11 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยบรรด, หน่วยบรรดที่มีศัพท์ 12 ศัพท์ จำนวน 3 หน่วยบรรด, และ หน่วยบรรดที่มีศัพท์ 20 ศัพท์ จำนวน 1 หน่วยบรรด

1.3 เมื่อพิจารณาแยกระหว่าง ภาษาไทย และภาษามลายูแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ภาษาไทยจะกระจายอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่ของ 2 จังหวัด ได้แก่จังหวัดสตูล และจังหวัดสงขลา ส่วนภาษามลายู จะกระจายหนาแน่นอยู่ใน 3 จังหวัด ได้แก่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งการกระจายของทั้ง 2 ภาษานี้ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงการกระจายศัพท์ไว้ในแผนที่อย่างชัดเจนแล้ว

ภายในพื้นที่ของจังหวัดสตูลและสงขลานั้น ผู้วิจัยพบว่า มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่บริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดสตูลตามแนวชายฝั่งทะเลอันดามัน ตั้งแต่ บ้านเกาะบุโหลน ตำบลปากน้ำตงมา โดยกระจายกันพูดต่อเนื่องลงมาที่ตำบลท่าแพ ตำบลเจ๊ะบิลัง และมีพูดกระจายกันอยู่อย่างเบาบางทางตอนใต้ของอำเภอสะเตาะ อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา และค่อย ๆ มีพูดหนาแน่นขึ้นที่บริเวณบางส่วนของอำเภอสะบ้าย้อย อำเภอจะนะ (โดยเฉพาะบริเวณรอบตัวอำเภอ) และอำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

1.4 เมื่อพิจารณาพื้นที่ของจังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นมากนั้น ผู้วิจัยพบว่ายังมี ผู้พูดภาษาไทย กระจุกกระจายกันอยู่ภายในความหนาแน่นของภาษามลายูด้วยเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในจังหวัดปัตตานี และนราธิวาส หมายความว่า ในจังหวัดปัตตานีมีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่ทั่วทั้งจังหวัด โดยเฉพาะบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอเทพาของจังหวัดสงขลา และติดต่อกับตำบลถ้ำพระยา อำเภอเมืองจังหวัดยะลา หมู่บ้านที่พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นเป็นพิเศษ นอกจากนั้นยังมีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยกระจายกันอยู่หนาแน่นที่อำเภอปานาเระและอำเภอไม้แก่น

1.5 ในส่วนของพื้นที่จังหวัดยะลานั้นพบว่าพื้นที่โดยทั่วไป มีผู้พูดภาษามลายูกระจายอยู่หนาแน่นมาก อย่างไรก็ตามยังมีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทย ปรากฏอยู่บริเวณทิศตะวันออกของอำเภอบันนังสตา และมีหนาแน่นในอำเภอธารโต บริเวณตะวันตกเฉียงเหนือของเขื่อนบางลางอีกบริเวณหนึ่ง นอกจากนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยอยู่ทางตะวันตกของจังหวัดยะลาตลอดแนวรอยต่อกับประเทศมาเลเซีย จากทางตอนใต้ของจังหวัดขึ้นไปโดยเริ่มที่ ตำบลตานะแมเราะ ตำบลแม่หวาด ของอำเภอเบตง, ตำบลบ้านแห และตำบลคีรีเขตตอนเหนือของอำเภอธารโต, ตำบลถ้ำทะลุตอนใต้ อำเภอบันนังสตา, บริเวณตอนใต้ของตำบลปะแต อำเภอชะหา และ ทาง

ตะวันตกของกิ่งอำเภอกาบัง ซึ่งเป็นกลุ่มที่พูดภาษาไทยที่ต่อเนื่องตลอดไปถึงกลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่บ้านไร่เหนือตำบลบาโฮย อำเภอสะบ้าย้อยจังหวัดสงขลา

1.6 ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นมาก ยังมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกระจายอยู่บริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด ได้แก่ที่อำเภอตากใบ และที่อำเภอสุไหงปาดี และมีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยอีกบริเวณหนึ่งทางตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นบริเวณที่ติดต่อกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ได้แก่ที่ตำบลมาโมง และตำบลภูเขาทองของอำเภอสุคีริน

1.7 เมื่อศึกษาคำศัพท์ที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยยังพบว่า ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีภาษาอื่นปรากฏอยู่ด้วย ซึ่งได้แก่ภาษาชาวเล (Urak Lawoi') ที่หมู่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และภาษาเขมร ที่หมู่บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส และยังพบว่า ในส่วนของภาษามลายูนั้น อาจแบ่งย่อยออกเป็น 2 ภาษาถิ่นใหญ่ ตามลักษณะภาษาที่แตกต่างกัน ได้แก่ภาษามลายูถิ่นสตูล และภาษามลายูถิ่นปัตตานี

1.8 จากการศึกษาการกระจายศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผู้วิจัยพบว่าบนพื้นที่วิจัยนี้มีทั้ง บริเวณที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ และ บริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

สำหรับในส่วนที่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาได้นั้น ผู้วิจัยพบว่าสามารถลากแนวแบ่งเขตได้ 5 แนว ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในแผนที่อย่างชัดเจนแล้ว ได้แก่ แนวแบ่งเขต A, B, C, D และ E (โปรดดู แผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

ส่วนบริเวณที่ไม่สามารถกำหนดแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้นั้น ได้แก่บริเวณจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส เหตุที่ไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตบนพื้นที่นี้ได้ เพราะพื้นที่ดังกล่าวนี้ เป็นบริเวณที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่น แต่ปรากฏว่ามีหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยปรากฏอยู่อย่างกระจัดกระจายปะปนอยู่ทั่วไปในสภาพที่ไม่อาจลากแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้

2. อภิปรายผล

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า พื้นที่ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส เป็นรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายู และบริเวณ 5 จังหวัดนี้ สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ จากผลการวิจัยนี้พบว่าพื้นที่ในบริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นรอยต่อของภาษาไทยและภาษามลายูจริง

2.2 สำหรับสมมุติฐานที่ว่า พื้นที่ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้นี้ สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้นั้น จากผลการวิจัยพบว่า พื้นที่เป้าหมายของการวิจัยเพียงบางส่วนเท่านั้นที่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ ซึ่งได้แก่บริเวณที่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษา แนว A B C D และ E ดังแสดงไว้ในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88 แล้ว แต่ยังมีพื้นที่บางส่วนที่ไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูได้ ซึ่งได้แก่พื้นที่ที่มีกลุ่มผู้พูดภาษาไทยกระจายปะปนอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่น ในจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส ซึ่งลักษณะภาษาบนพื้นที่นี้ เป็นส่วนที่ส่งผลให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมด

2.3 เมื่อวิเคราะห์ลักษณะการกระจายศัพท์ในจังหวัดยะลา สามารถสรุปได้ว่าการกระจายของภาษามลายูหนาแน่นมาก แต่ผลจากการวิจัยนี้พบว่ามีข้อค้นพบประการหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นหลักฐานทางภาษาศาสตร์ ที่สามารถยืนยันเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ได้ กล่าวคือได้พบว่า มีกลุ่มหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาไทยปรากฏอยู่ท่ามกลางกลุ่มหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูอย่างหนาแน่น ซึ่งได้แก่ หมู่บ้านบางหมู่บ้านในตำบลถลิ่งชัน ตำบลคานะปูเต๊ะ และตำบลเขื่อนบางลาง อันเป็นบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเขื่อนบางลางที่อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา ซึ่งในเบื้องต้น ผู้วิจัยมีข้อสงสัยว่าเหตุใดหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยเหล่านี้ไปปรากฏอยู่ท่ามกลางหมู่บ้านที่พูดภาษามลายู จากการค้นคว้าเพิ่มเติมจาก พรศักดิ์ พรหมแก้ว (2529:4156-58) ทำให้ทราบว่าประชากรที่พูดภาษาไทยในหมู่บ้านเหล่านี้ ส่วนใหญ่ได้อพยพมาจากแหลมตะดุมทุก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อคราวเกิดวาตภัยและอุทกภัยครั้งใหญ่ เมื่อปี พ.ศ.2505 จึงเป็นสาเหตุให้พบว่ามีภาษาไทยปรากฏอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวท่ามกลางภาษามลายู

2.4 จากการพิจารณาแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูแนวที่ 1 ซึ่งได้แก่แนว A พบว่า ส่วนหนึ่งของแนวแบ่งเขตมีลักษณะเป็นเส้นทแยงในแนว ตะวันตก-ตะวันออก ตรงบริเวณรอยต่อของ 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เป็นการกระจายที่ประสานหล่อมล้าซึ่งกันและกันของภาษาไทย และภาษามลายู และเมื่อพิจารณาพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษาไทยอย่างหนาแน่นทางทิศตะวันตกของบริเวณนี้ กับพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูอย่างหนาแน่นทางทิศตะวันออกของบริเวณนี้ อาจนำมาซึ่งข้อสรุปได้ว่า บริเวณรอยต่อของ 3 จังหวัดดังกล่าวนี้ เป็นเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู และจากผลการวิจัยสามารถกล่าวได้อย่างชัดเจนว่า รอยต่อของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาในตระกูลไท (Tai) และภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาในตระกูล ออสโตรนีเซียน (Austronesian) ในดินแดนของราชอาณาจักรไทย ปรากฏอยู่ตามแนวแบ่งเขตภาษาแนว A นี้ ซึ่งเป็นแนวที่ลากแบ่งพื้นที่ภาษาทั้ง 2 ได้สมบูรณ์ที่สุด (โปรดดูแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

2.5 จากข้อค้นพบเกี่ยวกับเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูตรงบริเวณแนวแบ่งเขตภาษา A ตามข้อ 2.4 ข้างบนนี้ สามารถนำไปสู่การอธิบายถึงลักษณะการกระจายของกลุ่มภาษาไทยที่ปรากฏกระจุกกระจายอยู่ในพื้นที่ของจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ได้ว่าการกระจายของหมู่บ้านที่พูดภาษาไทยเหล่านี้ ไม่น่าจะปรากฏอยู่แต่เดิม กล่าวคือ น่าจะเกิดจากการที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไทยได้ย้ายถิ่นเข้ามาตั้งรกรากในระยะหลัง ในสมัยที่การคมนาคมไปมาสะดวกขึ้นทำให้การไปมาหาสู่และการโยกย้ายเข้าไปอยู่อาศัยในบริเวณนี้กระทำได้สะดวกขึ้น ส่งผลให้ภาษาไทยเกิดสอดแทรกในลักษณะกระจุกกระจายอยู่ทั่วไป และไม่สามารถลากแนวแบ่งเขตภาษาได้ดังกล่าว (โปรดดูการกระจายของภาษาไทยในพื้นที่ที่มีผู้พูดภาษามลายูหนาแน่นในจังหวัดปัตตานี และ นราธิวาสในแผนที่หมายเลข 88 ในรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 2 หน้า 88)

2.6 ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ ยืนยันข้อความจริงที่ว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ไม่ได้เป็นผู้ที่พูดภาษามลายูทุกกลุ่มทุกคนเสมอไป ดังเช่นกรณีของข้อมูลของจังหวัดสตูลซึ่งสำนักงานจังหวัดสตูล (2543) ได้ให้สถิติที่เกี่ยวข้องกับผู้นับถือศาสนาอิสลามว่ามีอยู่ร้อยละ 66 ของประชากรของทั้งจังหวัด แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยนี้ ปรากฏว่า มีหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษามลายูอยู่เพียง 36 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 14.17 ของหมู่บ้านทั้งหมด จำนวน 254 หมู่บ้าน เท่านั้น จึงน่าจะมีผู้ นับถือศาสนาอิสลามที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่อยู่อีกจำนวนหนึ่ง และสรุปได้ว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ไม่ได้พูดภาษามลายูทุกคน ดังที่คนทั่วไป

ใหญ่เข้าใจ การศึกษาทางภาษาศาสตร์นี้จึงสามารถชี้ชัดถึงปริมาณของกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ได้ใกล้เคียงกับความจริงมากขึ้น

2.7 การค้นพบแนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูในงานวิจัยนี้ เสมือนเป็นการบันทึกปรากฏการณ์ทางภาษาศาสตร์ของภาษาทั้ง 2 นี้ไว้ ซึ่งจะประกอบเป็นประโยชน์สำหรับการทำแผนที่ภาษาศาสตร์ในภาพรวมของประเทศไทย และยังเป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยภาษาบนพื้นที่เดียวกันนี้ ซึ่งจะมีขึ้นในอนาคต ในลักษณะที่จะสามารถนำผลของการวิจัยมาเปรียบเทียบกับเพื่ออธิบาย การเปลี่ยนแปลงของภาษาบนพื้นที่นี้

2.9 ข้อค้นพบที่สำคัญประการหนึ่งของการวิจัยนี้ ได้แก่ความหลากหลายของศัพท์ในแต่ละหน่วยย่อย ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูเท่านั้น แต่ยังมีศัพท์ที่แสดงให้เห็นว่ามีภาษาอื่นปะปนอยู่อีกมาก ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์มากสำหรับแวดวงภาษาศาสตร์ตัวอย่างเช่น มีข้อมูลภาษาตากใบ ได้แก่ศัพท์ “โกรย” ในหน่วยย่อยที่ 41 ‘ตะโกน’ ซึ่งมีพูดในหมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาตากใบ ใน 13 หมู่บ้าน ใน 4 อำเภอ คือ อำเภอเจาะไอร้อง อำเภอระแงะ อำเภอสุไหงปาดี และอำเภอตากใบ ที่หมู่บ้าน 2426, 2427, 2418, 2429, 2514, 2521, 2567, 2568, 2569, 2570, 2573, 2575 และ 2506 ในจังหวัดนราธิวาส มีข้อมูลภาษาชาวเล ที่บ้านเกาะหลีเป๊ะ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมือง ในจังหวัดสตูล มีข้อมูลภาษาเขมร ที่บ้านคันทุเรียน ตำบลภูเขาทอง อำเภอสุคิริน ในจังหวัดนราธิวาส นอกจากนี้ ยังมีศัพท์ที่แสดงให้เห็นร่องรอยของภาษาตระกูลมอญ-เขมร เช่น ศัพท์ “ควน” ในหน่วยย่อยที่ 50 ‘ภูเข’ ซึ่งกระจายอยู่บริเวณระหว่างตัวอำเภอหาดใหญ่และตัวอำเภอนาหม่อมบริเวณหนึ่ง กับบริเวณอำเภอ ฉะนะ อำเภอนาทวี และเทพา อีกบริเวณหนึ่ง ซึ่งศัพท์ “ควน” นี้ ไม่ได้กระจายกันพูดในบริเวณตอนเหนือของพื้นที่เป้าหมาย โดยพื้นที่ส่วนอื่นจะใช้ศัพท์อื่น เช่น “เขา” เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีศัพท์ “นาเพลลา” ในหน่วยย่อยที่ 64 ‘ทางเกว’ ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นศัพท์ภาษาเขมร โดยเกิดหนาแน่นที่อำเภอละงู และอำเภอ ควนโดน ที่หมู่บ้าน 1060, 1064, 1071, 1080, 1081, 1083, 1119, 1120, 1182, 1204, 1209, 1225, 1229, 1003 และ 1196 และในจังหวัดสงขลาที่หมู่บ้าน 0177, 0563, 0629, 0647, 0984, 0985, 0986, 0989 และ 0990 ปรากฏการณ์ของภาษาเช่นนี้ นับว่าน่าสนใจมาก ที่จะจุดประกายให้มีการศึกษาค้นหาศัพท์ในภาษาตระกูลใดตระกูลหนึ่งที่ยังปรากฏร่องรอยของการมีอยู่ในอดีตมาถึงปัจจุบัน

3.10 การกำหนดคำว่าหมู่บ้านใดพูดภาษาใด มีภาษาที่พูดมีลักษณะอย่างไร บนพื้นฐานของข้อมูลภาษาจากเจ้าของภาษาโดยตรงในงานวิจัยนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ สำหรับ

บุคคล หลากหลายสาขา อาชีพ ที่สนใจศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ บนพื้นที่วิจัยนี้ เช่น ครูผู้สอน นักปกครอง นักวิจัย นักโบราณคดี นักประวัติศาสตร์ นักมานุษยวิทยา นักพัฒนา ตลอดจนนักวิชาการต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ

8. ข้อเสนอแนะ

3.1 ฮิวคัก Hudak (2000: xi) ได้กล่าวว่าภาษาตระกูลไท มีพูดกันบนพื้นที่ของระแวกเอเชียอาคเนย์ โดยกระจายกันพูดในบริเวณดังต่อไปนี้ คือ ทางด้านตะวันตก จากแคว้นอัสสัม ประเทศอินเดียไปจนถึงบริเวณทางด้านตะวันออกที่เกาะไหหนาน และในบริเวณทางทิศเหนือจากประเทศจีนตอนใต้ลงมาถึงเขตแดนไทย-มาเลเซียทางทิศใต้ (The Tai family of dialects and languages spreads across Southeast Asia from Assam in the west to the island of Hainan in the east and from southern China in the North to the Thai-Malay border in the south) ผลจากการวิจัยนี้สามารถยืนยันได้ว่า กลุ่มชาติพันธุ์ไท (Tai ethnic group) ซึ่งพูดภาษาตระกูลไท (Tai) ได้กระจายกันอยู่บริเวณใดบ้างในดินแดนใต้สุดของประเทศไทย ซึ่งเป็นข้อค้นพบทางภาษาศาสตร์ ที่สนับสนุน และสร้างความชัดเจนให้กับข้อสรุปของ ฮิวคัก อย่างไรก็ตาม การวิจัยนี้ได้กระทำเฉพาะในขอบเขตของประเทศไทยเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถสรุปขอบเขตหรือบริเวณการกระจายกันพูดของภาษาตระกูลไทในเขตแดนตอนใต้สุดของระแวก เอเชียอาคเนย์ได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาการกระจายของภาษาไทยในประเทศมาเลเซียต่อจากบริเวณที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแล้วนี้ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า ภาษาตระกูลไท มีกระจายอยู่บนขอบเขตใต้สุดของดินแดนเอเชียอาคเนย์ ณ ที่ใด

3.2 ควรมีการศึกษากการกระจายศัพท์ภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาชาวละ ภาษากูย ภาษามอญ-เขมร ภาษาพม่าในประเทศไทย ตามแนวการศึกษานี้ เช่น ควรมีการศึกษากการกระจายศัพท์บริเวณชายแดนไทยในภูมิภาคอื่น เช่น ภาคตะวันตก ภาคอีสานตอนเหนือ และตอนล่าง และภาคเหนือ เป็นต้น

3.3 ควรมีการศึกษากภาษาของชุมชนในเขตเมืองโดยเฉพาะเขตเทศบาล เพื่อนำมาเทียบเคียงกับการกระจายศัพท์บริเวณพื้นที่นอกเขตเมือง

3.4 ควรมีการวิจัยตามแนวภูมิศาสตร์ภาษาดั้งเดิม โดยเป็นการศึกษาสืบค้นถึงการปรากฏอยู่ของภาษาตระกูลใดตระกูลหนึ่งที่ปรากฏในพื้นที่หนึ่ง ซึ่งจะทำให้สามารถรับรู้ถึงการตั้งหลักแหล่งของคนในอดีตบนพื้นที่ศึกษานั้นได้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกพร เจริญวัลย์. 2534. การศึกษาการกระจายคำศัพท์ในจังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- การปกครอง, กรม. 2541. ทำเนียบท้องที่พุทธศักราช 2541. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น
กรมการปกครอง.
- กุลเชษฐ์ ไวทยะวณิช. 2534. การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดยะลา ปัตตานี
และนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษา ตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกศนีย์ วิลเลี่ยม เจ. 2521. คำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยถิ่น แปร โดย ชีระพันธ์
ถ. ทองคำ. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกษมณี เทพวัลย์. 2526. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์
เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลง-
กรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา นวลจันทร์แสง. 2535. วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิราพร สุขปริศิ. 2531. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดระยอง จันทบุรี ตรัง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์. 2524. การใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงในการแบ่งเขตภาษา
ถิ่นในจังหวัดศรีสะเกษ กระบี่และภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำลอง คำบุญชู. 2533. รายงานการวิจัยแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นเหนือ:
การศึกษาโดยใช้ศัพท์. ทุนอุดหนุนการวิจัยและบริการการศึกษา วิทยาลัยครูลำปาง.
- ชลิดา โรจนวัฒนวุฒิ. 2533. รายงานผลการวิจัยเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น: การ-
ศึกษา เชียงคำกัฒ ทุนวิจัย รัชดาภิเษกสมโภช ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ เอช. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์(บรรณาธิการ). 2533. รวมเรื่องเมืองสตูล ที่ระลึกครบรอบ 150 ปี. (หน้า 17-28). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.

ประภาพรรณ เสนีคันติกุล. 2528. การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เปรมินทร์ การะวี. 2541. แนวแบ่งเขตภาษาไทยและภาษามลายูใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ : การศึกษาศัพท์. รายงานการวิจัย ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ปัตตานี,สำนักงานจังหวัด. 2544. ข้อมูลสถิติสำคัญจังหวัดปัตตานี ปี 2544. (เอกสารอัดสำเนา) มปท.

ปานตา นาคพันขวงค์. 2530. ภูมิศาสตร์ภาษาอังกฤษอุตรดิตถ์:การศึกษาโดยใช้ศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจารึกภาษาไทย ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พจนีย์ ศรีธรรมราช. 2526. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณยุกต์ภาษาถิ่นผู้ไทยใน 3 จังหวัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชนบท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

พรทิพย์ บุญเก่า. 2532. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พรศักดิ์ พรหมแก้ว. 2529. แผลมตะลุมพุก, ตำบล. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 10 (4156-58) กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์

พริ้มรส มาริประสิทธิ์. 2535. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลาง และภาษาไทยถิ่นใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พล ชินพงศ์. 2529. จังหวัดนราธิวาส. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 4 (1717-22) กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์

ไพฑูรย์ มาศมินทร์ไชยชนะ. มปป. พจนานุกรม มลายู-อังกฤษ. กรุงเทพฯ: โอเคียนสโตร์.

- โมหัมมัด อับดุลกาเดร์. มปป. พจนานุกรม ไทย-มลายู, มลายู-ไทย. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์ จำกัด.
- ยะลา,จังหวัด. 2544. บรรยายสรุปจังหวัดยะลา. (เอกสารอัดสำเนา) ยะลา: ฝ่ายข้อมูลและติดตามประเมินผล สำนักงานจังหวัดยะลา.
- ยาใจ มาถัยเจริญ. 2531. วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวลักษณ์ อยู่เจริญ. 2534. ภาษาถิ่นย่อยของคำเมืองในจังหวัดแพร่: การศึกษาศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รตญา กอบศิริกาญจน์. 2535. การแปรของเสียงวรรณยุกต์สูงตกในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระพีพรรณ ใจภักดี. 2535. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลา และพัทลุง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธอรัตน์ รัตนคิดถน ภูเก็ต. 2526. วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณพร ทองมาก. 2526. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันทนี พันธ์ชาติ. 2526. ภาษาถิ่นย่อยของคำเมือง : การศึกษาศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลจิณ ชูติวัตร. 2534. เสียงปฏิภาคซุซ-อ-ซ ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยถิ่นจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารี วิสฤต. 2526. ภูมิศาสตร์ภาษาจังหวัดอุทัย: การศึกษาโดยใช้ศัพท์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. 2527. งานวิจัยเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมา: โครงการนำร่อง. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: กรุงเทพฯ.
- วิทย์ เทียงบุรณธรรม 2532. แผนที่เมืองไทย 73 จังหวัด. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- วิสุทธิระ เนียมมาศ. 2528. ระบบเสียงภาษาของที่พูดในจังหวัดลำพูน : การศึกษาเปรียบเทียบ

แบบร่วมสมัย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์การสนเทศ. กระทรวงศึกษาธิการ. (มปป.) รายชื่อโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศไทย. (เอกสารอัดสำเนา).

สงขลา, จังหวัด. 2544. ข้อมูลจังหวัดสงขลา ปี 2544. (เอกสารอัดสำเนา) สงขลา: สำนักงานจังหวัดสงขลา.

สงบ ส่งเมือง และ จูรีรัตน์ บัวแก้ว. 2529. จังหวัดปัตตานี. ในสถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. 2529. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529. เล่ม 5 (2065-72) กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์.

สตูล, สำนักงานจังหวัด. 2543. สถิติสำคัญจังหวัดสตูลประจำปี 2543. (เอกสารอัดสำเนา) สตูล: สำนักงานจังหวัดสตูล.

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. 2538. แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และ ข้อมูลพื้นฐานของ จังหวัด พ.ศ. 2538. กรุงเทพฯ: กองวิชาการ งานนำเสนอข้อมูลเชิงภูมิศาสตร์ และบริการแผนที่ ฝ่ายแผนที่สถิติ. 340 หน้า.

สมทรง บุรุษพัฒน์. 2524. การศึกษาการกระจายของคำศัพท์ในจังหวัดพิษณุโลก. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

-----, 2543. ภูมิศาสตร์ภาษาถิ่น (Dialect Geography) กรุงเทพฯ: บริษัทเอกการพิมพ์ไท จำกัด.

สมทรง บุรุษพัฒน์, สุจริตลักษณ์ คีฬุง และ ไสภนา ศรีจำปา. 2540. รายงานการวิจัยเรื่อง สถานภาพงานวิจัยภาษาศาสตร์ในประเทศไทย (The Status of Research in Linguistics in Thailand). มปท.

สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธ์. 2522. การศึกษาภาษาถิ่นระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สลับ เปี่ยมเพิ่มสุข. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุรีย์พร เลิศกุลทานนท์. 2528. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงา กระบี่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาวดี กองสุวรรณ. 2531. การศึกษาการกระจายของคำศัพท์ในจังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. สำนักนายกรัฐมนตรี. 2538. แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล

และ ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด พ.ศ. 2538.

อมร ทวีศักดิ์. 2529. ภาษาชาวเล (Urak Lawoi'). กรุงเทพฯ: ปิ่นเกล้าการพิมพ์

ภาษาอังกฤษ

Bussman, Hadumod. 1996. *Routledge Dictionary of Language and Linguistics*. (Translated and edited by Gregory Trauth and Kerstin Kazzazi) London: Routledge.

Chalida Rinprom Rojanawathanawuth. 1970. *Studies in three Thai dialects*. Ph.D. Unpublished dissertation. University of Copenhagen. Copenhagen. Denmark.

Chambers, J.K. and Trudgill. 1980. *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.

Hudak, Thomas John. 2000. *Cushing's Shan-English Dictionary: A Phonetic Version*. USA: Arizona State University Program for Southeast Asian Studies Monograph Series Press.

Huffman, E. Franklin and Improum. 1978. *English- Khmer Dictionary*. New Haven: Yale University Press.

Li, Fang Kuei. 1977. *A Handbook of Comparative Tai*. USA: The University Press of Hawaii.

Matthews, P.H. 1997. *The Concise Oxford Dictionary of Linguistics*. Oxford: Oxford University Press.

Wakelin, Martyn F. 1972. *Patterns in the Folk Speech of the British Isles*. London: The ATHLONE PRESS of the university of London.

Winstedt, Richard. 1959. *A practical modern English-Malay dictionary*. Singapore: Marican & Sons.

Petyt, K.M. 1980. *The study of dialect : An introduction to dialectology*. Andre Deutsch : Great Britain.

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับเก็บข้อมูลภาษาเพื่อศึกษาการกระจายคำศัพท์ของภาษาไทยและภาษามลายู เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปทำแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่องานวิชาการในหลายแขนงวิชา
2. การทำวิจัยนี้จำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากทุกหมู่บ้าน เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนในการจัดทำแผนที่ภาษา จึงขอให้ผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบให้ครบถ้วนทุกข้อ และส่งคืนไปยังผู้วิจัยโดยด่วน ตามกำหนดเวลาที่ระบุ จะเป็นพระคุณยิ่ง หากผู้วิจัยยังไม่ได้รับแบบสอบถามคืนไป ผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามมายังท่านอีก เพราะสำคัญว่าแบบสอบถามยังมาไม่ถึงมือท่าน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้อมูลภาษาจากหมู่บ้านของท่านขาดหายไปจากแผนที่ภาษา
3. แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้
 ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลและผู้กรอกแบบสอบถาม
 ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้พูดกันระหว่างผู้ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกันภายในหมู่บ้าน คำศัพท์มีทั้งสิ้น 75 คำ
 ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนภาษาที่มีใช้พูดกันในหมู่บ้าน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนว่า บริเวณใดใช้ภาษาใดบ้าง
4. ผู้ให้ข้อมูลสำหรับแบบสอบถามนี้คือ ผู้นำหมู่บ้าน (หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้นำหมู่บ้าน) ที่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี และเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาของประชากรในหมู่บ้านโดยรวมเป็นอย่างดี

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลและผู้กรอกแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณากรอกข้อมูลในช่องว่าง (ผู้ให้ข้อมูลอาจเป็นคนเดียวกันกับผู้กรอกแบบสอบถาม)

1. ผู้ให้ข้อมูล ชื่อ.....นามสกุล.....อาชีพ.....
 ตำแหน่ง.....เพศ.....อายุ.....
 ที่อยู่ บ้านเลขที่.....บ้าน.....ถนน.....หมู่ที่.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....
 ระดับการศึกษา.....นับถือศาสนา.....ภาษาที่ท่านใช้พูดคุยกับบุคคลที่อยู่ในครอบครัวของท่านคือภาษา.....ท่านอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาเป็นเวลา.....ปี
2. ผู้กรอกแบบสอบถาม ชื่อ.....นามสกุล.....อาชีพ.....
 ตำแหน่ง.....เพศ.....อายุ.....
 ที่อยู่ บ้านเลขที่.....บ้าน.....ถนน.....หมู่ที่.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....

ชื่อหมู่บ้าน..... หมู่ที่ ตำบล อำเภอ..... จังหวัด

ตอนที่ 2

ท่านพบว่าคนในหมู่บ้านนี้ส่วนใหญ่พูดคำที่มีความหมายต่อไปนี้ ในการพูดคุยกันระหว่างสมาชิกของครอบครัวในครัวเรือนเดียวกันหรือไม่ อย่างไร ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย (✓) หลังตัว ก. หรือ ข. หรือ ค. ที่อยู่หน้าคำที่ท่านเลือก หากคำที่ให้แก่ไม่ตรงกับที่มีพูดกันในหมู่บ้านของท่าน โปรดเขียนคำที่มีพูดกันตามความเป็นจริงนั้นลงในช่อง อื่น ๆ ซึ่งอยู่ในช่องว่างขวามือสุด

ตัวอย่าง

ความหมาย

คำที่ใช้พูดระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน

อื่น ๆ

'ข้าวสวย'

⇒

ก.✓

นาซี

ข.

บาย

ค.

ข้าว

.....

ความหมาย

คำที่ใช้พูดระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน

อื่น ๆ

1.	'นก'	⇒	ก.	นุง	ข.	นก	ค.	ขัดสะลาบ	
2.	'ไก่'	⇒	ก.	อาแย	ข.	มีอน	ค.	ไก่	
3.	'เปิด'	⇒	ก.	เตีย	ข.	อี เต๊ะ	ค.	เปิด	
4.	'ว้าว'	⇒	ก.	โก	ข.	ว้าว	ค.	ลือฮู	
5.	'ม้า'	⇒	ก.	ม้า	ข.	กูดอ	ค.	เสะ	
6.	'ควาย'	⇒	ก.	ควาย	ข.	กรอเบย	ค.	กูบา	
7.	'ช้าง'	⇒	ก.	คอมเรย	ข.	กาเจาะห์	ค.	ช้าง	
8.	'แมว'	⇒	ก.	แมว	ข.	ฉมา	ค.	กูจิง	
9.	'หนู'	⇒	ก.	ก๊อนดล	ข.	หนู	ค.	คี้กุ	
10.	'เสื่อ'	⇒	ก.	ฉีมา	ข.	เสื่อ	ค.	คลา	
11.	'งู'	⇒	ก.	งู	ข.	ปัวะห์	ค.	ฮูลา	
12.	'กบ'	⇒	ก.	กบ	ข.	กาเต๊ะ	ค.	ก๊องเกบ	
13.	'เต่า'	⇒	ก.	กูซอ	ข.	เต่า	ค.	อ๊อนเด็ก	
14.	'ปลา'	⇒	ก.	เตรย	ข.	อีแก	ค.	ปลา	
15.	'ปู'	⇒	ก.	ก๊อ เต	ข.	ปู	ค.	กะดาม	
16.	'กุ้ง'	⇒	ก.	บ๊อง กอง	ข.	กุ้ง	ค.	ฮู แด	

	ความหมาย		คำที่ใช้พูดระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน			อื่น ๆ
17.	'ไส้เดือน'	⇒	ก. รือส เดย	ข. จาจัง	ค. เดือน	
18.	'ปลาไหล'	⇒	ก. ปลาไหล	ข. ออน ตวง	ค. บือโละ	
19.	'ลิง'	⇒	ก. กือ พอ	ข. สวา	ค. ลิง	
20.	'ค้างคาว'	⇒	ก. ปรอเจีย	ข. ค้างคาว	ค. ตะลอลาวา	
21.	'สีดำ'	⇒	ก. ดำ	ข. เขมา	ค. อีแด	
22.	'สีแดง'	⇒	ก. แมเราะห์	ข. แดง	ค. กรอฮอม	
23.	'สีเขียว'	⇒	ก. ไบตอง	ข. อียา	ค. เขียว	
24.	'สีขาว'	⇒	ก. ปูเตะห์	ข. ขาว	ค. ซอ	
25.	'สีน้ำเงิน'	⇒	ก. บิรุ	ข. เคียว	ค. น้ำเงิน	
26.	'มือ'	⇒	ก. มือ	ข. ตา แง	ค. ได	
27.	'ตา'	⇒	ก. มาตอ	ข. อะเนก	ค. ตา	
28.	'หู'	⇒	ก. หู	ข. ลี งอ	ค. ตรอเจียก	
29.	'ผม'	⇒	ก. ซ็อก	ข. ผม	ค. ราโมะ	
30.	'เล็บ'	⇒	ก. กูกู	ข. กรอ จอก	ค. เล็บ	
31.	'ฟัน'	⇒	ก. ทะเม็ญ	ข. ฟัน	ค. กิกิ	
32.	'ลิ้น'	⇒	ก. อ็อน ดาด	ข. ลีเตะห์	ค. ลิ้น	
33.	'แก้ม'	⇒	ก. แก้ม	ข. ละ บือล	ค. บิปี	
34.	'คาง'	⇒	ก. ดา ชู	ข. จ็อง กา	ค. คาง	
35.	'ปาก, ไหล่'	⇒	ก. บาฮู	ข. ป่า	ค. สมา	
36.	'นม' (อวัยวะ)	⇒	ก. เตอะห์	ข. นม	ค. กอแปะ	
37.	'เท้า'	⇒	ก. ตีน	ข. กากี	ค. เจิง	
38.	'นั่ง'	⇒	ก. อ็อง กุย	ข. นั่ง	ค. ดูโต๊ะ	
39.	'นอน'	⇒	ก. นอน	ข. เดก	ค. ตีโต	
40.	'ยืน'	⇒	ก. ตีรี	ข. โซ	ค. ยืน	
41.	'ตะโกน'	⇒	ก. กู (โก)	ข. นาฮง	ค. สะเรก	
42.	'กิน'	⇒	ก. ซี	ข. กิน	ค. มาแก	
43.	'ดี'	⇒	ก. กาเตอะห์	ข. เวียย	ค. ดี	

	ความหมาย		คำที่ใช้พูดระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน			อื่น ๆ
44.	'ตบ'	⇒	ก. เตียะ	ข. ตบ	ค. ตาปา	
45.	'หัวเราะ'	⇒	ก. ชูกอ	ข. หัว	ค. เซ็ด	
46.	'ร้องไห้'	⇒	ก. ยุม	ข. ร้อง	ค. ตีเยาะ	
47.	'ฟัง'	⇒	ก. ด็องา	ข. ฟัง	ค. สะดับ	
48.	'นา'	⇒	ก. สะเร	ข. นา	ค. บือ แน	
49.	'ดิน'	⇒	ก. เดย	ข. ตาเนาะห์	ค. ดิน	
50.	'ภูเขา'	⇒	ก. เขา	ข. พะนุ้ม	ค. บู เกะ	
51.	'คลอง'	⇒	ก. ชุงา	ข. สะตึง	ค. คลอง	
52.	'ต้นไม้'	⇒	ก. ป่าซงกาย	ข. ต้นไม้	ค. เดิมเมอ	
53.	'ดอกไม้'	⇒	ก. ผกา	ข. ดอกไม้	ค. บุงอ	
54.	'น้ำ'	⇒	ก. อาย	ข. ตี้ก	ค. น้ำ	
55.	'ลม'	⇒	ก. อออิง	ข. ลม	ค. คะยอล	
56.	'ฝน'	⇒	ก. ฝน(ชน)	ข. อุ แย	ค. เฟลียง	
57.	'ดวงจันทร์'	⇒	ก. พระจันทร์	ข. บูลเล	ค. เค	
58.	'บ้าน'	⇒	ก. ผะตะะ	ข. รุนกะห์	ค. เรือน,(เรือน)	
59.	'ห้อง'	⇒	ก. บี้และ	ข. ห้อง	ค. บ็อนตูป	
60.	'ประตู'	⇒	ก. ปากตุ	ข. ตะเวีย	ค. ปิตู	
61.	'หน้าต่าง'	⇒	ก. ปิตู นาแด	ข. หน้าต่าง	ค. บ็องอวด	
62.	'เสื้อ'	⇒	ก. อาว	ข. บายู	ค. เสื้อ	
63.	'ผ้า'	⇒	ก. ผ้า	ข. คาเอง	ค. ซอมปาวด	
64.	'ทางเกว'	⇒	ก. สะลัวา	ข. โค	ค. ทางเกว	
65.	'เข็มขัด'	⇒	ก. กือเนะ	ข. ชะเสกกระวัด	ค. สายรัด	
66.	'ร่ม'	⇒	ก. เกลาะห์	ข. ปายง	ค. ร่ม	
67.	'หม้อ'	⇒	ก. ฉะนัง	ข. หม้อ	ค. บู้โยะ	
68.	'มีด'	⇒	ก. มีด	ข. กือบเบิด	ค. ปิซา	
69.	'มะม่วง'	⇒	ก. ปาโอะย๋	ข. สวาย	ค. ลูกม่วง	
70.	'กล้วย'	⇒	ก. กล้วย	ข. ปิแซ	ค. เจก	

ความหมาย	คำที่ใช้พูดระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน					อื่น ๆ	
71. 'เงาะ' (ผลไม้) ⇒	ก.	สาวมา	ข.	ผมเงาะ	ค.	เงาะแต	
72. 'ส้ม' ⇒	ก.	สี่มา	ข.	ส้มแป้น	ค.	โกรด	
73. 'มะพร้าว' ⇒	ก.	พรวัว	ข.	(มะเล)โดง	ค.	ญอ	
74. 'มะละกอ' ⇒	ก.	บือตะ	ข.	ละซง	ค.	ลอกอ	
75. 'อ้อย' ⇒	ก.	อ้อมเพัว	ข.	อ้อย	ค.	เตอ บู	

ตอนที่ 3

เมื่อพิจารณาภาพรวม ท่านพบว่าประชากรในหมู่บ้านนี้ใช้ภาษาพูดภายในครอบครัวของตนแบ่งเป็น
กี่ภาษา (ตอบโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ใน ☐ และเติมคำ)

☐ ภาษาเดียว คือ ภาษามลายู

☐ ภาษาเดียว คือ ภาษาไทย

☐ 2 ภาษา คือ ภาษามลายูกลุ่มหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่อยู่บริเวณทิศ ของหมู่บ้าน
คือบริเวณบ้าน

และภาษาไทยอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่อยู่บริเวณทิศ ของหมู่บ้าน
คือบริเวณบ้าน

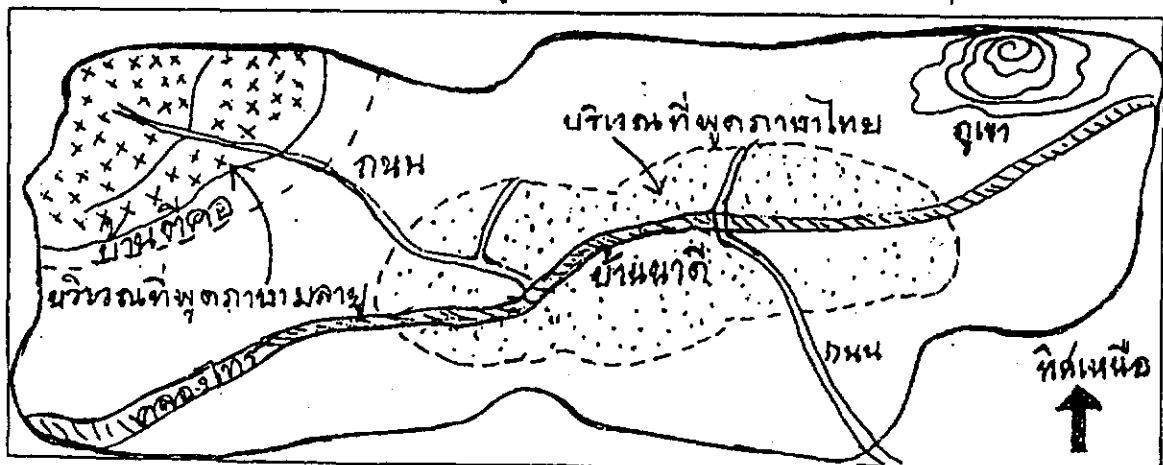
☐ อื่น ๆ

กรณีที่หมู่บ้านนี้มีผู้ใช้ภาษามากกว่า 1 ภาษา โปรดอธิบายพร้อมวาดแผนผังของหมู่บ้านคร่าว ๆ เพื่อ
แสดงให้เห็นบริเวณพื้นที่ที่ใช้ภาษานั้น ๆ (ดูตัวอย่างด้านหลัง)

(หากต้องการใช้พื้นที่มากกว่านี้ โปรดเขียนด้านหลังแบบสอบถามนี้)

ตัวอย่าง

แสดงการวาดแผนผังของหมู่บ้าน เพื่อแสดงบริเวณพื้นที่ที่ใช้ภาษาต่าง ๆ

หมู่ที่ 1

ส่ง

คู่ ปณ. 78
ไปรษณีย์กองทัพอากาศ
อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา

90112

ภาคผนวก ข.

[illegible]

[illegible]

9. 482

⑤

9. 482

199

[illegible]

[illegible]

[illegible]

9221

[illegible]

ตารางจัดเก็บข้อมูลภาษาไทย-มธย โครงการ "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามธยในเขต 5 จังหวัด ชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" คร. เปรมินทร์ การะวี : หัวหน้าโครงการ สนับสนุนโดย สทว.										ตาราง 2
จังหวัด.....										ภาษา
ศึกษาค้นคว้า.....										อำเภอ
หน่วยบรรณ (.....)										ปีงบประมาณ.....
วัตถุประสงค์.....										วัตถุประสงค์.....
1 / 0999										2 / 1006
2 / 1006										3 / 1009
3 / 1009										4 / 1011
4 / 1011										5 / 1012
5 / 1012										6 / 1013
6 / 1013										7 / 1016
7 / 1016										8 / 1017
8 / 1017										9 / 1040
9 / 1040										10 / 1041
10 / 1041										11 / 1043
11 / 1043										12 / 1049
12 / 1049										13 / 1050
13 / 1050										14 / 1052
14 / 1052										15 / 1053
15 / 1053										16 / 1054
16 / 1054										17 / 1055
17 / 1055										18 / 1103
18 / 1103										19 / 1100
19 / 1100										20 / 1008
20 / 1008										21 / 1054
21 / 1054										22 / 1054
22 / 1054										23 / 1054
23 / 1054										24 / 1054
24 / 1054										25 / 1054
25 / 1054										26 / 1054
26 / 1054										27 / 1054
27 / 1054										28 / 1054
28 / 1054										29 / 1054
29 / 1054										30 / 1054
30 / 1054										31 / 1054
31 / 1054										32 / 1054
32 / 1054										33 / 1054
33 / 1054										34 / 1054
34 / 1054										35 / 1054
35 / 1054										36 / 1054
36 / 1054										37 / 1054
37 / 1054										38 / 1054
38 / 1054										39 / 1054
39 / 1054										40 / 1054
40 / 1054										41 / 1054
41 / 1054										42 / 1054
42 / 1054										43 / 1054
43 / 1054										44 / 1054
44 / 1054										45 / 1054
45 / 1054										46 / 1054
46 / 1054										47 / 1054
47 / 1054										48 / 1054
48 / 1054										49 / 1054
49 / 1054										50 / 1054
50 / 1054										51 / 1054
51 / 1054										52 / 1054
52 / 1054										53 / 1054
53 / 1054										54 / 1054
54 / 1054										55 / 1054
55 / 1054										56 / 1054
56 / 1054										57 / 1054
57 / 1054										58 / 1054
58 / 1054										59 / 1054
59 / 1054										60 / 1054
60 / 1054										61 / 1054
61 / 1054										62 / 1054
62 / 1054										63 / 1054
63 / 1054										64 / 1054
64 / 1054										65 / 1054
65 / 1054										66 / 1054
66 / 1054										67 / 1054
67 / 1054										68 / 1054
68 / 1054										69 / 1054
69 / 1054										70 / 1054
70 / 1054										71 / 1054
71 / 1054										72 / 1054
72 / 1054										73 / 1054
73 / 1054										74 / 1054
74 / 1054										75 / 1054
75 / 1054										76 / 1054
76 / 1054										77 / 1054
77 / 1054										78 / 1054
78 / 1054										79 / 1054
79 / 1054										80 / 1054

ตารางวิเคราะห์ศัพท์

โครงการ ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

หัวหน้าโครงการ : ดร. เปรมีนทร์ การะวี

หน่วยย่อยที่..... ‘

ภาษา	สัญลักษณ์	ศัพท์	คำศัพท์
ไทย	T1		
	T2		
	T3		
	T4		
	T5		
	T6		
	T7		
	T8		
	T9		
	T10		
มลายู	M1		
	M2		
	M3		
	M4		
	M5		
	M6		
	M7		
	M8		
	M9		
	M10		

ให้สัญลักษณ์ลงในแผนที่แล้ว (✓)

สตูล....., นราธิวาส....., ปัตตานี....., ยะลา....., นราธิวาส.....

ตารางวิเคราะห์ศัพท์

โครงการ ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

หัวหน้าโครงการ : คร. เปรมีนทร์ การะวี

หน่วยบรรณที่..... 41 ' ตะโกน '

ภาษา	สัญลักษณ์	ศัพท์	คำศัพท์
ไทย	T1	ก	ก (เก็)
	T2	เรียด	เรียด, เรียด, เรียดเลียด
	T3	โ้ว	โ้ว, โ้ว, โ้ว, โ้ว, โ้ว, โ้ว, โ้ว
	T4	ตะโกน	ตะโกน, โกน
	T5	โกรบ	โกรบ, ก้อ, โกย, ก้อ, โกย, โกรบ, กอ, โกย, กอ, โกย
	T6	เหว	โก, โก, โก, โก, โก, โก, โก
	T7	ตะหวาด	ตะหวาด, ตะหวาด
	T8	โ้ว	โ้ว
	T9	วาว	วาว
	T10		
มลายู	M1	นาฮัง	นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง, นาฮัง
	M2	คัมเป	คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป
	M3	คัมเป	คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป, คัมเป
	M4	คาฮัง	คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง, คาฮัง
	M5	มาง	มาง, มาง, มาง, มาง, มาง, มาง, มาง, มาง
	M6	สุระ	สุระ, สุระ, สุระ, สุระ, สุระ, สุระ, สุระ, สุระ
	M7	โกรบ	โกรบ, ก้อ, โกย
	M8	มูจ	มูจ, มูจ
	M9	คัวะ	คัวะ, คัวะ
	M10	คัวะ	คัวะ, คัวะ
	M11	มัยเรก	มัยเรก

ให้สัญลักษณ์ลงในแผนที่แล้ว (✓)

สตูล.....✓....., สงขลา.....✓....., ปัตตานี.....✓....., ยะลา.....✓....., นราธิวาส.....✓.....

ภาคผนวก ค.

ข้อมูลจำนวนหมู่บ้านที่ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน ทั้งหมด	หมู่บ้านที่ไม่ได้ รับแบบสอบถาม กลับคืน	หมู่บ้านที่ตอบ แบบสอบถาม
1	สตูล	7	36	256	2	254
2	สงขลา	16	127	987	18	969
3	ยะลา	8	58	328	2	326
4	ปัตตานี	12	115	619	7	612
5	นราธิวาส	13	77	530	11	519
	รวม	56	418	2,720	40	2,680

บัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืน

ที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	หมู่ที่	ชื่อบ้าน
1	สตูล	ทุ่งหว้า	ขอนกลาน	1146	1	ขอนกลานตะวันออก
2			ควนโดน	1202	2	เขาญ้ย
3			หาดใหญ่	0046	3	หูแร่
4			สะเคา	0163	7	เขาวังชิง
5			ปริก	0173	2	ทุ่งออก
6				0174	3	ตลาดปริก
7			สำนักแคว	0196	9	ควนยาง
8		นาทวี	นาทวี	0208	4	นาทวีใต้
9			ระโนด	0300	7	หัวดิน
10			ท่าบอน	0320	5	หัวคู้ง
11				0321	6	ศาลาหลวงล่าง
12				0323	8	คลองเป็ด
13			บ้านขาว	0347	5	ควาตก
14			วัดสน	0356	1	สามบ่อ
15				0357	2	วัดนก
16				0358	3	วัดสน
17				0359	4	พังขาม
18		เทพา	ปากบาง	0606	3	เกาะแลหนัง
19		ตะป้าย้อย	เขาแดง	0692	7	เกาะยาง
20		กระเสสตินธุ์	โรง	0887	1	โคกพระ

บัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ผู้วิจัยไม่ได้รับแบบสอบถามกลับคืน

ที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	หมู่ที่	ชื่อบ้าน
21	ยะลา	เมืองยะลา	คาเซะ	1308	5	ทุ่งขย
22			บาละ	1555	7	คลองปุด
23			ยะรัง	1647	3	บันยะรัง
24			สะควา	1709	7	กูแบบาเคาะ
25				1710	8	ปุตะ
26	ปัตตานี	หนองจิก	คาโต๊ะ	1768	5	กูแบกีเฆ
27			ม่วงเคี้ย	2189	3	คันหยง
28				2190	4	ม่วงเคี้ย
29				2192	6	ลองแตยอ
30						
30	นราธิวาส	ศรีสาคร	ศรีบรรพต	2410	3	คืองอ
31				2412	5	ไอรักเณาะ
32						
32		สุไหงปาดี	ปะจู	2501	4	ละหาน
33				2502	5	โคกสยา
34						
34		สุคีริน	มาโบง	2653	2	ยาเค๊ะ
35				2663	2	สวนนอก
36				2664	3	กม. 3
37		ตากใบ	เกาะสะท้อน	2592	6	ตันติสุข
38				2592/1	7	จาแบปะ
39				2592/2	8	ราญอ
40				2593/3	9	ชุมชนก

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0001	1. เกาะเต่า	1	เตอมเคียน	นายวีระ อุปมณต์	35
0002		2	สามกอง	นายวิชัย ตูขร	37
0003		3	ชุมพอ	นายประสิทธิ์ พงศ์เจริญ	45
0004		4	บ้านค่าน	นายมานิต หลีเจริญ	40
0005		5	บ้านค่าน	นายกระเด็น โต๊ะนายเหล็ม	55
0006		6	เกาะเต่า	นายคนอาสีก สีหมัก	53
0007		7	เกาะวา	นายพนม พุมมา	40
0008		8	บ่ออิฐ	นายรอสาด หมั้นเจริญ	31
0009		9	ชุมชนริศ, เกาะเต่า	นายเจริญ ชอกเจริญ	46
0010	2. พะวง	1	บางคาน	นางอัมพร ประคับศรี	41
0011		2	น้ำกระจาย	นางประกอบ ทวีสุข	51
0012		3	ควนหิน	นางมะลิวรรณ บุญชอด	47
0013		4	หัวขั่น	นางวรรณมา นิชลาภนธ์	37
0014		5	คอนขี้เหล็ก	นางสาวกอนำชี๊ะ สายตะอิก	43
0015		6	บ่อระกำ	นางเอืก เพชรรัตน์	48
0016		7	นาป่อง	นางอัมพร เตชะพันธุ์	42
0017	3. หุ่นวัง	1	อ่างทอง	นายกระจำง ศรีทอง	53
0018		2	หุ่นวัง, กลองโหนด	นางวันดี ชูช่วย	41
0019		3	สวนใต้, บ้านเขยง	นายชิต ศรีสว่าง	38
0020		4	ซากวน	นายประวิทย์ วงศ์สุริยะ	46
0021		5	ปลักจันทร์หอม, ปลักจันทร์	นายวินัย ศรีวิชัย	46
0022		6	บ้านไร่	นายวิชาญ จันทามุค	32
0023		7	ทรายขาว	นายเจ๊ะฮารี เทมอาร์ณ	43
0024		8	ไทรกรอบ	นางวันเพ็ญ ตูขระจำง	37
0025		9	ช่างามคลองช้าง, บางาบ	นางวันทาว์ ปิยะมโณ	35
0026	4. เกาะขย	1	อ่าวทราย, เลาบ่อ	นายการณ ชุ่มห้วน	48
0027		2	บ้านดิน	นางระนุ แซ่ตัน	50
0028		3	บ้านนอก	นางสมพร น้อยอุค	45

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0029	4. เกาะช่อ	4	แหลมพ้อ, สวนทุเรียน	นางจรรยา ถึงห์ทอง	36
0030		5	ท่าไทร	นางสาวจงกลณี สุวรรณพรหม	37
0031		6	นาอิน, ในบ้าน	นายวินิจ ที่ปรักพันธ์	52
0032		7	ป่าโหนด	นางอุไร ศรีสว่าง	48
0033		8	ท้ายเขาชะ, เฝ้ายะ	นายมนตรี จำนงภักดี	55
0034		9	สวนใหม่, เขาย้อ	นายคณิง ศาตมัย	40
0035	5. เขารูปช้าง	1	บางคาน	นางนิรันดร์ กชการ	50
0036		2	เขาแก้ว	นางฉลวย ศยบภา	49
0037		3	ทุ่งใหญ่	นางเจียน สิ้นตโมตร	62
0038		4	สะพานขาว	นายบรรจง อ่อนแก้ว	36
0039		5	ป่าบ	นายอดนอม นิสโร	60
0040		6	เหล้า	นายทรงไชย เพ็ชรเจริญ	44
0041		7	ชายทะเล	นางปราณี พุทธร	52
0042		8	ท่าสะพาน	นายไพจิตร กงพันธ์	50
0043 *	6. บ่อข่าง	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0044	1. ห้วยคำเสา	1	ห้วยเลียบ	นายคณัย เรืองกุล	41
0045		2	ห้วยคำเสา	นายจิต กงทูล	50
0046 *		3	ห้วยแร่	—	-
0047		4	นาขลิ	นายเดือน กาญจนมณี	59
0048		5	ไธ้ะ	นายอำพร หินทอง	34
0049		6	นาแสน	นายสมนึก ปาชนะวงศ์	37
0050		7	พฤษภาคม	นายชำนาญ แสงทอง	52
0051		8	ท่าหม่อไซ	นายผ่อง คิบุญ	40
0052		9	วังพา	นายประเสริฐ ไรท์ผ่อง	52
0053		10	เกาะม่วง	นายประยูร สุวรรณกาญจน์	58
0054	2. กลองเต	1	ท่าไทร	นางจำเริญ สุชะอุ่ม	58
0055		2	หนองบัว	นางสอ โกมล	54
0056		3	กลองเต	นางกนิง บุญรังศรี	43
0057		4	กลองเต	นางอัม สุธรรม	58
0058		5	ป่ากัน	นายประกอง วงศ์นาถ	52
0059		6	กลองนาขุ้ย	นางพรทิพย์ สุวรรณชาติ	37
0060		7	ห้วยป่า	นายจรัส แสงเคตุ	50
0061		8	ท่าช้าง	นางโถม บิลหมาน	42
0062		9	ห้วยน้ำ	นายแอ ถินวิรุณ	58
0063		10	หนองทราย	นายคาเร็ด พันตะทะเลหมัก	45
0064		11	เกาะหมี่	นายหม่อมเล็ก บิลละ	38
0065	3. นำน้อย	1	นำน้อยนอก	นางสาวดาวทิพย์ บุตรเอก	29
0066		2	นำน้อยใน	นางสาวปัทมา แซ่เชิธร	30
0067		3	นำน้อยใน	นายไพศาล ชะโนวรรณ	31
0068		4	บนเขา	นายธรรมย์ จันมณี	37
0069		5	ท่านางหอม	นางจ่านงค์ ศิริคุณ	-
0070		6	บ่อโพธิ์	นางสาวบุพผา ช้องเซ่ง	20
0071		7	ท่าจีน	นายเจื่อน จันทนา	43
0072		8	กลางนา	นางอรรพรรณ นนทพันธ์	48

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0073	3. น่าน้อย	9	โคกหาร	นางสาวศรีเพ็ญ ศรีมณี	38
0074		10	บนเขา	นางสาวอุทัยรัตน์ นังคมณี	17
0075	4. กวนลึง	1	หน้าควน	นางสุชีพ จันทการ	47
0076		2	บางเพียบ	นายเทม หมักอาหารา	39
0077		3	กวนลึง	นายประจวบ เพชรหมณีโชติ	55
0078		4	วังหรั่ง	นายประไพ เรืองกุล	37
0079		5	ม่วงค่อม, กลาง	นายกล่อง ทองแท้มแก้ว	46
0080	5. กูเต่า	1	บางโหนดนอก	นายทวีป บุรีรัตน์	56
0081		2	บางโหนดใน	นายน้อย วรรณพงศ์	57
0082		3	แหลมโพธิ์	นายสนิท ทิพย์แก้ว	53
0083		4	เกาะนก	นายเอื้อม มณีเฒ่า	55
0084		5	กวน	นายหมื่น บิลเทม	56
0085		6	กูเต่า	นายนิกร สุขสว่าง	35
0086		7	ใต้	นายอุหมาด หมักบินเฮก	59
0087		8	วัดคอน	นายถ้วน ณรงค์รัตน์	59
0088		9	หัวควาย	นายเสงี่ยม ธรรมสุขโชติ	56
0089		10	บางโทอง	นายเจ๊ะคน ตะอะคำ	48
0090	6. กลองอยู่ตะเภา	1	ท่าแซะ	นายประคิษฐ์ นวลละออง	44
0091		2	ท่าแซะ	นายกนิง รัตติ	56
0092		3	ท่าแซะ	นายประเสริฐ นวลละออง	42
0093		4	ท่าไทร	นายอุแสน หมักตะมัน	49
0094	7. ฉลุง	1	โคกขี้เหล็ก	นายสุรศักดิ์ กษฤทธิ์	52
0095		2	ม่วงคำย	นายคลเื้อะ จิตวัตร	43
0096		3	ท่าแร่, ตุมห้าล้าน	นายนิม วรรณรัตน์	56
0097		4	หัวจักร	นายเอื้อม อนุสาร	57
0098		5	ไร่ย้อย	นายวิน บุญสุวรรณ	58
0099		6	สวนพลู	นางหนูเหวียน สุวรรณทอง	36

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0100	8. บ้านพรุ	1	พรุ	นายธวัชชัย วรรณจันทร์	35
0101		2	พรุ	นายชัยภรณ์ แก้วประสิทธิ์	29
0102		3	พรุ	นายโชคชัย ธรรมจินโน	29
0103		4	พรุ	นายวิรพงศ์ สุวรรณโน	27
0104		5	โป๊ะหมอ	นายมนต์ แสงแก้ว	27
0105		6	บ้านศาลา	นางสาวโชติกา ชีวันฉาย	26
0106		7	โป๊ะหมอ	นายวีระ คาวประดับ	27
0107		8	คลองปอม	นายสุชาติ อวศิริพันธ์	45
0108		9	คลองยา	นายเกรียง ศรีปาน	38
0109		10	ไร่	นายสมพงศ์ สุวรรณโน	38
0110		11	คลองปอม	นายปลื้ม กาลชะปะทะ	49
0111	9. หุ้งใหญ่	1	หัวนอนถนน	นายวินิจ หินดั่ง	39
0112		2	หุ้งใหญ่	นางพวงทิพย์ ปาณะบุตร	43
0113		3	นาค่าน	นางจิรา ทองทวี	27
0114		4	พรุเตาะนอก	นายพรชัย สายพรหม	38
0115		5	พรุเตาะใน	นายเจริญ แก้วระพาสี	50
0116		6	หุ้งงาย	นายสไตว ศิริเพชร	43
0117	10. ท่าข้าม	1	แม่เดช	นางอมร ใจจันทิก	38
0118		2	คลองจิก	นายบรรเทง วิริโย	47
0119		3	ท่าข้าม	นายจ่านงค์ ชัยมงคล	55
0120		4	ปึก, เกาะปลีก	นายสมพร เทพกุล	43
0121		5	หนองบัว	นางคารุณี บินแอ	36
0122		6	หินเกลี้ยง	นายประคิมรุ้ จันทอง	32
0123		7	เขากลอยนอก	นายไธว ห่อทอง	49
0124		8	เขากลอย	นายเปลื้อง ชาติคำ	44
0125	11. พะตง	1	หุ้งลุง	นายสมใจ จินดาวัดนวงศ์	29
0126		2	คลองตง	นางสาวพรเพ็ญ ชลมากร	17
0127		3	กวนเมียง	นางสาวจันทูคา พอใจ	23

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	รื้อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0128	11. พะตัง	4	ปลักต	ชัยวัฒน์ กษรัตน์	22
0129		5	กลองนุ้ย	นางสาวสุวดี แซ่ลิ้ม	29
0130		6	ควนจีแรด	นางสาวสุภารัตน์ แก้วอินทร์	25
0131		7	ทุ่งปรือ	นางสาวจุไรพร ลักณะอัมพร	21
0132		8	กลองประตู่	นางสาวสุนิษฐ์ หมีะเต๊ะ	23
0133	12. กอหงส์	1	กลองเตย	นายกรณ์ ทวีรัตน์	58
0134		2	กอหงส์	นางประไพ ศาธุธรรม	30
0135		3	ทุ่งรี	นายวัชรินทร์ อรัญคร	30
0136		4	กลองเปล	นายนาไท อุไรรัตน์	58
0137		5	กลองหะ	นายปรีนทร แก้วกระจ่าง	50
0138		6	ทุ่งโคน	นายยกให้ ไชยศรี	59
0139 *	13. หาดใหญ่	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอตะเภา

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0140 M	1. ปากังเบซาร์	1	พะยอม, โทกส้มโอ	นายนิคข์ ไชยรักษ์	45
0141		2	ตลาดไทย, รือก	นายคอหิม เต๊ะเตาะ	47
0142		3	ท่าซอช, ปากังเบซาร์	นายณะธีร์ จิตต์โตภา	34
0143 M		4	ชาวกวน	นายไทรน ตาต	40
0144		5	นา	นายชนพกล และอี	42
0145		6	เขารูปช้าง	นางอินดา พุนทอง	40
0146 M		7	ทุ่งไม้ค้วน	นายสุชาติ รัตนญาติ	50
0147 M		8	ตะโล๊ะ	นายชยัน วงษ์ใหญ่	46
0148 M		9	กวนขัน, โทกส้มโอ	นายชนพ รมนัคด์	42
0149 M		10	ลือก, ไร่	นายประเสริฐ พูลสว่าง	43
0150	2. ทุ่งหมอ	1	ทุ่งหมอ	นายศักดิ์ชัย อมแก้ว	38
0151		2	คลองทราย	นายอนุภูล ศรพรหม	38
0152 M		3	คันตะโก	นายมาริม เป็ญลาทริม	45
0153 M		4	คลองร่า	นางฝ่าหรี นิลหมัก	38
0154 M		5	ท่าสะทอน	นายบัง หมักอากัม	33
0155		6	บางกม	นายนิ่ม แก้วสุวรรณ	-
0156		7	บางควาย	นายเส็ง สุวรรณรักษา	-
0157 M	3. ท่าโพธิ์	1	ตอที่น้อง	นางนิตา หนูนาก	30
0158		2	ท่าโพธิ์ออก	นายฉลิม มีเจ๊ะ	23
0159		3	ท่าโพธิ์คก	นายอารีย์ จินคามณี	42
0160		4	โคกเมียนคก	นายพิษณุ แก้วแจ่มจันทร์	-
0161		5	โคกเมียนออก	นายนิคม อมแก้ว	33
0162		6	หน้ากอก	นายวินัย สมตหา	20
0163*		7	เขาวังชิง	—	-
0164		8	ทุ่งขาว, ม่วงหวาน	นางกริธนา เพชรทองดี	35
0165	4. พังลา	1	พังลาดก	นางสุกร แก้วงาม	48
0166		2	พังลาออก	นายสุชล เกษแก้ว	38
0167		3	ระตะ	นายวินัย แก้วมณี	60

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอตะเภา

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0168	4. พังลา	4	แม่น้ำ	นายภานุมาตร ทองผสม	30
0169		5	คลองพะ	นางห้อง สุวรรณชาติ	46
0170 M		6	คลองผ่าน	นายตราวุธ ขาวเขาะ	38
0171		7	ม่วงก้อง	นายสมชาย รุ่งเรืองมา	56
0172 M	5. ปริก	1	ใหม่, ดันกอ	นายณัฐวุฒิ รอนนุชิต	40
0173 *		2	ทุ่งออก	—	-
0174 *		3	ตลาดปริก, ปริก	—	-
0175		4	ตะเคียนเขา, ปริก	นายอะรอฟีน หวันละเบ๊ะ	39
0176		5	ปริกออก	นายจินดา ถันหริ่ม	35
0177		6	ปริกตก	นายสมิทร ชีขุน	59
0178		7	ปริกใต้	นายพิม เพ็ชรเชิชา	68
0179		8	หัวถนน	นายสหัส ถันสน	43
0180		9	ช่างเกาะ	นายสมผล กงจันทร์	48
0181		10	ควนเสม็ด	นายทวี รัตนะ	57
0182		11	ทุ่งหลุมนก	นายพนธ์ ทวีใจ	48
0183	6. เขามิเกียรติ	1	ดินนา	นายทวี รัตนมณี	35
0184		2	วังปริง	นางตุคใจ กาญจนะแก้ว	40
0185		3	ตานักหว่า	นางอมร ลีอ่อน	51
0186		4	ท่าไต้	นายนิคม ชัยบุญ	39
0187		5	เขามิเกียรติ	นายบุญจิต คงเกลี้ยง	41
0188	7. ตำนกแก้ว	1	ตำนักแก้ว	นางสาวกิติยะ จิตเพียร	26
0189		2	น้ำลัด	นายสมชาย ใต้กา	45
0190		3	ม่วง	นายเดิม หลงหิม	53
0191		4	หัวขุ	นายประเสริฐ จันทรศรี	53
0192 M		5	ควนคานิ	นายมะเล นิเลมาะร์	45
0193 M		6	หัวกวาน	นายหมัด มะโหรี	50
0194		7	ควนพลา	นายธีระพงศ์ คิวงค์	32
0195		8	แปดร้อยไร่	นายประมวล มะชะกุล	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอตะเคา จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0196 *	7. ตำบลแก้ว	9	ทวนช้าง	—	-
0197 M	8. ตำบลขาม	1	ตำบลขาม	นางเคียะ มั่นเต็ม	34
0198		2	ค่านนอก	นายธีรยุทธ พุทธสุระ	21
0199		3	หน้าฮั่ว	นายตะวัน แก้ววิเชียร	43
0200		4	ทับโกบ	นายจรัสพงศ์ แซ่ฮ้อง	38
0201 M		5	พรเคียว	นายมาหามะ อาแว	47
0202		6	ไร่คก	นายวิรุจน์ บุญรัตน์	23
0203 M		7	ไทยจิง โหลน, หุ้งจิง	นายหมุด อาหวัง	37
0204 *	9. ตะเคา	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอนาทวี

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0205	1. นาทวี	1	นาทวี	นายไกรศักดิ์ เลานุกูล	54
0206		2	พลีเหนือ	นายคนสมัค หักตุ	40
0207		3	พลีใต้	นายอิศเรนทร์ กุหล่าชะแม	37
0208 *		4	นาทวีใต้	—	-
0209		5	วังใต้ใต้, พลุเตี๋ย	นายฉาวร เพ็ชรกงแก้ว	39
0210		6	วังใต้เหนือ	นายนิรันดร์ นิคมรัตน์	47
0211		7	เกลียง	นายสมนึก ทองเพชร	45
0212 M		8	ซองใต้	นายหลี่ ถิ่นทะเล	55
0213		9	ซองเหนือ	นายระเด่น ละมะ	21
0214		10	วังใหญ่	นายวาด ขวัญเสน	43
0215		11	ปลาขร่า	นายสมหมาย จันทองไฟ	40
0216 M		12	ลาลอง	นายรอกะ สุหลิง	49
0217 M		13	คลองทุเรียน	นายคาราเซะ มูเซะ	58
0218		14	วังใต้ใต้	นายทวี เสนเพชร	46
0219		15	ป่าจีเหล็ก	นายคนระหมาน โส๊ะหวัง	54
0220	2. ทับช้าง	1	ทับช้าง	นายสุภาพ นวลชุม	27
0221		2	เกาะขุน	นายประเสริฐ วิศพันธุ์	52
0222		3	โคกจง	นางสาวรัตนา กะนิงศักดิ์	20
0223		4	หัวควน	นายจ่านงค์ พรหมรัตน์	52
0224		5	วังไทร, บ้านใหญ่	นายสุพล สีทอง	48
0225		6	กอก	นายเขต สุวิชา	36
0226		7	โคกเอะ	นายมนอน แสงนพรัตน์	43
0227		8	ลุ่ม	นางอุพา ทองสุข	39
0228		9	ช่อนทอง	นายจ่านงค์ ทองขวัญ	28
0229		10	เกาะจง	นายเทพ ชอคค่า	53
0230	3. ท่าประอู่	1	ท่าประอู่	นายพุด ศรีขวัญ	37
0231		2	คังหมูเหนือ	นายโสภณ ทวีกุล	-
0232		3	คังหมูใต้	นายประเสริฐ เรืองแก้ว	36
0233		4	พอบิด	นายพนมรัตน์ เห่งทอง	32

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0234 0235 M 0236 M 0237 0238	3. ท่าประจักษ์	5 6 7 8 9	ปลักหมอม โคกเค ป่ากัน ทุ่งชำ พอบิกเหนือ	นางไหม้คีน๊ะ คิงหวัง นายสุทิศ คอเลาะ นายทอดข อะหมาน นายชำนาญ สุขแก้ว นายเจียน บุญสุวรรณ	46 32 52 34 41
0239 0240 0241 0242 0243 0244 0245 0246	4. กลองทราย	1 2 3 4 5 6 7 8	กลองทราย ลำซิง ลำพด ใหม่ ล่องมุด ปลาชกลอง ไต้มนท์ เขานา	นายประจวบ ทองกลิ่น นายประพันธ์ เทพทอง นายคำมิ่ง กงเซ็น นายเกียรติ สุวรรณเมณี นายบุญชวน สังข์ทอง นายเป็ชณ ศิริเฉลิม นายสุนทร ชอคเมฆ นายโกะ หลิมจิ	36 51 57 48 35 38 49 58
0247 0248 0249 0250 0251 0252	5. กลองขวาง	1 2 3 4 5 6	นาปรัง คลองไข่เฒ่า ช้างไห้ เขาวัง เก่า คลองขอ	นายทรงชัย จินดาประเสริฐ นางสาวสุภาวดี ศรีสุข นายจรรยา จันทร์ก่ง นายสุภาพ ทองมณี นายอำนาจ กงมุด นายอำนาจ ทวีจันทร์	26 32 53 34 46 34
0253 0254 0255 0256 0257 0258 0259 0260 0261	6. สะท่อน	1 2 3 4 5 6 7 8 9	สะท่อน บือ่ง หัวควน ท่ากลอง หัวหลัง สะพานปลา ทุ่ง สะพานเคียน ทุ่งล้ง	นายจรรยา เอียดแก้ว นายอุทธรณ์ แก้วพรหม นายสมใจ แก้วทอง นางเพ็ชร จันทร์ดี นายบุญไธโร โกศัยกานนท์ นายชม แก้วเพชร นายสมพงศ์ เพ็งเพชร นายชอบ แก้วเมือง นายพิภพ ทล้าทอง	40 46 35 50 45 36 42 57 52

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอหนองบัว

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0262	6. สะทอน	10	ป่าช้าง	นายจวน พรหมประคิมรู้	54
0263	7. นาหมอศรี	1	นาหมอศรี	นายกิน ราชหวัง	56
0264		2	ทุ่งทะเลเหนือ	นายอตุลศักดิ์ หวังใบ	34
0265		3	ทุ่งทะเลกลาง	นายอติมาแอ รุ่งสวัสดิ์	28
0266		4	ทุ่งทะเลใต้	นายไธยทพูน เทละหลี่	37
0267		5	ปลักจอก	นายพะยอม อินทร์ขาว	48
0268		6	โมซอก	นายโคก ทองเต็ม	47
0269		7	โมซอก	นายเหตุ ธรรมะอะ	48
0270		8	ท่าโก	นายทุนทร คำแก้ว	32
0271	8. ฉาง	1	นาหว้า	นายมานิจ ศิริประภา	50
0272		2	ปลักชะเมา	นางระเบียบ จันทร์รัตน์	35
0273		3	เกาะงา	นายอำพร เชื้อมชกุล	30
0274		4	วังบวบ	นายวงศ์ ศรีวิโร	50
0275		5	โพลงจระเข้	นายเจ๊ะลิเซน หวังอิ	47
0276		6	กอกช้าง	นางอุบล แก้วทอง	-
0277		7	ปรีก	นางพริ้ม อินทร์คัน	52
0278		8	ทุ่งหม้อแดง	นายอุปลัม สุวรรณนิล	53
0279		9	เลียบ	นายประเมศวร์ แก้วเมือง	38
0280	9. ปลักหนู	1	ปลักหนู	นางวารภรณ์ ไชยแก้ว	35
0281		2	คันไทร	นายวิชม ภิระรัตน์	50
0282		3	โคกเต	นายเชียน ไชยสวนแก้ว	52
0283 M		4	ป่าเร็ด	นายเลื้อ ใบบัว	53
0284		5	เลียบ	นายทวีศักดิ์ ขอดเชือก	30
0285 M		6	หมอกง	นายสามารถ ฉะมัน	58
0286		7	สมือง	นายบาเตศ หมดะ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอหนองหวี

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0287 M	10. ประกอบ	1	ประกอบตก	นายมานู นันต์	42
0288 M		2	โครง	นายคนรอมาน หลีอิ	40
0289 M		3	ประกอบออก	นายหมั่น งอปลัง	45
0290		4	ทุ่งปรีชง	นายจรูญ บุญแก้วรัตน์	29
0291		5	วัด	นางอุมน หมวกทอง	48
0292		6	ใหม่	นายสุรินทร์ ชูรักษ์	40
0293		7	เกาะไม้ใหญ่	นายสมรต ปานจันทร์	32

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0294	1. ระโนด	1	มหากา	นางธนีย์ เก่งบุญ	46
0295		2	เชียงพง	นางจรรยา เกื้อชู	52
0296		3	ปากบาง	นายระวี แซ่กั่ว	52
0297		4	ระโนด	นายสุชาติ สุวรรณนา	27
0298		5	โคกทอง	นายเลิศ กงเย็น	53
0299		6	ทอนตำโรง	นายซ่อม ชมเชอ	57
0300 *		7	หัวดิน	—	-
0301	2. ปากเตราะ	1	ตะพังหม้อ	นายเสริม จันทร์ทอง	38
0302		2	เลียบ, หัวโพธิ์	นายสมพร บุญศิริ	30
0303		3	ปากเตราะ	นายวิเชียร เพ็งระอา	34
0304		4	หัวเกาะ	นายโชติ จันทร์พริบ	52
0305		5	หัวเกาะ	นายสมศักดิ์ สถานดิฟ	38
0306		6	รับแพรก	นายจ่านงค์ สุวรรณเมณี	-
0307	3. บ่อครุ	1	บ่อครุ	นายสมหวัง นิยมดชา	60
0308		2	เจดีย์งาม	นายชำนาญ บัวทอง	45
0309		3	พังขี้พริ้ว	นายเตียง อาชญาเสน	49
0310		4	วัดประอู่	นายปรีชา ชูจิต	53
0311		5	โพธิ์	นายจรรยา วิจิตต์	40
0312	4. พังยาง	1	ตามี	นายไพรัตน์ ชำนิฐระการ	41
0313		2	พังยาง	นายอนันต์ ขวัญเย็น	39
0314		3	หน้าเมือง	นายประภาส ฤชสวัสดิ์	44
0315		4	หัวดิน	นายเริ่ม ตั้งขัน	54
0316	5. ท่าบอน	1	รับแพรก	นายแล่ม บัวบาน	53
0317		2	อู่ตะเภา	นายรัตน์ พัฒนเมณี	23
0318		3	ท่าบอน	นายคำรง วงศ์เจริญ	40
0319		4	ศาลาหลวงบน	นายชวลิต รักมอ้อม	57
0320 *		5	หัวทุ่ง	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0321 *	5. ท่าบอน	6	ศาลาหลวงล่าง	—	-
0322		7	จีนาก	นายสนิท กงเขียว	53
0323 *		8	คลองเป็ด	—	-
0324		9	มาบบัว	นายประสพ ภักดิ์	51
0325	6. กลองเตน	1	ท่าเขิน	นายสามารถ จันทร์บุรี	42
0326		2	บางครอง, เตา	นายสุวัฒน์ ทรงเจริญวิโรจน์	43
0327		3	กลองเตน	นางสุภร อ่วมพาศ์	40
0328		4	บางหรง	นายสมล เกตุพันธ์	41
0329		5	ตีนมอ	นายจัญญ พรหมราช	45
0330	7. เตนงวน	1	ทุ่งงวน	นายพิชิต ศรีโหม	57
0331		2	ช่อนฉา	นายเอิบ แก้วเมว	52
0332		3	มาบเดช	นางประนอม บุญศิริ	55
0333		4	จีนาก	นายสนิท กงเขียว	53
0334	8. บ้านใหม่	1	ตระหมื่นแสน	นายทวี พรหมศาสตร์	50
0335		2	ใหม่	นายชีพ รงพล	47
0336		3	โคกคราม	นายชิต กายพันธ์	35
0337		4	ผักกูด	นายณรงค์ เฟื่องหน	53
0338		5	หัววัง	นายคมบุรณ์ อาสาสุจริต	42
0339		6	ลานควาย	นายตงวนศักดิ์ รัตไชย	31
0340		7	จีนาก	นายวิโรจน์ แซ่อั้น	54
0341		8	หนองไผ่	นายพูน เอกมณี	60
0342		9	ตระหมื่นแสน	นายเขียว ชีวันฉาย	59
0343	9. บ้านขาว	1	หัวป่า	นายเขียว ชูศรี	52
0344		2	เสาธง	นายตงพงศ์ นิยมสุก	37
0345		3	ขาว	นายสุชล ขุนทองอักษร	48
0346		4	ควา	นายเชือบ มั่งคั่ง	58
0347 *		5	ควาตก	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอรโนด จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0348	9. บ้านขาว	6	หัวป่าคก	นายฉาวร ถันหนู	39
0349	10. ระวะ	1	หัวโหนด	นายเสนอ ไพจิตรจินดา	37
0350		2	ชายเคื่อง, พังงาย	นายประเสริฐ ไหมอ่อน	43
0351		3	พังจีตัง - วัคพรวัว	นายกล่อง ทองนวน	43
0352		4	ตำโรงแฉ่	นายมานพ เพชรประคับ	31
0353		5	ระวะ - พังศรี	นายประนอม หงษ์ทอง	40
0354		6	ตำโรงแฉ่	นางเทพประทาน ประทุมวัลย์	31
0355		7	พังศรี	นายเพลิน วิจิตรเวทการ	55
0356 *	11. วัคสน	1	สามบ่อ	—	-
0357 *		2	วัคนก	—	-
0358 *		3	วัคสน	—	-
0359 *		4	พังขาม	—	-
0360	12. ตะเตวียะ	1	ปากบาง	นายถัมพันธ์ จันทรป่าบ	52
0361		2	หนองฉั่วย	นายอมร จันทรเสนาะ	42
0362		3	ปากเหมือง, คอนแบก	นายชาญ ชัยเชื้อ	30
0363		4	คลองโพธิ์	นายรุ่งโรจน์ ตุภทีโรจน์	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอท่งพระ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0364	1. จะทิ้งพระ	1	พังดา, หน้าเมือง	นายประเสริฐ สุวรรณจัน	22
0365		2	พังตมึค, พังจิก	นายวิเชียร เตียงวิวัฒน์	34
0366		3	พังจิก, จะทิ้งพระ	นางสถิตทิพย์ ชูโชติ	43
0367		4	จะทิ้งพระ, พังชี	นายวิระ หนูว่อง	38
0368		5	หน้าเมือง, พังดา	นายศุภรกาญจน์ โกธานุถ	38
0369		6	มัจฉา, พังลิก	นายพีระ ศรีนวลขาว	24
0370		7	พังลิก, มัจฉา	นายสุภชัย บุรณะ	17
0371	2. กระดังงา	1	คอนเค้	นายอนันต์ ทองอู่	50
0372		2	หนองม่วง	นางวาสนา กระจำวงศ์	36
0373		3	กระดังงา	นายสุธรรม ไชยแก้ว	37
0374		4	พังเป็ก	นายปรัชญ์ หนูเพชร	36
0375		5	บ่อกุด	ศ.อ.สุพัฒน์ หนูเพชร	52
0376		6	พังเลี้ยว	นายนิกร ชูทรโกษา	31
0377		7	พังตาย	นายจงดี รัศมี	48
0378	3. สนามชัย	1	พังกก	นายแทน อักโขสุวรรณ	53
0379		2	สนามชัย	นายวิเชียร ชูพงษ์	40
0380		3	ระวางสนามชัย	นางสมใจ พร้อมมูล	44
0381		4	คอนเค้, ปลายคลอง	นางเกียม ประทุมวัลย์	61
0382		5	ปลายคลอง, คอนเค้	นายประจักษ์ โกชนกิจ	44
0383	4. คีหลวง	1	เลียบ	นางสมบุรณ์ นักรามนตรี	62
0384		2	คีหลวง	นายมอง แก้วล้วน	59
0385		3	ชะลอน	นายสำราญ ตั้งขัน้อย	35
0386		4	ชายทะเล	นายนิคม มากมี	34
0387		5	พังไทร	นายสมพงศ์ วงศ์ช่วย	46
0388		6	ชะแม, บ่อใหม่	นางละม่อม ไพจิตรจินดา	40
0389		7	บ่อใหม่	นายเพิ่ม ทองจำรูญ	57
0390		8	พังไม้ไผ่	นายไพศาล เสงี่ยม	24

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอท่งพระ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0391	5. ชุมพล	1	ชุมพลระวาง	นายพัฒนา สุวรรณรุ่งเรือง	31
0392		2	วัดกระชายทะเล	นายพะโฮม ชรรมาชาติ	36
0393		3	นางเตล้า	นายเสริม ชั่วบุญกุล	52
0394		4	วัดกระ	นายเถียน พลภักดิ์	64
0395		5	คลองฉนวน	นางคำ กล้ายตีนวล	35
0396		6	พะโกะ	นายประสิทธิ์ เพิ่มพูน	48
0397		7	ชุมพล	นางเพ็ญศรี ยุกซงก์	43
0398	6. กลองรี	1	ท่าโพธิ์	นายชัยยา นพาทันท์	26
0399		2	โพธิ์ใหม่	นางณัฐริกา เพ็ชรวงศ์	33
0400		3	จาก	นางประภา ศรีอ่อน	28
0401		4	กลองรี, จาก	นายสวนชัย พันธุ์รัตน์	27
0402		5	กลองรี, กลองหนึ่ง	นายสมพงษ์ พะยัค	36
0403		6	กลองหนึ่ง, ถิ่น	นายบุญธรรม ไพศาล	31
0404		7	ถิ่น, โกลโพธิ์	นางวรรณนิษา เพชรวงศ์	23
0405		8	ท่ากระ	นายสุนทร สมักรพงศ์	35
0406		9	ท่ากระ	นายจรูญ เต็มแก้ว	34
0407	7. ภูเขา	1	บางคว้น	นางเดือนใจ แสงอ่อน	40
0408		2	ศรีไสยน้อย	นายปรีชา คำเจริญ	42
0409		3	ตะโพนกรอบ, คว้น	นางวิมา ราชคหาว	42
0410		4	ภูเขา	เด็กหญิงนิลรัตน์ นิยมคชา	14
0411		5	ภูเขาใต้, พังจาก	นางโสพต ทองพร	35
0412		6	แหลมวัง	นายภูมิศักดิ์ หนูสงค์	23
0413		7	คอนกันเหนือ	นายสุชาติ รุ่งเรือง	27
0414		8	คอนกันใต้	นางปราณี หนูสงค์	48
0415		9	กอหงษ์	นางชะเอม นวลเขียว	38
0416	8. ท่าหิน	1	ระบัง	นายประคิษฐ์ สุวรรณหงษ์	46
0417		2	หัวขลาด	นางปราณี ขุนศรีวินกร	38
0418		3	ทองล้ง, หุ้งล้ง	นางปลื้ม ทองคำ	59

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภออากีระ

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0419	8. ท่าหิน	4	ท่าหินใต้	นางกัน บุศนา	58
0420		5	ท่าหิน	นางสมบุญ ชัยวัลย์	54
0421		6	ท่าหิน	นายสงคราม กงพรหม	49
0422		7	มิไร	นางพูนทรัพย์ ศรีสุข	38
0423		8	พรวน	นางสุภาพ ศรีสุขโต	54
0424		9	พรวน, น้ำรอบ	นางตร้อย หนูชุมแก้ว	62
0425	9. วัดจันทร์	1	หัวขาง	นายเจริญ ปิ่นทอง	44
0426		2	บ่อประจักษ์	นายอรุณ แก้วมณี	53
0427		3	บ่อประจักษ์, จีน	นางสาวรัตนา สุณัยกลาย	35
0428		4	บ่อ	นางเสนอ รัตนวรรณ	43
0429		5	พังเระ	นางประพัชร ขวัญแก้ว	34
0430		6	พลี	นางศักดิ์พัฒน์ คันทู	44
0431	10. บ่อแดง	1	เกาะ	นางเจียร ภักดี	48
0432		2	เกาะบน	นางสาวจิราพร ทองสุวรรณ	22
0433		3	บ่อแดง	นางจิม สุขรอก	67
0434		4	พังช้างตาย	นางสาวเจีมิหะ จันทรจิตต์	17
0435		5	เกาะล่าง	นางประคอง อิงมณี	32
0436		6	วัดพิบูล, พิบูล	นางสาวรัตน ชกตั้ง	64
0437	11. บ่อดาน	1	พังขาม	นายสมใจ ศิวิไล	45
0438		2	บ่อดาน	นายสุภฤกษ์ ปลื้มใจ	23
0439		3	ใหม่	นางสอริหะ หมัด	24
0440		4	พังตาเสา, ใหม่	นางอมติน ตั้งขันธ์	52
0441		5	ม่วงควน	นายเกียรติพงษ์ วรรณะพงศ์	16
0442		6	พังเหวน	นายศักดิ์ชัย กิมเส็ง	16

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอจะนะ

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0443 M 0444 M 0445 M 0446 M 0447 0448 M 0449 M 0450 M 0451 M	1. บ้านนา	1 2 3 4 5 6 7 8 9	นาคก, นาคิน นา กลองลึก กกเค็ด, โกงเค็ด ทุ่งใหญ่ ท่าชะมวง ลาเงา โคกม้า น้ำเค็ม	นายคลเลื้อ หนิมา นายละอาโหรน หวันระมิน นายตากะริยา หมะจิ นายรอชาหลี หลียะลา นายจรัญ กงเคิม นายเซาะคำให้ะ ไล่้ทม นายเบาริ คำโอ นางคิมะ สะมะแอ นายทะตัน ขาหรีดาโอ๊ะ	30 39 44 35 56 51 40 34 37
0452 M 0453 M 0454 0455 M 0456 M 0457 M 0458	2. คลิงชัน	1 2 3 4 5 6 7	ตุตหว่า คลิงชัน ป่าห้าม, ปางาม ป่าเส นันท นาคิน โนไร่	นายณัติพงศ์ เจะเต๊ะ นางอมิหนะ ตั้งจ้เจริญ นายโหรน อะทะลื้อ นายอับดุลฮาลิบ และหีม นายสุรเดช คนสวี่ นายอรุณ ไบหมะ นายกะกัน แสนดี	41 39 52 43 31 44 43
0459 0460 0461 0462 0463 0464 0465 0466	3. สะกอม	1 2 3 4 5 6 7 8	สะกอมหัวนอน จีน เลียบ ปากบาง ชายคลอง, บ้านตก ปลายจิก, โกงตัก บ่อโชน โคกยาง	นายเขาวทศ สะหีม นายหลง เจ๊ะไล่้ นายมูอามัด โต๊ะบาหมะ นายกอเสม หะหล่า นายหมัด ไบคิน นายดอยบิตัน กงแก้ว นายสะละ นุ้ยประสิทธิ์ นายอับดุลอาชีซ ตาเม๊ะ	50 52 39 48 42 35 53 43
0467 0468 0469 0470	4. สะพานไม้แก่น	1 2 3 4	สะพานไม้แก่นตก ทุ่งเอาะ ท่าล้อ สะพานไม้แก่นออก	นายประนอม แจ่มเมือง นายจิต แก้วชี นายตาสเต็น ปานสิน นายประสิทธิ์ จันทรเพชวลี	56 56 45 56

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอจนะ

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0471	4. สะพานไม้แก่น	5	ทรายขาว	นายชนธรา มณี	40
0472		6	เกษมรัตน์	นายประสิทธิ์ สุวรรณรัตน์	59
0473		7	สะพานไม้แก่นกลาง	นายสมบุรณ์ แก้วสมศรี	57
0474		8	ไร่, นา	นายหวันเต็น หมีะหวัง	47
0475	5. อู	1	อูคันประจู่, อู	นายไทรน ตะขะชะนุ่	52
0476		2	พ้อแดง	นายคลองเกด หมักหล้า	59
0477		3	นาข่า	นายชลธิช ศรีวรรณกรรม	38
0478		4	อูศักดิ์สิทธิ์	นายคลเลาะ ราชชารอง	30
0479		5	อู	นายล่าซิด เต๊ะหม่อม	34
0480		6	ทุ่ง	นายอามีน หวันสนิ	28
0481		7	โหนด	นางพัน อินทรรัตน์	46
0482		8	นาปรือ	นายอำนวช มุณีเกษม	46
0483		9	ปลักพ้อ	นายวิจิตร ศรีซำว	31
0484	6. ป่าชิง	1	ป่าชิง	นายเนียม กาญจนรัตน์	49
0485		2	ทุ่งพระ	นายสวัสดิ์ มณี	47
0486		3	คันปราง	นายคำ นิเฒะ	48
0487 M		4	ท่าคลอง	นายมุฮำหมัด ไดยะลา	40
0488		5	ไร่	นายเริ่ม เทพเวียก	58
0489		6	ไร่คอนไฟ	นางสาวสุพรรณ บัวทอง	41
0490 M		7	ตลุก	นายเต็น เจ๊ะหมาน	43
0491 M		8	หัวคินเหนือ	นายรอมมาน ขริกาโอ๊ะ	47
0492 M		9	หัวคินใต้	นายบังตุก เตมดำ	52
0493	7. แถ	1	โกกชาง	นายไผ่สวน หลีหาหรี	47
0494		2	เตาเหนือ	นายเอ เจเพ็ง	40
0495		3	เตาใต้	นางตาสีเฒ่า เป็นศิริ	51
0496		4	เฌียก, พะเฌียก	นางหะหรน หัสดำ	53
0497		5	ทุ่งกรก	นายจรัส หนูเกื้อ	43
0498		6	ภูนาขัง	นางละออง กองเมฆ	41

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภออะนะ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0499	7. เตา	7	สำนักขอ	นายสุวัค หน่อเพ็ง	38
0500	8. กลองเปี๊ยะ	1	ป่าพลู	นายกำนวน พรหมนุ้ย	-
0501		2	กวนมืค	นายชัยญา แก้วบุญ	35
0502		3	ป่ายาง	นางอัมพร ค้างปาน	58
0503		4	ช่องเขา	นายเสถียร ตุคเขา	40
0504		5	โนเมือง	นายประเสริฐ บุญเรือง	48
0505		6	กวนหัวช้าง	นายคนเลาะ ตาหมาน	47
0506		7	ไทรจิง	นายประพาส หนูแก้ว	34
0507		8	ศาลาน้ำ	นายสุชาติ วรรณมลย์	46
0508		9	แยะ	นายฉลอง ทองชัย	35
0509		10	ชาชนา	นายภพ ค้างปาน	34
0510	9. ขุนตักหวาย	1	ป่าระไมคก	นายอารมณ กอหงษ์	33
0511		2	ป่าระไมกลาง	นายตัน เหลี่ยมมู	54
0512		3	ขุนตักหวาย	นายเปลื้อง นุริยกาญจน์	59
0513		4	ป่าระไมออก	นายปรีดี เพ็งเจ	38
0514		5	หลวงชะโอน	นายคลเลาะ หมัดเหลี่ยม	40
0515		6	เลียบโน	นางสมใจ ประัญญา	36
0516		7	หัวกระทิง	นายศักดิ์สุริยา ล่อรอย	40
0517		8	ป่าหว้า	นางเจียว ทองคั่ง	35
0518		9	โพรงจระเข้	นายเชนตรี ยีรัน	45
0519	10. น้ำขาว	1	เกาะเต	นายสุชล ทองสังข์	40
0520		2	กูตึน	นางสมพิน อุบล	37
0521		3	ออกวัด	นายมานพ แก้วกิมเส้ง	57
0522		4	ท่ากู	นางไหมโถม ทองเส้ม	37
0523		5	น้ำขาวกลาง	นางสมพิศ อุบล	37
0524		6	น้ำขาวตก	นางสาวอำไพ หนูเกื้อ	29
0525		7	กลองแยะ	นางวิไล แก้วกง	37
0526		8	กูหัวนอน	นางนุปลา จันทร์สง่า	37

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0527	10. น้ำขาว	9	คันตริอง	นางประกอง ทัดโร	44
0528		10	นาดี	นายเอียร เมืองศรีทอง	54
0529		11	ห้วยอน, ห้วยกวน	นางสาววิไลวรรณ เอียดศรีชัย	32
0530	11. ท่าหมอไทร	1	ท่าหมอไทร	นายชนกิมลี สมภักดิ์	41
0531		2	ไร่ท่าหมาก	นายเทียน หลักทอง	47
0532		3	โพรงงู	นายนวน ฐุแก้ว	42
0533		4	ช้างกลอด	นางสมใจ แซ่ตัน	37
0534		5	ทุ่งเจ	นายเจมนัน มั่นสอ	30
0535		6	เหมืองลิวง	นายนิคม ศิริวงศ์	36
0536		7	เตียนค้าย, เตียนควน	นายคนอาลิต สอฮอย	39
0537		8	แพรว	นายเดช หนีตะเก็ม	48
0538		9	สะพานหัก	นายอาหลัม หักเจริญ	42
0539		10	วังหาร	นายชนพกล หมะหวัง	30
0540		11	ห้วยกวน	นายสุพจน์ เล่งดีตัน	44
0541	12. จะโหนด	1	โคกทราย	นายเจมญา ศรีแสง	35
0542		2	คูทรง	นายไชยบุตร เรืองพิบูลย์	47
0543		3	ปลักปลิง	นายก่อ่ง ชูเพชร	34
0544		4	ขุนทอง	นายธนศ บัวฝ้าย	36
0545		5	ปากช่อง	นายพล ประทุมมณี	45
0546		6	ห้วยแหลม, ท่าคลอง	นายสว่าง กลังธาร	36
0547		7	ปลายเหมือง	นางตาลี หมักสอ	40
0548		8	ทุ่งถ้ำ	นายสมจิตร ตีสานแก้ว	44
0549		9	ควบ, เหมือ	นายเจืออาปี บินหมัก	56
0550		10	เขาจันทร์	นายมิหะยะ สอหะ	41
0551		11	ควบใต้	นายอับดุลวาหิด หล้ามัก	36
0552	13. นาหว้า	1	นาหว้า	นายเวียง แก้วทอง	43
0553		2	เกาะตากเหมือ	นายกอเหล๊ะ อะหลี	45
0554 M		3	เกาะตากใต้	นายสะอะ หีมหมัก	56

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอจະนะ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0555	13. นาหว้า	4	คลองบอน	นางไอยม หล้าเทวี่ง	35
0556		5	ประจำเหนือ	นายว่อน กงแก้ว	52
0557		6	ประจำใต้	นายสมบุรณ์ ไหมแเกร	45
0558		7	นาโน	นายชิ หล้าอี	46
0559		8	ควนไม้ไผ่	นางดาวรรณา สังข์เวช	38
0560		9	ควนชีแรด	นายจับ สุขทอง	53
0561		10	หว้าหลัง	นางอนันท์ บุรีรัตน์	42
0562		11	ควนยาง	นางสุชล เมืองเพชร	37
0563		12	แม่เตย	นางพิน ทองขาว	55
0564	14. นาทับ	1	คลองข่า	นายคลมม ชีบ	51
0565		2	ปากบาง	นายหวัง หลีเจริญ	43
0566		3	ท่าช้าง	นางเพาชียะห์ เจริญชล	33
0567		4	ท่าคลอง	นายร่อหม สะขาวรี	46
0568		5	ม้างอน, บ่อโตะกง	นายเดช หมักละ	49
0569		6	นาทับ, บ้านใต้	นางสมพร สุขุมเจริญ	54
0570		7	นาเสมียน	นายคลหมิบ ไชยหลี่	48
0571		8	ตาอิฐ, ท่าวัด	นายวิชาญ ไชยรัตน์	36
0572		9	ภูน้ำรอบ	นายสน อาหวัง	39
0573		10	ปึก	นายประทีป นิยมเคษา	37
0574		11	คลองทึง	นายสุไหลหมาน ไทเคเส้น	28

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0575 M	1. เทพา	1	ท่าพรุ	นางสาวเจษยาดี หะยีตะ	25
0576 M		2	พระพุทธ	นายมาช บ่อตย	47
0577 M		3	พรหมาก	นางเจ๊ะคีม๊ะ มณี	53
0578		4	ท่าดี	นายสุไอลมาน โตะตะ	53
0579		5	ทุ่ง	นายหมักกูเต็น สามารถ	33
0580		6	ป่าโอน	นายอภิรัตน์ หักยะเอ	37
0581		7	ปากบางเทพา	นายตุลรหะ อะหวัง	45
0582 M	2. ท่าม่วง	1	ท่าม่วง	นายมะเดร์ มะตะ	59
0583 M		2	นาจวก	นายอาซาลี ตาเลหมัน	33
0584		3	นิคม	นายสะราช จันทรทอง	32
0585		4	กระอาน	นายอิน สล่าหม	53
0586 M		5	ทุ่งโคน	นายคนรอมาน ภขเพชร	50
0587 M		6	ห้วยปลิง	นายเดช รัญจวน	36
0588 M		7	พรุชิง	นายคลรอมะ มากะตะ	35
0589 M		8	หนองตาหราช	นายหมะ จะโรจน์หวัง	46
0590		9	พุทธนิมิตร	นายพิชัย ทิศวา	36
0591 M		10	ควนหรีน	นายรอมาน ขะเดกัต	52
0592		11	โคกกอ	นางพิน แก้วตามเขียว	49
0593 M		12	คันจำปาละ	นายกอดร์ อาแว	51
0594		13	นิคมสายโท 4	นายจ่านงค์ จิตใจภักดี	58
0595		14	นิคมสายเอก	นางพิมพร แก้วแก้ว	37
0596	3. วังใหญ่	1	คลองขอ	นางจิตรพร พรหมทองบุญ	57
0597		2	พรุกง	นายประสิทธิ์ มณีรัตน์	42
0598		3	ควนหมาก	นายชิง กงแก้วด้วง	57
0599		4	ใหม่	นายพจน์ กงระระณะกง	56
0600		5	ทุ่งหรี	นางสาวมธุเรศ รัตนารมย์	36
0601		6	วังใหญ่	นางอภัย ประทีปน้อย	46
0602		7	โล๊ะบอน	นายสว่าง ภารกิจโกศล	57
0603 M		8	ควนหินเภา	นายบือราเอง จาณมะ	52

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอทพท จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0604 M	4. ปากบาง	1	บ่อเดช	นายอาแต บ่อเดช	51
0605 M		2	คูหยง	นายโอเตะ สะแกเม	29
0606 *		3	เกาะแลหนัง	—	-
0607 M		4	คลองประอู่	นายอาโหวง โกชัยกานนท์	53
0608 M		5	คาแปด	นายณรงค์ พรหมอินทร์	46
0609 M		6	คลองจุก	นายหลี่ สามเื้อ	49
0610 M		7	กวนคิหมุน	นายเจ๊ะเต็น ปารัตน์	59
0611	5. ลำไพล	1	ลำไพลเหนือ	นายสุรพงศ์ เพชรจรัส	31
0612		2	ลำไพลตก	นายหมาน หมหมัก	57
0613 M		3	ลำไพลใต้, เหนือ	นายรอปาลี ปช	28
0614		4	แม่ที	นายคนเล้า เกื้อชะเทรัมย์	47
0615		5	ทุ่งโพธิ์	นายฉาวร แดงบัวทอง	36
0616		6	กวนเจกีย	นายบุญต่ง แก้วสามสี	39
0617		7	ท่าไทร	นางอักษร ศิวกับ	52
0618		8	ปริก	นายเจริญ แก้วใจเย็น	49
0619		9	ลำเปา	นายสามารถ ตะเทรัมย์	43
0620 M		10	พระยอด	นายอับดุลกอเคร์ บากา	40
0621 M		11	ลำเปาเหนือ	นายกิตติศักดิ์ ไบตะ	38
0622	6. เกาะสะบ้า	1	หัวสวน	นายอุทัย อาญาพิทักษ์	54
0623 M		2	บ่อน้ำตม	นายเตก ปินะละ	45
0624		3	เกาะสะบ้า	นายสุธรรม เสนาจิตต์	47
0625 M		4	กรงอีตา	นางตาลีเม๊ะ ละเม	26
0626		5	โคกพยอม	นายกล่อม ทองเพชรกง	48
0627		6	พรุช	นายจรูญ กงไค้สิทธิ์	55
0628		7	กวน	นายสุเชษฐ์ ทองสุข	43
0629	7. สะกอม	1	ปากบางสะกอม	นางลีจัน โต๊ะสะหมิ	49
0630		2	สวรรณ	นายสุเชษฐ์ อุละมิน	40
0631		3	ม่วงฉ่ำ	นายคิน ซาหิมซา	49

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0632	7. ตะกอม	4	พรุหลุมพี	นางสาวสาวิตรี คิเอ็ชค่อ	30
0633		5	ท่าแมงลัก	นายสุวรรณ เสงทองเกลี้ยง	53
0634		6	เขะ	นายวิน บุญเรืองรุ่ง	40
0635		7	พรุโตะกอน	นายนุ้ย ประสิทธิ์นุ้ย	48
0636		8	เขาน้อย	นายอาชี หมัทเจริญ	37

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอตะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0637 M	1. ตะบ้าย้อย	1	ตะบ้าย้อย	นายสมณฑล ไทยสมบูรณ์	45
0638		2	ปลักบ่อ	นายชม แก้วรัง	51
0639 M		3	เพ็งขา	นายเจอะฮัน หลีกใจ	50
0640		4	บ่อทอง	ศต.เข้ม จำเนียรสุข	59
0641		5	ไร่	นายบุญเลิศ มอสม	47
0642		6	ท่าณียบ, โมง	นายสมนึก แก้วกับบัว	57
0643 M		7	ขะเร๊ะ	นายมะลี อัฐโตะ	40
0644 M		8	น้ำค้าง	นางรอนี หอมเย็น	45
0645 M		9	บ่อกูย	นายสุมะ บาหลิ	38
0646 M	2. เปียน	1	เปียน	นายเทรี ใบเข็บหะ	28
0647 M		2	ควนหรีน	นายพนม สุขเต็มรอด	38
0648		3	เก่า	นายมะแอ สะหล้าหะ	42
0649 M		4	ราไผ่	นายปัทม มะเต็ม	41
0650 M		5	ทุ่งเขา	นายมะรอสี คอเลาะ	34
0651 M		6	สวนโอน	นายคลรหมาน สามีตะตา	38
0652 M	3. ไทนค	1	กะชะ	นายสามาแอ โมง	47
0653 M		2	ห้วยบอน	นายฮาบิล สมอยู่ชะ	27
0654		3	นากัน	นายพงศ์ แสนเงิน	54
0655		4	นาม่วง	นายชม กิจจาสน	39
0656 M		5	โคก, โคกออก	นายตุแหวหะ หนีเค๊ะ	33
0657 M		6	ละโอน, ไทนค	นายบุญส่ง สันเจียง	35
0658		7	พรุจา	นายเจริญ อินทรักษา	53
0659 M	4. จะแทน	1	กอลอมุค	นายกุลเลาะ อามฉักตา	51
0660 M		2	ดริ๊ย	นายหวังอูเต็น สามี	42
0661 M		3	วังโอะ	นายศิริพงษ์ คาระตาและ	30
0662 M		4	มูนิ	นายมะคารี มะอะ	27
0663 M		5	นาจะแทน	นายอับคลฮาเล็ม โคหะ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอตะบะยั้ง จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0664 M	5. ชาริรี	1	ตาพอ	นายมนัส วานี	59
0665 M		2	ตุโตะ	นายตะอารี เจมะตอง	42
0666 M		3	คารู	นายอรัญ ติเื้อะ	34
0667 M		4	บ้านงัสมา	นายรอนี สะหนิ	37
0668 M		5	เกาะเตะ	นายอับดุลซอหมะ อะหวัง	33
0669 M		6	หาดทราย	นายวาฮี เมาตะ	48
0670 M	6. หุ้งพอ	1	โกกสีทรง	นายมะเอะ เลาะสมาน	57
0671 M		2	ตะนิ	นายตุโตะ และสมสา	45
0672 M		3	หุ้งพอ	นายกอเซ็ง มะมูตอ	27
0673 M		4	โกกตก	นายอับดุลเลามัน มาหะมะ	42
0674 M		5	ชาว	นายคอเล๊ะ หมะเหม๊ะ	46
0675 M		6	เมาะลาเต	นายมะเทง อะลีหะ	47
0676		7	ชาว	นายอามร สุกร์เพ็ง	45
0677 M		8	ขอกสูงโคกออก	นายอับดุลรอเเม เจ๊ะละ	42
0678	7. กูหา	1	ทับหลวง	นายสมยศ ชายเพชรแก้ว	29
0679		2	ฉำกรก	นางมลจิรา ตกุลคัน	38
0680		3	วังเอะ, กูหา	นายฉาวร สุวรรณเวศ	59
0681		4	กูหา, ปลาขนา	นายกงพันธ์ ตั้งฉั้น	37
0682 M		5	หุ้งไพรไค้, บ้านไค้	นายคอผา มาตา	37
0683 M		6	ล่องควน	นายรหะ มาต	42
0684 M		7	ห้วยเต่า	นายเจ๊ะหนิ ซาละ	55
0685 M		8	ทับยาง	นายเม็ง เจ๊ะหมะ	48
0686	8. เขาแดง	1	หุ้งไพล	นายชมรฐา บัวสมบัติ	43
0687		2	สวนขาม	นายสวาท มวลไชย	45
0688		3	นา, ไร่	นายรัชช กงแก้วดี	25
0689		4	น้ำเขียว	นายวัน เถิง่วน	50
0690		5	สำนักเอ๊ะ	นายชัย แก้วประสม	36
0691		6	ฉำตลอก	นางเกษม ตั้งจันทร์	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอชะบ้าย้อย

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0692 *	8. เขาแดง	7	เกาะช้าง	—	-
0693	9. บาโหม	1	บาโหม	นายสีเม้ง เอียกมาอ่อน	48
0694		2	ไร่เหนือ	นายเกษม อรรถนพวงษ์	55
0695		3	ลำชะ	นายสมนึก จันทรัตน์	53
0696 M		4	แะและ	นายคือราเม เจะมามะ	50
0697 M		5	คลองตาหา	นายอิซอ มิหิ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0698	1. กำแพงเพชร	1	เขาคมน้ำ	นายอนันต์ อิ่มเขื่อน	30
0699		2	ม่วงใหญ่	นายนิกร มณีสว่าง	32
0700		3	ศาลาใหม่	นายเจริญ มณีเกษม	54
0701		4	หนองอัน	นายบุญส่ง อยู่โนน	35
0702		5	ปลาชะทาน	นายอานันท์ รัตนแก้ว	40
0703		6	กอกช้าง	นายสิน ทองรักษ์	46
0704		7	กวนนา	นายชำนาญ อุวาโย	52
0705		8	ทุ่งคา	นายพอย มะโร	51
0706		9	ห้วยโตน	นายทวี หมัดคั้ง	55
0707		10	คลองค้อ	นายคนเลาะ แก้วสำระ	45
0708		11	นิคมร่วมพัฒนา	นายสุวรรณ ศรีสุวรรณ	42
0709	2. ท่าชะมวง	1	ลานควาย	นายสำราญ มณีรักษ์	40
0710		2	คีนกลอง, หนองโคน	นายห่อพิศ หมัดหลี	56
0711		3	ท่าชะมวง	นางคลเทลี๊ะ โอรามหลา	46
0712		4	คลองยางแดง	นางอนันต์ เกษมุล	45
0713		5	ขุนบ	นางหมัดคโศค แดงลำโศค	44
0714		6	ถนิมมิตร	นายคีน หลือะรัญ	36
0715		7	นิคม	นางวิโรจน์ ทองเส็ง	42
0716		8	ท่ามะปราง	นางกอเต็ม หีมหมี	33
0717		9	ช่องเขา	นางชล นวลแก้ว	50
0718		10	ทุ่งเคี่ยม	นางทอง ณ แผลม	37
0719		11	หลังเขา	นางบุญนิกร ช่างแก้ว	53
0720	3. กวนรู	1	กวนรู	นายสมนึก อินชนะ	42
0721		2	กวนศาลาคงจันทร์, กวน	นายแอบ ขำจิตร	57
0722		3	โหล๊ะขาว, หนองแบน	นายจิเทิน ขวัญแก้ว	37
0723		4	ไทรใหญ่	นายปรีชา หวานแก้ว	43
0724		5	ไทรใหญ่	นายสมพงษ์ ปานแก้ว	55
0725		6	หนองโตน	นายฉั่น จุลนวล	36
0726		7	สี่แยกภูเขา	นายณรงค์ สุวรรณเวหา	57

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอรัตนคูมิ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0727	3. กวนรู	8	โกกก่าย	นางนิคย์ หวังหมุกกลาง	41
0728		9	ไต่ท่อน, เกาะวัด	นายเจิม พรรณภู	44
0729	4. กูหาใต้	1	กวนคาน	นายเน้นท์ ทองรุ่ง	49
0730		2	พรุห้อย	นายคัน บุญมี	68
0731		3	กูหาโน	นายวัชรินทร์ อินทสระ	45
0732		4	นาป่าบ	นายวีระ เรืองคำ	41
0733		5	จุ่มปะ	นายคำรงค์ สุวรรณโณ	35
0734		6	กองอิฐ	นายจิต ไชยรักษ์	59
0735		7	กวนปอม	นายอภิชาติ จันทร์โณ	47
0736		8	กวนขัน, กวนท้ายบ้าน	นายแรม หลีจันทร์	46
0737		9	ห้วยยาง	นายอุศล บุญเพชร	39
0738		10	ทุ่งมะขาม	นางอาภรณ์ สะคะรินทร์	53
0739		11	จังโหลน	นายปลื้ม คงแก้ว	50
0740		12	กันมัน, ทุ่งหม้าว	นายนิพล ขาวทอง	32
0741		13	เกาะขาว	นายสิด ไชยรักษ์	44
0742	5. เขาพระ	1	นาสีทอง, กวนสะตอ	นายรัชวัฒน์ นานปาน	35
0743		2	กู	นายจรัส ขุนศรี	46
0744		3	นาเล็ก	นายสมพร ธารัต	38
0745		4	สีตอน	นายวัชร เต็นทะระ	38
0746		5	เขาพระ	นายกล้า ทองกุ่ม	47
0747		6	บนกวน	นายคลกอนี เกลิ่งตัน	39
0748		7	คลองแก้ว	นายขงภูธร เตือก้อย	30
0749		8	คลองเขาล้อน	นายเฉลิม แซ่ชิง	39
0750		9	ทุ่งกมบาง	นายอนุวัฒน์ จันทร์น้อย	29

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0751	1. หัวเขา	1	เขาแดง	นายอภิรัช เวชกะ	50
0752		2	แหลมถนน	นางรัตติยา บุญยัง	50
0753		3	นอก	นายฉาด หีมโต๊ะเตาะ	48
0754		4	นาใน	นางวารุณี รัตนพันธ์	35
0755		5	ท่าเขา	นายตะปือ ศรีกงกา	48
0756		6	หัวเลน	นายอารมณ วังศสุวรรณ	64
0757		7	บนเมือง	นายหมัด ปู่ทะเล	60
0758		8	บ่อสวน	นางขุนศรี การวะ	30
0759	2. สทิงหม้อ	1	ใหม่	นายอนันต์ บุทละโกบ	38
0760		2	ท่าเสา	นายเอ ไทยยะ	50
0761		3	ธรรมโชนัน	นายชวน ชูบัณฑิต	35
0762		4	สทิงหม้อ	นายนิพนธ์ บัลลังโก	52
0763		5	นาออก	นางสาวพรรณชล โมสิกะ	27
0764		6	จอมทิพย์	นายตะมะแอ เวชกะ	59
0765	3. ชิงโค	1	คาหลวงกง, บ่อสระ	นางจบ จันทร์แก้ว	42
0766		2	ทรายขาว, หัวเลี้ยว	นายเปลก บุญศิริ	59
0767		3	ยางงาม, ประทุไซร	นางพรรณี อิตระโร	56
0768		4	คาหลวงกง, บ่อสระ	นางหวง แก้วตะรัตน	48
0769		5	ชิงโค	นายวรรณรงค์ ชกทอง	-
0770		6	ชิงโคท่าออก, บ่ออิฐ	นายกล่อม กรตั้ง	60
0771		7	ชิงโค, วัดเลียบ	นายฮ้วน สนิทม้อโร	58
0772		8	บ่อสระ	นายชม บุญราศรี	56
0773		9	คิหลวง	นายสมนึก กิษฐสุวรรณ	52
0774		10	วัดเลียบ, บ่อสระ	นายพรัง ขุนเจริญ	78
0775	4. ทานบ	1	บ่อสี่กั๊ก, บ่อคันยาง	นายสุทธานา สุขนาวิ	58
0776		2	หัวไม้ไผ่	นายบุญธรรม อนุกุล	42
0777		3	แม่ลา	นายชม สุวรรณสุโข	42
0778		4	พริ้ว	นายท่วง ล้วนมณี	60

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอสิงหนคร

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0779	4. ท่านบ	5	คลองท่าแดง	นายวีระชาติ เพชรมณี	29
0780		6	ท่านบท่าตก	นายสมภพ เถามี	45
0781		7	ท่านบ	นายจัน หนู่ม	59
0782	5. รำแดง	1	หนองโค	นางพรรณี แก้วธรรมรัตน์	40
0783		2	ห้วยพุก, ขมวน	นายศากร นิลโมทย์	27
0784		3	รำแดง	นางนวนน พันภัย	70
0785		4	หนองไธย	นางใจ ไซดิช่วง	57
0786		5	นอก	นางสาวสุทธาทิพย์ ชั่วรักษ์	26
0787		6	รำแดง	นางสาวสมใจ เกื้อสุข	29
0788		7	ป่าขวาง	นางควน หนูทอง	73
0789	6. บางเขียด	1	คอนนิชน, ตากแดด	นางคืบ ตราโช	60
0790		2	ใหญ่, บางเขียด	นางพรทิพย์ สุภาโกธน์	40
0791		3	บางเขียด, ป่าเกาะ	นางเชื่อน เสียงอ่อน	59
0792		4	ท่าแดง	นางประนอม ชอบแต่ง	39
0793		5	ระฆัง	นางวนิดา หละหมั่น	27
0794	7. ม่วงงาม	1	ปะโอ	นายรำพัน คินทอง	40
0795		2	บ่อเคี้ย, ม่วงงาม	นายเอิบ สุวรรณประไพ	47
0796		3	ม่วงงาม	นายมาตร สมาน	51
0797		4	ม่วงงาม, สุเทร่าเก่า	—	-
0798		5	ประตู่เขียน	นายโชค กำเนิดกลับ	50
0799		6	ม่วงงาม, ม่วงพุ่ม	นายจรัส รัตนวรรณ	43
0800		7	ม่วงงาม, ม่วงพุ่ม	นายบุญสนิท เขียวประคิมฐ์	20
0801		8	ม่วงพุ่ม, ม่วงงาม	นางปราณี ลายพรหมแก้ว	48
0802		9	เสือเมือง, ม่วงงาม	นายณรงค์ บัวปลอด	45
0803		10	มะขามกลาน	นายพิทักษ์ สุวรรณะ	37

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเมืองนคร จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0804	8. ชะแล้	1	ปากช่อง	นางจินคาร์ตัน สุวรรณโณ	22
0805		2	ชายเหมือง	นางอุไร พรรณราช	-
0806		3	กลาง, ชะแล้	นางสมศรี แสงระวี	-
0807		4	ชะแล้	นายไพศาล พิบูลย์ศรีศักดิ์	63
0808		5	เขาคี	นางพิมล ราญณรงค์	32
0809	9. ป่าขาค	1	หัวลำภู	นางอวยพร ออเพชร	45
0810		2	ป่าขาค	นางอนงค์ สุขมี	45
0811		3	เทพธา	นายชอบ ทองมี	49
0812		4	ชายป่า	นายมนัส ทองมี	56
0813		5	สว่างอารมณ์	นายบรรเทิง หมั่นอรุณ	54
0814	10. วัดขุน	1	กือหลวง	นางทัศนีย์ วงศ์สุวรรณ	47
0815		2	วัดขุน	นางเอื้อน หมักเรขา	46
0816		3	ขาม	นางสมหมาย กงสุวรรณ	56
0817		4	หนองหอย	นางเอิบ บุญแสง	35
0818		5	บ่อปลิง	นางเปลื้อง ผอมกรด	56
0819		6	ขุน	นายเชื้อ วรรณเพ็ชรา	53
0820		7	ชายทะเล	นายจิ หวังนุรักษ์	56
0821		8	วัดวาส	นางค๊ะ จันทร์คณา	43
0822	11. ป่ากรอ	1	คองทิง	นายสมพงศ์ อินทสระ	56
0823		2	บ่อทราย, ตากแดด	นายอรรถการ เผือกอ	38
0824		3	บางไหนด	นายธนา ไชยวงศ์	39
0825		4	ใต้	นายสุนทร นวลละออง	53
0826		5	แหลม	นายนิคม บัวงาม	55
0827		6	แหลมจาก	นายบุญเลิศ วรรณ	36

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอควนเนียง จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0828	1. รัตภูมิ	1	โต๊ะหนอ	นายอนันต์ บั้มเขื่อน	30
0829		2	กวนตึ้ง	นางภัทราภรณ์ หนูประกอบ	40
0830		3	ปากบาง	นายเจริญ มณีเกษม	54
0831		4	อ่าวทึง	นายจันทร์ อนุวิท	37
0832		5	กรอบ	นายธรรมรงค์ กัตติลาโก	36
0833		6	โนไร่	นายเสริม ศรีรัตน์	39
0834		7	คันคอ	นายผาค กิมสระ	42
0835		8	เกาะขวน, หนองปลิง	นายประเทือง ขุนเพชร	45
0836		9	ยางงาม	นายวิรัตน์ เพชรพรหมศร	52
0837		10	สระ	นายเลิศ ณชาติ	37
0838		11	หนองปลิง, เกาะขวน	นายชีพ ปานแก้ว	36
0839		12	วังเนียน	นายผัค แก้วมณี	47
0840		13	ทุ่งเตา	นายสวัสดิ์ สุจิตา	48
0841	2. บางทราย	1	คลองเกล้า, เกาะใหญ่	นายวิมล บุญญฤทธิ์	48
0842		2	ยางหัก	นายล้ำ แสงสว่าง	64
0843		3	บางทรายคก	นายเชิข ศรีตระกูล	48
0844		4	บางทราย	นายสุพล พงษ์จีน	-
0845		5	บางทรายใต้	นายสมทกร พะสุริ	36
0846		6	เกาะน้ำรอบ	นายอ่วม ทิพย์แก้ว	40
0847		7	บางทิง	นายกะนอง เต้าเตา	42
0848		8	เกาะใหญ่	นายจิตร รัตนพงษ์	47
0849		9	คลองช้าง	นายผล ทองคำ	59
0850		10	เกาะใหญ่, คลองเกล้า	นายจำเริญ แซ่สวัสดิ์	36
0851		11	แพรกสุวรรณ	นางระวี สุขชาญ	51
0852		12	โกกเมือง	นายจิตร อันเซ่ง	47
0853		13	หน้าควน	นายประคิษฐ์ นกแก้ว	33
0854	3. กวนโส	1	ผลั้ง	นายเทือง จินดาวรรณ	47
0855		2	เกาะขาม	นายเขียน บุญรัตน์	58
0856		3	กวนโส	นายชม จันทร์ทองพูน	49

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอควนเนียง จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0857	3. กวนโต	4	ท่าม่วง, โลกทราย	นายสมโภชน์ ขาวสุริยจันทร์	53
0858		5	ปากจำ	นายทวง กลับใจได้	44
0859		6	กลาง	นายทวี เพ็งจำรัส	52
0860		7	นาสิง	นายทรงชัย สุวรรณณณ	43
0861		8	สวน	นายทรงธรรม กาฬสินธุ์	30
0862		9	โคกตัก	นายสิทธิ์ รักเมือง	49
0863		10	ใต้	นายจำเริญ นวลละออง	48
0864		11	บ่อหว้า	นายหนูพิน ไชติระโต	51
0865	4. ห้วยลึก	1	ห้วยลึก	นายหญิง ฉะชาตรี	40
0866		2	สวนออก	นายสมชาย จิตต์ภักดี	32
0867		3	ห้วยไทร	นายวิลาศ สุวรรณบาท	38
0868		4	ป่า	นางตะเคียน หล้าจะนะ	38
0869		5	ห้วยป่าบ	นายมุฮัมหมัด เสงกุล	35
0870		6	ท่าหีบ	นายจินดา ศิริวัฒนโน	48
0871		7	ท่าปะบ่า	นายเริ่ม ธรรมรัตน์	50
0872		8	คอนเทรียง	นายหลี นิปะตีกิ	50
0873		9	ใหม่	นายจำรัส เกื้อแก้ว	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอกระเสถียน จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0874	1. เกาะใหญ่	1	ทุ่งบัว	นางสาวรัฐชนก หญูโสม	28
0875		2	แหลมยาง	นายวิเชียร พรหมพันธ์	48
0876		3	ไร่	นายเสงี่ยม แก้วไหม	44
0877		4	แหลมบ่อท้อ, ยูน	นางวินัส เกษตรสมบูรณ์	43
0878		5	ยางทอง	นายนิวัฒน์ พุ่มแสง	25
0879		6	แหลมหาด	นายไพฑูรย์ กษเสนีย์	51
0880		7	เกาะใหญ่	นายสุพงษ์ศักดิ์ นวลศรี	37
0881		8	กูลา	นายพาณิชย์ นวนละออง	40
0882		9	แหลมขัน	นายสมเกียรติ สุวรรณิณี	45
0883	2. เชิงเต	1	เขาโน	นายสมหมาย เหมือนสกุล	40
0884		2	รักปุ่น	นายเลวียง ทองสองลี	-
0885		3	เชิงเต	นายเลวียง ทองสองลี	54
0886		4	เชิงเต	นายจัน ทองหญ	47
0887 *	3. ไร่	1	โคกพระ	—	-
0888		2	กาหว่า	นายจัน หญูโสม	52
0889		3	โคกแก้ว	นางละออง ชุศรี	48
0890		4	ไร่	นายบุญ ใหม้ใจดี	53
0891		5	ไร่	นายจรัส ผ่องทอง	57
0892	4. กระเสถียน	1	ทุ่งบัว, ทุ่งเมรุ, เกาะใหญ่	นายจำเริญ เจริญวงศ์	49
0893		2	โคกคั่ว	นายธานีทร์ สุวรรณศรี	30
0894		3	คลองโหนด	นายเจือ สิริชัย	67
0895		4	ม่วงงาม	วัชระ ศิริรักษ์	21

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหนองม่อม จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0896	1. นาหม่อม	1	ทุ่งโคนค	นายนิวัติ ปานเมือง	53
0897		2	ทุ่งขี้	นายวิจิตร ท่อเพชร	34
0898		3	พรุณา	ผ.ช.ประธาน ไชรัตน์	46
0899		4	ควนจง	นายมนัส ไชยมน	47
0900		5	นาหม่อม	นางฉลวย ภูระยา	36
0901		6	โน	นายสุนทร พรหมอ่อน	38
0902		7	ชาชนา	นายทวี อินทชัย	47
0903		8	ทุ่งพระเคียน	นายเปล็ก ก้าก	56
0904		9	เกาะชาพลู	นายหุก ตามทอง	57
0905		10	คีนวัด	นายวิเลศ ตามทอง	40
0906	2. พิจิตร	1	ทุ่งปริง, นากลอง	นายพล กงไชย	42
0907		2	โคกทัง	นางนัญจิรา ฤชชาติ	38
0908		3	โคกพยอม, จิตร	นางไสว สีคำอ่อน	48
0909		4	พลีควาย	นายสุจิตร์ โมประสิทธิ์	42
0910		5	ทุ่งนาหวาน	นายเอิบ สีสวนแก้ว	45
0911	3. ทุ่งขมิ้น	1	ทุ่งขมิ้น	นายประสิทธิ์ แก้วพิบูลย์	43
0912		2	ลานไทร	นายเจริญ แก้วมณี	57
0913		3	ทุ่งโพธิ์	นางสมศรี ชกศิริ	47
0914		4	นาทองตุก	นายพนพิศ ประถมพงศ์	48
0915		5	นา	นายเชียน ทองพิบูรณ์	46
0916		6	ทุ่งขมิ้น	นางมณฑล ขวัญมณี	50
0917		7	ทุ่งโพธิ์	นายช่วง แก้วทอง	51
0918	4. กลองหรั่ง	1	กลองหรั่ง	นายเอิบ สมานเข้ม	52
0919		2	แม่เป็ยะ	นายไข่ อินทรัตน์	59
0920		3	แม่เป็ยะ, ใหม่	นายวัชร พรมเจริญ	44
0921		4	แซะ	นายณรงค์ พรหมอ่อน	47
0922		5	คั่นปริง	นายประณีต ศรีประสม	42
0923		6	ปลักทิง	นายทวี ชกศิริ	48

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0924	1. บางกล่ำ	1	บางกล่ำ	นางสาวนิศรา ศรีจัน	17
0925		2	บางกล่ำกลาง	นายวิรัช กัลยาศิริ	59
0926		3	บางกล่ำใต้	นายปรีชา กัลยาศิริ	50
0927		4	บางหีบ	นายสมบุญ แก้วบุญต่ง	28
0928		5	ท่าแฉกร	นางอุทัย ทองมาแล้ว	41
0929		6	ชวลียง	นางกล้อย นกแก้ว	45
0930		7	หนองม่วง	นายวง แก้วกม	35
0931	2. ท่าช้าง	1	เลียบ, ท่าช้าง	นางเกลื่อน สุขฤกษ์	50
0932		2	ท่าช้าง	นางสายใจ แสงพิมพ์	36
0933		3	ห้วยหลอ	นางจิม เจตนา	54
0934		4	ห้วยควน	นางสาวศุภา เพ็ชรศิริ	23
0935		5	หนองขวน	นางสาวฮักะ หมักศิริ	29
0936		6	คินลาน, กลองนกระทุง	นางอนงค์ ชุมศรีเมฆ	43
0937		7	โคกมา	นางสาวศาริตา มินยูโส๊ะ	23
0938		8	ท่าท่อน	นางบุปผา แก้วงาม	43
0939		9	ป่ายาง	นายอาคม ฉิมพลี	24
0940		10	ชางาม	นางอาภรณ์ ปานสุวรรณ	35
0941		11	ท่าไทร	นายนิรุจน์ หมักอะคัม	20
0942		12	บ่อแพ	นายอับร้อหิม หมักอะคัม	-
0943		13	หนองจุก	นางสาวรัตนา หมักอะคัม	22
0944		14	เนินพิชัย, ทาร	นางสาวละออง แก้วงาม	31
0945		15	คินลาน	นางวิไลภรณ์ แก้วเรืองศรี	21
0946		16	คินลานเหนือ	นางเสาะ หมักอะคัม	34
0947		17	ควนเหนือ	นายเจริญ ไชยฟู	30
0948		18	ป่ายางโน, ป่ายางใหม่	นางคำ ขอคคิ	58
0949	3. บ้านหาร	1	กู, บ้านหาร	นางสาวอุทิพ สุวรรณชาติ	40
0950		2	ท่าหาด	นายหัย หมักอะคัม	47
0951		3	คคยาง	นางสาวทิมณี ศาดาน	19
0952		4	หาร	นางละออง พรหมจรรย์	22

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอบางกกล้า จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0953	3. บ้านหาร	5	เกาะไหล	นางผาค แก้วรัตน	35
0954	4. แม่ทอม	1	หนองหิน, หนองม่วง	นายสมนึก กุขสว่าง	34
0955		2	กูเต่า, แม่ทอย	นายเก็กขัน ตฤณรัตน์	48
0956		3	หัวนอนวัด, บ้านนอก	นายจำเริญ ฤมล	36
0957		4	แม่ทอมคก	นายสุริยา ทองสุขช่วย	18
0958		5	นารังนก	นางใบหิ๊ะ นิลหมาน	28
0959		6	นารังนก	นายมนัส เสมวงศ์	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอคลองหอยโข่ง

จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0960	1. คลองหอยโข่ง	1	จอมพรา	นายจักรพัฒน์ ไชรัตน์	49
0961		2	คานาง, หน้าวัด	นางลำควน พรหมจันทร์	43
0962		3	เหนือ	นายไชรัตน์ ประภา	46
0963		4	ทุ่งทอง	นายแก้ว หัวหาญ	44
0964		5	ทุ่งเลียบ	นายอนุชาติ จิเจริญ	42
0965		6	เก่าร้าง	นายประสิทธิ์ ประทุมทอง	47
0966	2. โคกม่วง	1	โคกเหียง	นายอำพล คีมา	35
0967		2	ทุ่งนนท์	นายพิน พุทธแก้ว	38
0968		3	โคกศักดิ์	นายเสริม โชคผ่อง	46
0969		4	โคกหัก	นางวิมล นาคสัน	34
0970		5	ปลักกล้า	นายประทีป สัตเพ็ญ	53
0971		6	ทุ่งโชน	นางวิไล ศรีสุข	47
0972		7	โคกม่วง	นายจำนงค์ นวลสุวรรณ	34
0973		8	คันพยอม	นางสมพร กงราม	35
0974		9	ทอนกลอง	นายบุญลือ กษรัตน์	30
0975	3. ทุ่งลาน	1	อานขาว	นายสุรชัย แซ่ว่อง	47
0976		2	ทุ่งบัว, ทุ่งเจริญ	นายสุรเจต สุขเกษม	35
0977		3	พริ้ว	นายเจริญ รักชุม	48
0978		4	ทุ่งลาน, บ้านควน	นายเจริญ รัตนโกสม	45
0979		5	โคกพยอม	นายเจริญ สิมพันธ์	55
0980		6	คลองบ่อ, ทุ่งแม่บัว	นายชนะ แก้วสุวรรณ	34
0981		7	ท่าหรั่ง, บางศาลา	นายเฉลิม สัตเพ็ญ	46
0982		8	แม่กล้า	นายประกอบ สุขเกษม	48
0983		9	พริ้วออก	นายทัศนัย แก้วสมบูรณ์	33
0984	4. คลองปลา	1	สะพานหมาก	นางเสมียน ชิตรัตน์	42
0985		2	โหนด	นายสมบูรณ์ สุขสวัสดิ์	46
0986		3	ใหม่, หัวสนาม	นายถนอม สุวรรณรงค์	38
0987		4	ทอนไม้ไผ่	นางอารี รุสสิงห์	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
0988	4. คลองหลา	5	สายชะ	นายแจ่ม ชัยรัตน์	53
0989		6	ต้นล้าน	นายครอติ ขาวจันทร์	36
0990		7	ช่างแก้ว	นายสมภพ บุญจริง	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
0991	1. กลองซูก	1	เขาจีน	นายเริ่ม ณฑกุล	63
0992		2	ท่าจีน	นายน้อย ชูเกื้อ	47
0993		3	เกาะนก, ศาลากันบาง	นายสุพจน์ อ้วนพาณิชย์	38
0994		4	กลองซูก	นายเฉลิม บัวเพชร	56
0995		5	นาเกาะ	นายปรีชา พรหมเมศวร์	34
0996		6	วัดหน้าเมือง	นายสำราญ หลวงพูล	36
0997 M		7	กลองซูกเหนือ	นางสาวปรางทิพย์ แกสมาน	25
0998 M	2. เกตริ	1	ไร่	นายหั่น อาดำ	51
0999 M		2	กาณะ, เกตริ	นายสุไลมาน อาดำ	37
1000 M		3	เกตริ	นายหมาด หมายรา	52
1001		4	ลูโป๊ะมอละ	นายดุลายาลิม หลงหัน	32
1002		5	วังพะเนียด	นายอับดุลเลาะ ชูร์รักษ์	37
1003		6	โคกมุกพัฒนา	นายร้อหาน จังเดหวา	40
1004 M	3. บ้านควน	1	ลูโป๊ะบาตู, กาณะ	นายคอลี กาสา	47
1005		2	ทุ่งวิมาน	นายสารีะ หลงปะเต๊ะ	35
1006 M		3	โคกทราย	นายสุเชษฐ์ ตะหวั่น	44
1007 M		4	กลองตาย	นายอะหมาด รอดเหมมัน	46
1008 M		5	ควน	นายอับคลรอฮิม บิลังไหลด	35
1009 M		6	กาลูบี	นายกัน ยาโกบ	36
1010 M		7	ลูโป๊ะการายิ	นายอับดุลลาเต๊ะ บารงวัน	41
1011 M	4. ฉลุง	1	ฉลุงใต้	นายฮาเล็ม นารอฮิ	40
1012 M		2	จีน, ท่าหัวข	นายมุสตา มะหมัด	40
1013 M		3	ท่ากลองใต้	นายศาก องตารา	45
1014 M		4	ท่ากลอง, ฉลุงกลาง	นายโคก หลงหัน	57
1015		5	โต๊ะบูตะ	นายสุจริต ชามาสา	37
1016 M		6	กูบังจามังใต้	นายสมาน หมายเต๊ะ	-
1017 M		7	กูบังจามังเหนือ	นายอารี กาญ	40
1018		8	ทุ่ง	นายบรมหม บาโจช	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1019	4. ฉลุง	9	หัวเขา	นายมุดดา ขาวมอญ	35
1020		10	โต๊ะวัง	นายรอเซด คาหมาด	34
1021		11	โคกประดู่	นายหมาด หาดกุล	58
1022		12	เขาน้อย	นายอดุลย์ โย๊ะหมาด	39
1023		13	ริมหัว	นายชำตุ้เร็น หมาดปูเต๊ะ	39
1024	5. กวนโพธิ์	1	เขาน้อย, หุ่นหญ้าแดง	นายรณ คำพิลา	38
1025		2	กวนโพธิ์	นายดุนาะ อาแบโค	40
1026		3	โคกพิลา	นายสุริยา แลหาด	25
1027		4	เกาะเนื่อง	นางไพ พุทธสุน	41
1028		5	ใหม่	นายลีมีะ ต่งบ้านโคก	34
1029		6	หัวขลิ	นายสวาท นุ้ยเติน	60
1030	6. กวนขัน	1	กวนดินแดง	นายโกบ เล่ทองคำ	53
1031		2	กะดู่, กวนขัน	นางรอม๊ะ ตุมาลี	44
1032		3	นาลาน	นายเลือน เต็นจัน	54
1033		4	ไทรงาม	นายประกอบ อักษรพันธ์	55
1034		5	กวนขัน, แรกอก, เนินสูง	นายสิทธิชัย ลีลานนท์	35
1035 M		6	ท่าหิน	นายสมาน หมาดคาเระ	45
1036 M	7. แจ๊ะบิลัง	1	ฉลุง	นายตูหวัน ปลั่งโหลด	34
1037 M		2	แจ๊ะบิลัง	นายชาติรี ปีโตย	20
1038		3	บาเค๊ะ, ปาเค๊ะ	นายสุหาก ต่ามะเน๊ะ	48
1039 M		4	บ้านนังปูเลา	นายดุกม ขาวระยะ	36
1040 M		5	กาลันยันทัน	นายรอดี หมาดจาบัง	36
1041 M	8. ดันหยงโป	1	ตันหยงโป	นายสมเกียรติ ไชว์รัมย์	68
1042 M		2	หาดทรายขาว	นางสาวรอธานา หัยนุโจะ	19
1043 M		3	ปากันเคย	นายสุไลดี เต็นคากัน	15

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1044	9. เกาะสาหร่าย	1	ตันหยงอูมา	นายเตเล๊ะ ชิละงู	60
1045		2	บากันใหญ่	นายอับดุลรอเดก ตันโค	36
1046		3	ตันหยงกลิง	นายอารีตัน สุวาหล่า	45
1047		4	ระยะโคคนุ้ย	นายสมศักดิ์ อุตมา	25
1048		5	ระยะโคคใหญ่	นางสาวขามิละ หมาดตุกัง	35
1049 M		6	ตะโล๊ะน้ำ	นายรอเดก ตันโค	34
1050 M		7	เกาะหลิเป๊ะ	นายจินดา หอพิรุทธิสาร	48
1051	10. ต่อมังละ	1	กาลันบาตู	นายผล ชอสกุล	53
1052 M		2	ต้ามะลังเหนือ	นายอำค๊ะ หลังกอจอ	58
1053 M		3	ต้ามะลังใต้	นายเจ๊ะอาณี จางวาง	44
1054 M	11. ปูยู	1	เกาะขาว	นายอภิสักดิ์ ตะปูยู	53
1055 M		2	ตันหยงกาโกย	นายเจ๊ะอาเต็น หมักยาค่า	49
1056 M		3	ปูยู	นางสาวชาวีนา เต๊ะปูยู	16
1057 *	12. พิมาน	1	ตำบลโนนเขตเทศบาล	นายดูเต็น อิสมาแอล	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอละงู จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1058	1. กำแพง	1	กวนโตน	นายไหยบ ปานแขวง	48
1059		2	ท่าเลหลา	นายปรีชา วาไร่	20
1060		3	กวน, บนกวน	นายวิจิตร วันคาหลา	31
1061		4	กวนใหญ่	นายเขยบ เกตงัว	52
1062		5	ปิใหญ่	นายอนุ ธรรมดี	59
1063		6	ปลักมาลัซ	นายอัมลีออน หมาคอี	45
1064		7	โกตา	นางเมียะ จิหมาก	59
1065		8	อุไร	นางปอตา สาธรรม	30
1066		9	ป่าฝาง	นายฮามู หยังตุ	21
1067		10	ปากปิง	นายเหลก หรันเต๊ะ	51
1068		11	ทุ่งเสม็ด	นายพิน เกื้อประพันธ์	59
1069		12	ดูเตหระ	นางสาวตุนิช เทวนหมาก	12
1070	2. ละงู	1	ท่าชะมวง	นายสมาน มารา	59
1071		2	ปากละงู	นายคำยเดิน มารา	47
1072		3	เกาะขวน	นายสุรินทร์ นุ้ยกดี	32
1073		4	ลาหงา	นางพาหวัน ชานา	60
1074		5	ทุ่ง	นายโหยม ชายเหตุ	44
1075		6	หัวทาง	นายหมากหนอด เอียคดี	50
1076		7	กันโต๊ะทิก, บากันโต๊ะทัก	นายหรน แก้วทอง	48
1077		8	นาพญา	นายบาหลี นากสง่า	48
1078		9	คลองขุด	นายวิโรจน์ โกบเทศ	54
1079		10	ห้วยไทร, วังสายทอง	นายสุทิน หนูขาว	43
1080		11	ห้วยมะพร้าว	นายสาผาก นกเกษม	53
1081		12	ในเมือง	นายหรน อุตมา	56
1082		13	ทุ่งพัฒนา	นายเจ๊ะกา ก่งตุ	58
1083		14	หลอมป็น	นายอารี ดิงหวัง	42
1084		15	โนโต	นายอำนาจ สมาคม	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอละงู จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
1085	3. เขาขาว	1	สันติสุข, เขาขาว	นายสมชาย หมีหมัก	42
1086		2	หาญ	นายจำลอง ตั้งหวัง	49
1087		3	บ่อหิน	นายสุชาติ ไสยดี	32
1088		4	นาค่าเหนือ	นายบุญล หนูคเียก	44
1089		5	คาหล่า	นายหละ ยามา	46
1090		6	ทุ่งเกาะปราบ	นายสะมะ โต๊ะเต่ง	48
1091		7	นาค่าใต้	นายเทศุ นกเกษม	56
1092	4. เทลมสน	1	ตันหยงละ ไน้	นายมานพ หิมมา	45
1093		2	กาเบง	นายมาโนช สะหมุก	60
1094		3	บุโหล่น	นายเจ๊ะอาเสด อุมาริ	35
1095		4	สนกลาง	นายเรวดี หยั่งตุ	40
1096		5	สุโหลงมูโล๊ะ	นายสมศักดิ์ ใจป่ารุง	39
1097		6	สนใหม่	นายชูหนัน อุโหยบ	45
1098	5. ปากน้ำ	1	บ่อเจ็ดลูก	นายหมาดหยา แลต้อง	52
1099		2	ปากบารา	นายชะอาหรี ะสมัน	50
1100 M		3	เกาะบุโหล่น	นายสมจิต ปาแหม	48
1101		4	ตะโล๊ะไส	นายดาเล็น อุตมา	57
1102		5	ท่ายาง	นายอานัน อาหมัน	43
1103 M		6	ท่ามัลย์	นางฮาลิมะ ปาแฉร์น	42
1104		7	ท่าพยอม	นายฮาริย์ ะสมัน	42
1105	6. นาคูค	1	ทุ่งใหม่	นายอำสอก ชังนิง	46
1106		2	หัวควน	นายวิลาศ ส่าเร	56
1107		3	เกาะเปลว, หนองสร้อย	นายศักดิ์ ม้องพริ่า	34
1108		4	วังสายทอง	นายสมปอง อนุพงศ์	47
1109		5	ทุ่งนางแก้ว	นายทัน จินห้วน	45
1110		6	หนองราโพธิ์	นายเจิม มงคลรัตนเมธี	54
1111		7	ลานเลื้อ	นายสินชัย ชูรอด	55
1112		8	หนองบูง	นายคนรัก ชะชะรัก	43

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอละงู จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1113	6. น้ำผุด	9	หนองหอยโข่ง	นายเจริญ เกตุแก้ว	38
1114		10	วังนาไผ่, วังทรายทอง	นายอภิรัช อนุพงศ์	34
1115		11	วังยาว	นายสงกรานต์ ภูะหงส์	48

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอทุ่งหว้า จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1116	1. ทุ่งหว้า	1	ท่าอ้อย	นายคาหมาก หีมปอง	50
1117		2	ท่าเรือ	ศตอ.อภิวัฒน์ แซ่อ้น	31
1118		3	โนบ้าน	นายไธราช หยีปอง	18
1119		4	ทุ่งปรือ	นายคารา หีมปอง	54
1120		5	ท่าข้าม	นายวัชรณ์ วัฒนธรรากุล	39
1121		6	โพธิ์	นางราตรี อักนาวงศ์	51
1122		7	กีรีวง	นายเจริญ เกสียมาลม	52
1123		8	ควนท่าเสา	นายเทพ ทุ่งปรือ	53
1124		9	ราวปลา	นางสาวชำเรือง นุ้ยเนียว	18
1125	2. นาทอน	1	นาทอน	นายผดุง ผดุงสินเลิศวัฒนา	54
1126		2	เปรี๊ยะ, นาเปรี๊ยะ	นายฉนวนม ไชยะศรี	45
1127		3	ช่องไทร	นายวินัย อักษรพันธ์	38
1128		4	วังตง	นางมุกดา ขาเหล่	29
1129		5	ท่าศิลา	นายอมมาตย์ ลิมานัน	40
1130		6	ท่าข้ามควาย	นายโกบ ประกอบ	-
1131		7	บารายี	นายสามารถ บุญคง	58
1132		8	ทุ่งใหญ่	นายแสง แก้วสุรินทร์	49
1133		9	วังเจริญราษฎร์	นายพิศ นราจร	60
1134	3. ป่าแต่บ่อหิน	1	ป่าแต่บ่อหิน	นายประสิทธิ์ ล่องโลก	33
1135		2	คลองห้วยป่า	นายมนูญ ขำแก้ว	42
1136		3	ทุ่งคินลุ่ม	นางวันดี ช่วยเนียบ	40
1137		4	ชุมทรัพย์	นายชม แสงแก้ว	42
1138		5	สะพานวา	นายพัน สุขรุ่ง	52
1139		6	ทุ่งขมิ้น	นายสมพงษ์ เตยแก้ว	45
1140		7	เขาแดง	นายศักดิ์ พรหมวิจิตร	29
1141	4. ทุ่งนุหลั่ง	1	มะหัง	นายพรศักดิ์ อังสุกาญจนกุล	37
1142		2	ทุ่งสะ ป๊ะ	นายอนุ สารบุญ	32
1143		3	ทุ่งทะน่าน	นายเวช เพ็งแก้ว	58

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอทุ่งหว้า จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1144	4. ทุ่งบุหลัง	4	ท่านา	นายอรุณ เอี่ยมอาจ	52
1145		5	ทุ่งบุหลัง	นายสุเทพ เพ็งแก้ว	37
1146 *	5. ขอนกลาน	1	ขอนแก่นตะวันออก	นายสมปราชญ์ โชตงกรวม นายสุหราค มาลาสัย นายสินธ์ เสียมไหม	45
1147		2	ราไวย์ใต้		
1148		3	ขอนแก่นตะวันตก		-
1149		4	ราไวย์เหนือ		36

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1150	1. ควนกาหลง	1	หัวชนาคำ	นายวันสั้น ปะดุกา	58
1151		2	ชอย 10	นายเจริญ หนูแสง	59
1152		3	ชอย 3	นายมงคล มีข้า	40
1153		4	ชอย 4	นายณัฐภาพงศ์ สุวรรณชนะ	36
1154		5	พรุ	นายมานพ เกตุมณี	47
1155		6	เขาไกร	นางจันทร์ทิพย์ อันวินะ	30
1156		7	ชอย 8	นายจรรยา บัวพันธ์	38
1157		8	เหนือคลอง	นางบุญพา สงเกลี้ยง	42
1158		9	วังหาตามักคี	นายสมเพชร พันธุ์ช่วง	37
1159	2. หุ่น้อย	1	หุ้งคำเสา	นางสาวมยุรี บุญเทม	15
1160		2	หุ้งน้อย	นายภักดี มรรคาเขต	53
1161		3	กาหมิง	นายหวด มรรคาเขต	61
1162		4	น้ำร้อน	นายอาหลี มรรคาเขต	32
1163		5	โตน	นายสมนึก มรรคาเขต	45
1164		6	น้ำหระ	นายทุม เมืองแก้ว	53
1165		7	เกาะใหญ่	นายมุฮัมหมัด หิมมะหมัด	20
1166		8	ถ้ำรวมมิตร	นายพิศ เพ็ชรสวัสดิ์	36
1167		9	หุ้งพัก	นายอับดุลอาหมาด เทศอาเส็น	26
1168	3. อุไคเจริญ	1	ผัง 1	นายทรงพร อินทสาร	21
1169		2	ผัง 34	นางธิดา บัวมณี	15
1170		3	ผัง 35	นางสาววรรณดี สีนวนอินทร์	21
1171		4	ผัง 3	นางพรพิศ อ่อนขวัญ	15
1172		5	อุไคไค	นายณรงค์ศักดิ์ สมุด	18
1173		6	ไคเหนือ	นางสุริยา สุวรรณกิจ	14
1174		7	ผัง 120	นางสาวจินตนา ชุมทอง	15
1175		8	ผัง 42	นายประเสริฐ สิกพูนัน	15

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1176	1. กวนโดน	1	กวนโดน	นายอำชีะ ตาบุญ	58
1177		2	สะพานเคียน	นายบุรินทร์ คาเดอิน	45
1178		3	ถ้ำทะลุ	นายไพศาล หวังภูหล้า	37
1179		4	กวนใต้ทอง	นายคลรหมาน คาเดอิน	45
1180		5	คูต	นายหมุด มูระชา	48
1181		6	สะพานเหล็ก	นางหมาน เทศอาเต็น	43
1182		7	ปู่เกิดลามู	นายฮาโกบ ปะกูชา	54
1183		8	ปลักใหญ่ใจดี	นายชุม ใจรักษ์	42
1184		9	นาปรัก	อิมกุลราหริม เต็มละ	28
1185	2. กวนตอ	1	โต๊ะ๊ะ	นายตุ๊น หลงจิ	49
1186		2	กูบังปะไหลด	นายหมาก หมันเต็น	58
1187		3	กวยหาหาว	นายรอตัก ตกุล	38
1188		4	กลาง	นายสัชนอนามิติน มิลาอาบู	30
1189		5	ทางงอ	นายศักดิ์ หวาอาด	45
1190		6	ปลักชิมปอ	นายอาซิก ตันคารา	49
1191		7	กวนตอ	นายมูตา ตันคารา	59
1192		8	หัวกวน	นายจูโกด โต๊ะเจร	57
1193		9	กวนไสน	นายตัน คาเลหมัน	47
1194	3. ย่านซื่อ	1	เขาพญาบังตา	นายหมาก มาราตา	47
1195		2	ย่านซื่อ	นายมิรา มาราติน	57
1196 M		3	เขาน้อย	นายอคิสรณ์ มาราตา	29
1197		4	หัวขล้า	นายคาเร๊ะ ค่อลี	35
1198		5	เกาะแอหลัง, หลวงนา	นายหวันอุคล ปะกูกา	54
1199 M		6	ป็นจอร์	นายอับดุลฮาเล็ม ฮะซิบ	58
1200		7	ปากบาง	นายณัฐพงษ์ ปิงหลีเต็น	30
1201	4. วังประจัน	1	ทุ่งมะปริง	นายประวัติ ปะกูกา	29
1202 *		2	เขาน้อย	—	-
1203		3	วังประจัน	นายสมัช ละไบเต	54

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1204	4. วังประจัน	4	วังประจันใต้	นายคาเรน มูอิต่า	63

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอท่าแพ จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1205	1. ท่าแพ	1	ท่าน้ำแก้มใต้	นายกิน น้อยเต็น	49
1206		2	ท่าแพกลาง	นายอิศรา สงาลาร์	42
1207		3	มุก, ท่าแพ	นายประเสริฐ เปรมใจ	37
1208		4	ปลักหว้า	นายชูโสฬ อากคันตรา	41
1209		5	ควนโต๊ะเง๊ะ, ท่าแพใต้	นางอำชะ ตุกังหัน	45
1210		6	ท่าแพใต้, นาถุ่ม	นายเอบ ตมติน	51
1211		7	สาขกวน	นายกอหนี หมักทรน	44
1212		8	คาหล่า	นายลาคัน ทุ่งนารอย	35
1213		9	นาแก้ว	นายชูโสภ หันขอ	54
1214	2. ท่าเรือ	1	วังปริง	นายเป็น เถวากม	52
1215		2	ป่าเสม็ด	นายรอซิด ควาโต	47
1216		3	ไร่ทอน	นางสาวออลา เตนโต	21
1217		4	แป - ระใต้	นายเล็ม ขาพระจันทร์	60
1218		5	ควนพัฒนา	นางสาวศิริตะ เตวะโต	19
1219		6	พุดันอ้อ	นายสมหมาย นิลพงษ์	19
1220	3. แป - ระ	1	ควนเก	นายเสมอ สิมปริยุทธ์	50
1221		2	ควนโต๊ะ	นายโสภณ หลงกล่า	55
1222		3	เกาะไทร	นายอุหมาด รอกตุ	47
1223		4	แป - ระเหนือ	นายเจียม ดาวคี	60
1224		5	สวนเทศ	นายเจียน สุจริตธุระการ	49
1225		6	นาใต้ขุน	นายมัน ใบหลิ	51
1226	4. ตากร	1	ทุ่งวัน	นายศักดิ์กรินทร์ หมุนหลิ	53
1227		2	ตากร	นายเน้น สายันต์	52
1228		3	คลองลิติ	นายสุเทพ ปิยาตระ	46
1229		4	ดิน, ตากรเหนือ	นายบ่าว มณีโกษ	47
1230		5	คลองสองปาก, บ้านปลักแรด	นายคาทอน องสตรา	61
1231		6	คลองมัน	นายอาด สะเลหยัน	57
1232		7	ทางช้าง	นางวิลยา มะตันต์	19

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
กิ่งอำเภอมะนัง (อำเภอควนกาหลง) จังหวัดสตูล

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1233	1. นิคมพัฒนา	1	ผัง 6	นางสาวมัจฉิกาญ ทองบุตร	15
1234		2	ผัง 118	นายเพิ่ม ตุ๊กแดง	55
1235		3	ผัง 7	นายสุรินทร์ หงษ์สุข	19
1236		4	ผัง 8	นายเนียม อรน้อย	48
1237		5	ผัง 50	นายอุดม สุวรรณโณ	22
1238		6	วังพระเกษิน	นายสมมาตร ชำนาญคง	34
1239		7	ผัง 13	นายแดง ไพศาล	38
1240		8	ผัง 20	นายประทีป ทองหนูเชือก	28
1241	2. ปาล์มพัฒนา	1	ปาล์ม 1	นายสมமாக เล็กนิม	19
1242		2	ปาล์ม 3	นายกนิง จันทรแดง	48
1243		3	ปาล์ม 4	นายสิทธิชัย จิตราชัน	23
1244		4	ปาล์ม 2	นายรอมมาน สีนเจริญ	33
1245		5	มะนัง	นายเนียม ปากมูล	48
1246		6	ปากกอก	นายสมปอง อนันต์	49
1247		7	ปาล์ม 7	นางสาวหวันเส้า หลิม	15

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1248	1. ลำพะเซา	1	เตาเรือ	นายอคม ขวัญแสง	43
1249 M		2	ลำพะเซา	นายชู่ไชยะ ตาและ	54
1250		3	พรุ	นางละออง ลายเจียร	53
1251		4	ท่าเนียบ	นายคลอง ทองงาม	44
1252 M		5	ตะวันออก, ทุ่งสะตา	นางสาวปรีดา มาลัยทอง	
1253		6	ทองลัน	นายคำ ทองอินทร์	45
1254 M		7	ต้นหิ	นายเจ๊ะไช๊ะ โคตแน	59
1255 M	2. ชะลา	1	ชะลา	นางสาววิจิตร มอหาหมัด	28
1256 M		2	กูเบ	นายอับรอซิม คีอ๊ะ	38
1257 M		3	บาโจ	นายตาและ ชะพา	47
1258 M	3. สะเตงนอก	1	เบอร์เต็ง	นายอับดุลมอมีย์ อาอีการต	35
1259 M		2	หลักห้า	นายตะมะแอ อาแซ	40
1260 M		3	เปาะขานิ	นายภานิช มะคอลล	39
1261 M		4	ตือเบาะ, นัค โต๊ะ โมง	นายเจ๊ะอะ บูรอกาหยง	48
1262 M		5	บาโงบบาเต	นายคอโรนิง กาหลง	47
1263 M		6	ตะ โละกือมง	นายกอตร์ กากิ	47
1264 M		7	นิบงบารู, ปรามะ	นายชะห์เราะห์ โคตนิ	37
1265 M	4. ลิกล	1	ลิกล	นายมะกาวิ คีอราแม	55
1266 M		2	บู๊, จันเรียบ	นายคาโอ๊ะ กงกา	49
1267 M		3	บาชูปูเต๊ะ	นายชู่แวตง ตาและ	44
1268 M		4	บาตัน	นางสาวชาวารี มาลี	32
1269 M		5	บาตันโน	นางอามีบ๊ะ เจ๊ะเต	36
1270 M	5. ลำใหม่	1	ลำใหม่	นายวาเฮ็ง เจ๊ะแอ	47
1271 M		2	น้ำเย็น	นายมะนาเซะ คอฆอ	40
1272 M		3	ป่าหื้อ	นางปิณะ มะฮิงอ	45
1273 M		4	ป่อเขา	นายอูลนา ตาและ	32
1274 M		5	ปะลูลกา	นายอูลย์ หัง	26

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
1275 M	5. ลำไหม	6	ตันพิกุล	นายบดินทร์ เมระระ	32
1276		7	สีกิง	นายบุญนิตย์ สองแก้ว	37
1277	6. หน้าถ้ำ	1	หน้าถ้ำ	นายรุศศักดิ์ หนูน้อย	48
1278 M		2	บ้านวังควา	นายอาแซ เจ๊ะเต	45
1279 M		3	กูเปอิต๊ะ, บาเค๊ะ	นายอะมะ กาเจ	58
1280 M	7. บ้านนังตาแรง	1	บ้านนังตาแรง	นายมาหามะ มะเท	43
1281 M		2	บ้านนังบูโฮ	นายมาหามะ รอมะ	21
1282 M		3	จะกือละ	นายนาแซ นาระนิง	57
1283 M		4	ตะโละติโป, ตาโละตาลี	นางสาวพาริยะ คอลีอะ	20
1284 M		5	กูแบมูโรง	นายมือเฮาะ หะวอ	48
1285 M		6	กะตุปะ	นายยูโซ๊ะ ตามะ	37
1286 M	8. ท่าสาป	1	ท่าสาป	นายปูตะ ชามา	64
1287 M		2	ปายอ	นายวาหะมะ ฮ่าเต	48
1288 M		3	ลิมุค	นายสะเปอิง ปะตู	
1289 M		4	สากอ	นายอับดุลรอเซ๊ะ ลีคอง	37
1290 M		5	บือเราะ	นายอับดุลเลาะ กือเค๊ะ	34
1291 M		6	กำปัน	นางสาวรีฟะ มามิง	37
1292 M	9. บุคิ	1	บุคิ	นายอาลี เจ๊ะเต	53
1293 M		2	นิบง	นายฉาริชา กาเจ	42
1294 M		3	จือนือแร	นายมะเตเสาะ คาละชู	
1295 M		4	บือเน	นายคอละ ละสุตมา	34
1296 M		5	ไต้	นายอาลี ยูโซ๊ะ	44
1297 M		6	ปูทะกละ	นายกอเดร์ เจะหนี	42
1298 M		7	ร้าวะวัน	นายคณัษ ปะจิ	41

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1299 M	10. ชูโป	1	ชูโป	นายอุดม เพชรรัตน์	52
1300 M		2	ทุ่งเทริชง	นางแวลีมาะ โตะเก็ง	34
1301 M		3	บาโค	นายมะนะ กือมานิ	41
1302		4	ทุ่งยาญ	นายเต็ม ศรีแก้วอินทร์	47
1303		5	กลองทราย	นายล้อม แสงทอง	59
1304 M	11. คาชะ	1	กล้า	นายหามิ เจ๊ะมาโซ	37
1305 M		2	กะลุแป	นางนาคี๊ะ กาอุแม	40
1306 M		3	คาชะ	นายอับโคโรแม มะหะมะ	33
1307 M		4	วังกระ	นางนิคี๊ะ กาอุแป	42
1308 *		5	ทุ่งชอ	—	-
1309 M	12. เปาะเต็ง	1	เปาะเต็ง	นางลีเยะ มื่อชา	48
1310 M		2	จืองา, บันมังบูโซ	นายมารีซาช ลาฮี	62
1311 M		3	กูแปปาเย	นายมะนะวี เจ๊ะแม	17
1312 M		4	เนียง	นายคอเลาะแม แวกาฮี	41
1313 M	13. พร่อน	1	พร่อน	นางซาฟีนะห์ มัญมูหรี	38
1314 M		2	กูซง	นายมะรอนี แวกาชะ	30
1315 M		3	คาตา	นางสาวรุสนี หะ	17
1316 M		4	ท้าวัง	นายมะรอนี กือเร๊ะ	41
1317 M		5	กวน	นายวาหะ คาเยะ	49
1318 M		6	จาหั่น	นายชาลาตุกิง เจ๊ะชะ	46
1319 *	14. สะเตง	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1320 M	1. อัยเซอร์เวง	1	อัยเซอร์เวง	นายศาลาทูกิดิ ชามา	37
1321 M		2	ก.ม.32	นายมนเทียร เตปูลู	42
1322 M		3	ก.ม.36	นายบุญ คอเลาะ	34
1323 M		4	ธารมะลิ	นายคอเลาะ ชามา	60
1324		5	วังใหม่	นายจิตติ แซ่ขาสี	47
1325 M		6	ก.ม.38	นายบือรือ เจ๊ะมะ	52
1326 M		7	คอน, เหมือง	นายอิทธิพงศ์ มุสิกโมก	53
1327 M		8	อัยเซอร์กวีน	นายอศิศศักดิ์ กอและ	49
1328 M		9	นากอ	นายคาไอ๊ะ เจ๊ะแวง	47
1329 M	2. ชะรม	1	นาซอซ, ภูบังมาเฮาะ	นายมารีซง มือนา	48
1330 M		2	จาเราะลอเบาะ	นายอับดุลรอมนิง ชียง	43
1331 M		3	ชะรม	นายคำรงค์ศักดิ์ ซาคา	55
1332 M		4	จันทรรัตน์	นายโตกณ คันคิสิลปานนท์	-
1333 M		5	ราโมง	นายชนรินทร์ อูจิง	58
1334 M		6	ใหม่	นายคอรอคะ ตาหมัน	29
1335 M		7	บ้านนังสึเณ	นายอารี ชียง	42
1336 M	3. ตาเกาะเนเราะ	1	จาเราะปะไต	นายอับดุลราณี แป๊ะเนะ	44
1337		2	บ่อน้ำร้อน	นายประยงค์ ภูจันทร์	55
1338 M		3	มาลา	นายมะอะมะฮูไซะ ปาแวง	47
1339		4	ก.ม.7	นายสุวรรณ สุวรรณชากา	40
1340		5	ก.ม.19	นายรัช เพชรลำเจียก	38
1341		6	ก.ม.18	นายอรรถสิทธิ์ สุภรัตนลีลา	37
1342		7	สุคันตานนท์	นายสมศักดิ์ ชาญวิรวงศ์	57
1343 M	4. ชารนาคิพย์	1	อัยเซอร์เบอจิง	นายณรงค์ อูทิสานนท์	58
1344 M		2	บาเตตุแง	นายมะฮิ สะนิ	52
1345 M		3	กาเป๊ะซาลัง	นายมะฮูไซะ ตาลัง	32
1346 M		4	จาเราะซูลู	นายเดชา การือมอ	39
1347 *	5. เบตง		ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอชะหา จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1348 M 1349 M 1350 M 1351 M 1352 M 1353 M	1. ชะหา	1 2 3 4 5 6	อาบอ ชะหา พงสุกา ลากอ ตะปาระ อาเส็น	นายตะมะแอ บาซอ นางสาวซีเคะ เจ๊ะมอคอ นายไพศาล บุษอคาซง นายอับดุลเลาะ ลำตาอะ นายมะรอกิง อาเค นายเจ๊ะรอเม๊ะ คีอราแม	
1354 M 1355 M 1356 M 1357 M 1358 M 1359 M 1360 M 1361 1362 M	2. ปะเต	1 2 3 4 5 6 7 8 9	บาซอ, ลอเลาะ ลือเน็ง ตะปอง ฆอรอราแม บาซุ ปะเต, กาไต่ กาไต่ เหมืองลาบู ตะโล๊ะเว	นางกอรี่เฮาะ มาเคีย นางปี๊เฮ๊ะ มะแซ นางอิตมะแอ สะอะ นายคอเลาะ ซาโก๊ะ นายตามะ ลือตะ นายมะนารี หะรงค์ นายรอมะ โมะกือระ นายวิชัย ชัยนรินทร์ นายคอเลาะ เซ็งมะตุ	35 26 16 47 43 39 70 42 47
1363 M 1364 M 1365 M 1366 M 1367 M 1368 M	3. ละแ	1 2 3 4 5 6	ละแ ตาปะะ กือซา กูแบรายอ ชะเม๊ะ เจาะตีเม๊ะ, บือรือ	นายมะรอสะดี กะมูนิง นายสนิอิง มาแ นางเวตีเมะ ปานาวา นายมะแอ ตาและ นายฮาคือนัน ลือเค นางสาวอัสนะอิ ปูตะ	28 37 38 37 - 19
1369 M 1370 M 1371 M 1372 M 1373 M	4. บาโงซัน	1 2 3 4 5	ตันหยกกาลอ, บาโงซัน บูเก๊ะ ลีมาปูไระ กำปงโฮ ชีเย๊ะ	นางสาวมารีเย โซะมา นางพิเคาะ อีเตแล นางคอรี่ยะ ตะมะแอลีมา นายอับดุลรอหมาน กาเร็ง นายเวอาแซ คอเลาะ	26 43 37 30 26

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอพะเยา จังหวัดพะเยา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1374	5. ตาซี้	1	เต	นาคำนิง ประสบตุษ	-
1375		2	นอก	นายจรัญ คำรงค์	-
1376		3	ออก	นายมานพ ทองธรรมชาติ	50
1377		4	ไร่	นายประสิทธิ์ ทองวิเศษ	-
1378		5	เหมือนล่าง	นายนิรล แก่นทอง	52
1379 M	6. บาไร่	1	ปู่แล	นางคิมะ นิธิ	23
1380 M		2	คันหยง	นางมารีเยอะ มณีมิษา	49
1381 M		3	ลือตอ	นายปู่ฮามักซานูชี มูหะหมัด	30
1382 M		4	เกละ	นายราชิ คอมินารอ	28
1383 M		5	ชีเซะ, บือเนนเจ	นายอับดุลฮาเล็ง เจ๊ะเม	32
1384 M		6	กูวิง	นายถือการิง มะมิงจาหลง	44
1385 M		7	เติง	นายมะซอติ ปูคิง	20
1386 M	7. กาดอง	1	ปะแดรู, ตากอ	นายกอขาลี กือราเม	40
1387 M		2	กาดอง	นายมะซากิ วาเต	19
1388 M		3	บูเก๊ะนลู่ไซ	นายกามา อาลีโต๊ะมะ	48
1389 M		4	เจาะดาเม	นายอัมคโนว์ มาหะมะ	19

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1390 M	1. บ้านฉาง	1	ป่าหวัง	นายอับดุลอฟอร์ มะเตหะ	34
1391 M		2	บ้านฉาง, อุเค	นายหะมะ มานูแซ	47
1392 M		3	เกาะกาโป	นายมะแซ ตาระชะ	29
1393 M		4	บ้านฉาง	นายอู่เซ็ง มะเตหะ	47
1394 M		5	กาโศก	นายซา มะยิ	40
1395 M		6	บือซุ	นายตุรมะแอ ตาระชะ	50
1396 M		7	บือราเป๊ะ	นายตะมะแอ มะระ	47
1397 M		8	ค็ือระ	นายคอเลาะ อาบูมาไซ	42
1398 M	2. บาเจาะ	1	อุแบ	นายชอมะ อภิบาลแซ	32
1399 M		2	บาเจาะ	นายตะรี มะซุ	22
1400 M		3	บางลา	นายอิตมะแอ โค๊ะนองอ	29
1401 M		4	บือซอ	นายมะ กาจะลากิ	46
1402 M	3. คลังขันธ์	1	ตะบิงตังจิ, ซิลาบิน	นายอับดุล การมะ	48
1403 M		2	กือลอง	นายแวอูเซ็ง แวฮามะ	53
1404 M		3	ลิเ๊ะ	นายแวอูเซ็ง แวอูไซ	51
1405 M		4	บาฮี	นายคอเลาะ มะบิง	37
1406 M		5	คาเอียค	นายตุกนั้ เพชรยอกศรี	48
1407		6	ตลาดนิคม	นายการูณ เสงี่ยมพัฒน์	40
1408 M		7	เขาน้ำคก	นายเซต ทองนคร	42
1409 M		8	ปีแซทละ	นายสะเป็ง ใส	29
1410 M		9	กือลาด, พัฒนา	นายสะแตมมิง มื่อเน	39
1411 M		10	หาดทราย	นายมะรือบือลี ตาแล	40
1412 M	4. ตาเนาะปูเต๊ะ	1	กม. 26 นอก	นายมะแอ มะแซ	26
1413 M		2	กม. 26 ใน	นายสวัสดิ์ เอื้อทอง	39
1414 M		3	กาตัง	นายสะแลแม อภิบาลแม	39
1415		4	ตาเนาะปูเต๊ะ	นายล่อง จันทมา	51
1416 M		5	ท่าบ	นายกอเซ็ง หะมิด	-
1417		6	กาตังใน	นายสวัสดิ์ เอื้อทอง	39

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1418 M 1419 M	4. ตาปะนาปุเต๊ะ	7	ชอยเหมือง	นายหมักตะหรี หวันบะรัตน์	33
		8	รานอ, ตะนาปุเต๊ะโน	นายเวอับดุลเลาะ เกื่อนอชาฮา	41
1420 1421 1422 M 1423 1424	5. อำเภอ	1	อำเภอ	นางสงวน แก้วประวดี	49
		2	นาข้าว	นางประทุม กลั่นสุวรรณ	37
		3	บ้านนังบูโบ	นางสาวอัมพร สุไลมาน	29
		4	กิดะ	นายบุญชม แก้วมณี	36
		5	ดั่งกะเต็ง	นางอุดมพร ชื่นขาว	33
1425 M 1426 M 1427 1428 1429	6. เขื่อนบางลาง	1	เขื่อนบางลาง	นายมะยูโซะ อาตีมามะ	48
		2	ตันติ 1	นายยูโซะ การ์เด	45
		3	ภักดี 1	นายภิรมย์ จันทร์แดง	45
		4	ฉลองชัย	นายหมัก ตินฐุรักษ์	42
		5	ภักดี	นายมงคล แดงเกลี้ยง	39

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอรามัน จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1430 M	1. กาซอเกาะ	1	รามัน	นายฮามิ เมาะมะ	35
1431 M		2	คอแล	นายชอมะ กาเอร์	42
1432 M		3	พงชือเระ, พงจือนือเระ	นายคอรอเซะ สะนิ	47
1433 M		4	พอแม็ง	นายคิเรก เซะมากอ	50
1434 M		5	มาอาตนิแล	นายมานะ วาลี	53
1435 M		6	คลาล้าง	นายเจ๊ะอะเซ็ง เซะวากิง	40
1436 M	2. บาลอ	1	บาลอ	นายเฮะ คอแลมะ	52
1437 M		2	กำปงเป่า, บาโอะห์	นายนาแซ คอแลมะ	46
1438 M		3	ตะเคีง	นายคอเลาะ สะทา	52
1439 M		4	ตุเป๊ะบือเนบือเต	นายวาเซ็ง เจ๊ะโอะ	50
1440 M		5	ละแอ	—	-
1441 M		6	ปูลิช	นายอัสมาน คามะชะ	39
1442 M		7	บาลูปลัส	นายคอเลาะ ตาเมาะนอรี	48
1443 M	3. จะก๊ะ	1	จะก๊ะ	นายอับดุลรอเร็ง ตีเต	45
1444 M		2	กำปงบือเน	นายมะฮาลี ลีละรุ	25
1445 M		3	ปูลาตานอ	นายมาเลกิ ทะนะตะ๊ะ	56
1446 M		4	พงชือเระ, ลีเซ็ง	นายมะบูเอะ สะตูมอ	42
1447 M	4. ตะโล๊ะทะเลอ	1	บือเล็ง, กูเปละตู	นางสาวบรียกัต ลีมาคานิ	28
1448 M		2	ตะโล๊ะทะเลอ	นายอับดุลเลาะ มาเจ	22
1449 M		3	บือเนกูจิ	นายมะ ทะเวกาชิ	46
1450 M		4	บือเนบูกะ	นายบือลี เจ๊ะหลง	45
1451 M		5	บิงน้ำไส, ชือนอง	นางหาฟีชะ มาบู	42
1452 M	5. เกะรอ	1	กะรอ	นายหาแว ซารูมอ	46
1453 M		2	ปาเตรายอ	นายบังตาบ สะอง	35
1454 M		3	คาณะปูโย๊ะ	นายมะนุง สะโอง	52
1455 M		4	พะปูเาะ	นายอาญวูโต๊ะ มะหลี	50
1456 M		5	แอแก็ง, เทลมทราช	นายนิ คีผอง	47

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอราชนัน จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1457 M	5. เกะรอก	6	ปูลามอง	นายอับดุลเลาะ เจ๊ะเค๊ะ	43
1458 M		7	อูเตบาโง	นายเจ๊ะค แบรอสะเม	47
1459 M	6. อาซ่อง	1	กาเม็ง, ตะโละสตาร์	นายมาโนช อาดา	47
1460 M		2	เย๊ะ	นายชะบา เจ๊ะปอ	39
1461 M		3	บูกะบือราแง	นายมานะ เค็งระเม	52
1462 M		4	เจาะรีมัส	นายฮาซึ แลยะลี	47
1463 M		5	ตะโค	นายคอรออะ วาอีบาต	48
1464 M		6	บูกะลาโม๊ะ	นายกริชา สามะเซง	51
1465 M	7. ท่าธง	1	โค๊ะพราน	นายหะมะ จากือคโค๊ะ	47
1466 M		2	จาร์จตากง	นายอนุสรณ์ ชองอเค๊ะ	43
1467 M		3	พรุ	นายฮาแว มิงมะ	29
1468 M		4	ตามะ, จำปูน	นายคอรอเม ตามิง	23
1469		5	เกาะ	นายเวทย์ จันทร์ไกร	42
1470 M	8. วังพญา	1	กะสะเม, บากาซาเม	นางรุสลิซา ตาห์ล้า	28
1471 M		2	โค๊ะปาเก๊ะ	นายมาหะมะ คอแล	39
1472 M		3	คาลาเน	นายกอเซ็ง ชะรัง	39
1473 M		4	อูเปาะ	นายซุหุ๊ หะเค็ง	42
1474 M		5	คาโง, บูกะจือบา	นายมะรอนิง มะลี	35
1475 M	9. เนินงาม	1	บิคิง, เย๊ะ	นายอับดุลวาหะ โซ๊ะซุม๊ะ	42
1476 M		2	ไม้แก่น	นายรอชะ อีซอมูซอ	47
1477 M		3	กือแล	นายฮาลี ตาเม	30
1478 M		4	บือคอง	นายลือเม ชะบูแซ	46
1479 M		5	คาโง	นายสือมัน ชิมานิ	30
1480 M	10. บาโง	1	ลูบือละป	นางตะป๊ะ ตาริคง	24
1481 M		2	ชือโร๊ะ	นายอิสมาน แวกาจิ	24
1482 M		3	ปาโล๊ะ	นางรอสิเม๊ะ เพะมิตาโละ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอราษีไศล

จังหวัดพะเยา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1483 M	10. บาโง	4	บาโง	นายอติมะแอ มิมนิ	24
1484 M	11. กอตอคือรี	1	กอตอคือรี	นายบือราสง เจ๊ะแว	41
1485 M		2	บาตะตี	นายคาโอะ การ์อุบา	53
1486 M		3	อาตะกูวอ	นายมะรอกี พระอิง	40
1487 M		4	จือแร	นายคอเลาะ แบกาจิ	44
1488 M		5	กาเคือเป	นายอับดุลรอแม อาบูเล็ง	47
1489 M	12. โกตาบารู	1	โกตาบารู	นายสม๊ะ มาตนิท	68
1490 M		2	มะเคือลง	นายอาแซ ซามาปาเร๊ะ	40
1491 M		3	จาลงซีเล	นายอับดุลรอมน ปารามะ	41
1492 M		4	จาลงซูลู, นาเดบ	นายหะรง ตาและ	39
1493 M	13. บือม้ง	1	ตะโละเลาะ	นายคอเลาะ แวมะลง	48
1494 M		2	บือม้ง	นายกอตร์ ซาหะแม	40
1495 M		3	กูซงดาวา	นางสิดีเยาะห์ หะราตี	47
1496 M		4	มาแซ	นายซุวะโกะ เตะกูเต็ง	29
1497 M		5	ปังกา	นายสมาน มะมูนิ	48
1498 M		6	ปึเฆะ, เก๊ะชะ	นายอับดุลรอแม คอละ	56
1499 M	14. ชะค๊ะ	1	มาเลทนี, ชะค๊ะ	นายแหว หะพิไร	55
1500 M		2	ซูลู	นายมานู โมง	55
1501 M		3	ตะโละ	นางรอกิง คอเลาะ	50
1502 M		4	ปาเลใต้, อุเป	นายสมมาตร มะมูนิ	44
1503 M		5	คีนุ	นายคอเล๊ะ กาพิเซ็ง	42
1504 M	15. กาลอ	1	แมหอ	นายอูเซ็ง มอคา	-
1505 M		2	กาลอ	นายมะการือโน อูเซ็ง	22
1506 M		3	ท้านบ	นายสาละ เจ๊ะนิ	27
1507 M		4	ตะโละมิเฆ	นายจาร์ต บุญตาลี	42

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอราษีไศล จังหวัดพะเยา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1508 M	16. กาลูบั้ง	1	บือแถมบารู	นายคอเลาะ อะหะมะ	51
1509 M		2	กาลูบั้ง	นายอาหะมะ คอเลาะ	33
1510 M		3	บาลูกา	นายอับดุลอาซี คาละเล็ง	32
1511 M		4	เลตุ	นายฮาเซ็ง ละตุสมา	25

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอสารโค จังหวัดพะเยา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
1512 M	1. สารโค	1	สารโค	นายเชิดชัย แซ่อู่	39
1513 M		2	หน้าเกษตร	นายอารี ตาเม	38
1514 M		3	จาเราะแป	นายอิตมาเม ณะ	51
1515 M		4	ศรีแก่น, ศรีท่าน้ำ	นายเซ็ง ปือราเฮา	45
1516		5	บ้านงกระละ	นายจรัส ขุนมมณี	40
1517 M		6	มาขอ	นายฮูเซ็ง ดอกา	52
1518 M	2. บ้านแหร	1	แหร	นายพะพา ฐานอ	57
1519 M		2	บัวทอง	นายเลาะเม ะโต๊ะ	49
1520 M		3	ซาไก	นายคือเริะ อาแซ	39
1521 M		4	บุโละตะนิเย	นายมะกอเซ็ง มะแ	49
1522 M		5	บ่อหิน	นายชเมะ บุโต๊ะ	46
1523 M		6	บาครูปู่โต๊ะ	นายมานะ ปุลา	57
1524 M		7	วังศิลา	นายพร้อม มลสุวรรณ	56
1525 M		8	เจ๊ะสิโป๊ะ	นายคอกอนิง กูวัง	45
1526 M		9	บัวทองใต้	นายอับดุลการิบ ซุขอ	36
1527 M		10	กวนดินคำ	นายมะรุคิง สะมะแอ	45
1528 M		11	บ่อหินนอก	นายมานะ ตาณะ	-
1529 M	3. แม่หวาด	1	ละหาด	นายปม องค์เข้ม	52
1530 M		2	วังไทร	นายประสิทธิ์ ไชยเขต	45
1531 M		3	กระป๋อง, โอลานู	นายอาซู ปะจู	43
1532		4	ปะเต็ง	นายกนกพงศ์ หุ้งแสงรุ่งเรือง	41
1533 M		5	หมอแซ	นายสะมาแอ มูโอะอูนง	35
1534 M		6	สันติ 2	นายมะ หะยะ	39
1535		7	คอกช้าง	นายจิตร วงค์เข้ม	55
1536 M		8	ป่าโงะเราะ	นายตอป่า มีจะแ	42

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอขารโศภน จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1537	4. กิรีเขต	1	พิบูลทอง	นายทวีม ไชยแก้ว	46
1538 M		2	ผ่านศึก	นายสุรเดช กาซอ	44
1539		3	ศรีนกร	นางปรีดา แก้วทอง	37
1540 M		4	ไทยพัฒนา	นายชม บุญสุวรรณ	43
1541		5	กินเสมอ	นายจัน แก้วทอง	47
1542		6	นกรธรรม	นายบุญ โย วิสันคาโสภณ	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอภามัง จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1543 M	1. กาบัง	1	บ้านนังตามา	นายอีล่อ สะเต	46
1544 M		2	นิบง	—	-
1545 M		3	กูโอะปันง	นายมะกอชี มะเตาะ	37
1546 M		4	ชืออ้ง	นายคอรอมิง อีตอริอูมซอ	48
1547 M		5	ลาแล	นายเจ๊ะละละ เจ๊ะละละ	45
1548 M		6	แอเล๊ะ	นายรอมแม เจ๊ะแเว	39
1549 M	2. บาละ	1	บาละ	นายประสิทธิ์ นานะนิล	48
1550 M		2	คลองน้ำโต	นายอาหามะ ตารง	39
1551 M		3	หินลูกช้าง	นายพล หงูทอง	47
1552		4	กชศิลา	นายฉวิล สมใจ	44
1553 M		5	สี่สิบ	นายกอเต็ง บากา	45
1554		6	ใหม่ (คลองแหง)	นายประกัน หลีจิตร	42
1555 *		7	คลองนุค	—	-
1556 M		8	คลองชิง	นายมานู กาเซ	30
1557 M		9	คลองพี	นางจุไร ชอคมณี	39
1558 M		10	เมาะชี	นายมะดีดี ปะคอ	33

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
กิ่งอำเภอกรงปินัง จังหวัดยะลา

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1559 M	1. สะอะ	1	คุรงกูจิ	นายคอรอบิง เอ๊ะโซะ	31
1560 M		2	กูแซ	นายอุเฮ็ง กูโน	46
1561 M		3	กะกูโต๊ะ	นายชะโกะ ตาเมปีเต	56
1562 M		4	สะอะโน	นายอับดุล ทะมะ	41
1563 M	2. กรงปินัง	1	ตาก	นายมะหะมู เลาะชะพา	47
1564 M		2	ตะโละซูเม	นายถ้วนคอรอเม ตูเวกาเจาะ	44
1565 M		3	ชือราแง, บราแง	นายมะรอกิง ตาขาลา	39
1566 M		4	กึเฆาะ	นายถูระหะ ตาเม	56
1567 M		5	อุเฆะ	นายมะคารี ชะชือรี	34
1568 M		6	ชะชือรี, ชือรี	นายอรันู คอรอนี	49
1569 M		7	กรงปินัง	นายมุฮัมมัด เลาะชะพา	50
1570 M		8	ลือมู	นายอาแว มาสะคีรี	43
1571 M		9	ลูเป, กรงปินัง	นายรอนีลี เจะโซ๊ะ	35
1572 M	3. หัวกระทิง	1	กูวา	นายอับดุลเลาะ กูนาแซ	33
1573 M		2	แบทอ	นายเลาะ มะหะ	45
1574 M		3	บารู	นายมะแอ มากอ	50
1575 M	4. ปูโรง	1	โถลง	นายมะอิดี ปูโรง	35
1576 M		2	ปูโรง	นายคอรอฮัง เปาะอิตะกาอ๊ะ	37
1577 M		3	ตะโละซานะ	นายตอละ มะซง	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1578 M	1. บานา	1	กูโหลงปาเน	นายเวอาฮี เมาตีเมาะ	38
1579 M		2	บานา	นายสมาน เอะมิง	40
1580 M		3	บานา	นายอาแซ เอะเาะ	52
1581 M		4	กาปงตารง	นายอูมา อับดุลสอมะ	43
1582 M		5	กูวัง	นายอาฮี คอยเลาะ	-
1583 M		6	จือโระ	นายบุญเฮาบุร เจมะแซ	-
1584 M		7	ปาตาปาเย, ปาตาป็นยัง	นายเตกตันท์ ฎูโซ๊ะ	32
1585 M		8	กูโซ	นายมะอูเซ็ง มูซอ	45
1586		9	แหลมนก	นายท่ารณ แสงเดือน	55
1587 M	2. ดันหยงดูโละ	1	ตันหยงดูโละ	นางรหะยะ ตาและ	46
1588 M		2	ตันหยงดูโละ	นายเวอูมาร์ แวกอเลาะ	46
1589 M		3	กรือเซะ	นายมุฮัมมัด เอะเละ	42
1590 M	3. กลองมานิง	1	ปาเระ, จะแรตันหยง	นายกุลเลาะ เฮาะเค็ง	47
1591 M		2	กลองมานิง	นายมะซอเรย์ กามาลี	30
1592 M		3	ตระมาลา	นายค็ือราแม เอะเคะ	55
1593 M		4	คาเนาะบากู	นางมานาเซ มะโระ	26
1594 M	4. กะมิยอ	1	ท่าราบ, ตาระ	นายค็ือราแมะ คอมา	42
1595 M		2	กะมิยอ	นางมะนาเซ แวกาจิ	33
1596 M		3	คาเนาะ, กะมิยอ	นางสาวฮามิเคะ แวนิ	35
1597 M		4	กาแลบือซา	นายเอะโซะ เอะอาลี	40
1598 M		5	ท่าราบ	นายอาฮามะ เอะมะ	42
1599 M		6	สะมาโระ	นายบือราเฮง ชีคอเละ	48
1600 M		7	บือเนกาเจ	นายชะมิด ชามูสนอ	46
1601 M	5. บาราโหม	1	ปาเระ	นายคอรอแม กาตี๊ะ	57
1602 M		2	ปาเระ	นายรอยฮาดี นิมมิง	39
1603 M		3	คี่	นายเอะคอเลาะ ทรงศิริ	58

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1604 M	6. ปะกาชะรัง	1	ตะลุโปะ	นายโกะ คอเลาะ	49
1605 M		2	จางา, ชือโม	นางฉวีวรรณ ยายอ	37
1606 M		3	กือนา	นายมะยูโซะ เจ๊ะตะมะ	31
1607 M		4	จือเรนิบง	นายนิอรณ นิกูโน	47
1608 M		5	กาซง	นายอิศมาฮิต คาสะมะ	47
1609 M		6	กอละบิละ, ปะกาชะรัง	นายสะแลแมะ ชะโกะ	52
1610 M		7	ปะกาชะรัง, กอละบิละ	นางหะมะลือซง โต๊ะลอมาะ	39
1611 M		8	เจ๊ะดี	นายมะสะและ ตาเละ	33
1612 M	7. รุตะมิเล	1	รุตะมิเล	นายอาบูมาฮิยะ ยามา	45
1613 M		2	บางปลาทอมอ	นายเฮอะอารา เอ๊ะสะนิ	60
1614 M		3	คอนรัก	นายอเช้า สุเต้า	45
1615 M		4	งาแม่	นายมูหามะ มะดีเยะ	40
1616 M		5	จือเรบาตู, โทกตำโรง	นายอารง คีมุง	45
1617		6	สวนสมเด็จ	นายราชิน ทัศนากา	36
1618 M	8. ตะลุโปะ	1	แบร่อ	นายอูมา ตะริ	51
1619 M		2	แบร่อจะรัง	นายแวตอเฮาะ แวตมาแอ	52
1620 M		3	แบร่อกูวัง	นายนิเว อับดุลกอเคร์	57
1621 M		4	แบร่อบูเซะมิเล	นายแวตราแม อับดุลนิละ	54
1622 M		5	กำปังกา	นายวันคาโอะ สอเฮาะ	32
1623 M		6	ป่าเคบองอ, จะบังบองอ	นายสุลัยมัน ลีโวะ	39
1624 M		7	ตะลุโปะ	นายร่อแมะ อีซอ	38
1625 M		8	ป่าเคบองอ, คีอราเฮ	นายมะละะ ตาเละ	45
1626 M		9	บูโปะ	นายอับดุลกอเคร์ ตะอิก	42
1627 M	9. บาราเฮาะ	1	แบร่อ, สะนิง	นายแวฮัยรูรอมัน โตะนาฮูน	30
1628 M		2	บาราเฮาะ	นายมื่อราเฮะ มะลี	30
1629 M		3	ลาตอ	นายอาแซ มูมาะ	44
1630 M		4	กาซง	นายแวมะเย็ง อับดุลองนุง	51
1631 M		5	สะนิง	นายมูสตมา ยูโซะ	42

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1632 M	9. บาราเฮาะ	6	มาเย	นายแวสะเมะ สะรีโคะ	51
1633 M		7	ชูดง	นายควั่นมะ นิฮามาร์	58
1634 M		8	ปรีคอ	นายอาแซ ฝะยะ	47
1635 M	10. ปูซุก	1	รามง	นายการีบา กะคอง	50
1636 M		2	รามง	นายอุสมาน ลาคอ	40
1637 M		3	บาราเฮาะ	นายอาแล นิตนั	41
1638 M		4	บาราเฮาะ	นางอาอีดี เลาะฮามา	40
1639 M		5	กำปงบูเฒ, บาราเฮาะ	นายสมาน ฮาซอ	59
1640 M		6	สูงาการิ, ปูซุก	นายมะคโอะ เซะสะเม	54
1641 M		7	ปูซุก	นายอาซูป มูเอ็ง	39
1642 *	11. สะบารัง	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-
1643 *	12. อาเนาะรู	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-
1644 *	13. จะบังติกอ	1	ตำบลในเขตเทศบาล	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอยะรัง

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1645 M	1. ชะรัง	1	กรือชะ	นายแวอิบรอเฮง ชะหรีง	36
1646 M		2	ชือแร	นายหะมะ ซอเนะ	59
1647 *		3	บินชะรัง, มาปะ	—	-
1648 M		4	ปายอเมาะตูเม็ง	นายอับดุลอาซี วาเม	37
1649 M		5	พงตะดา	นายสากาเรีย หามะ	54
1650 M		6	คันทุเรียน	นายเจ๊ะมะแอ ซาฮา	47
1651 M	2. กอล่า	1	กอล่า	นายอับดุลรอเมาะ กอตอ	59
1652 M		2	ละหารยาญ	นายมุฮัมหมัด บือโต	34
1653 M		3	ตะดา	นายอับดุลกอตร์ บือเน	36
1654 M		4	ปูลากาซิง	นางเมาะเฮะ วิชา	43
1655		5	ลานควาย	นายกลีน ผลผลา	47
1656	3. กระโด	1	กระโด	นางตุกนัรทิพย์ จาเาะ	31
1657 M		2	บาซาเกจิ	นายอักษิร เสาตะ	56
1658 M		3	ปรีกี	นางนาซเราะห์ บูกา	34
1659 M		4	กูเบบาเคาะ	นายกอเซ็ง สะมะแอ	56
1660 M		5	สาเราะ	นายอับดุลรอเนิง สามอ	44
1661 M	4. เขาตูม	1	เขาตูม	นายบือราเซง เกะรา	48
1662 M		2	บูเกะดาตู	นายคอเลาะ อารง	52
1663 M		3	โสร่ง	นางหะยีลือซง ญู	60
1664 M		4	บาโงชะหา	นางสะลาเมาะ ลือเบซา	84
1665 M		5	จาเราะบองอ	นายซากาเรีย ลีตะ	39
1666 M		6	โคกจีเหล็ก	นายคอเลาะ ลือเบซา	44
1667 M		7	นิปีดูละ	—	-
1668 M	5. คลองใหม่	1	โคกหญ้ากา	นายสุพล พรหมบุรี	47
1669 M		2	บินซา	นายมะดีเยาะ สบาย	52
1670 M		3	กาเลสะนอ	นายศักดิ์อารีย์ กาตร์	34
1671 M		4	ตุงบาตู	นายหามะ คอนิ	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1672 M	5. กลองใหม่	5	โหลง	นายศาศรีชา ชะหรั่ง	33
1673 M	6. ประจัน	1	บราโอ	นางสาวไซเราะ จะปะกียา	23
1674 M		2	ประจัน	นายอิมรอนเฮง แวทะฮิ	45
1675 M		3	บือเนกือบง	นายแวอุเซ็ง ฎนา	35
1676 M		4	กอและ	นายแวอาแซ กาเม	49
1677 M		5	บูโกะ	นายมาฮิ กะลูละ	58
1678 M		6	กูเบปุตะ	นายแวตาโอะ แกค็ือราแม	59
1679 M		7	บือเนปิเน	นายแวอุเซ็ง กาโง	38
1680 M		8	กูนิง	นายคาโอะ สะคิ	36
1681 M		9	บือเน	นายอับดุลลาฮิ จะปะกียา	46
1682 M	7. ปิตุมุติ	1	ชาบู	นายอาลี เซมะแซ	46
1683 M		2	บาซาเวะเซ็ง	นายมุฮัมมะกอฮิ ฎมา	35
1684 M		3	บาซาแอ	นายมุหะมะ ฏและ	26
1685 M		4	โค๊ะทวอ	นายหะมะ มาเมาะ	52
1686 M		5	ปอจัน	นายมะแอ ฎทา	51
1687 M	8. เมาะมาวี	1	หงตางอ	นายมุฮัมมัดมิกรี มะหะมัด	31
1688 M		2	อุซงปาแอ	นายราชนนทร์ กาหลง	51
1689 M		3	เมาะมาวี	นายหามิด กาหลง	38
1690 M		4	คันมะขาม	นายสะมาแอ ค้าเต	40
1691 M		5	เกาะบาคอ	ฮาดีเมาะ ฎวิง	26
1692 M	9. ระแว้ง	1	ปูลา	นายอับดุลละ กาณา	46
1693 M		2	จือโระ	นายเจ๊ะอุเซ็ง มะคาปู	44
1694 M		3	มาปะ	นายมื่อลี กาซอ	53
1695 M		4	จาเบปะ	นายปรีดา เจ๊ะเมาะ	59
1696 M		5	ปูลาตาเขาะฆอ	นายตารี มะมิง	40
1697 M		6	ระแว้ง	นายเจ๊ะฎมา กาซอ	48

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1698 M	10. วัด	1	วัด	นายหะมะ แบเลาะ	50
1699 M		2	ปูลาฏูวิง	นายมนัส จะมะกียา	55
1700 M		3	เกาะหวาซ	นายมะลาลี จานี	45
1701 M		4	กูเบปาเส	นายมะเซ มะยี่	55
1702 M		5	ป่าขอกะลุเว	นายสมัย สตะะ	56
1703 M	11. สะดากา	1	ลือม๊ะ	นายเวคอรอเม ปีรอมลี	38
1704 M		2	ตีเคะ	นายยูโซ๊ะ ฮาเก๊ะ	48
1705 M		3	อีมี	นายยูโซ๊ะ ฮาเก๊ะ	48
1706 M		4	ศาลาสอง	นายพรศักดิ์ เจ๊ะอุบอ	37
1707 M		5	อาโห	นายหามะ เมะชะ	59
1708 M		6	บากง	นายมะคาโอ๊ะ เจ๊ะอุเซ็ง	38
1709 *		7	กูเบมาเคาะ	—	-
1710 *		8	ปูตะ	—	-
1711 M	12. สะนอ	1	สะนอ, ตะโละคอราะ	นายอับดุลรอซะ ขานยา	53
1712 M		2	บือเนกะลุเป	นายเวโซ๊ะ อาแซ	52
1713 M		3	บือเนคาแล	นายยูโซ๊ะ ลือบานะ	54
1714 M		4	กาวา	นางอาชี ปาโอะ	50

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
1715 M	1. คอนรัก	1	คอนรัก	นายแวอาเต มามะ	46
1716		2	ท่าด่าน	นายมงคล ตั้งจักร	32
1717 M		3	บาลา	นายคอเลาะ เจะเงาะ	50
1718 M		4	คลองขุก	นายมะแอ เจะเงาะ	41
1719 M		5	คลองวัว	นายคอแข็ง แวอาลี	45
1720 M		6	ปะกาจिनอ	นายเจบอซู เจะปี	30
1721 M	2. บ่อทอง	1	กวนกูหา	นายอูมา ทะฮิยูโซะ	45
1722 M		2	ศาลาหมอขามู (บ้านบ่อชมพู่)	นายคอแข็ง ตาแม	50
1723 M		3	ไผ่มัน	นายราแม มะลี	52
1724 M		4	กวนคินตก , กวนคินออก	นายหามะ หวันจิ	37
1725 M		5	ป่าเตลางา	นายฮับดุลเลาะ ชามา	45
1726 M		6	บ่อทอง	นายตันติ ยูโซะ	40
1727		7	บ่อทอง , โกกกอก	นางทับทิม หนูปล้อง	57
1728		8	โกกกอกตอนยาง	นายไพรินทร์ กังตังค์	45
1729 M	3. บางตาวา	1	ปากบางตาวา	นายมะ มามะ	45
1730 M		2	บางตาวา , คอน , ใหม่	นางสาวครุณี สะแม	21
1731 M	4. ดุขง	1	ดุขง	นายมะรูสะรัน ทะมะ	24
1732 M		2	โคกจันทร์	นางสาวโรหัตนันท์ ตะชะแวอรัน	27
1733 M		3	โคกคิปรี่	นางสาวปราณี บุญหลง	26
1734 M		4	ท่าชาลอ	นายเทฮาชี เมะแอ	21
1735 M		5	แดงแดง	นายขวัญ จินตพันธ์	43
1736 M		6	ปะการือตง	นายยะยา การี	33
1737 M		7	โคกม่วง	นางอามีเราะ ทะฮัดโอะ	32
1738 M		8	บางปลาหมอ	นายแวสะมาแอ แวซุน	49
1739 M	5. เกาะเปาะ	1	เกาะเปาะเหนือ	นายเซาะฮาแซ คีอราเมะ	44
1740 M		2	เกาะเปาะใต้	นายทวีศักดิ์ สะอูเซ็ง	21
1741 M		3	ใหม่	นายกาตาร์ แวหะมะ	46

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอหนองจิก

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1742 M	6. กอโลตันหยง	1	กอโลตันหยง	นายมะแซ แวสุหลง	52
1743 M		2	บาโงตามอ	นายมะกาวิ เจ๊ะมะ	30
1744 M		3	โคกโหนด	นายมะแอ เจ๊ะมะ	40
1745 M		4	ตันสะท่อน	นายซาลิฟะ ซาหะ	32
1746 M		5	กาแลภูมิ	นายนิเว เจโปอ	50
1747		6	ไร่	นายตากล สุวรรณีก	51
1748 M		7	แม่โอน	นายยูโซะ สะมะแอ	35
1749 M		8	บาโงเนเต	นายสุเวหะมะ คอกอ	36
1750 M	7. บางเขา	1	บางไร่	นายสะมะแอ มามะ	59
1751 M		2	บาง	นายคูลาตะ มามะ	40
1752 M		3	บางตัน	นางเวทามะ มะแซ	49
1753 M		4	คอนยาง	นายอดุลย์ มะลี	52
1754 M		5	คอนนา	นายมานู แบเราะ	42
1755 M		6	สายหมอ	นายเซ็ง เจะหลง	56
1756 M		7	แคนา	นายแอแซะ แชนา	40
1757 M	8. ท่ากำชำ	1	ท่ากำชำ	นายมะมิง สะมะแอ	40
1758 M		2	ปรัง	นายยูโซะ อายู	49
1759 M		3	ท่าขามู	นายอายู ปูเต๊ะ	29
1760 M		4	ตันหยงเปาว์	นายมานะ อาแว	44
1761 M		5	บางพารา	นายเวกาจิ อาแว	48
1762 M		6	เกาะหม้อแกง	นายมะลาจิง อีเต	29
1763 M		7	ป่าแค	นายซากาลิซา มะแซ	36
1764 M	9. กาไ้ะ	1	เป๊ะะ	นายลอมเม็ง อาแว	47
1765		2	โคกหมัก	นางเจือ แก้วมณี	45
1766 M		3	ขอเลาะปีเน	นายอับดุลรอญิง ตาแซะ	36
1767 M		4	บาโงกาเสาะ	นางลาตะ รามอ	56
1768 *		5	กูเบก๊ะ	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1769 M	10. ลิปะตะโง	1	มะพร้าวคันเคียว	นางพรรณี เรืองยังมี	54
1770 M		2	เนมู	นายมะชา กีบ๊ะ	28
1771 M		3	กาตาะ	นายค็อราแม มะแซ	-
1772 M		4	ท่ากูโบ	นายมะคิง ค็อราแม	38
1773 M		5	ทุ่งโพธิ์	นายเจ๊ะตะนิง เจ๊ะเผิง	53
1774 M	11. ขาบี	1	ขาบีได้	นายอาแซ กาคี	34
1775 M		2	คลองช้าง	นายเจ๊ะคอเลาะ เจ๊ะอาแซ	51
1776 M		3	ขาบีเหนือ	นายนิเฒะ เจ๊ะมะ	45
1777 M		4	ใหม่ (ทุ่งโพธิ์)	นายเจ๊ะชะห์ยา หะยีเจ๊ะและ	51
1778 M		5	กู (โคกวัก)	นายประยูร วันคาร์ตัน	56
1779 M		6	หนองปู	นายเจ๊ะอับดุลเลาะห์ หนีเฮง	47
1780 M	12. ปุโละปูโย	1	กาหิ	นายเจ๊ะเลาะ เจ๊ะมะมะแอ	37
1781 M		2	ท่ากูโบ	นายคอเลาะ ชูนู	43
1782 M		3	น้ำคำ	นางสมจิตร ชุนทอง	45
1783 M		4	โคกกอแห้ง, ห้วยน้ำเย็น	นายค็อระะ ชูโซะ	43
1784 M		5	ปะเตลางา	นายอารี ชูโซะ	48
1785 M		6	รูเตบองอ	นายเจ๊ะทะ ตาแล	32
1786 M		7	กำย	นางสมบุญ คามิ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
1787 1788 1789 M 1790 1791 1792 M 1793 1794 1795 M 1796 M	1. โคกโพธิ์	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	กะโหละ เคียน ตันรง โคกโพธิ์ (ตลาดตก) กลองช้าง ทุ่งขาว โคกโพธิ์ (ตลาดออก) สามชอก นิคม ท่ากลอง	นางบุพา เป๋มณี นางสมพร กลั่นมีหอม นายมะแอ สาวี นายชาติ ชีวะสาร นางปรานี แก้วมณี นายบราเฮง ภูโน นางบุพา พรหมคำ นายชาโกะ มีหนา นายคอเลาะ คอคอย นายชุม รัตนน้อย	42 36 45 57 41 22 41 50 52 59
1797 1798 1799 1800 1801	2. ทรายขาว	1 2 3 4 5	ใหญ่ หลวงจันทร์ ที่ทุล ควนลังกา ควนวัดทรายขาว	นายถือกาญจน์ เต็น นางนม กอแสน นางพรทิพย์ มากละม้าย นายทอเครี มะคาเร๊ะ นายไกล่ สามแก้ว	36 36 25 47 65
1802 M 1803 1804 M 1805 1806	3. ทุ่งพลา	1 2 3 4 5	ทุ่งพลา ป่าไร่ เกาะตา ห้วยเงาะ เกาะวิหาร	นายวิริยะ สนิ นายวินัย เทพรรัตน์ นางมะริเย อาแว นายปาน มณเฑียรทอง นายสมเกียรติ เพชรขอกศรี	31 25 41 48 28
1807 1808 M 1809 1810 M 1811 M 1812 1813 M	4. นาประจักษ์	1 2 3 4 5 6 7	นาประจักษ์, ทุ่งนา กล้วย ห้วยเปรี๊ยะ ยางแดง, บ้านสาลาม ควนประะ, ป่าแก่ ตลาดนาประจักษ์ ศาลาลาก	นายสมพร ขอดสร้อย นายรอสะ เพ็งมุขอ นางราตรี อ่อนไหย นายคณิง แก้วสุณีย์ นายเฉลิม ภูชุมพล นายนิคม เสวตจินดา นายมุฮัมหมัดนาอาวี คอเลาะ	32 58 49 58 45 37 25

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1814	5. บางโกระ	1	ทุ่งศาลา, ปลักน้ำซุ่น	นายเดิบ ลักณพงศ์	59
1815		2	บางโกระ	นายเลื่อง ไชยลาภ	55
1816		3	ฉาง	นายรัชชวัฒน์ เพชรช่วย	50
1817 M		4	บ., เจ๊ะคาร์	นายวาหลี มะหลี	58
1818 M		5	ลือเตก	นายฮุน ทะมะ	41
1819 M	6. ป่าบอน	1	ป่าบอน	นายรอเมะ ชะโต๊ะ	42
1820 M		2	คอนเค็ด	นายคาโอ๊ะ ดาตลัม	35
1821 M		3	นาค้อ	นายวอชะ กาเฮะ	42
1822 M		4	นาค้อกลาง	นายกาเร็ม เป้เนะ	39
1823 M		5	นาค้อเหนือ	นายทะมะ ทะฮิมะตัน	33
1824 M	7. ปากล่อ	1	บางแง	นายมะแอ ยามา	36
1825 M		2	กลองหิน	นายรอชะ อาบู	32
1826 M		3	พระยา	นายคาโอะ คอเลาะ	39
1827		4	บ่อหว่า	นายขงบูท วงจันทร์	36
1828		5	ชมพู่	นายชาญเหลือ ตั้งทอง	50
1829		6	ปากล่อ	นายประเทือง แก้วไพ	55
1830 M		7	โงงโงง (นอก)	นายรอชะ ตาและ	24
1831 M		8	โงงโงง (ใน)	นางสีดาอามี๊ะ เลาะชะผา	35
1832		9	ปลักใหญ่	นายอนันต์ บุญจิก	37
1833	8. มะกรูด	1	บางแดง	นางถ้ำสวข หมวกทอง	52
1834		2	โพธิ์	นางสุรัตน์ มูซอ	36
1835		3	แลแป (นาใน)	นายพงษ์ ทาชะพิทักษ์	67
1836 M		4	นาค้อใต้	นายสุรัตน์ สุรสิทธิ์	59
1837		5	ป่ากัน	นายเจษฎา ศรีเจริญ	27
1838		6	มะกรูด	นายนิคข์ ชุมพงศ์	59
1839		7	หรั่ง	นางศุมาลี ทาชะพิทักษ์	42

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1840 M	9. ท่าเรือ	1	ห้วยกวน	นายแอสาะ โต๊ะโม่	49
1841 M		2	กวนแปด	นายค็อรหะ หนู้ย	32
1842		3	ประจู่	นางอัน ขาวสังข์	46
1843		4	กวนเตน	นางตุก ปานทอง	45
1844 M		5	ท่าเรือ	นายยูนู บาจิง	31
1845 M		6	โคกอัน	นางอูมา สะหัตตีตา	49
1846	10. นาเกตุ	1	นาเกตุ	นางสุทิน หนูสนิท	35
1847		2	ชะเมา	นายปรีชา จันทรธร	48
1848 M		3	กวนลาเมา	นายอคือพัน คาโอะ	25
1849 M		4	คลองช้าง	นายอิสมะแอ มื่อราเฮง	22
1850 M		5	บาโงฆากิง	นางฮาเลม สาและ	36
1851		6	ห้วยกวน	นายอาวูร ทองโอ	44
1852 M		7	คลองช้างออก, บาโงซังแด	นายกอชา เจ๊ะโมง	56
1853	11. กวนโนรี	1	แม่กั้ง	นางอารี สุวรรณมณี	44
1854		2	ช้างไห้ตอก	นางเนียม บุญอนันต์	48
1855 M		3	กวนโนรี, บ้านส้ม	นายสาหริง วาเราะ	27
1856		4	หนองกรก	นายเลี่ยน จันทประกิจฐ์	42
1857 M		5	ตู่ปะ	นายสะมะแอ สารี	50
1858 M	12. ช้างไห้ตอก	1	สวนนอก	นายมะละกรี เดมมอ	21
1859		2	มะปรางมัน	นางถนอม มิตรจันทร์	39
1860		3	ช้างไห้ตอก	นางสาวสุภาวดี แก้ววิเชียร	23
1861		4	ปูหรณ	นางจรรยา เทพเสาร์	39
1862 M		5	ป่าลาม	นางฮาเซ	58

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอชะอำ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1863 M	1. ชามู	1	ชามู	นายเวศราเม เพ็ญฮวัน	55
1864		2	กูมิน้ำพุ่ง	นายศตอปา เพ็ญนา	38
1865 M		3	ป่าหลวง	นายอาหะมะ มะลี	33
1866 M		4	กูมิปอณะ	นายมุฮัมมัดตอเซ หะซียาเว	43
1867 M		5	คินแดง	นายนาหะ คอเลาะ	48
1868 M	2. บางปู	1	โต๊ะ โสม	นายตะมิอิง ศรีมุกตานนท์	54
1869 M		2	บาลาควาอ	นายบือราเท็ง ตามะ	55
1870 M		3	บางปู	นายเวอาลี แวฮือซอ	54
1871 M	3. ตาเกาะ	1	เทียชยา	นายดุมมา สะละ	57
1872 M		2	ตาเกาะ	นายฮับดุลละาะ ซีเคาะ	38
1873 M		3	ฝาง	นายมะแซ คอเลาะ	49
1874		4	กูหมัง	นายวีรพันธ์ มณีกุล	44
1875 M	4. รัตนาป็นยัง	1	ยาว	อับ โดการัง หามะ	41
1876 M		2	มูหลง	นางปาดีเมาะ ลาตะ	39
1877 M		3	พังกับ	นายเกษม รุนอ	42
1878 M		4	ชามูเฉลิม	นายคอแมง คอแมง	52
1879 M		5	กลาซอ	นายสะมะแอ แวสเสแม	49
1880 M	5. จะรัง	1	กะคี	นางเมะซง คอเลาะ	36
1881 M		2	ปีซา	นายคอรอแม ละเล	44
1882 M		3	ตูเวาะ	นายฮิสมาแอ มุตะ	36
1883 M		4	กาแลง	นายมะชะ มะเต็ง	44
1884 M		5	มะปริง	นายเจมา มะฮิ	55
1885 M		6	นาหอม	นายมามะ ชัง	48
1886 M		7	จะรัง	นายค่อนเกษม ทามะ	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอชะอำ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1887 M	6. มะนังขง	1	อาโห	นายบาราเฮง มูฮิ	37
1888 M		2	ตันหยง	นายชอมะ อาแว	54
1889 M		3	ตาลอ	นายมามู อาแว	49
1890 M		4	ชะเอาะ	นายรอซาลี คอเลาะ	28
1891 M		5	ริมคลอง	นายอับดุลการิม อามิง	34
1892 M	7. ตาลิอาขรี	1	กะรุปี, ตาลิอาขรี	นายมามู ญูนิง	38
1893 M		2	บากง	นางรัตติยา ญูนิง	44
1894 M		3	ลีปาย	นายมาหามะ ญูนิง	53
1895		4	ใหม่	นายวาส เพชรอุบล	60
1896 M	8. หนองแรต	1	หนองแรต	นายมะฎูบี ฎูโอะ	27
1897 M		2	แหลม	นางมีเตาะ คอมอ	32
1898 M		3	แบร่อ	นางสารีหะ สนิ	34
1899 M		4	บือเนลวง	นายคอเลาะ วาจิ	50
1900 M		5	ลังา	นายอามี ฎูแคว็กรอแม	45
1901 M		6	วอชา, วาจา	นายมะลาเย็ง แซร์โงะ	32
1902 M	9. สำนัน	1	ค็ือระ	นายยาโกะ เจะเลาะ	61
1903 M		2	ตะ โตะ	นายอูมา ยาโตะ	50
1904 M		3	สำนัน	นายสาและ สากอ	60
1905 M		4	ชีไค๊ะ	นายอาแซ ตาเละ	51
1906 M		5	ปาลาลูกา, ปาลูกา	นายสิทธิรัช เจะเลาะ	37
1907 M	10. คอหลัง	1	คอหลัง	นายมามู วานิ	54
1908 M		2	กูซงป่าเขะวันตก	นายเซ็ง เจะขอ	44
1909 M		3	กูซงป่าเขะวันออก	นายคอรอแม เจะนิ	44

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอชะอำ

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1910 M	11. ตะโละ	1	ตะโละเอะระ	นายแมอิง คาโอะ	40
1911 M		2	เปาะตูแม	นายบาราเฮง ลาตะ	35
1912		3	ป่าศรี	นางคำห้วย วิทยาน	37
1913		4	ลวง	นายลั่น จินจักแก้ว	47
1914 M		5	ตะมูหลง	นายฮาตะ อูมา	42
1915 M	12. ตะโละกาโบ	1	ป่าตา	นายเวอาแซ อับดุลบุตร	51
1916 M		2	ตะโละอาโห	นายคาโอะ จาตะ	49
1917 M		3	ท่าค่าน	นายมะนุ ศรีท่าค่าน	48
1918 M		4	ท่าพง	นายอับดุลลาตะ ลาตะ	47
1919 M	13. ปิยามัง	1	ทุ่งกา	นายสนั่น งามศรีผ่องใส	31
1920 M		2	บ่อม่วง	นางเ็ะรอมายี ละละ	29
1921 M		3	ปิยา	นายอิสมาแอ วาเซ็ง	20
1922 M		4	คาหมน	นายอะแว มะมิง	53
1923 M		5	ป่าไค้	นายมะรอชี ทะมูมะ	15
1924 M	14. ดันหยงคาลอ	1	ตันหยงคาลอ	นายกิมุ นิละ	54
1925 M		2	ค็อระ	นายฮาแซ หามะ	52
1926 M		3	คัมมะตู	นายเวอาลี ลาตะ	36
1927 M		4	ช็อริง	นายวาตะ ละละ	57
1928 M	15. ปุลาอง	1	ปุลาอง	นายสมาน จันทรสว่าง	59
1929 M		2	ป่าโสะกาเฮะ	นายคอรามา ชามะ	59
1930 M		3	บือแลละที	นายมามะ กระมูม	52
1931 M		4	เจาะกือแล	นายเฮง กอเคร์	50
1932 M	16. บาโลย	1	ป่าโสะแฮ	นายซาเซ็ง คาทามิ	48
1933 M		2	ไค้ตีเค	นายเวอุโสะ บือราเฮง	39
1934 M		3	บาโลย	นายลาเต๊ะ คาทาลัง	60
1935 M		4	กูวัง	นายยูโสะ อาแว	57

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1936 M	17. เทลุมโพธิ์	1	บูดี	นางเมะเฮาะ ตาและ	32
1937 M		2	ตะโละสมิแล	นางเมะเคาะ แวอแซ	36
1938 M		3	ปาตามูดี	นายวิโรจน์ แซ่ติว	39
1939 M		4	คาโต๊ะ	นางเจ๊ะบุงอ เจ๊ะชะ	28
1940 M	18. ตันหยงจิงงา	1	โต๊ะติเต	นางสาวโตภา ตาแล	39
1941 M		2	ตันหยงจิงงา	นายมะตาแพอิม เจะยะ	25

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอปะนาเระ

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1942 M	1. ปะนาเระ	1	ปะนาเระ	นายลาเตะ ฮาแว	56
1943		2	นาพร้าว	นายบัว พันธ์	57
1944 M		3	ปะนาเระ	นายบาราเฮง เจะคาราแมง	58
1945		4	กลองต่ำ	นายแสง แก้วศรีหน่อ	56
1946 M		5	กาโด	นายควนมุ ควนมือชา	54
1947	2. ท่าข้าม	1	ท่าข้าม	นางสาวประทุม หนูแก่นเพชร	33
1948		2	สวนหมาก	นายเชียน อัมพาพร	57
1949		3	ท่ามะนาว	นายชม จันแดง	43
1950 M		4	ทุ่ง	นายมะนาวิ จีนา	37
1951 M	3. บ้านนอก	1	ทุ่งใหญ่	นายชาละ ซาแม็ง	50
1952 M		2	เกาะ	นายมือเซาะ เอะ	53
1953		3	นอก	นายฉวิล ขอนนวล	56
1954 M		4	หัวกลอง	นายเซ็ง เจาะ	50
1955 M		5	ปูลามาวอ	นางศตอปา คาเร็ง	50
1956 M		6	ปูตะ	นางมะบือลี เงาะลี	37
1957 M	4. คอน	1	ราวอ	นายอดุลย์ เจ๊ะมิง	33
1958 M		2	กลอง	นายมะลาเซ็ง อูมา	-
1959		3	หัวนอน	นายอัถ สุริพงษ์	43
1960		4	คอนตะวันออก	นายแก้ว สมมาตร	58
1961		5	ยางงาม	นายศักดิ์ ศรีเพชรตัม	36
1962		6	ป่าตึก	นายเคียง พงษ์เกษมตร	57
1963 M	5. กวน	1	ปาลัต	นายอนุมติ ชูสารอ	49
1964		2	กวนกลาง	นายพล สุวรรณราช	41
1965		3	พิบูล	นายฉวิล แก้วแก่นเพชร	58
1966		4	ใต้	นายบุญธรรม พรหมชาติ	49
1967		5	ค่าน	นายเงิน อิทฤทธิ์	58

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอปะนาเระ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1968 M	6. ทำน้า	1	ตะโละ	นายคอเลาะ หะแว	43
1969 M		2	สุหร่า	นายแวอุแซ มูอิ	38
1970 M		3	ดินเขา	นายอาหะมะ ตาและ	47
1971 M		4	โต๊ะซา	นายกูเซ็ง กูเวตีมุง	52
1972 M		5	ซ่า	นายยา คอเลาะ	48
1973	7. กอกกระบือ	1	ใหญ่ (ดิน)	นายเซย พรกรักษ์	51
1974		2	หัวนอน	นายเพิ่ม แก้ววงศ์จันทร์	45
1975		3	ปากช่อง	นายอุดมการณ์ สมมณี	38
1976 M		4	มะรวด	นายเซ็ง วานี	48
1977 M	8. พ้อมิ่ง	1	เคียน	นายมะตูเซ็ง ตาแม	53
1978 M		2	นาจาก	นายคอเซะ วาจิ	56
1979 M		3	พ้อมิ่ง	นายซารง คารามะ	34
1980 M		4	ใหม่	นายมะลาวิ มะชา	50
1981 M	9. น้ำบ่อ	1	บางหมู	นายฮามะ เจ๊ะเลาะ	55
1982 M		2	น้ำบ่อ	นายมะฮิลา โต๊ะพา	58
1983 M		3	ท่าตู	นายเจ๊ะอูมา มีอาซัง	54
1984 M		4	แหมแหม, เตะระหัก	มาตูเซ็ง เปาะจิ	38
1985 M	10. บ้านกลาง	1	มะรวด	นายมีอามะ แวมามะ	36
1986 M		2	ท่าชะเมา	นายตูเวโซะ ลอมะ	45
1987 M		3	หัวเขาแก้ว	นายบือราเฮง ตาและ	51
1988 M		4	ป่ากะพ้อ	นายเจ๊ะโซ๊ะ กูโซ๊ะ	37
1989 M		5	กลาง	นายบือราเฮง เจ๊ะเสง	36
1990 M		6	บ่ออิฐ	นายมะยิ สماعيل	-
1991 M		7	ไทรพญา, พรุนอก	นายแวมมาโต แวะเตะ	38
1992 M		8	แหลมเป้ง	นายคาโอะ เจะฮาร่า	52
1993 M		9	บนคอน	นางจินดา ละอองศรี	36

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอมาบ

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
1994 M	1. มาบ	1	มาบ	นางสาวซีกะ ตาและ	22
1995 M		2	มาบ	นายอาชี มะตะรี	38
1996 M		3	ปาเซ	นางสาวอาเราะ เจมะ	28
1997 M	2. ฉนวน	1	ฉนวน	นายสุทิน ตาเม็ง	35
1998 M		2	กูเบซาเม	นายคอเม็ง กูโอะ	51
1999 M		3	กูวา	นายสุมิตร ยามาเจริญ	19
2000 M		4	ฉนวนคก	นายกูเวยามิ มิโอะ	50
2001 M	3. สะก่า	1	สะก่า	นายเปาชี อีเต	47
2002 M		2	กาลาบูตี	นางสาวตามิเนะ นิตา	35
2003 M		3	กลองโต๊ะเนาะ	นายอัม โต มิง	47
2004 M		4	กูบังบาเคาะ	นายอาแซ ซามูคิง	51
2005 M	4. กระหวะ	1	กาแลตือเงาะ	นางสาวอารอเคะ ตาเยะ	24
2006 M		2	พอบะ	นายสกรี มะเซ็ง	29
2007 M		3	กระหวะ	นางปารีหะ หามะ	32
2008 M		4	ราวอ	นายมะซอ เค็ง	50
2009 M		5	เมาะโง	นายเวหะมะ มิง	34
2010 M	5. ลางา	1	กอแล	นายกอเคร์ ตาเซ	51
2011 M		2	ลางา	นายอาหามะ แม่กอง	41
2012 M		3	ตาเบ๊ะ	นายมะการัง แม่กอง	38
2013 M		4	บาละเต	นายมะแอ วาแมง	52
2014 M		5	ปาลัส	นายอับดุลเราะห์มาน อาลี	44
2015 M		6	กูนง	นายนิหัง นิบา	33
2016 M		7	เปาะชี	นายมะตานูรี อาลี	26
2017 M	6. เกาะจัน	1	แขนท้าว	นายงอหะ หะยิมะลี	48
2018 M		2	ราเกาะ	นางนิโอะ นิกะจิ	42
2019 M		3	กลองช้าง	นายอาฮา มะแซ	32

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอมาข่อ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2020 M	6. เกาะจัน	4	เกาะจัน	เด็กหญิงชวารี สะเปอิง	12
2021 M		5	แยระ	นายมะชาติ อาเค	23
2022 M	7. ครัง	1	กาโด	นายหะมี วาซา	55
2023		2	ครัง	นายฤวิทย์ แก้วทอง	-
2024 M		3	เซาวัง	นายคอเลาะ แลเม	45
2025 M		4	ม่วงเงิน	นายอาลี ฎโน	50
2026 M	8. ปะโค	1	บุคน	นายมะ ดีโค	40
2027 M		2	มะหุด	นายมะแอ จารงค์	59
2028 M		3	ควนหิ	นายคอเมง ระเกาะ	45
2029 M		4	ป่าละมาะ, บลูกาสะแลเม	นายวาตะ หาเว	41
2030 M	9. ปานัน	1	บาโง	นายบือราเฮง แวกะจิ	43
2031 M		2	ปานัน	นายบือราเฮง แวกะจิ	43
2032 M	10. กระเสาะ	1	लगसल	นายกอเคร์ วาเฮง	55
2033 M		2	กระเสาะ	นายมะ วาเว	39
2034 M		3	บุหะ	นางสาวคอลีเยะ วาเฮะ	25
2035 M		4	บูกง	นางสาวฟิรคา สดเป็ง	26
2036 M		5	บือระ	นายเจ๊ะหะ สดมาะ	51
2037 M	11. สากอใต้	1	ชูลี	นายสาดารีเยะ กิยะ	33
2038 M		2	บูคี	นายหะมะ เมะเราะ	27
2039 M		3	สมาหอ	นายมาหะมะ คอเลาะ	33
2040 M		4	อาฆง	นายมะตานี อาไซ๊ะ	28
2041 M	12. สากอบน	1	บาตระกูโบ	นายอาซี ได๊ะลูลู	39
2042 M		2	ม่วงหวาน	นายรูสดี คาสา	42
2043 M		3	ตุนฆง	นายอับดุลรอซิง ตูหยง	41

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอมาบข่า

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2043/1 M	13. อูโปะฮิไร	1	บาลูกาคือเงาะ	นายเตนียะ เจ๊ะโต	36
2043/2 M		2	เมืองซอน	นางอารีพร เทียนชุมพันธ์	41
2043/3 M		3	โคกกอก, บาโงบาแก	นายมะฮิ นะเต	39
2043/4 M		4	ตะบิงติจิ	นายฮาลาคิน เจ๊ะเต	36
2043/5 M		5	น้ำโต	นายมะแอ จือเฮ	38
2043/6 M		6	เจาะบาแน	นายซุณี คอเลาะ	51
2043/7 M		7	บูเกะกูง	นายมะแอ วาเค๊ะ	38
2043/8 M		8	โคกระกำ	นายมะรอนี คาส	36

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2044	1. เตราบอน	1	เตราบอน	นายเจิม ชุมทอง	50
2045 M		2	กะลู่เป	นายคอเลาะ มาแซ	52
2046 M		3	สุเตกอลแล	นายรอมลี มากา	40
2047 M		4	สือคัง	นายทาตร์ คอเลาะเม็ง	56
2048 M		5	ชะเมาสามตัน	นายมะ เจะหะ	37
2049 M		6	บาโงมุลง	นายวุฒิชัย สือมื่อ	48
2050 M		7	กะลาพอคะวันออก	นายสติ การี	42
2051 M		8	กะลาพอคะวันตก	นายมะแอ มะรือเม็ง	54
2052 M	2. ปะเสชะวอ	1	ป่าคาบาระ	นายกนิคินทร์ บากา	33
2053 M		2	บน	นายพิเชน ทะแหว	-
2054 M		3	ปะเสชะวอ	นายอัสมาน อูมา	30
2055 M		4	ทุ่งเค็ด	นายมะ มุซอ	49
2056 M		5	บาเลาะ	นายมานู มาแซ็ง	58
2057 M		6	จำกอง	นายชาการีชา สุหลง	30
2058 M		7	ลุ่ม	นายอิสมาแอ สะเม	33
2059 M	3. มะกังกาล่า	1	มะกังกาล่า, ปะลิะ โละ	นายซูดิง ยูโซะ	52
2060 M		2	กาแระ	นายอับดุลามะเนะ เจ๊ะแหวสาร์	46
2061 M		3	กือบง	นายอนุสรณ์ คาทามา	37
2062 M		4	ปาโอะ, ปาม่วง	นายมะริเบ็ง อาแก	54
2063 M		5	กาหงษ์	นายอาหามะ คามู	37
2064 M		6	จลาโก	นายชะยา สนิ	32
2065 M	4. ตะบึง	1	ตะบึง	นายฮาเซ็ง ลาเตะ	35
2066 M		2	กูแบบาเคาะ, ลาคอ	นายเจ๊ะอาแซ คาละ	52
2067 M		3	เจาะกือแซ	นายอาแซ ลี	51
2068 M		4	แซะโมะ	นายคอเลาะ ตะเยะ	38
2069 M		5	สะนงกาเยาะ, ล้านช้าง	นายอติเม็ง ตาและ	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอตาบุงรี จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2070 M	5. เป้น	1	เจาะ โบ	นาซรอเฮง ยามา	48
2071 M		2	จะเพ่ออก	นาซอแรงค์ ฐุโห๊ะ	53
2072 M		3	จะเพ่ดก	นาซมาฮามัดเฟาซี มะคิเยาะ	41
2073 M		4	ถ่าน	นาซมราเฮง เวทจิ	41
2074		5	เตราะเก้น	นาซเสริม ศรีโชติช่วง	57
2075		6	เป้น	นาซอรูณ มลสุขราช	52
2076 M		7	ซ่องหมู	นาซตะมะแอ ซอโรอะ	43
2077 M		8	ละหาร	นาซอับดุลเลาะ ตะนี	48
2078 M	6. ละหาร	1	ทุ่งน้อย	นาซซคิง เจาะอาแว	56
2079 M		2	ลากอ	นาซอับดุลเลาะ ตีริน	42
2080 M		3	บูทะ, เขา	นาซอแรงค์ สะ	57
2081 M		4	ซ่องแมว	นาซครอแบะ รีจิ	55
2082 M		5	ละหาร	นาซคอเลาะ คีอราแม	54
2083 M	7. กะกูนง	1	สุเตมาเจ	นาซตะมะแอ อาบ	52
2084 M		2	กูแว	นาซบราเฮง สะอี	46
2085 M		3	ปายอ	นาซอาแว คีเยาะ	45
2086 M		4	โคะบาลา	นาซคอเลาะ ตาโระ	60
2087 M		5	กะกูนง, โคะบาลา	นาซยะโกะ เวชามาะ	41
2088 M		6	ละอาร์	นาซอับดุลเลาะ มะกะ	58
2089 M		7	บือเทมาแค	นาซอับดุลรอณี อาแซ	47
2090 M		8	ปายอนอก	นาซยา แซมะ	47
2091 M	8. บางเก่า	1	บางเก่าเหนือ	นาซอิซอ สะห์	57
2092 M		2	บางเก่าใต้	นาซโมฮามัดยาสรี ยูซง	36
2093 M		3	บางเก่าทะเล	นาซสมาน ยูซง	41
2094 M		4	ป่าทุ่ง	นาซคอเลาะ แลแระ	54
2095 M	9. บือระ	1	บือระ	นาซมะอิซอ ซาอี	38
2096 M		2	กอตอ	นาซซิติหะมะ อามะ	53

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอสาขามูรี จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2097 M	9. ปือระ	3	บาโงซือริง	นายอามะ สารเอง	53
2098 M		4	ตะปือแร	นายสุปรีช วาจิ	51
2099	10. หุ้งกล้า	1	หุ้งกล้า, หัวนา	นายตำราญ กวนน้อย	45
2100 M		2	ปะลุกาคือแร	นายมะทีเฮาะ อาแว	51
2101		3	นาหว่า	นายกัม พรหมอินทร์	59
2102		4	เคระปลิง	นายสังวรรณ สุวรรณราช	44
2103 M		5	พอเหมาะ	นายคอเลาะ โมะรอแม	50
2104 *	11. ตะลุบัน	1	(ตำบลในเขตเทศบาล)	นายวาติง คีอราแม	39

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2105 M	1. ไทรทอง	1	โคกนิบง	นายมูคอ คาโอะ	51
2106		2	สารวัน	นายพุม อาแก้ว	50
2107 M		3	กูวัง	นายรอมะ อาแซ	46
2108 M		4	ปลักเตน	นายคอรามา กลาพอ	58
2109 M		5	ท่าช้าง	นายมะอูดี ลือเมะ	44
2110	2. ไม้แก่น	1	ไม้แก่น	นางเบ็ช อาอินทผล	-
2111 M		2	ปาต	นายมะรอเซะ ลอมา	48
2112		3	โหญ	นายบุญธรรม กงแก้ว	52
2113 M		4	กระชุก	นายพลี แป๊ะ	-
2114	3. ตะโละไกรทอง	1	คินเสมอ	นายอภิทัต อู่ทอง	35
2115 M		2	ทะเล	นายมะปิตี เตะนิ	46
2116 M		3	ตะโละไกรทอง	นายมะคิง มะแซ	50
2117 M		4	บิลซา	นายมีอิลี สุคิง	47
2118 M	4. คอนทราย		ป่าใหม่	นายคลลาเค๊ะ มะแซ	31
2119 M			รังมคแดง	นายมะฮิสต มาซอ	33
2120 M			บ้านละเวง	นายสือแม โตเค็ง	34
2121 M			คอนทราย	นายสะเปอิง สะแม	48

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอทุ่งยางแดง

จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2122 M	1. พัทน	1	ข่าลิง	นายอับดุลอารี มูซอ	52
2123 M		2	พิทน	นายมิไช๊ะ หะมะ	53
2124 M		3	ปามะพร้าว	นายอับดุลอาชี เจ๊ะหลง	30
2125 M		4	บือจะ	นายยูโซะ มีตา	34
2126 M		5	บาแหมะ	นางสาวรอฮิม๊ะ เจะหาค	26
2127		6	ไค๊ะซูก	นายไก่อ ก่าแก้ว	56
2128 M		7	ตะแบก	—	-
2129 M	2. ปาฏ	1	แคปาลัต	นายอับดุลสตาร์ สะดู	35
2130 M		2	ปาเซญเค๊ะ	นายอนันต์ มะพา	51
2131 M		3	เซาคิน	นายมาโนช เวฮาโละ	49
2132 M		4	มะนังขง	นายชาลี คีเลาะ	38
2133 M		5	ปาฏ	นายมะอะโกะ ฎโน	35
2134 M		6	ตะโลไค๊ะโน	นายยูโซะ ยูโซะ	39
2135 M		7	จะมื่อฆา	นายการิษา สือเม๊ะ	28
2136 M	3. ตะโละเมะนา	1	ลูกไม้ไผ่	นายอาหะมะ เจะพอ	45
2137 M		2	แลแอะ	นายมาอีลา บือซา	44
2138 M		3	ตะโละเมะนา	นายบุญ แก้วก่า	55
2139 M		4	ตะโละนิง	นายมะยูโซะ สาละมะ	42
2140 M	4. นาค่า	1	บาสุกาฎวะ	นายสะรี มะแซ	37
2141 M		2	ก่าปงบือแ	นายมะอะโกะ อาแวก็อจิ	44
2142 M		3	ชะมา	นายมะรอเซะ สาละ	28
2143 M		4	บือเนฆามู	นายอารัน เจ๊ะซอ	30

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอกระพ้อ จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2144 M	1. กระบุรี	1	บาโง	นายณักริ ศิพอง	35
2145 M		2	เจาะกะพ้อ	นายตะมะแอ เจะเม	23
2146 M		3	กำปงบารู	นายรอตัง การี	59
2147 M		4	บาตุกา	นายสามารถ กือมิ	47
2148 M		5	บาโงชือเบ็ง	นายมะหะมะชีรอฎ วานี	33
2149 M		6	กอลอกาปะ	นายอาลี โบกีกา	37
2150 M		7	เจาะกะพ้อโน	นายคอเลาะ ชีระ	52
2151 M		8	ปาเตกือมูตัง	นายเจะอาลี กามะ	45
2152 M	2. ปล่องหอย	1	มะกอ	นายอับดุลรอหะ ซาลา	51
2153 M		2	มะเนคาแล	นายมุฮัมหมัดยาฮูดา ตาวา	36
2154 M		3	บาโงตาเมาะ	นายอูมา วาโชะ	46
2155 M		4	มอเซง	นายซาเม็ง อาแว	41
2156 M		5	กอกัว	นายมีเนาะ อาเม	26
2157		6	โลฏ	นายไมตรี อินอโค	54
2158 M		7	มีอลอ	นายรอสกี อาแว	42
2159 M		8	มะเนลาแล	นายเวตมาแอ ตมาแอ	49
2160 M		9	วังพลา	นายแวกือจิ เจะแว	40
2161 M		10	ตะไค้ะบาไร๊ะ	นายอับดุลฮาริม วาชะโยะ	33
2162 M	3. ตะโละกือรามัน	1	บือเต	นายซากาเรีย มะเต็ง	29
2163 M		2	บือเตบือราแง	นายปูชียะห์ มาแอ	15
2164 M		3	กาหิ	นายมะ เจ๊ะเต็ง	39
2165 M		4	ตะโละกือรามัน	นายมัชรู เจ๊ะเลง	23
2166 M		5	บือตัง	นายฮารัง อาฮู	39
2167 M		6	กอลี	นายมาหะมะ วาบา	21
2168 M		7	ตะโละโคะและ	นายมุกดา ตีมูง	23
2169 M		8	กอลอกาลี	นายมะรอซุ พะวง	28
2170 M		9	ไค้ะแน	นางสาวนุรฮูดา อุลาตะ	19

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2171 M	1. แม่ลาน	1	ใหม่	นายละม้าย พุทธฤทธิ์	50
2172		2	ป่าตวย	นางแดง พิศตะ	42
2173		3	ท่าเนียบ	นายคำริ ฐปาน	44
2174		4	นางโอ	นายทองศักดิ์ ปานแก้ว	26
2175		5	คลองทราย	นายอุดม นิยมสกุล	58
2176		6	ลุง (แม่ลาน)	นางนอม มุขศิริ	48
2177 M		7	โคกพันตัน, พันช้าน	นายคือระ ตาและ	45
2178		8	โคกพันตัน	นางปาริชาติ จันทร์ตัน	44
2179		9	โคกม่วง	นายเฉลิมโชค จันทร์แสงทอง	35
2180	2. ป่าไร่	1	คันโดนด	นายเฉลิม พรหมคำเนิน	57
2181 M		2	แม่คีนี	นายนา บุญประกอบ	53
2182		3	ละโพะ	นายอ่อง พุทธศิริ	59
2183 M		4	นาหมอเทพ	นายคำรงค์ เม่าก	43
2184 M		5	วังกว้าง	นายชาติ ลาเต๊ะ	38
2185 M		6	เปล่งงู	นายแดง วาสิ	59
2186 M		7	กำปงลูวา	นายบูโต๊ะ คิมิ	-
2187 M	3. ม่วงเตี้ย	1	ปลักปรือ	นายอรุณ บุญยอก	37
2188 M		2	กระ	นายมานะ มูนิะ	55
2189 *		3	คันหยง	—	-
2190 *		4	ม่วงเตี้ย	—	-
2191 M		5	ทำนบ	นายฉางตะ นาแว	42
2192 *		6	ลองเตยอ	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2193 M	1. มะนังตาขอ	1	มะนังกาหิ	นายชูลกิฟลี อาแวกะปี	45
2194 M		2	บือเตมแล	นายรอนิง เจ๊ะนิ	36
2195 M		3	เมมเน	นายกาตร์ บือราเฮง	45
2196 M		4	ไค๊ะนอ	นายฮุตมาน สะอี	32
2197 M		5	ตุโงบมาลา	นายอาชี ตาและ	55
2198 M		6	รุกแดง	นายฮานาฟี เพ็ญอับคิรอหมาน	35
2199 M		7	จะเลเกาะ	นายสุรเดช คาราชือตอขอ	33
2200	2. ล่ากู	1	กลองไทร	นายศิริ บุญลาภ	56
2201		2	ล่ากู	นายสัมพันธ์ เอียคเคิม	42
2202 M		3	ทุ่งขนุน	นายอับดุลเลาะ๊ะ ยะ	38
2203		4	โคกโก	นายอมร เทพกำเนิด	47
2204 M		5	รามา	นายอาชี หะมะ	36
2205 M		6	ท่าเนียบ	นายย่า มาซา	45
2206 M		7	กาเสาะ	นายมีลี บือราเฮา	34
2207 M		8	ปลักปลา, บาโง	นายนิฮาลือมิง นิโซะ	34
2208 M		9	ทุ่งงาย	นายเจ๊ะลาเค๊ะ ตา มะ	35
2209 M	3. บางปอ	1	ขารอ	นายมนต์วิ จิตริเพชร	38
2210		2	โคกคิต	นายจิตร เพชรรัตน์	61
2211 M		3	โคกสุมุ	นายมะคาโอ๊ะ คอเลาะ	43
2212 M		4	ตะโล๊ะเน็ง	นายคารงค์ ตาเยะ	40
2213 M		5	ท่านบ	นายฮาเซ็ม วาจิ	40
2214 M		6	จืองา	นายมะ ตาเม	46
2215 M		7	เตนา	นายคอเละ ยีเต	51
2216 M		8	ทุ่งไค๊ะคัง	นายวันมาหมุค วาเท็ง	35
2217	4. โกกเคียน	1	โคกเคียน	นายพัชรา เทียนแซะวะ	44
2218 M		2	โคกพะยอม	นายฮาเซ มามะ	27
2219 M		3	บือราเป๊ะ	นายมามะ หะยิโยโซ๊ะ	47
2220 M		4	ฮูเตปูวอ	นายสะมะแอ กาเค๊ะ	59

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเมือง

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
2221 M	4. โกลกเคียน	5	ทอน	นายมะอูเซ็ง ตาและ	35
2222 M		6	ปาเซปูเต๊ะ, ทราชขาว	นายรอมือลี คีอราเซ	35
2223 M		7	โคกจีเหล็ก	นายมะรอฮิง แวกิจิ	42
2224		8	ทุ่งกง	นายวิเชียร สังข์สุวรรณ	39
2225		9	โคก	นายพรหม นารัตน์	49
2226 M	5. กะลุวอ	1	ชาบี	นายมาโนชญ์ สุชี	40
2227		2	กำแพง	นายปิยะวรรณ ปิาวบุตร	42
2228 M		3	กาณะ	นายปริญญา หะฮออารา	58
2229 M		4	กูแบสาลอ	นายอมิตุลมานัน โชะเลาะ	41
2230 M		5	จะเราะสะ ไตร์	นายฮานาบิ อาแว	27
2231 M		6	โคกคีลา	นายมะตอเฮ มานะ	36
2232 M		7	ลดันบาตู	นายเวตาแลเม มือลี	37
2233 M	6. กะลุวอเหนือ	1	บางมะนาว	นายเจแเว เปาะซา	56
2234 M		2	ค่าย	นายเจ๊ะแวอีซา อาแว	44
2235 M		3	เปล	นายอาแซ แวกู	47
2236 M		4	เขาคันหยง	นายมาคิละ เจ๊ะมะ	36
2237 M		5	สะปอม	นายสะอี บินสุหลง	53
2238		6	พิกุลทอง	นายอแอะ พะวงแก้ว	45
2239 M		7	ปูลาการปะห์	นายเจกา เจะมุ	52
2240 M		8	โคกสยา	นายซอปี หะซืออาแว	41
2241		9	โพธิทอง	นายประภัสสร ตูนาคุณ	36
2242 *	7. บางนาก	1	(ตำบลในเขตเทศบาล)	นายมาหามะ เจ๊ะหลง	60

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอวังน้อย

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2243 M 2244 M ✓ 2245 2246 M 2247 M 2248 M 2249 M	1. ช้าง	1 2 3 4 5 6 7	บูแม กูเล็ง ลูโอะตะเซ บูทะปาลัส กาบู กลอแเว, กอลอแเว ช้าง	นายโอฬาร กือราแม นายเวหะมะ มูวรรณศิลป์ นายรอตคี วีรา นายคณัฏ วิเชียรสมร นายเจ๊ะฮารัง เปาะจิ นายอาชี เจ๊ะโค นายอุเซ็ง เคะมะดู	47 44 40 44 50 50 53
2250 M 2251 2252 M 2253 M 2254 M 2255 M	2. ละหาร	1 2 3 4 5 6	ละหาร ทุ่งกา ปูตะ กูแมลิต โคะแม ศาลาลูกไก่	นายตะมะแอ แวหลอง นายเพ็ญพร สุวรรณกุล นายหะมะ ยูโซ๊ะ นายนิยอ ลาอุวา นายฮา แบตวาะ นายตะมะแอ จอเต๊ะ	39 42 41 40 67 63
2256 M 2257 M 2258 M 2259 M 2260 M 2261 M 2262 M 2263 M 2264 M	3. จอเบาะ	1 2 3 4 5 6 7 8 9	จอเบาะ คันทาล แยะ พงบือเลาะ โกะ นากอ ลูโอะปาละ ทะลามอตะโคะ ชือเลาะ	นายมะรือเซะ คาละ นายฮารัน คามา นายเวตะมะแอ หะซิมะตแม นายอับดุลเลาะ จาแง นายอิสมะแอ มะคากะ — นายมะฮอร์ ฮาซิง นายฮา ขาเต็ง นายคอรอแม มาหะลุง	33 56 51 47 43 - 29 48 42
2265 M 2266 M 2267 M 2268 M 2269 M	4. ลูโอะบายะ	1 2 3 4 5	ลูโอะบายะ บือเนกะเซ็ง ปาลอบาตี๊ะ, ปาลอบาตะ โคกกระดุง, กูแมมาตะ ลูโอะกูแเว, กูแเว	นายเวหะมะ พาสอ นายอับดุลฮาซียะ นะอู นายแวมาวี มะยูเราะ นายมะยูนา สอแม นายฮาเวกือจิ มาแซ	57 46 59 53 52

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2270 M	5. ตะปอเขาะ	1	ตะปอเขาะ	นายอำเภอเขา เขียะนะ	40
2271 M		2	มูกะบากง	นายเรอเนิง อติณี	40
2272 M		3	บลูกา	นายอาแว เจ๊ะและ	57
2273 M		4	บลูกาสนอ	นายอับดุลห์มานัน อับดุลสตีก	42
2274 M		5	กูยิ	นายเจ๊ะคัง เบ็ญอิซา	49
2275 M	6. มูโอะบือซา	1	ลูโอะบือซา	นายนาซเทพอนันต์ วาจิ	41
2276 M		2	กาแร	นายอูเซ็ง บือซา	59
2277 M		3	ก่าปงปีแซ	นายรอชะ ดูแป	50
2278 M		4	ลูโอะคาโคะ	นายเจ๊ะค็อราแม ตานิเล	44
2279 M		5	ซาโงะ	นายมะตาและ ปะคอมะ	35

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอบาเจาะ

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้ออกภาษา	อายุ (ปี)
2280 M	1. บาเจาะ	1	บือเงาะ	นายอัครัน เซ้า	35
2281 M		2	เป๊ะบุญ, บาเจาะ	นายลาเตะ พูเกะซาอะ	59
2282 M		3	อุอู	นายนิฮ์บุลรากิบ ศิริเมฆากุล	38
2283 M		4	ตะเค, ปาโอ	นายอาแว เจลล	50
2284 M		5	เปาเปาะ	นายอาแว ซาจิ	49
2285 M		6	ประปา	นายสุคิง มะแม	31
2286 M		7	อุอูตุเหร่า	นายซาซัค กามา	27
2287 M	2. จูโอะตาวอ	1	ตะโละมาณะ	นายซาลูตา เซ้า	40
2288 M		2	จูโอะตาวอ	นายราเซ้า ลาเค	38
2289 M		3	กะทุง	นายภาริษา อาแว	-
2290 M		4	บือราเง	นายแว เจ๊ะแว	56
2291 M		5	ตุโหวงบาตู	นายหามะ เซ้า	40
2292 M	3. บาเราะใต้	1	บือระ	นายอาหามะ มะตอเฮ	41
2293 M		2	บูเกะตุค	นายฟาอิชะห์ อาแว	32
2294 M		3	กลอระะ	นายมะรอชี พรานะ	40
2295 M		4	คันทอง	นายมะซาอะ เซเฮ	23
2296 M		5	ซูโว	นายซูลาขมัง ลาเตะ	20
2297 M	4. กาเฮะมาตี	1	จำปากอ	นายคุนฎี มะโระ	41
2298 M		2	ยะลุตง	นายไซนคิน ซือมาแซ	32
2299 M		3	กาเฮะมาตี	นายกอเคร์ ตาและ	39
2300 M		4	ตัมปอย	นายอนันต์ ตะอิ	42
2301 M		5	ปะลุกา	นายอัคคักกี ตะ	55
2302 M	5. บาเราะเหนือ	1	จำปากอ	นายมะซอและห์ ตาและ	43
2303 M		2	อาตะบือระ	นายเจ๊ะอารงค์ โต๊ะตั้ง	48
2304 M		3	ชือล	นายมะคือนัน มะเซ็ง	38
2305 M		4	ขามูแรเน	นายสาเหาะ คอเลาะ	54

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอหนองอะ จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2306 M	6. ปะลุกาตาเมาะ	1	บือเนปีแย, ปะลุกาตาเมาะ	นายฮารน คงมูซอ	21
2307 M		2	ปะลุกาตาเมาะ	นายฮามัน คิงเลาะ	28
2308 M		3	ตะโละตา	นายฮา ตูแกมือซี	42
2309 M		4	เซิงเขา	นายเกล็อง จันทรัง	47
2310 M		5	มะยุง	นายกอเคร์ เลาะเซ	27
2311 M		6	บาตรู	นายฮารัง ตาตัมตน	37
2312 M		7	ปะลุกาแปเราะ	นายรอมือละห์ ฮามิง	23

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอริโอเตาะ จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2313 M	1. รือเตาะออก	1	ตลาดรือเตาะ	นายมาหะหมัดอามีน ชาริกาน	41
2314 M		2	ปลาขนา, ปูโปะ	นางสาวนุรไอนิง สะไร	30
2315 M		3	ลามะนอก	นายคอรอเม ขามา	51
2316 M		4	กาโคะ	นายฮิศมาแอล คาระชี	20
2317 M		5	ลามะใน	นายฮับดุลมานะ เจ๊ะไว๊ะ	20
2318	2. รือเตาะ	1	ท่าเรือ	นายสุรินทร์ ณ.สงขลา	52
2319 M		2	ยะบะ	นายลอเม โต๊ะลูโป๊ะ	46
2320 M		3	นาคา	นางสาวฮาซาน๊ะ คัมเอ็ชคหอย	25
2321 M		4	รือเตาะ	นายเลาะอาเล็ง ลือรี	46
2322 M		5	ชาแลบะ	นายบัญญัติ สะมะแอ	28
2323		6	บากง	นายพินิจ พรหมทอง	21
2324 M		7	สะโล	นายแวรอฮิง ตาและ	57
2325		8	นาโอน	นายสุรชัย นวลจันทร์	36
2326 M		9	บูกิตฮือแร	นายมุฮัมหมัดสุกรี ฟินอาแซ	29
2327 M		10	ปราลี, บาละ	นายฮับดุลรอเม เจ๊ะอาลี	44
2328 M	3. สามัคคี	1	ปูโป	นายฮา โลมะ	52
2329 M		2	สามัคคี, บือแนบันยัง	นายฮับราเฮง ทะบาเย	40
2330 M		3	ลูโปะปูโละ	นายคานิง ทะมะเย	52
2331 M		4	บาโงกือตะ	นายฮาระ ทะบาเย	45
2332 M		5	ละหาน, บลูกา	นายฮับดุลเลาะ กาหลง	44
2333 M		6	โต๊ะเนปา	นายมานะ โลมะ	51
2334 M		7	บลูกา	นายมะลิเพ็ง ทะบาเย	47
2335 M		8	ฮาเจ้าะ, ฮาเปาะ	นายมะซิติ โล๊ะมุ	38
2336 M		9	กือเจะกือเฮ็ง	นายเมฆะ แซะละ	38
2337 M	4. สุวาริ	1	ตาฮา	นายการิยา คาริ	21
2338 M		2	ตะโหนด	นางสาววันญะนี สุขโนพุทธ	48
2339 M		3	ฮือลาแป	นางซัลมา มะลา	28
2340 M		4	บือเล็ง	นายกอเซ็ง แซมะตู	28

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอริโอเตาะ

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2341 M	4. สุวารี	5	กูโบร์	นางสาวนุริคา ตาโล๊ะ	18
2342 M		6	ปอตะ	นายมาหามะ หะคิมอ	33
2343 M		7	ตาปะ	นายการิยา คอตะ	25
2344 M		8	บน	นายมะนาวิ วาขามะ	25
2345 M	5. ปาดง	1	ตะแมง	นายอับดุลหะเล็ง วอมะ	44
2346 M		2	ตันคิสุย	นายตะมะแอ ยูโซ๊ะ	50
2347 M		3	ปาดง	นายตะจิ กอเล็ง	50
2348 M		4	บลูกาฮูลู	นายอับดุลเลาะ ตาเมาะ	40
2349 M		5	ตันทอ	นายชาอารี วามะ	53
2350 M		6	บลูกาฮิล	นายมะตุยิ โคเบะบาอ้อ	55
2351 M		7	บูตะ	นายอับดุลรอณีง มามะเคชะ	52
2352 M	6. โกละตอ	1	บาโงปะเต	นายมะรอชะ ฮูลูค็ือราหิง	36
2353 M		2	ไอรักลูป	นายมะพักริ อีซอ	30
2354 M		3	กำปงซีระ	นายมะรอนือลี กอรอมล	26
2355 M		4	ไอรักตามะ	นายอัสมันต์ ลาเต๊ะ	37
2356 M		5	ไอรักจือเน	นายรอมือลี ค็ือเร๊ะ	37
2357 M		6	ธรรมเจริญ	นายวาเคร์ วาเค๊ะ	52
2358 M		7	ธารน้ำทิพย์	นายอาแซ หนิกำไร	48
2359 M		8	ตะบิงรูไค๊ะ	นายหะมะ เาะ	46
2360 M	7. ดาวอ	1	มือเลาะห์	นายบูฮัมมัดคณอร์ กามาตะ	16
2361 M		2	ดาวอ	นายบูชิ บือซอ	24
2362 M		3	จือแร	นางสาวอาติเก๊ะ ช่อราเฮง	30
2363 M		4	ค็ือแย	นายยูโซ๊ะ มะมิง	24
2364 M		5	บือเจะ	นายชอปี สุหลง	14
2365 M		6	ดาวอฮิล	นางสาวฮาฮาติ เจ๊ะแวงสะนุง	25
2366 M	8. เรียง	1	ตะแนะ	นายมะหารง เมะกือจิ	32
2367 M		2	ตุปะ	นายอับดุลอาถิม เควดแล	27

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอวังสะพุง

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2368 M	8. เรียง	3	บาโงปูโละ	นายตาเซะ เจะโกตมะ	54
2369 M		4	ชือเลาะ	นายป้าหลี บินอับดุลลาเตะ	37
2370 M		5	ลือ	นายมะกานัง โต๊ะเมะ	42
2371 M		6	คาระ	นายตาทะ กอเลาะ	37
2372 M		7	คือโละ	นางสาวอาลาวิ๊ะ มาเค็ง	29
2373 M		8	กำปงบารู	นางสาวตีตีกอติเฮาะ เซะมานู	26
2374 M	9. ลาโละ	1	บือแรง	นายตะมะแอ วาเล็ง	39
2375 M		2	บูกะนากอ	นายเวะยะ เปาะมะ	41
2376 M		3	อีนอ	นายมะลาชี เจ๊ะมะ	47
2377 M		4	กูธิ	นายมาหะมะ ตะอิ	32
2378 M		5	ลาโละ	นายอุเซ็ง พงศ์สามารถ	57
2379 M		6	ไอร์บูโละ	นางสาวสุไอนิง คีอราฮิง	25
2380 M		7	บรีจี๊ะ	นางมัสเตาะห์ มะอิ	36
2381 M		8	ไทยตุข	นายฮาร์ ศรีตุข	49

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอศรีสาคร จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2382 M	1. ซากอ	1	ซากอ	นายมะลอนิง ลามา	48
2383 M		2	ตะโละ	นายเวตะมะแอ เจ๊ะกอ	55
2384 M		3	ปีโละ	นายมะฮาจิ ชีเกะจิ	56
2385 M		4	กลูปี	นายคอเลาะ คาระมิมง	39
2386 M		5	ไอร์เจ๊ะ	—	-
2387 M		6	ไอร์กากอ	นายฮารง ฮาแว	40
2388 M	2. ศรีสาคร	1	กอลอกาเว, ไอร์จิ	นายอนันต์ หะยิมะฮิ	47
2389 M		2	อินอ	นายมะกอเซ็ง มุกอ	-
2390 M		3	ไอร์แยง	นายคอเลาะ บูโซ๊ะ	-
2391 M		4	ปาเน, ปาหั่น	นายอับดุลรอฮับ เจ๊ะหะ	-
2392 M		5	ไอร์ค็องอ, ไอร์เตเต	นายรอเซะ มะมิง	-
2393 M		6	ไอร์กาเซ	นายมาเละ ตาเมะ	-
2394 M		7	ไอร์จูโจ๊ะ	นายรอฮาจิ ลาบิน	30
2395 M		8	ตงูปา	นายรอเซะ มะมิง	-
2396 M		9	ไอร์บือแก	นายหะมะซากิ มะเซ็ง	35
2397 M		10	กำปงบารู	นายเปาชี ตาเละ	28
2398 M	3. ตะมะบูง	1	ตอหลัง	นายมะกาฮี มิเม	38
2399 M		2	ตะมะบูง	นายสุริคอน วาเม	29
2400 M		3	กลองหงษ์	นายสะตอปา ยูโซะ	55
2401 M		4	ลูโม๊ะบาตู	นายหะมะ ตาเละ	45
2402 M		5	จือแรง	นายคอรอเม ยูโซ๊ะ	48
2403 M		6	บือเนนากอ	นายมะฮูญ ตะมะบูง	61
2404 M	4. เซ็งกิริ	1	กะที	นายลาฮี รานู	48
2405 M		2	ตะมุง	นายอับดุลหะแว ระะ	46
2406 M		3	ลาเวง	นายมะฮาดี สะ	42
2407 M		4	คาสง	นายถันรูจิง เจ๊ะนะ	46

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอศรีสาคร จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2408 M	5. ศรีบรรพต	1	ไอร์ตูด	นายฐาน เจริญ	50
2409 M		2	ละโฮ	นายนาที มะเต็ง	33
2410 *		3	ค็องอ	—	-
2411 M		4	ไอร์กือเต	นางรอฮีม๊ะ เมะเร๊ะ	38
2412 *		5	ไอร์กือณะ	—	-
2413 M	6. กาหลง	1	กาหลง	นายมินา มานะ	38
2414 M		2	ป่าไผ่	นายตุก ตูวรรณลอย	48
2415		3	ตาขบม	นายอรัญ บุญเกลี้ยง	43
2416		4	ประชานิมิตร	นายวินัย หงษ์อ่อนทรัพย์	39

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอระแงะ

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2417 M	1. ตำบลหวมัต	1	ตันหยงมัต	นายสมศักดิ์ บินตลาม	44
2418		2	วัคร่อน	นายพร้อม ขวัญดี	48
2419		3	ไทย	นายช้อง เแดงอินทร์	48
2420 M		4	แกแหม	นายนิเต๊ะ นิเมาะ	45
2421 M		5	มะนังกือเปาะ	นายอิสมาแอ คอรี	32
2422 M		6	บาโงอาแซ	นายมาหะมะวารดี ชาอู	38
2423 M		7	ตลาดตันหยงมัต	นายมนครี จงดาวรรตูล	45
2424 M		8	ปูลาไซร์	นายสือมาแอ คือเระ	37
2425 M	2. ตำบลหกลิมอ	1	คาโล๊ะ, คามาบูวะห์	นายตะบิง คาละ	36
2426		2	ทุ่งขม้น	นายซัวซ คุนาอูน	39
2427		3	คอกหลัง	นายชัยยุทธ ไชยขาว	33
2428		4	ทุ่งเกร็ง	นายไสว ศรีชัย	38
2429		5	ป่าไผ่	นายอนันต์ ทองบุญเรือง	43
2430 M		6	ดูโป๊ะคิเย	นายศักดิ์ คาละ	34
2431 M		7	ตันหยกลิมอ, โงตะแอเราะ	นายลาเตะ การ์ง	51
2432 M	3. มะรือโบตก	1	สถานีมะรือโบ, อาปา, กำปงปา	นายค็อรอมึง เจะมิง	46
2433 M		2	บราเอ็ง, บูกะบือเระ, กำปงปา	นายวิชัย ตาแล๊ะ	42
2434 M		3	นิบง, ตูรา, มะรือโบ, บาลูกา	นายกุลกาวิ หะยิคือเระ	36
2435 M		4	บูกะบูนิง, คีลา, กามา	นายค็อรอแมง ฮีเล	48
2436 M		5	บาโงระนะ	นายแวอูเซ็ง แวกือราแม	55
2437 M		6	อาแว	นายอาหามะ หะยิอะมะ	40
2438 M		7	กูแมบาเคาะ	นายแวอูรงก์ เจ๊ะแมง	45
2439 M		8	กำปงปาเราะ	นายชาคาริฮา เจ๊ะซอ	48
2440 M		9	ตะโล	นายเซะ ลูห์หลง	52
2441 M	4. กาลิซา	1	ปูโจ๊ะ	นายคอเลาะ ลาเซ็ง	59
2442 M		2	กาลิซา, กูเล็ง, ราฟี	นายมะหะมะ ยูโซ๊ะ	40
2443 M		3	ฮูตู	นายอับดุลมานี อูเซ็ง	27
2444 M		4	บาโง	นายมะหะมะรอมีลี อีเต	38

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2445 M	4. กาลิซา	5	กาหน๊ะ	นายสอมะ ฮาลิม	57
2446 M		6	กาตัง, ไออีเต	นายคอสะ รุ่เน	46
2447 M	5. เกลิม	1	ท้านบ, สะโลตราเคะ, จะโอ	นายฮาซือมิง เต๊ะแย	33
2448 M		2	ปาเซ, บาฮา, ตันหยง	นายมานะศักดิ์ ทะฮิมะกีเย๊ะ	34
2449 M		3	โป, บาโง, ซิโป	นายเลาะเม คีอราฮอบาตุ	50
2450 M		4	กูจิงรือปะ, ลูโป๊ะอาเน	นายมะคาวี มาเย๊ะกาเซ๊ะ	40
2451 M		5	ลูโป๊ะกาเย๊ะ, เกลิม, ลางา	นายกูสตามัน ยาวออาเซ็น	48
2452 M		6	ตะโลตราเค๊ะ, สะโล	นายฮาเคือนาน อับดุลรอหมัน	30
2453 M	6. บาโงสะโต	1	บาโงตา, ปุลาสะมิเล	นายรอสดี พาวาโช๊ะ	45
2454 M		2	เจ๊ะเก	นายเจ๊ะเม มะเม	52
2455 M		3	ลูโปะบาตุ	นายกอเต ฮารง	52
2456 M		4	บือลาเต, บาโงเยะ	นายอักษิศักดิ์ มะแซกูเม	40
2457 M		5	ตราเคะ, นิงง, บากง	นายมะนาวิ เจ๊ะเล๊ะ	45
2458 M		6	บาตรูบือซา	นายพิเชษฐ์ หะมิ	58
2459 M		7	บาโงสะโต	นายแวหะมะ พากา	43
2460 M		8	บาโฮ	นายสะแปอิง บุตา	50
2461 M	7. บองอ	1	สาณะ, มะแกง	นายควันอาแซ โมง	45
2462 M		2	ลาแป, บูกะกิดัง, ลูโง	นายสอาลี เจ๊ะระ	45
2463 M		3	ยะหอ, กูดง	นายแวอูมา แวกีอราเฮง	42
2464 M		4	บองอ, เมาะชาวา	นายนอร์อาลัม หะฮิมัก	39
2465 M		5	ลาไม, กะทอง	นายนิมะ กงแก้วท่าช้าง	49
2466 M		6	บาโงกูโบ	นายสะมะแอ ตาฆูยามะ	43
2467 M		7	ปาเซ	นายมะแอ มะเฮ็ง	46
2468 M		8	อาเน, ไค๊ะอีเต	นายมือราเฮง กูดงราเซะ	45

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอจะนะ

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2469 M	1. จะนะ	1	ชะอ	นางกอสหมี แลเมเน	35
2470 M		2	จะนะ	นายมะบูไซ้ คอกอ	38
2471 M		3	มะนังกาแข	นายฮาเล็ม ทะลี	26
2472 M		4	ปารี	นายอุตมาน คาเย	46
2473 M		5	สะโก	นายสะอริ หะยิสาล๊ะ	-
2474 M		6	ไอร่กรอส	นายภิญโญ อินะ	52
2475 M		7	ค็อกอ	นายมะมะสะดุคิ บาโค	41
2476 M		8	บือเต	นางพาอิซะห์ คอเว	36
2477 M		9	ไอร่บือเฮอร์	นายรอนิง คีอู	37
2478 M		10	ซารอ	นายสาคี สาละ	35
2479 M	2. กุซงญอ	1	กุซงญอ	นายประพนธ์ เจตาทิวัฒน์	48
2480 M		2	เมะเซ	นายมาหะมะ มาหะ	58
2481 M		3	สุแน	นายอับลูลี๊ะ เบทา	38
2482 M		4	รือเปาะ	นายมะ อาม๊ะ	40
2483 M		5	กาเย	นายบือราเฮง เจ๊ะอาบู	49
2484 M		6	กาเต๊ะ	—	-
2485 M		7	น้ำหอม	นายมะแอ มะนอ	56
2486 M		8	สาม๊ะ	นายมะนาเซ สะน๊ะ	35
2487 M	3. ผดุงมาตร	1	แอเจ๊ะ	นายมะบูไซ้ สาละ	38
2488 M		2	บือจ๊ะ	นายเสแลเม คอเลาะ	56
2489 M		3	ริเง	นายเปาะซุ เจ๊ะโต	56
2490 M		4	เมะตาโก๊ะ	นายมะกะดา เมเราะ	45
2491 M		5	ไอร่ปีเซ	นายค็อราเม เจ๊ะเลาะ	48
2492 M		6	ลือโอะ	นายมะซอวี สามะ	32
2493 M	4. ช้างเคือก	1	ไอร่ปรัต๊ะ	นายมาหะมะ ตะ	41
2494 M		2	กูมุง	นายอะหะมะตุกรี มามะ	27
2495 M		3	ไอร่ซื่อเร๊ะ	นายประสิทธิ์ เพชรรัตน์	55
2496 M		4	ไอร่บือเต	นายค็อเร๊ะ คาละ	36

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2497 M		5	ไอร์โชร	นายชาติ ชะ โก๊ะ	52

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2498 M	1. ปะลุ	1	โคกตา	นายรอยาลี คอเลาะห์	41
2499 M		2	ต้นไม้สูง	นายพิรอมลี อุซัง	42
2500 M		3	ปะลุ	นายอับดุลการิม ตาอะ	34
2501 *		4	ละหาน	—	-
2502 *		5	โคกตยา	—	-
2503 M		6	ตาเซะใต้	นายมัศรุคัง ตม	34
2504 M		7	ป่อเมาะ	นายสะดาปอ อาแว	48
2505 M		8	ละหานเหนือ	นางมะดูคิน แวหะมะ	39
2506 M	2. โค๊ะเต็ง	1	โค๊ะเต็ง	นายอนุหงส์ หันชชทกูร	44
2507		2	โคกโก	นายกมล จุลเทพ	45
2508 M		3	บือราเ	นายมะดูโซ๊ะ หะฮิมามะ	42
2509 M		4	โอบาตุ	นายอับเฮ๊ะ สะอู	40
2510 M		5	โผลง	นายมูหามัดนาปีเย๊ะ รอยะ	28
2511 M	3. สุโขทัย	1	โอดูบู	นายเวชอฟรี บินตาและ	39
2512		2	เซะ	นายซู เหมมณี	48
2513		3	โหม่ง	นายนรมิต บุตรมาตา	55
2514		4	เจะกค	นายวัน แก้วสุกใส	58
2515 M		5	ตาเซะเหนือ	นายเจ๊ะบือราเฮง เจ๊ะสือเลาแม	43
2516		6	กวน	นายเจิมศักดิ์ เกาประคิมรุ้	58
2517 M		7	ปีหล้าง	นายซูโซ๊ะ กาเซ็ง	44
2518		8	ป่าหวาย	นางบุญภา หลาขหมู	44
2519 M		9	คลังสูง	นายอับดุลฮามิ ลาเต๊ะนือริง	44
2520		10	ป่าเข	นายประวิทย์ เวทมาหะ	36
2521		11	ท่า	นายอุคร บุญช่วย	24
2522		12	ใหญ่	นางสุภาพ บุญหวังช่วย	30
2523 M	4. กาวะ	1	เป๊ะเจ๊ะเต็ง	นายอับดุลเลาะห์ หะซิดราแม	56
2524 M		2	กาวะ	นายซูเต็ง อาแว	54
2525 M		3	จาแมปะ	นายอับดุลราฮิ์ อนุศาสนบุตร	54

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภออุ้มผาง จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2526 M	4. กาวะ	4	สาชะ	นายมามะ อาแวเกือจิ	58
2527 M		5	บาโงมอ	นายอิตุแม ยูโซ๊ะ	29
2528 M		6	บาโงตนิง	นายอติศักดิ์ อารง	39
2529 M	5. ตากอ	1	ค็อระ	นายไพโรจน์ เทตامي	29
2530 M		2	บอเกาะ	นายชะโก๊ะ ชิตอซอ	39
2531 M		3	บาโงมาเย	นายมาหามะ ตามีออรอ	45
2532 M		4	ตากอ	นายเจ็ดศักดิ์ อังการวัลย์	49
2533 M		5	ลาโล๊ะ	นายสมมาตร ขาลาวัล	46
2534 M		6	กะลุปี	นายอาหามะ เมเราะ	55
2535 M		7	ตือเต	นายวาโซ๊ะ แซชะ	54
2536 M		8	ชะลุตง	นายมะกะดา ขาโม	35
2537 M		9	จือแร	นายนาวิ ศาคาลิ	51
2538 M		10	ตันหยง	นางฮาซิมะห์ ซามานูง	46
2539 M	6. ริโก๊ะ	1	จือแร	นายมะปิยะะ หะรอมะ	64
2540 M		2	ตะโล๊ะบูเก๊ะ	นายเปาะตุ สาริกะ	45
2541 M		3	คอเฮะ	นายพันธุ์จิน อาแว	20
2542 M		4	บาลูกา	นายตะมะแอ ตีระโก	55
2543 M		5	กูวา	นายตันคิ เลาะ	40

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2544 M	1. เจ๊ะเท	1	ตาบา	นางสาวมูรไอนี เจ๊ะม็อรเฮง	15
2545 M		2	กำปง	นางสาวไมซัน อาแซ	24
2546		3	เจ๊ะเท, ศาลาใหม่, ท่าพร	นายขาน เหลื่อมบู๊	39
2547		4	บางน้อย	นางสาวกรรณพร อินเพ็ชร	31
2548		5	ไร่	นายชำนานู เทพจันทร์	55
2549 M		6	หัวกลอง	นายมะขามิ ชูบุ	31
2550 M		7	ภักทรภักดี	นางสาวชาฮานี อาแซ	20
2551 M		8	เกาะขาว	นายสือรี กอเคร์	26
2552 M	2. ศาลาใหม่	1	โคกมะเฟือง	นางรอเม๊ะ มามู	30
2553		2	ตะบัง	นายสุวิทย์ เพชรเกลี้ยง	41
2554 M		3	ศาลาใหม่	นายฉุยฮาค เจ๊ะหะ	46
2555 M		4	กลองตัน	นายอาลาคิน หะซียับดุลรอหมิน	47
2556 M		5	ปูลาเจ๊ะมุกอ	นายมะวี มินา	41
2557 M	3. ไพรวัน	1	จาเราะ	นายฮาเราะห์ มิง	32
2558		2	ทรายขาว	นางแหม่ม ขอมเต็ม	67
2559		3	กอหลัง	นางพาซัน พวงน้อย	28
2560		4	กลองไพล	นางแอะ แก้วนพรัตน์	57
2561		5	เกาะสะวาด	นางลักคา ทวีสุข	42
2562 M		6	ญู	นางมารียัม มะแอ	20
2563 M		7	โคกกระดุกหมู	นายบากา อาแว	32
2564 M		8	ตะปอม	นางเจ๊ะซากีเราะห์ ตาเม	31
2565 M		9	บาเคาะมาดี	นายสมาน ขามิติ	21
2566 M	4. บางขุนทอง	1	บางขุนทอง, โคกมะเฟือง	นางสาวฮัสหม๊ะ เซ็งโต๊ะ	16
2567		2	บาวง	นางหอม อินทร์ทอง	55
2568		3	โคกงู	นางประนอม เสงี่ยม	31
2569		4	ทุ่งฝ้าย, ศาลาใหม่	นายถีน พุดคำ	45
2570		5	โคกชุมบก	นางนวม หมวกสกุล	35
2571 M		6	ชูโย	นางสาววีรา มามะเร	17

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2572	5. พร่อน	1	ปลักช้าง	นายสมนึก พรหมรัตน์	35
2573		2	โคกไผ่	นายก้าพล จินดาเพชร	17
2574		3	ใหญ่	นายอำนวย จันทร์สกุล	43
2575		4	โคกมะม่วง	นายชนาธิป เสี้ยวทอง	31
2576 M		5	โคกยาง	นายเหมือง ตุนาสง	58
2577		6	วัดใหม่	นายเสาร์ ขวัญสืบ	56
2578 M	6. โพนิต	1	สะหรีง, โกกนิบง	นางเมะ มะซุง	23
2579 M		2	บอฆอ	นางเสาร์ ทองศิริ	30
2580 M		3	ปะลุกา	นางนุรุฮดา มุลอ	25
2581 M		4	โพนิต (โคกมือบา)	นางสาวโรน๊ะ ตาและ	18
2582 M		5	ปลักปลา	นางสาวตุกึรา ฮูไฮ	15
2583 M	7. นานาก	1	แพแบ๊ะ	นายมะสะแลแม รุเพ๊ะ	51
2584		2	คาเซ๊ะ	นายกล้าย แก้วซุ	54
2585 M		3	ปะคาคอ	นายมะวีเม็ง บินทะมะ	44
2586		4	กัวลอค๊ะ	นายตุรเคซ อินดี	18
2587 M	8. เกาะสะทอน	1	ปูยู	นายเปาชี เล็งชะ	31
2588 M		2	เกาะสะทอน	นางสาวรุฮานา สะ	22
2589 M		3	ศรีพัง	นายอาแว มะฮิมากา	46
2590 M		4	ตะเหลียง	นางอีชีะ เจ๊ะสะแลแม	40
2591 M		5	โคกกาเปาะ	นางสาวรุฮานา สะ	22
2592 *		6	ตันติตุง	—	-
2592/1 *		7	จาแบปะ	—	-
2592/2 *		8	ราญอ	—	-
2592/3 *		9	ชุมบก	—	-

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอสูงโค-ลก จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2593 M	1. มูโนะ	1	มูโนะ	นางสาวเมะแซ เจ๊ะหะ	23
2594 M		2	กูโบ๊ะลือซง	นางยูโนะ สะแม	32
2595 M		3	ปากังขอ	นายแปนดี อารอ	38
2596 M		4	ปูโปะ	นางสาวรอฮานา เจ๊ะมะ	20
2597 M		5	บูเกะ	นายสัหมันท์ คาโอ๊ะ	44
2598 M	2. ปาเสมต	1	ซารายอ, บาโงซารายอ	นายนาวิ นอร์	48
2599 M		2	ค็ือระ	นางรูกานา สะมะแอ	33
2600 M		3	กวาลอชีรา	นางสาวรอฮานิง มะสะและ	23
2601 M		4	มีอบา	นายฮามซี คอละ	25
2602 M		5	น้ำตก	นางสาวมารอชีะ เจ๊ะซอ	20
2603 M	3. ปูโยะ	1	ลาแล	นายประเสริฐ อาแมทะมะ	58
2604 M		2	ปูโยะ	นายรอนือมี เจ๊ะอาแซ	35
2605 M		3	โต๊ะเวาะ	นายไพโรจน์ สะแม	22
2606 M		4	กูแบอีแก	นายนาซือรี มะคาโอ๊ะ	22
2607 M		5	โต๊ะแดง	นายอุสมาน อาแซ	24
2608 *	4. สูงโค-ลก	1	(ตำบลในเขตเทศบาล)	นางสาวดาลีนา อนันต์ชลธิ	19

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2609 M	1. แวง	1	แวง, บุตะขารง	นายประเสริฐ หนู	37
2610 M		2	อูโป๊ะคาลัม	นายมะคาโอ๊ะ อาแซ	51
2611 M		3	เจ๊ะหม	นายกูตาซ ชะฟา	33
2612 M		4	กรือซอ	นายรอฮาลี บินสุหลง	32
2613 M		5	กูวา	นายตมาแอ มะอิชอ	58
2614 M		6	บาลูกา	นายอาหามะตุกรี หะมิ	28
2615 M		7	พอละเซทวอ	นายฟูฟี วุฒิสาศตร์	52
2616 M	2. กาบูกละ	1	คอออ	นายสตอปา มามู	51
2617 M		2	บาโงคอบู	นายมพาม อาแซ	44
2618 M		3	น้ำขาว	นายวิวัฒน์ ว่องไว	49
2619 M		4	บาโง	นายบรือเฮง เจ๊ะโก๊ะ	46
2620 M		5	คาฮิบาตาะ, ญูแบมาตะ	นายตะมะแอ เจ๊ะมูกอ	51
2621 M		6	สามแยก	นายอนุทินธุ์ ตาและ	46
2622 M		7	ฮูเตมาแอ	นายรอมือละ ยูโซ๊ะ	40
2623 M		8	ไม้ฝาด	นางสาวมือละ เจ๊ะอาลี	42
2624 M		9	ปาเตะ	นายذنอม ว่องไว	49
2625 M	3. พอละ	1	บางซุด	นายคูตกี -	-
2626 M		2	กะดุนง	นายเวหามา มะฮัง	40
2627 M		3	จะมาเก๊ะ	นายอายู เจ๊ะมามา	-
2628 M		4	กีเซมัต	นายมานูเต็ง คีอราโก๊ะ	45
2629 M		5	ผ่านศึก	นายยูโซ๊ะ บินมะ	55
2630 M		6	คำเสา, พัฒนา	นายคอรอแม มามะ	58
2631 M	4. โละกูค	1	บูโร๊ะ	นายการิยา เจ๊ะมานะ	53
2632 M		2	บูเก๊ะตา	นายนาวิ ตะอึ	49
2633 M		3	สุเก	นายสุเต็ง นาฟี	35
2634 M		4	เจ๊ะเต็ง	นายรอนี เจ๊ะมู	56
2635 M		5	บาลา	นายออรังค์ อูมา	51
2636 M		6	เขาสามลึบ	นายสมมิตร ตะมะแอ	43

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอเวียง

จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2637 M	4. โละจุก	7	วังกระบือ	นายมะขาลี มะคาโอะ	43
2638 M	5. แม่คง	1	จือแร	นายฮิสมะแอ หะซืออาแซ	38
2639 M		2	ตอแล	นายมะรีเบิน มุกอ	46
2640 M		3	ชะหอ	นายอาแว บินมะแอ	59
2641 M		4	กวนกาเม	นายอาแว บินนุห์	59
2642 M		5	แม่คง	นายการิษา อาลีละ	52
2643 M		6	บาละ	นายนาเซ อารง	36
2644 M		7	เปราะห์, ปือเราะห์	นายวานา เจ๊ะเท	50
2645 M	6. เอราวัน	1	คือมายู	นายอาหามะซาวี มะเซกิ	24
2646 M		2	แขขง, กูเวแขขง	นายตอเล๊ะ ลอเม	48
2647 M		3	แอเว	นายมะลี หะซือามู	48
2648 M		4	จาเบอูวอ	นายอับดุลอาซิ สะอูกี	28
2649 M		5	กีนสูง	นายอาหะมัล มะปีเยาะ	29
2650 M		6	คือแล, ตอแล	นายมุฮิ ยูโซ๊ะ	28
2651 M		7	อุโอะสะ โด	นายไซเฟียณ กอตอ	21

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอตุกรีน จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2652 M	1. มาโมง	1	กะลุปี	นายอิสมาแอ มูซอ	40
2653 *		2	ชาเค๊ะ	—	-
2654 M		3	ปาริย์	นายขาลี มะเก	60
2655		4	ไอดีมุง	นายบุญเสริม เพชรรงน	45
2656 M		5	ไอจือเราะ	นายมะนาวิ กีนเลาะ	42
2657 M		6	ตายเอก	นายรอชะ มะโซ	48
2658 M		7	ไอลูลง	นายชะชา ตูหลง	-
2659		8	ตว.โน	นายโพธิ์ โซยะ	49
2660 M		9	ราษฎร์พัฒนา	นายอับดุลกอเอร์ ทะยิมะ	45
2661 M		10	สามชอย	นายวาหับ ยูนูห์	52
2662 M	2. ตุกรีน	1	กม.17	นายกงฤทธิ์ ชูตระกูล	55
2663 *		2	ตว.นอก	—	-
2664 *		3	กม.3	—	-
2665 M		4	ราษฎร์สามัคคี	นายขงบุทท์ ใจหลัก	43
2666 M		5	น้ำตก	นายค่อนภา ส่วนตูลง	47
2667		6	ลีนาพนธ์	นายสวัสดิ์ เพชรจันทร์	43
2668		7	สันติ	นายกงเดช จันทรู	43
2669		8	ราษฎร์ผดุง	นายวีเชียร ขอคเียก	44
2670		9	ราษฎร์ประสาน	นายเฉลิมว ไกรทองสุข	36
2671		10	รักษรรณ	นายเชย ไบระมื่อ	37
2672		11	ชอยปราชิน	นายพนธ์ คำวารี	43
2673 M		12	น้อมเกล้า	นายเทพ อ้าววัน	52
2674 M		13	จุฬารณพัฒนา 12	นายสัญญา บุญเกิด	42
2675 M	3. เกียร์	1	เกียร์	นายชิตพงษ์ รักดี	53
2676 M		2	ไอยามู	นายมะเอ็ง มะสาแม	51
2677 M		3	น้ำใส	นายยูโซ๊ะ หามะ	38
2678 M		4	ทรงกิริ	สมพร ไชยมน	43
2679 M		5	ตว.บริษัท	นายอาซิง อูมา	50

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

อำเภอสุกิริน จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2680	4. ภูเขาทอง	1	ไอลาโจ	นายประสิทธิ์ อ่อนแก้ว	50
2681		2	ภูเขาทอง	นายประจวบ เร่งพิมาย	52
2682		3	ไค๊ะโม๊ะ	นายสุชิน อัคระสาร	49
2683		4	ไอลาเปาะ	นายพันธ์ ตั้งอยู่	34
2684		5	โนนสมบูรณ์	นายไข ประวรรณ	40
2685		6	ชุมทอง	นายจุฬาลักษณ์ หิรัญ	38
2686		7	คันทุเรียน	นายวิชัย ลักขมร	52
2687		8	วังน้ำเย็น	นางสาววิภาพร ผิวนวน	18
2688 M	5. ร่มไทร	1	ลูโปะลาเซาะ	นายฮามิ อูมา	30
2689 M		2	บาลูกาซาอิง	นายอิสมาแอ ไค๊ะกา	37
2690 M		3	ไอลิเย	—	-
2691 M		4	กูยิ	นายยะโกะ เจ๊ะโซะ	48
2692		5	ไผ่งาม	นายเกลื่อน อมรชาติ	50

รายชื่อหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
อำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาส

หมายเลข ประจำหมู่บ้าน	ตำบล	หมู่ที่	ชื่อบ้าน	ผู้บอกภาษา	อายุ (ปี)
2693 M	1. จวบ	1	เจาะไอร้อง	นายอูมา กะแซ	58
2694 M		2	ชามิง	นายค็อรอเม เจ๊ะมะ	48
2695 M		3	กือรง	นายอาหรี เจ๊ะแว	57
2696 M		4	บาโงบือคา (ศาลา)	นายเวอูโซ๊ะ ตาแม	32
2697 M		5	โกก	นายฮารี เมเราะ	31
2698 M		6	บาโงอูตง	นายนาซอเลาะ อาแวตาโละ	46
2699 M		7	ลูโม๊ะเย๊ะ	นายอาหรี เจ๊ะโซ๊ะ	44
2700 M		8	โปลาแซ	นายสมาน ปะเาะห์	36
2701 M	2. มะรือโบออก	1	มะรือโบออก, กำปังกาแล	นายมาฮัมมัดศการี มะนอ	37
2702 M		2	คาโง๊ะ, จอมอง	นายชากาวิชา เจ๊ะกะห์	49
2703 M		3	โตะแบ, ปาเระรือโอะ	นายสะอูคี เจ๊ะหะ	35
2704 M		4	โกกสือเค, บองอ, ญูแมญู	นายบุญ อินแก้ว	59
2705 M		5	จูโวก๊ะ	นายฮับดุลเลาะห์ หะแว	40
2706		6	ปีตลิ่งหนือ	นางสาวอุไร ขอกแก้ว	24
2707 M		7	ปีตลิ่งใต้	นางสาวตอมาริยะห์ อุตมาน	35
2708 M		8	แมญู	นายเกษม หะมะ	37
2709 M	3. บูกิต	1	เจาะ, โกกตยา	นายมะฮัง ตาและ	48
2710 M		2	บูเก๊ะ	นายมะ ค็อรอเม	45
2711 M		3	สถานิบูกิต	นายตุกรี มะกะ	28
2712 M		4	กูเว	นายลอมะ ยีเฮง	56
2713 M		5	โอะสะเคียร์, โอบือตง	นายมุศตาร์ บินอูเซ็น	38
2714 M		6	ปาดาปาเซ	นายกอเคร์ มะ	60
2715 M		7	บูเก๊ะตาโมง, รามาบือชา	นายบูร์ซัน ฮับดุลรอเม	37
2716 M		8	โอะสะเคียร์, บาโงบือชา	นายมาหามะ คอเลาะ	39
2717 M		9	บือราแม	นายเจ๊ะ โซ๊ะ เจ๊ะเลาะ	53
2718 M		10	ปีเนมูคอ, กำปังกา, บาลูกาญู	นายสตอฝ่า อาแวกาจิ	48
2719 M		11	กำปังกา	นายฮับดุลลาฮี มะ	44
2720 M		12	บูเกะกือจิ	นายสัมรี บูล๊ะ	38
2721 M		13	โอดูเค็ง	นายมะสอเว เจ๊ะโค	35

ภาคผนวก ง.

ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษา (ภาษาไทย และ ภาษามลายู)

จังหวัด	หมู่บ้าน	
	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษามลายู และระบุว่า มีพูดภาษาไทยด้วย	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษาไทย และระบุว่า มีพูดภาษามลายูด้วย
สตูล	0997, 1000, 1004, 1014, 1041, 1042, 1049, 1050, 1054, 1055, 1100, 1199, 1215	0996, 1033, 1034, 1078, 1099, 1196, 1217
รวม	18 หมู่บ้าน	7 หมู่บ้าน

จังหวัด	หมู่บ้าน	
	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษามลายู และระบุว่า มีพูดภาษาไทยด้วย	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษาไทย และระบุว่า มีพูดภาษามลายูด้วย
สงขลา	0140, 0146, 0148, 0149, 0157, 0172, 0197, 0201, 0236, 0444, 0445, 0456, 0491, 0554, 0575, 0577, 0582, 0586, 0587, 0589, 0591, 0604, 0605, 0607, 0608, 0609, 0610, 0613, 0637, 0639, 0646, 0647, 0657, 0682	0199, 219, 0447, 0579, 0585, 0611, 0612, 0614, 0616, 0619, 0632
รวม	34 หมู่บ้าน	11 หมู่บ้าน

ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีจุด 2 ภาษา (ภาษาไทย และ ภาษามลายู)

จังหวัด	หมู่บ้าน	
	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษามลายู และระบุว่า มีพูดภาษาไทยด้วย	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษาไทย และระบุว่า มีพูดภาษามลายูด้วย
ปัตตานี	1578, 1583, 1579, 1584, 1580, 1585, 1587, 1681, 1582, 1612, 1616, 1624, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639, 1640, 1641, 1668, 1672, 1689, 1700, 1718, 1726, 1735, 1766, 1771, 1772, 1778, 1808, 1810, 1811, 1813, 1817, 1841, 1845, 1950, 1991, 1994, 2018, 2028, 2043/2, 2054, 2067, 2105, 2109, 2121, 2124, 2126, 2135, 2136, 2145, 2154, 2171, 2181, 2183, 2184	1586, 1611, 1733, 1812, 1853, 1874, 1912, 1945, 2112
รวม	58 หมู่บ้าน	9 หมู่บ้าน

ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษา (ภาษาไทย และ ภาษามลายู)

จังหวัด	หมู่บ้าน	
	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษามลายูและระบุว่า มีพูดภาษาไทยด้วย	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษาไทยและระบุว่า มีพูดภาษามลายูด้วย
ยะลา	1249, 1252, 1254, 1256, 1260, 1262, 1263, 1264, 1268, 1270, 1272, 1280, 1286, 1297, 1299, 1304, 1306, 1312, 1314, 1320, 1325, 1326, 1329, 1330, 1336, 1338, 1346, 1350, 1394, 1400, 1403, 1406, 1408, 1409, 1410, 1412, 1413, 1414, 1419, 1426, 1438, 1448, 1474, 1476, 1477, 1478, 1489, 1490, 1503, 1504, 1512, 1513, 1515, 1520, 1524, 1525, 1529, 1530, 1531, 1533, 1534, 1538, 1540, 1549, 1550, 1551	1251, 1277, 1302, 1337, 1342 1407, 1427, 1535, 1537, 1552
รวม	65 หมู่บ้าน	10 หมู่บ้าน

ตารางแสดงหมู่บ้านที่มีพูด 2 ภาษา (ภาษาไทย และ ภาษามลายู)

จังหวัด	หมู่บ้าน	
	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษามลายู และระบุว่า มีพูดภาษาไทยด้วย	ผู้บอกภาษาเลือกตัวเลือกภาษาไทย และระบุว่า มีพูดภาษามลายูด้วย
นราธิวาส	2193, 2202, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2212, 2215, 2223, 2230, 2232, 2240, 2281, 2284, 2309, 2311, 2358, 2381, 2382, 2386, 2387, 2388, 2389, 2408, 2413, 2432, 2479, 2482, 2495, 2496, 2501, 2506, 2510, 2515, 2517, 2519, 2538, 2552, 2563, 2587, 2589, 2597, 2598, 2604, 2654, 2656, 2657, 2658, 2660, 2661, 2662, 2665, 2666, 2673, 2675, 2676, 2677, 2679, 2690, 2693, 2702, 2704, 2707, 2713	2000, 2203, 2210, 2318, 2323, 2415, 2416, 2426, 2512, 2522, 2546, 2547, 2575, 2577, 2659, 2670, 2686, 2692
รวม	65 หมู่บ้าน	18 หมู่บ้าน

ภาคผนวก จ.

11/ 23/7/42

คณะศิลปศาสตร์

รับ/ส่ง ที่ 2152

วันที่ 16/7/42

เวลา 16.00

ภาควิชาภาษาและ

คณะ ศิลปศาสตร์

รับที่ 0579

วันที่ 26/7/42

เวลา 14/15

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ โทร 2781

ที่ มอ 890 494 วันที่ 16 กรกฎาคม 2542

เรื่อง การรับทุนวิจัยหลังปริญญาเอก

เรียน รักษาการคณบดี คณะศิลปศาสตร์ ผ่านรักษาการหัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ตามที่ข้าพเจ้า นายเปรมินทร์ การะวี ตำแหน่งอาจารย์ ระดับ 6 สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" ต่อสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เพื่อขอรับทุนวิจัยหลังปริญญาเอก โดยได้ทำเรื่องผ่านมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แล้ว นั้น

บัดนี้ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยได้พิจารณาให้ทุนแก่โครงการดังกล่าวแล้ว โดยกำหนดระยะเวลาทำการวิจัยตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2542 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2544 และข้าพเจ้าได้ลงนามในสัญญารับทุนกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยเรียบร้อยแล้ว

อนึ่ง ในการทำวิจัยครั้งนี้ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องออกไปประสานงานและเก็บข้อมูลนอกเขตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ภายใน 5 จังหวัดภาคใต้ คือ จ.สงขลา จ.สตูล จ.ยะลา จ.นราธิวาส และ จ.ปัตตานี เป็นบางครั้ง จึงใคร่ขออนุญาตออกนอกเขตมหาวิทยาลัยในช่วงที่จำเป็น โดยไม่ให้เกิดผลเสียกับการเรียนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

29/7/42

(ดร.เปรมินทร์ การะวี)

อาจารย์ ระดับ 6

(ผศ.ดร.อดิศา เตียว)

รักษาการหัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

เรียน คณบดี

ดร.เปรมินทร์ขออนุญาตไปปฏิบัติงานวิจัยในเขต 5 จังหวัดภาคใต้ ระหว่างปี 42-44 ในแนวปฏิบัติที่เห็นควรให้ขออนุมัติเป็นข้อยกเว้นตามแผน

อนุมัติในหลักการ และ

11/ 22/7/42

ศาสตราจารย์ ดร.เปรมินทร์

รศ.ดร.อดิศา

22 กค 42

343

บันทึกข้อความ

ลธ.	ศาสตราจารย์
ปี/แจ้งที่	3383
วันที่	29 ต.ค. 2542
เวลา	14.36

ส่วนราชการ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ โทร 2781
 ที่ นอ 890/816 วันที่ 27 ตุลาคม 2542
 เรื่อง ขออนุญาตเดินทางไปราชการเพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัย

เรียน คณบดี คณะศิลปศาสตร์

ตามที่ข้าพเจ้า ดร.เปรมินทร์ ทาระวิ อาจารย์ผู้สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ ได้เสนอโครงการวิจัย
 เรื่อง "ภูมิศาสตร์ทางศัพท์ภาษาไทยและภาษาบาลีในเขต ส.จ.น. ๖๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" ต่อกองทุน
 สนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยผ่านความเห็นชอบของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และทางกองทุนสนับสนุน
 การวิจัยได้พิจารณาเห็นชอบไปก่อนแล้ว นั้น

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม ทดลองใช้แบบสอบถาม และปรับปรุงแบบสอบถาม
 เพื่อการวิจัยเรียบร้อยแล้ว จึงขอขออนุญาตเดินทางไปราชการเพื่อประสานงานเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลตาม ดังนี้

- เดินทางไปจังหวัดสตูล ระหว่างวันที่ 4-5 พฤศจิกายน 2542
- เดินทางไปจังหวัดนราธิวาส ระหว่างวันที่ 11-12 พฤศจิกายน 2542
- เดินทางไปจังหวัดปัตตานี ระหว่างวันที่ 18-19 พฤศจิกายน 2542
- เดินทางไปจังหวัดยะลา ระหว่างวันที่ 25-26 พฤศจิกายน 2542

อนึ่ง การเดินทางไปราชการตามวัน เวลาดังกล่าวนี้ ไม่มีผลกระทบกับการเรียนการสอนซึ่งเป็นงาน
 ประจำของข้าพเจ้า

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

(ดร.เปรมินทร์ ทาระวิ)
 หัวหน้าโครงการฯ

เรียนคณบดี

๑๙๗๐

(ผศ.ดร.อดิศา แซ่เตียว)

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

สำเนาเรียน ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

๑๙๗๐

ที่ พิเศษ/ 2542

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

พฤษภาคม 2542

เรื่อง ขออนุญาตระงับตอบแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการ/หัวหน้า ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ.....

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบสอบถามจำนวน..... ชุด
2. บัญชีรายชื่อหมู่บ้านที่ต้องการเก็บข้อมูล จำนวน 1 ฉบับ

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคใต้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดมอบหมายให้ครูอาสาสมัครการศึกษานอกโรงเรียน ได้ออกเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำหมู่บ้านหรือผู้ที่มีความสัมพันธ์ตามเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถามที่แนบมา หมู่บ้านละ 1 ชุด แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า ณ หมู่บ้านหนึ่งมีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู ฉะนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นคนที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ เท่านั้น โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนา อยู่ในหมู่บ้านตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง และกรุณารวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดส่งคืนโดยด่วนจะเป็นพระคุณอย่างสูง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ การะวี
(หัวหน้าโครงการฯ)

ที่ พิเศษ/ 2542

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามโดยขอข้อมูลจากผู้นำหมู่บ้าน

เรียน ครูอาสาสมัคร ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยทราบว่าคุณเป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้าน และมีความใกล้ชิดกับผู้นำหมู่บ้าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดได้ออกเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้นำหมู่บ้านหรือผู้ที่มีคุณสมบัติความเหมาะสมที่ได้รับไว้ในแบบสอบถามที่แนบมา หมู่บ้านละ 1 ชุด แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า ณ หมู่บ้านหนึ่ง ๆ มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นคนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ เท่านั้น โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ ตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง หากท่านไม่อาจเข้าไปในหมู่บ้านได้ ก็ขอได้โปรดฝากแบบสอบถามไปยังผู้นำหมู่บ้าน และกรุณารวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดส่งคืนโดยด่วนจะเป็นพระคุณอย่างสูง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ปรเมินทร์ คาระวี

ดร. ปรเมินทร์ คาระวี

(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

ที่ ทิเศษ/ 2543

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

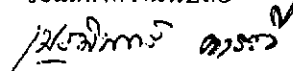
2543

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดอยู่ในหมู่บ้านของท่าน
เรียน ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่.....บ้าน.....ตำบล.....จังหวัด.....
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)
ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย”
ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ
ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยทราบว่าคุณเป็นผู้มีความใกล้ชิดกับประชาชนในหมู่บ้านและทราบว่าทุกบ้าน
ของท่านส่วนใหญ่พูดภาษาไทยหรือภาษามลายู จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดกรอกแบบสอบถามด้วยตัวท่านเอง หรือมอบหมายให้ผู้ที่มิคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถามที่แนบมา แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า ณ หมู่บ้านของท่าน มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นคนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของท่านนี้เท่านั้น โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านของท่านตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เมื่อกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้วกรุณาพับแบบสอบถาม คืนไปทางไปรษณีย์ ซึ่งได้ปิดแสตมป์พร้อมจำหน่ายของไปรษณีย์เรียบร้อยแล้ว โดยคว่นภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามด้วย

อนึ่งข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือโดยตอบแบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมาก และท่านเป็นตัวแทนของหมู่บ้านในการให้ข้อมูลลงในแผนที่ภาษา หากผู้วิจัยยังมิได้รับแบบสอบถามคืนไป ผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามมายังท่านอีกเพื่อให้ข้อมูลภาษาในหมู่บ้านของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ คาระวิ

(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

ทพ 1224.02/ว 011

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

23

กุมภาพันธ์

2544

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์อนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวี ถ่ายเอกสาร

เรียน ผังเมืองจังหวัดสตูล

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ได้ร่วมมือกันทำวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” โดยมี คร.เปรมินทร์ คาระวี ตำแหน่งอาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ซึ่งในการทำวิจัยภายใต้หัวข้อดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องใช้แผนที่เพื่อแสดงบริเวณขอบเขตของพื้นที่ที่มีภาษาไทยและภาษามลายูอยู่ ในเขตจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวี หัวหน้าโครงการฯ ถ่ายเอกสารแผนที่หรือคัดลอก:เพิ่มข้อมูลแผนที่องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงเขตปกครองที่แสดงชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่ท่านรับผิดชอบด้วย

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะเอื้อคลึงลงไปถึงระดับหมู่บ้าน จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน ให้ความอนุเคราะห์แผนที่ที่แสดงขอบเขตหรือที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งแผนที่จังหวัดด้วย สำหรับขั้นตอนการดำเนินการนั้น คร.เปรมินทร์ คาระวี จะเดินทางมาประสานงานโดยตรงจากที่ทางภาควิชาฯ ได้มีหนังสือมาขอความอนุเคราะห์จากท่านแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชดลดา มหาวิริยานนท์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร (074) 446494 โทรสาร (074) 446679

ทม 1224.02/ว 011

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

23 กุมภาพันธ์ 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์อนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวิ ถ่ายเอกสาร

เรียน ผังเมืองจังหวัดสงขลา

ข้าพเจ้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ได้ร่วมมือกันทำวิจัยเรื่อง "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" โดยมี คร.เปรมินทร์ คาระวิ ตำแหน่งอาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ซึ่งในการทำวิจัยภายใต้หัวข้อดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องใช้แผนที่ที่แสดงบริเวณขอบเขตของพื้นที่ที่มีภาษาไทยและภาษามลายูอยู่ ในเขตจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวิ หัวหน้าโครงการฯ ถ่ายเอกสารแผนที่หรือคัดลอกพิมพ์ข้อมูลแผนที่องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงเขตปกครองที่แสดงชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่ท่านรับผิดชอบ

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะเอื้อคลึงลงไปถึงระดับหมู่บ้าน จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน ให้ความอนุเคราะห์แผนที่ที่แสดงขอบเขตหรือที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งแผนที่จังหวัดด้วย สำหรับขึ้นประกอบการดำเนินการนั้น คร.เปรมินทร์ คาระวิ จะเดินทางมาประสานงานหลังจากที่ทางภาควิชาฯ ได้รับหนังสือมาขอความอนุเคราะห์จากท่านแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชอตตา เดาวีวิทยานนท์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร (074) 446494 โทรสาร (074) 446679

ทพ 1224.02/ว 011

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

23

กุมภาพันธ์

2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์อนุญาตให้ ดร.เปรมินทร์ การะวี ถ่างเอกสาร

เขียน ห้างเมืองจังหวัดปัตตานี

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ได้ร่วมมือกันทำวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์ทำกัณฑ์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” โดยมี ดร.เปรมินทร์ การะวี คำนวณอาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ซึ่งในการทำวิจัยภายใต้หัวข้อดังกล่าวนี้ จำเป็นจะขอให้แผนที่เพื่อแสดงบริเวณขอบเขตของพื้นที่ที่มีภาษาไทยและภาษามลายูอยู่ ในเขตจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา จึงขอขอบความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ ดร.เปรมินทร์ การะวี หัวหน้าโครงการฯ ถ่างเอกสารแผนที่หรือคัดลอกเห็นข้อมูลแผนที่องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงเขตปกครองที่แสดงชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่ท่านรับผิดชอบด้วย

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายละเอียดลึกถึงไปถึงระดับหมู่บ้าน จึงขอขอบความกรุณาจากท่าน ให้ความอนุเคราะห์แผนที่ที่แสดงขอบเขตหรือที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งแผนที่จังหวัดด้วย สำหรับขั้นตอนการดำเนินการนั้น ดร.เปรมินทร์ การะวี จะเดินทางมาประสานงานหลังจากที่ทางภาควิชาฯ ได้มีหนังสือมาขอความอนุเคราะห์จากท่านแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชลลดา เดาวิริยานนท์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร (074) 446494 โทรสาร (074) 446679

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

23 กุมภาพันธ์ 2544

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์อนุญาตให้ ดร.เปรมินทร์ คาระวี ถ่ายเอกสาร

เรียน ผังเมืองจังหวัดยะลา

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ได้ร่วมมือกันทำวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” โดยมี ดร.เปรมินทร์ คาระวี ตำแหน่งอาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ซึ่งในการทำวิจัยภายใต้หัวเรื่องดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องใช้แผนที่เพื่อแสดงบริเวณขอบเขตของพื้นที่ที่มีภาษาไทยและภาษามลายูอยู่ ในเขตจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ ดร.เปรมินทร์ คาระวี หัวหน้าโครงการฯ ถ่ายเอกสารแผนที่หรือคัดลอกแฟ้มข้อมูลแผนที่องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงเขตปกครองที่แสดงชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่ท่านรับผิดชอบด้วย

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายละเอียดลึกถึงไปถึงระดับหมู่บ้าน จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน ให้ความอนุเคราะห์แผนที่ที่แสดงขอบเขตหรือที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งแผนที่จังหวัดด้วย สำหรับขั้นตอนการดำเนินการนั้น ดร.เปรมินทร์ คาระวี จะเดินทางมาประสานงานหลังจากที่ทางภาควิชาฯ ได้มีหนังสือมาขอความอนุเคราะห์จากท่านแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชลลดา เถาหวิริยานนท์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร (074) 446494 โทรสาร (074) 446679

ทม 1224.02/ว 011

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

23

กุมภาพันธ์

2544

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์อนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวี ถ่ายเอกสาร

เรียน คณบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ได้ร่วมมือกันทำวิจัยเรื่อง "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายู ในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" โดยมี คร.เปรมินทร์ คาระวี ตำแหน่งอาจารย์ ตั้งภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ซึ่งในการทำวิจัยนี้ได้หัวข้อดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องใช้แผนที่เพื่อแสดงบริเวณขอบเขตของพื้นที่ที่มีภาษาไทยและภาษามลายูอยู่ ในเขตจังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสงขลา จึงใคร่ขอกความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้ คร.เปรมินทร์ คาระวี หัวหน้าโครงการฯ ถ่ายเอกสารแผนที่ที่เรืกคัดลอกเก็บข้อมูลแผนที่องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงเขตปกครองที่แสดงชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่ท่านรับผิดชอบด้วย

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายละเอียดถี่ถ้วนไปถึงระดับหมู่บ้าน จึงใคร่ขอกความกรุณาจากท่าน ให้ความอนุเคราะห์แผนที่ที่แสดงขอบเขตหรือที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งแผนที่จังหวัดด้วย สำหรับขึ้นประกอบการสำเนียงการนั้น คร.เปรมินทร์ คาระวี จะเดินทางมาประสานงานหลังจากที่ทางภาควิชาฯ ได้รับหนังสือขอกความอนุเคราะห์จากท่านแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชลลดา เล้าวิริยานนท์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร (074) 446494 โทรสาร (074) 446679

ที่ พิมศม/ 2544

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

มีนาคม 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดอยู่ในหมู่บ้านของท่าน
เรียน ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่.....บ้าน.....ตำบล.....จังหวัด.....
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)
ทำการวิจัยเรื่อง "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย"
ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในวิถีประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ
ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยทราบว่าคุณเป็นผู้มีความใกล้ชิดกับประชาชนในหมู่บ้านและทราบว่าลูกบ้าน
ของท่านส่วนใหญ่พูดภาษาไทยหรือภาษามลายู จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดกรอกแบบสอบถามด้วยตัวท่านเอง หรือมอบหมายให้ผู้ที่มิคุ้นเคยกับกติกาเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถามที่แนบมา แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า ณ หมู่บ้านของท่าน มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นคนที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านของท่านนี้เท่านั้น โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านของท่านตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เมื่อกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้วกรุณาพับแบบสอบถาม คืนไปทางไปรษณีย์ ซึ่งได้ปิดแสตมป์พร้อมจำหน่ายของไปรษณีย์เรียบร้อยแล้ว โดยด่วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามด้วย

อนึ่งผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามมายังท่าน เป็นจำนวน 3-4 ครั้งแล้ว แต่ยังไม่ได้รับคำตอบคืนไป อาจเป็นเพราะจดหมายเดินทางไม่ถึงมือท่าน หากท่านได้รับแบบสอบถามนี้แล้ว ได้โปรด ตอบและรีบจัดส่งไปยังผู้วิจัยโดยเร่งด่วนด้วย ข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือโดยตอบแบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมาก และท่านเป็นตัวแทนของหมู่บ้านในการให้ข้อมูลลงในแผนที่ภาษา เพื่อให้ข้อมูลภาษาในหมู่บ้านของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ คาระวิ

(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

ที่ พิเศษ/ 2544

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่

จังหวัดสงขลา 90110

5 มีนาคม 2544

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดอยู่ในหมู่บ้านของท่าน

เรียน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ข้าพเจ้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย(เสกาว) ทำการวิจัยเรื่อง "ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย" ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยได้จัดส่งแบบสอบถามมายังหัวหน้าหมู่บ้านต่าง ๆ ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่ท่านรับผิดชอบอยู่ และได้รับแบบสอบถามกลับคืนไปแล้วส่วนหนึ่ง แต่ยังคงขาดข้อมูลของบางหมู่บ้าน จึงได้รบกวนขอความกรุณาและความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดกรอกแบบสอบถามด้วยตัวท่านเอง หรือมอบหมายให้ผู้ที่มีความสนใจและมีความรู้ที่ได้รับไว้แบบสอบถามที่แนบมา แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า ในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นคนที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ หรือมีความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ของการพูดภาษาของหมู่บ้านนั้น ๆ เป็นอย่างดี โปรดกรอกข้อมูลโดยให้ข้อมูลที่ไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ แบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เมื่อกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว กรุณาส่งคืนไปทางไปรษณีย์ ซึ่งได้ปิดแสตมป์พร้อมจ่ายหน้าซองไปให้ผู้วิจัยไว้เรียบร้อยแล้ว โดยด่วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้แบบสอบถามด้วย

อนึ่งแนบหมายนี้จะมาถึงมือท่านแล้ว ก็ขอได้โปรดดำเนินการกรอกแบบสอบถามกลับไปด้วย โปรดแจ้งเลขที่ผู้วิจัยกำลังรอข้อมูลจากหมู่บ้านของคุณ ข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือโดยตอบแบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมากในการเขียนแผนที่ภาษา เพื่อให้ข้อมูลภาษาในครอบครัวของคุณของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือเป็นข้ออ้างที่จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และได้ขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ การะวี

(หัวหน้าโครงการ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

Premun

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

18 เมษายน 2544

เรื่อง ขอข้อมูลจังหวัดสตูล

เรียน หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสตูลที่นับถือ

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ซึ่งพื้นที่เป้าหมายได้แก่ จังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดของท่านด้วย เพื่อให้สามารถได้รับองค์ความรู้เกี่ยวกับจังหวัดในพื้นที่เป้าหมายของการวิจัยที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จึงใคร่ขอความกรุณาท่านได้โปรดกรุณาส่งเอกสารแสดงข้อมูลจังหวัดสตูล ไปให้จำนวน 1 ชุด เพื่อเป็นเอกสารอ้างอิงสำหรับการวิจัยนี้ โดยโปรดส่งไปยังสถานที่ข้างบนนี้ด้วยจะเป็นพระคุณอย่างสูง

อนึ่งหากท่านจะกรุณาส่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้พูดภาษามลายูในเขตจังหวัดของท่านไปให้ด้วยก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง ทั้งนี้เพราะงานวิจัยนี้ส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ที่พูดภาษามลายูด้วย

กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ ทาระวี
(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

พิเศษ/ 2544

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

21 เมษายน 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตอบสอบถามเกี่ยวกับภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดอยู่ในบางหมู่บ้าน

เรียน ผู้อำนวยการ/ครูใหญ่โรงเรียน.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ในการวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในวิถีประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยได้จัดส่งแบบสอบถามมายังหัวหน้าหมู่บ้านต่าง ๆ ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ท่านรับผิดชอบอยู่ และได้รับแบบสอบถามกลับคืนไปแล้วส่วนหนึ่ง แต่ยังคงขาดข้อมูลของบางหมู่บ้าน ดังได้ระบุไว้ แล้วในแบบสอบถามที่แนบมา จึงขอความกรุณาและความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตอบแบบสอบถามด้วยตัวท่านเอง หรือมอบหมายให้ผู้ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่าในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู หรือทั้ง 2 ภาษา ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจึงควรเป็นคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ หรือมีความรู้เกี่ยวกับสถานภาพของการพูดภาษาของหมู่บ้านนั้น ๆ เป็นอย่างดี โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ ตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เมื่อกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว กรุณาส่งคืนไปทางไปรษณีย์ ซึ่งได้ปิดแสตมป์พร้อมจำหน่ายของไปรษณีย์ไว้เรียบร้อยแล้วโดยด่วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามด้วย

อนึ่งแม้จดหมายนี้จะมาถึงมือท่านล่าช้า ก็ขอได้โปรดดำเนินการกรอกแบบสอบถามคืนไปด้วย โปรดคิดเสมอว่าผู้วิจัยกำลังรอข้อมูลจากทุกหมู่บ้านอยู่เสมอ ข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือโดยตอบแบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมากในการเขียนแผนที่ภาษา เพื่อให้ข้อมูลภาษาในเขตรับผิดชอบของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ คาร์วี
(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

พิเศษ/ 2544

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

21 เมษายน 2544

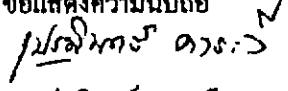
เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์คำตอบสอบถามเกี่ยวกับภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้พูดอยู่ในบางหมู่บ้าน

เรียน สาธารณสุขประจำตำบล.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน ชุด

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลายูในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ในการวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวันจากหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ภาคใต้ ทางมหาวิทยาลัยได้จัดส่งแบบสอบถามมายังหัวหน้าหมู่บ้านต่าง ๆ ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ท่านรับผิดชอบอยู่ และได้รับแบบสอบถามกลับคืนไปแล้วส่วนหนึ่ง แต่ยังคงขาดข้อมูลของบางหมู่บ้าน ดังได้ระบุไว้ แล้วในแบบสอบถามที่แนบมา จึงขอความกรุณาและความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดมอบแบบสอบถามให้แก่อาสาสมัครสุขภาพประจำหมู่บ้าน หรือมอบหมายให้ผู้ที่มิคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ได้ระบุไว้ในแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่าในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ มีพูดภาษาไทยหรือภาษามลายู หรือทั้ง 2 ภาษา ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามจึงควรเป็นคนที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ หรือมีความรู้เกี่ยวกับสถานภาพของการพูดภาษาของหมู่บ้านนั้น ๆ เป็นอย่างดี โปรดกรุณาอย่าอนุญาตให้ผู้ที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ ตอบแบบสอบถาม เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เมื่อกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว กรุณาส่งคืนไปทางไปรษณีย์ ซึ่งได้ปิดแสตมป์พร้อมจำหน่ายของไปยังผู้วิจัยไว้เรียบร้อยแล้วโดยด่วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามด้วย

อนึ่งแม้จดหมายนี้จะมาถึงมือท่านล่าช้า ก็ขอได้โปรดดำเนินการกรอกแบบสอบถามคืนไปด้วย โปรดติดแสตมป์ผู้วิจัยกำกับรอข้อมูลจากทุกหมู่บ้านอยู่เสมอ ข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือโดยตอบแบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมากในการเขียนแผนที่ภาษา เพื่อให้ข้อมูลภาษาในเขตรับผิดชอบของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ คาร์วิ
(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781

พิเศษ / ๕ / 2544

357

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา 90110

5 พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้ท่านจัดส่งแผนที่ อบต.ไปให้(1 ชุด)

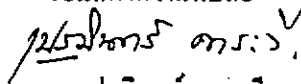
เรียน ท่านปลัด อบต. ประจำตำบล.....

ด้วยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทำการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยและภาษามลาญในเขต 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย” ในการวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้แผนที่หมู่บ้าน และที่ดินที่ตั้งของหมู่บ้านต่าง ๆ ทุกหมู่บ้านภายใน อบต. ของท่าน กล่าวคือต้องการทราบว่า ใน อบต. ของท่านมีหมู่บ้านจำนวนกี่หมู่บ้าน แต่ละหมู่บ้านตั้งอยู่ที่ส่วนใดของตำบล หมู่บ้านหนึ่ง ๆ อยู่ทางทิศใดของหมู่บ้านใกล้เคียง จึงใคร่ขอความกรุณาท่านได้โปรดส่งแผนที่ อบต. ไปให้จำนวน 1 ชุด เพื่อใช้ประโยชน์ในการวิจัย

อนึ่งโปรดตระหนักว่า ทางโครงการมีความจำเป็นต้องทราบข้อมูลดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอให้ท่านจัดส่งแผนที่ อบต. ไปให้โดยด่วน หากไม่มีแผนที่ดังกล่าวสำรองอยู่ที่ อบต. ของท่าน เพื่อเผยแพร่ ทางโครงการใคร่ขอความกรุณาท่านได้โปรดความสะดวกที่ควรว่า บอกที่ตั้งของหมู่บ้านทั้งหมด โดยพยายามให้ข้อมูลเรื่อง ทิศ และที่ตั้งของแต่ละหมู่บ้าน ทุกหมู่บ้านให้ครบถ้วน แล้วส่งไปแทนแผนที่ ด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

แม้จดหมายนี้จะมาถึงมือท่านช้า ก็ขอได้โปรดจัดส่งข้อมูลดังกล่าวไปให้ด้วย โปรดคิดเสมอว่า ผู้วิจัยกำลังรอข้อมูลจากหมู่บ้านของท่านอยู่เสมอ ข้อมูลภาษาที่ท่านให้ความร่วมมือนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมากในการเขียนแผนที่ภาษา เพื่อให้ข้อมูลภาษาในเขตรับผิดชอบของท่านปรากฏในแผนที่ภาษาของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และใคร่ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ดร. เปรมินทร์ คาร์เรวี่

(หัวหน้าโครงการฯ)

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์

โทร. 074- 211030-49 ต่อ 2781